

stříbrnělesklý halmochron

24. ročník

Předmluva pořadatele

Nepíše se mi to snadno, ale letos to, milí autoři, žádná sláva nebyla. Vymyslet nějaký zajímavý příběh pro delší práci, nebo postavit kratší povídku na vtipné pointě, ty by vám ještě šlo, jenže přenést pak vymyšlený příběh na papír – to je panečku jinačí machrovina a nezvládne to každý! Víím, o čem mluvím, mám vlastní zkušenosti – šuplík plný synopsí a konceptů a hotová povídka nikde...

Bohužel přeprat potvoru češtinu se pro některé z vás opětjevilo jako nadlidský úkol. Inu, dá to námahu a člověk po sobě musí dílo několikrát přečíst, aby vychytil chyby, ale v textových editorech jsou užitečné nástroje, které vám s kontrolou textu mohou výrazně pomoci. Stačí jen nebýt líný a tu práci si dát. Já víím, že podobné nářky se opakují téměř každoročně a ve většině literárních soutěžích, jenže zlepšení nepřichází a nepřichází...

Možná právě proto, že je psaní taková dřina, letos opět ubylo soutěžních prací – s pouhými 17 povídkami jsme zaznamenali nové historické minimum. A to bývaly i ročníky, kdy se povídek sešlo přes šedesát! Naopak se výrazně prodloužil rozsah jednotlivých povídek, takže – přepočteno na normostrany, jsme si my – porotci, počítli víc než vloni. Mějte však na paměti, že někdy je nadprodukce slov povídkám spíše na škodu a dobře uvažte, jestli je nutné do textu narvat všechna slova, která vás napadnou (čemuž moje učitelka jazyka českého trefně říkávala „barokní stavba věty“). Neohromujete přece svojí slovní zásobou a encyklopedickými znalostmi, ale svižně plynoucím příběhem, v němž musí zůstat dostatek prostoru pro čtenářovu fantazii.

Pevně věřím, že se nenecháte odradit brbláním nás porotců, do příštího – jubilejního pětadvacátého – ročníku, se pochlapíte a vyždímáte ze sebe to nejlepší, aby Stříbřitělesklý halmochron mohl odečítat čas a zvonit právě ve vašich rukách!

Petr Kaufner

Pořadatelé děkují tradičnímu sponzoru - nakladatelství

LASER-BOOKS

za knižní odměny pro vítěze

Výsledky 24. ročníku soutěže **O Stříbřitělesklý halmochron**

1 Štros Jakub	Kdyby ukřižovali Praotce Čecha aneb 48 hodin na Urquellu	182
2 Doležal Karel	Nashle včera	177
3 Heveroch Tomáš	Relikvie	135
4 Němec Vladimír	Pak nastoupí opravdový svět	130
5 Klepal Petr	Trauma	120
6 Červenka Pavel	Dovolená, na kterou se nazapomíná	105
7 Charvát Jiří	Časová propulze	97
8 Vinický Pavel	Spláchnutá historie	87
9 Štěcha Petr	Odpadky na cestě časem	75
10 Fecskeová Zdenka	Melánia chce změnit svůj osud	70
11 Hofmanová Jaroslava	Dárek z nebe	64
12 Svoboda Pavel	Vzpouza v učitelském kabinetu	62
13 Doboš Václav	Marťan	59
14 Sedmík Emil	Bitva u Domažlic 14. srpna 1431	57
	- Vojenská mise v pozdním středověku	
15 Sedmík Emil	Bitva u Domažlic 14. srpna 1431	54
	- Prokop Veliký	
16 Doboš Václav	Kasandřina mýlka	47
16 Svoboda Pavel	Guláš od blbce	47

Štros Jakub – Kdyby ukřižovali Praotce Čecha aneb 48 hodin na Urquellu

Malý Přemek nakukoval dírou v plátně stanu – pohled to byl vskutku zvláštní, neboť jejich vůdce, Praotec Čech, klečel u truhličky, v níž schovával cennosti. Ve světle jediné pochodně si každý kus prohlédl – teď zrovna zlatý prsten s velkým zeleným kamenem – vložil do úst a spolkl. Občas se zakuckal, to potom sáhl po měchu vína a hltavě pil, dokud podrážděné škrábavé sípání nepřešlo do ufuněného dechu.

Proč to dělá? Přemýšlel Přemysl a napínal zrak na velkou tepanou brož, na kterou Praotec – s respektem v očích – hleděl.

Tmu pročíslly rychlé kroky. Přemysl ani nedutal. Do stanu vstoupila další postava. Konečně se přiblížila k louči a tak Přemek poznal strýčka Kroka.

„Čechu...co tě to popadlo?!“ rozčiloval se, načež musel osloveného praštit do zad, jelikož souboj Praotce a brože vyzněl lépe pro šperk. Brož s cinknutím dopadla na zem, Čech si sedl na zadek, snažil se popadnout dech a usazenýma očima hleděl na Kroka. Lokl si z měchu: „Chtěl mě otrávit,“ posteskl si.

„Nechtěl,“ kontroval Krok, „bratr Lech a jeho lidé tak jedí normálně.“

„Nesmysl,“ zvýšil hlas Čech. „Pokud by ty svoje sračky jedli sami, už by nebyli na světě...“

Vedle Přemysla zašustila tráva a jeho paže se dotkla malá studená ručka. Málem vykřikl, jen málem. „Co tu děláš?“ zajímal se šepem dívčí hlas. Přemysl s úlevou poznal Libuši. Měl tu holčičku moc rád a velice se mu líbila. Umlčel ji a trochu odtáhl oko od díry – přesně natolik, aby se mohla dívat také.

„To za pár dní nebudeš ani ty,“ chmurně prokoval Krok, dosedl vedle Čecha a zavdal si z měchu.

„Já vím,“ hlas se Čechovi divně rozklepal. Přemysl si pomyslel, že určitě bude zvracet svůj zlatý obsah žaludku. Praotec to však ustál. Náhle vytrhl od pasu dýku – jež se lepila zasychající krví – a jedním silným úderem přefal brož vedví. Oba kousky spolkl bez problému.

„Vražda je těžký zločin,“ mluvil dál Krok. „Ale vražda bratra Lecha? Trest bude krutý...“

„Proto si s sebou vezmu své bohatství do hrobu!“

Krok pozoroval svého přítele ještě dlouhou dobu (stejně tak Přemysl a Libuše). K ránu se z okraje tábora ozval ryk. Přišli si pro Čecha. Přemysl vzal Libuši za ruku a společně rychle odběhli probouzejícím se táborem. Při posledním pohledu si všiml, že truhlice zeje prázdnotou...

*

„Praotče Čechu!“ hřimal soudce, „chceš přiznat svou vinu?“

„Ne, jsem nevinný!“ odpověděl Praotec.

Shromážděný Lechův kmen se dal do křiku a počal mávat zbraněmi. Zkroušení Češi – v čele s Krokem – zůstali potichu, oči přišpendlené u země.

„Svědectví mluví jasně!“ pokračoval soudce. „Jsi vinen smrtí Lecha. Odsuzuji tě k ukřižování!“

Lechovci propukli v jásot.

*

„Zde, Čechu, je tvůj kříž,“ ukázal soudce na bytelnou konstrukci. „Sám jej poneseš až na horu Říp, kde bude rozsudek vykonán.“

Čech vzdorně přešel ke kříži, pokusil se ho zvednout. Po třetím neúspěšném pokusu se obrátil k soudci: „Na to ti seru, je to kurva těžký!“

Lechovci – opilí euforií – zpozorněli. Češi sáhli po zbraních.

Praotce udeřilo ratiště kopí do spánku...

*

Probral se a hleděl na oblohu. Chtělo se mu zvracet – to z toho kovu ve vnitřnostech. Zada měl v jednom ohni – zřejmě ho bičovali. Potom mu někdo přidupl ruce na ramena kříže. Pocítil na kůži chlad kovových hřebů. S prvním úderem kladiwa přišla agónie. Křičel.

*

Znovu nabyl vědomí až na kříži. Hlídali ho dva ozbrojenci s kopími. Kolem se tísnil hlouček lidí, jejichž zraky na něj byly upřeny. Podíval se na svá zranění a odvrátil pohled.

„Co čumíte?“ obořil se na skupinu diváků. Špatně se mu dýchalo – váha těla a zlata ho stahovala dolů...aspoň bude mít rychlejší smrt. „Jděte mi hlídat stádo! Tak sakra jděte, nechci, aby ho někdo ukradl.“

„Tak podívej se, Praotče Čechu,“ ozval se nejopilejší muž v hloučku, „za pár hodin budeš mrtvý, a jak řekl bratr Rus – bylo to minulé léto, nemýlím-li se – zaberme a berme, dokud jsou možnosti“. Proto si tvé stádo vezmu já. Jsem totiž nejlepší hospodář.“

„Hmm...tak to opravdu, ale opravdu nejsi, hmm,“ řekl jiný muž. „Navíc zapomínáš na naši dohodu, dělíme se hezky půl napůl, hmm,“ usmál se lišácky.

Praotec už to nevydržel: „Miloši! Václave! Táhněte mi z očí, ať už vás tu nevidím!“

„Dobrá, jak si přeješ,“ pronesl opilejší ze jmenované dvojice. Otočil se, udělal tři kroky, zakopl a – za silného klení – se kutálel dolů z Řípu.

*

„Tak kde jsou, ty skrčku?!“ pěníl Bivoj. Držel Přemysla pod krkem, třpal s ním a sem tam se ohlédl, aby zjistil, zdali ho – v povzdálí stojící –

Kazi sleduje. Celá scéna se odehrávala pod mohutným dubem kus od tábora Čechů.

Přemysl mlčel. Bivoj mu dal další ránu do břicha. „Zeptám se tě naposled...kde je Čechovo zlato? Víš, žeš ho poslední noc špehoval!“ Odpovědělo mu mlčení. Bivoj se rozmáchl-

„Nech ho být!“ zapískl slabý hlásek a čísi pěstička ho udeřila do svalnatého břicha. Přestal se věnovat Přemyslovi, jehož držel v pravé ruce, a vytáhl další škrvrně.

„Máš tu sestru,“ zahoukal. Kazi přišla blíž: „Co tu děláš?“ obořila se na Libuši, již bezmocně se zmitající v Bivojově majestátní levačce.

„Ať nechá Přemysla!“ žadonila Libuše.

„Pustím ho, když mi řekne, kde jsou šperky Praotce Čecha,“ nabídl věcně Bivoj.

„Nic mu neříkej!“ vyprskl Přemysl.

„Ale...takže ona to ví taky?“ zaradoval se Bivoj.

Libuše se nevzpírala: „Jsou....“

*

Kazi a Teta stoupaly na horu Říp. Bivoj jim byl v patách, leč nešel po vyšlapané cestě – plížil se mezi stromy a keři. Už z dálky viděly kříž Praotce Čecha, u nějž stáli na stráží dva muži, nikdo jiný v dohledu nebyl.

„Myslíš, že ještě žije?“ zajímala se Teta.

„Asi ano, jinak by ho sundali...“ mínila Kazi.

Dorazily pod kříž. „Zdravíčko, fešáci,“ zašvitořila Kazi laškovně. Strážní okamžitě věnovali pozornost jejímu hrudníku, kde pučela řadra. Kazi si povídala s jedním, Teta si vzala na starost druhého.

„Jak se jmenuješ, mládenče?“ zajímala se až příliš okatě Kazi.

„Longinus,“ odpověděl s polknutím voják a odložil své kopí.

„A ty?“ převzala otěže Teta.

„Mauritius,“ začervenal se druhý.

Rozhovor – během něhož děvčata nenápadně odváděla strážné od kříže – pokračoval.

Bivoj usoudil, že přišla jeho chvíle. Potichu jako lesní puma se kradl ke kříži, pod nímž uchopil kopí jednoho z ozbrojenců – zřejmě Longinovo – a zkusmo bodl do útrobu umírajícího Čecha. Ten jen lehce zasténal, na víc už síly nestačily. Bivoj bodl ještě jednou a konečně uslyšel zvuk kovu narážejícího na kov. S uspokojením položil kopí, odkradl se mezi stromy a napodobil hlas sovy. Jako na povel se dívky od Longina a Mauritia odvinuly a spěchaly pryč.

Navečer téhož dne Praotec vydechl naposledy. Sundali ho z kříže, omyli a uložili do mohylového hrobu. Nikdo netušil, že v mohyle není sám.

*

Bivoj nespěchal. Ze svého úkrytu za obětinami v hrobu zemřelého vylezl dlouho poté, co uslyšel strašlivé zasunutí pečetního kamene. Vykřesal jiskru, zapálil připravenou louči a pře-

mýšlel. Následně pokrčil rameny, hodil si – v rubáši zabalené – tělo přes rameno a jednou rukou odtlačil pečetní kámen, jehož usazení dalo zabrat několika mužům.

Nadechl se čerstvého nočního vzduchu, vrátil kámen na místo, dal si záležet, aby vše vypadalo neporušeně a odběhl do lesa.

Jen jednou ho po cestě někdo vyrušil – opilý host tryzny vyprazdňující měchýř mezi stromy. Bivoj ho ubezpečil, že vleče jen kance...

Čekala ho noc plná řezání...ale co by pro Kazi neudělal?

*

„Hmm...to opravdu, ale opravdu není dobrý nápad, vykrádat mohyly,“ nesl se nocí dne příštího nosový hlas.

„Tak podívej se, máme jeho dobytek, proč bychom si nemohli vzít i jeho zlato?“ přel se s ním oponent.

„Hmm...a opravdu víš, že to zlato má u sebe?“

„A kde jinde by bylo? Vše jsem prohledal...musel ho spolykat...tato metoda je známá – pokud se nemýlím – od roku-“

„Věřím ti, mě opravdu, hmm, ale opravdu nemusíš poučovat. Jak pohneme s kamenem?“

„Tak podívej se, bratr Rus mi na pomoc poslal několik členů jeho kmene...s těmi to bude hračka.“

U mohyly doopravdy postávala skupinka divně vypadajících existencí. Na pokyn vypáčili kámen a dva staří lišáci vešli dovnitř. Tělo nikde.

Vylezli bílí, jako by sami byli mrtví.

„Zázrak! Zmrtvýchvstání,“ řvali svorně a rozběhli se (i přes zanícený palec jednoho z nich) zpět ke svému kmeni, kde vzbudili Kroka a-

*

„Mám pokračovat, pane Barkasi?“ otázala se přísným tónem ředitelka, s níž měli hodinu zeměpisu. Pavel Barkas zabodával – po celou dobu předčítání jeho práce – oči do lavice.

„Nemusíte, paní ředitelko,“ vysoukal ze sebe zkroušeně.

Položila holotablet zpět na lavici. „Co to vůbec mělo být, pane Barkasi?“ dorážela fúrie dál za vydatného smíchu Barkasových spolužáků.

„Úkol na český jazyk, paní ředitelko,“ zalhal uctivě.

„Nesmysl!“ vyvrískla. „S kolegyní Musilovou jsem se spojila během předčítání, žádný takový úkol vám nedávala!“

Barkas mlčel.

„Vy místo zeměpisu píšete nějaké bláboly, Barkasi! Kdyby to bylo aspoň něco seriózního, ale tohle? Urážka mytologie našeho národa smíchaná se svatou knihou nějaké bezvýznamné sekty? Styďte se!“

„Ano, paní ředitelko,“ špitl, oči stále sklopené k lavici.

„Vyzkouším vás,“ vyplivla chladně a pomstychtivě. „A dejte si pozor, víte, že propadáte!“

„Ano, paní ředitelko.“

„No...čekám, spustíte!“ pobídla ho.

„A-a co?“

„Co-co-co?“ parodovala ho k všeobecnému veselí zbytku třídy. „Všechno!“

„Aha...ehm...tak tedy-“

„Tak tedy neříkáme, pane Barkasi, začněte znovu!“

„Naše planeta se nazývá Urquell a byla potomky Čechů ze Země osídlena roku.“

„Stop! Neplette mi sem dějepis, Barkasi, leto-počty všichni známe...no, pokračujte!“

„Dobře...byla osídlena potomky Čechů, protože...ehm...ač je Urquell z větší části pouštní planeta, u rovníku, v úrodném pásu, lze chmel sklízet čtyřikrát ročně...a...ehm...v pouštních oblastech se pak nachází bohatá naleziště ropy a-“

„Ropa...zastavme se u ní...co to je?“

„Ehm...ropa...byla velice důležitou komoditou na Zemi, neboť sloužila k pohonu-“

Ředitelka zamlaskala: „Zase ten dějepis?“ otázala se s lítostí v hlase.

„Promiňte,“ omluvil se Barkas: „Ropa vzniká rozkladem organické hmoty a nyní ji používáme převážně na výrobu plastů.“

„Co dál, Barkasi, co mi povíte?“ škodolibost z ředitelčina hlasu kapala jak pěna od huby vzteklého psa.

„My žijeme-“

„My...? My...? Co je to my? Žádné ‚my‘ zeměpis nezná!“

„Promiňte,“ Barkas se potil jak prase.

„Naše město – Nová Boleslav – je nejjižnější osídlený bod planety. Kolem se nachází Masarykova poušť, jež je tvořena převážně písečnými dunami a několika skalními hřebeny.“

„No výborně, Barkasi, vy jste se snad i učil...ale co ten váš projev? Samé ehm, tedy... co to má znamenat? Piši vám dostatečnou. Moc jste si známku nevylepšil...“

*

„Ty vole, ta tě vykotlila,“ kýval hlavou uznale Jan Slepíčka, spolužák Pavla Barkase.

„Mi povídej,“ uplivil si našťavaně Barkas. „Asi má krámy, či co...“

„To nebudou krámy...je divná už měsíc,“ Slepíčka seskočil z kapoty vznášedla, bosýma nohama dopadl na rozžhavený písek a šel k vodě, aby vytáhl další pivo. Vrátil se se dvěma lahvemi, zkušeně je otevřel o hranu kapoty, jednu podal Pavlovi a na slova: „Píča blbá“ si přitukli.

„Fuj, nechutně teplý.“

„A co čekáš, když je chladíš v pouštní oáze?“

„Hmm, taky fakt,“ uznal Barkas.

Líně leželi na vznášedle a klábosili – plátěná stříška, nainstalovaná speciálně pro tyto příležitosti, jim poskytovala stín.

Malým, zapomenutým údolím mezi dunami se nesly vibrace.

„To bude Tomáš.“

Skutečně – zpoza jedné duny se vynořilo další vznášedlo, zastavilo vedle jejich.

„Ty vole, ta tě vykotlila!“ hulákal rozjařený Tomáš Smůla, poslední člen party. Bez nějakého pobízení si vzal pivo a skočil pod stín stříšky.

„Šoupli se, vole.“

„Au, nemačkej se na mě jak teplouš.“

„Nekvokej, Slepíčko.“

„Jak vůbec můžeš vědět, že mě sejmula?“ zájmal se Pavel.

„Pche...škola, drby se šíří rychle...navíc, tenhle dobrák,“ vzal kolem ramen Jana Slepíčku, „to celé nahrál a dal na síť,“ zazubil se Tomáš.

„Nepatlej na mě- au!“ Pokus o slovní obranu přerušila rána od Barkase, doprovázená slovem: „Hajzle!“

Smůla mezitím vytáhl svůj holotablet a našel příslušné video. Položil přístroj na kapotu a pak se Barkasovo zkoušení odehrálo znovu – už jen holograficky.

„Vidíte ty její oči?“ šeptal Slepíčka pokorně. „Jak jezírka lávy...“

„Štěstí, že moc neprská, jinak bych byl úplně voslintanej,“ zamyslel se filozoficky Pavel.

„To říkáš teď...měls ji to říct do očí, hrdino...jenže tos byl krotkej jak beránek...podívej se na sebe,“ rýpal Smůla.

„Ale...“ mávl rukou Barkas. „Spíš by mě zájimalo, proč je tak nasraná...vždycky to teda byla pomstychtivá mrcha, ale tohle je přes čáru...“

„Souhlas,“ přitakal Jan.

Tomáš Smůla zíral jak na boží zázrak: „Vy to nevíte?“

„Nevíme co?“

Tomáš vzal svůj holotablet, chvílku něco hledal, načež zmáčkl zobrazovací tlačítko.

„JEDINEČNÁ SHOW NICKY TRIPLE-NIPPLE!“ hlásal font ve stylu starých neonů, pod nímž se svíjela spoře oděná křehká blondýnečka.

„A?“ zatvářil se pochybovačně Slepíčka.

Tomáš si povzddechl, změnil obraz a zobrazil se úhledný sloupeček dat...za tři dny měla vystoupit na Urquellu, jejich domovské planetě.

„A? Tak tu bude nějaká striptérka...no a co?“

Smůla zavřel oči a několikrát se nadechl: „Tak zaprvé...není to striptérka, ale sex star a zadru-“

„Jakej je mezitím jako rozdíl?“

„Milý Pavle,“ poučoval dál Smůla, „striptérka se pouze svléká. Sex star dělá i...ehm...jiné věci. A – pokud mě necháte domluvit – zadruhé: Nicky Triple-Nipple není nikdo jiný než Nikola Šnajdrová.“

Oněměli. „TA Nikola Šnajdrová?“

„Ta a žádná jiná...“

„Jaks to zjistil? Vždyť má přeci studovat práva na Oxfordplanet.“

„Oficiálně...tedy...aspoň to tvrdí její matka. Ve skutečnosti hned po maturitě utekla a dala se na dráhu sex star,“ zašklebil se Smůla. „Ano, pánové,“ pronesl do ticha, „Nikolka, dcera naší paní ředitelky, nám tu za tři dny předvede, co umí... a to nejlepší na konec...vždy vybere jednoho člověka z publika a toho vošuká...“

*

„No kurva!“ vydechl po notné chvíli Barkas.

„Tak proto,“ nasadil vědoucí úsměv Slepíčka.

„Byla by to drsná pomsta, kdyby někdo z nás – kdokoli – vojel dceru ředitelky...a ještě přede všema,“ přisadil si Smůla a odešel pro další pivo.

„Kde vystupuje?“ zeptali se ho, jakmile se vrátil s laškami, z nichž ještě odkapávala voda.

„Měli ste čumět pořádně, volově...v Roztřesené kozičce.“

„Hmmm...tak nic no,“ ušklíbl se Barkas, „ta je výborně hlídaná. Vstup jen na aktivovanéj biočip...a nám i to pivo vždycky musí koupit nějaký bezdomovec...“ láskyplně se zadíval na lahev a napil se.

„Kolik vám zbejvá do aktivace?“ položil otázku Smůla.

„Rok a osm měsíců,“ řekl Pavel.

„Rok a deset měsíců,“ zaškaredil se Slepíčka.

„Rok a půl,“ uzavřel Tomáš.

Slunce pražilo a oázou se opět nesl klid.

„Holt na pomstu počkáme,“ nadhodil Barkas.

„Nic jinýho ani nezbejvá...leda cestovat v čase,“ zasmál se Slepíčka.

„To můžem zkusit,“ navrhl vážně Tomáš.

„Co blbneš, vole? Cestovat časem nemůže ani armáda,“ utnul ho Barkas.

„Ale může,“ trval Tomáš na svém, „jen to neříkaj každému hňupovi, co de kolem. Mám souseda, kterej na projektu cestování v čase dělal...trochu se zcvoknul, tak ho vykopli...ale on se nevzdal a pokračuje dál...posledně říkal, že poslal do budoucnosti pár morčat. A vrátily se úplně v cajku!“

„Kecy.“

„Souhlas.“

„Fajn, tak si nevěřte...ale až vošukám Nicky, tak nebrečte, že ste si chtěli taky čuchnout,“ nadurdl se Smůla.

„Hmm...tak asi nic ztratit nemůžem...maximálně jedno odpoledne,“ nechal se zviklat Pavel. „Slepíčko, vem pivo, jedem.“

Ze skrytého údolí se na svou cestu vydala dvě vznášedla...

*

Předměstí Nové Boleslavi působilo bezútěšným dojmem. Řady nízkých, jednopatrových domků tvořily přesné bloky ve tvaru čtverců. Domky samotné byly narychlo postaveny ze slitin plastů a kovu, která odolávala pouštnímu

vedru. Žádný luxus, ale dělníci z vrtných plošin si nestěžovali. Mírný vítr zvedal ze zpevněné cesty zrníčka prachu a vrhal je proti dvěma vznášedlům.

„Fuj,“ zaklel Barkas a přetáhl si přes pusu šátek – ochranné pole jeho vznášedlu nefungovalo.

„Jak tady může bydlet? Jak trefi domů?“ brblal jeho spolujezdec. „Vždyť ty baráky sou všechny stejný!“

„Se ho zeptej.“

„To tak!“

Tomáš Smůla – jedoucí před nimi – zastavil. Otočil vznášedlo a zaparkoval ho na nevelkém místě před garáží jeho domu. Pavel nechal své prostě na ulici.

„To je ale díra,“ ulevil si Slepíčka a protahoval se, jelikož po dlouhé cestě ho bolela záda.

„Tak kde máš toho souseda?“

„Vydrž, Pavle,“ zdvihl ruku Tomáš a na chvíli zašel k sobě domů. Vrátil se osprchovaný a v čistém oblečení.

„Manekýne,“ ohodnotil ho Pavel a Jan zvrátil oči v sloup.

„Co?“ Tomáš zamířil ke dveřím domku vedle a zaťukal.

Otevřela mu prošedivělá šedesátnice a měřila si ho pohledem, potom ohodnotila i Pavla a Jana. „Co chcete?“ vyštěkla.

„Dobrý den,“ pozdravili uctivě sborem. Slova se ujal Tomáš: „Je Tesla doma?“

„Je.“

„A můžete mu ří-“

„TESLO!“ řev se nesl přes tři bloky. „Máš tu kamarády!“ Pavel měl pocit, že mu praskl ušní bubínek.

Po chvíli se u dveří zjevil rozcuchaný neoholený pětaticátník s šíleným pohledem v očích...trochu slintal.

„Ahoj Tomáši!“ pozdravil srdečně - až mu vytryskly sliny. „Jééé!“ ukázal na Pavla jak malé dítě v ZOO na opici: „Ty jsi ten kluk, kterého vykotlila ředitelka! Viděl jsem to na síti!“ zatleskal a šátral v kapsách svého oděvu, vytáhl fotoaparát a překvapeného Pavla vyfotil.

Na Jana šly mdloby. Naklonil se k Barkasovi: „Tohle že poslalo morčata v čase?“

„Morčata?“ začichal Tesla králičím způsobem, „Ty mám rád! Hlavně pečená,“ olízl se, důvěrně se naklonil k trojici přede dveřmi a přehnaně nahlas šeptal: „Občas si jich pár koupím a jen tak lehce osmažím s másličkem na pánvi,“ znovu zatleskal. „Ale jenom, když mám velký hlad, když mi ta Medzúza,“ to už křičel a zuřivě gestikuloval, „nedá můj oblíbený Kitekat!“

„No, tak my asi-“

„Jen pojďte dál!“ šílenec je zatahl dovnitř. Nebylo úniku. Vedl je do obývacího pokoje a celou cestu mlel cosi o tom, že morčecí Kitekat by byla jistě mňamka. Náhle se zastavil, rozhlédl se,

přešel ke stolku, na němž trůnila lampa, a stiskl tlačítko. Přepychový tepich uprostřed podlahy zmizel.

„Iluze,“ zašeptal nevěřičně Pavel, ale to už jim Tesla kynul, aby lezli dolů. V hloubce pěti metrů ocelový žebřík končil.

„Tý vole!“ vydechl úžasem Slepíčka. Prostor ná a čistá místnost plná různých přístrojů udělala dojem.

„Promiňte, kluci, za to divadýlko,“ omlouval se Tesla a utíral si sliny, „ale pořád mě sledují. Snad je to zmate, když si budou myslet, že jsem magor...“ Pečlivě se učesal před malým zrcadlem a přes špinavé a vytahané oblečení si přehodil bílý plášť.

Tomáš mezitím ťukal na sklo terária, v němž chroupala mrkev dvě morčata. „To jsou...?“

„Ano, Gaius a Julius,“ potvrdil Tesla.

„Vypadají v pořádku,“ zamyslel se nahlas Pavel.

„Také jsou!“ pyšnil se vědec. Zápal ho na chvíli opustil: „Z té tvojí poznámky u dveří,“ kývl hlavou ke Slepíčkovi, „jsem vyrozuměl, že i vy z nějakého důvodu budete chtít cestovat časem.“

„Kdyby ano?“ vytyčil bojovně bradu Pavel.

„Tak by to bylo skvělé!“ rozzářil se vědátor. „Už dlouho chci vyzkoušet svůj přístroj na lidech, ale prozatím jsem nenašel dobrovolníky!“

Pavel se podíval na Slepíčku a Smůlu: „Našel.“

*

„Takže to dává smysl?“ tázal se překvapivě Barkas sedící na plechovém stole. Měl svá podezření, že onen stůl je z nějaké pitevny...nechal si je pro sebe.

„Ale jistě!“ spráskl ruce Tesla. „Pomsta a sex, respektive žena, respektive tužby...kde by bez nich lidstvo bylo? Dá se říct, že to jsou – společně s hamizností – hlavní motory lidského pokroku a vývoje. Hej, necháte toho?!“ Poslední věta patřila Janovi a Tomášovi, kteří se snažili vydolovat z automatu – jediného nevědeckého přístroje v laboratoři – plechovku piva. Automat je vytrvale odmítal, neboť k vytáhnutí alkoholického nápoje vyžadoval aktivovaný biočip. „Něco tak nebezpečného, nezodpovědného a nemorálního si nevezmu na svědomí,“ láteřil vědec, „dávát alkohol mladistvým!“ zhrozil se. Přešel místnost, vytáhl dobyvatelům oroseného moku lehký pohlavek, vytáhl tři limonády a jednu plechovku světlého piva. Obarvenou vodu hodil klukům, sám – s uspokojujícím zasyčením – otevřel pivo a lokl si.

„Áááách...“ zamlaskal Tesla a utřel si ret, tři závistivě vražedné pohledy nevnímál. „Kde jsme to byli? Ano, cesta do budoucnosti. Předem vám musím, kluci, říct, že je to velice nebezpečné. Cestování časem je vysoce náročná procedura vyžadující přesnou synchronizaci milionů a mili-

onů procesů. Pokazit se může takřka vše,“ rozplýval se vědec, „od přístroje samotného, po přenos hmoty a – samozřejmě – i po čas a lokaci. Je zde jistá, ehm, pravděpodobnost, že se prostě – nebudu vás zatěžovat vědeckými termíny – vypaříte, případně se – bez jakékoli ochrany – objevíte ve vnějším vesmíru, kde umrznete, nebo se – naopak – uvaříte.“

Slepíčka pocítil tlak ve střevech. Pavel zadumaně koukal do blba a Tomáše přešla obvyklá sebejistota. Vědec – zcela lhostejný k emocím – pokračoval.

„Nebojte se!“ nasadil uklidňující hlas. „Smrti se bát nemusíte...všechny možné budou rychlé a víceméně bezbolestné,“ (při slovu „víceméně“ Janův žaludek zabublal), „to, čeho byste se měli bát, je zmrzačení. Opět je zde – sic mizivá – pravděpodobnost, že se sice dostanete na místo určení a zpět, ale,“ vztyčil varovně ukazováček, „vaše tělesná schránka nevydrží, případně se vaše těla promíchají a bude z vás jedno velké neforemné a odporné monstrum. Dále je zde...“

Pavel neposlouchal. Radši. Kolena se mu trásla a dle jeho čichových receptorů se bál i Jan. Barkas se naklonil ke Smůlovi: „A to nám nechtěl dát pivo...“

„...rozkladem genitálií. To je tak vše. Někaké dotazy?“ zářil vědec jako sluníčko. Ze tří – poměrně bledých – hostů odpověď nedostal. „Výborně, přejdeme k samotnému plánu...“ Zhluboka se napil piva.

*

Vyšli ven a na tvářích pocítili sílu slunce. Pomalu se jim vracela barva. Tesla opět nasadil masku idiota, slintal a přehnaně srdečně se s nimi loučil. Pavlovi mocně trásl pravíci a dělal další a další fotky.

„Ty, Tomáši?“ vypálil orosený Slepíčka hned po zavření dveří Teslova domku.

„No?“

„Nemohl bych si u vás dojit na záchod?“ Na svolení nečekal, prostě se rozeběhl. Barkas zaslechl, jak zdraví někoho uvnitř.

„Pamatuješ, jak ho chytla sračka u přijímaček?“ zavzpomínal nostalgicky Tomáš.

*

Sobota.

„Pořád se bojím, že to neklapne.“

„Proč by to nemělo klapnout, Slepíčko?“

„Já nevím...ten plán mi přijde...divnej.“

Barkas si povzdechl: „Vole! Tak ještě jednou: dneska v šest ráno vyrazíme o dva roky kupředu. V budoucnosti budem 48 hodin, protože Tesla odmítá poslat na kratší dobu – prej, že se to občas poblbá a doba je poloviční, takže dvanáct hodin by nestačilo, chápeš?“

„Zatím jo.“

„Na místě se někde zašijem a počkáme na osm večer. Naše budoucí já maj jistě čip už aktivované, takže nemůžem využít klasickéj úřad –

moc by kolem toho čmuchali. Ale v Roztřesený kozičce, kde otvíraj v osm, maj u vchodu takovou mašinu – strčíš ruku, mašina naskenuje čip, pak tvou DNA, porovná stáří osoby s daty na čipu a – tradá – blikne zelený světýlko a čip je aktivován. Zcela anonymně, bez keců... a pak už jen počkáme, až nás to vcucne zas do naší doby. Buď se vrátíme v neděli, nebo až v to pondělí...tak jako tak – stihneme školu a nikdo nic nepozná.“

„Co když rodiče odhalí krytí? Zmizet na dva dny není jen tak...“

„Ty se furt něčeho bojíš. Řekni mi, kdy to naposled prasklo? Já spím u tebe, ty u Tomáše a Tomáš u mě.“

Jan uznal, že alibi je takřka neprůstředné.

Podíval se na holotablet. Tři hodiny ráno. „Už tu měl být.“ Čekali na okraji předměstí, což nebylo zrovna bezpečné.

„Však jo, už je tady, strašpytle,“ ukázal do tmy Pavel.

Zastavilo před nimi vznášedlo, jež řídil pobledlý Tomáš Smůla. Nasedli.

*

„Ničeho se nebojte, kluci,“ konejšil je Tesla. Moc to nepomáhalo. Slepíčkovi drkotaly zuby, Tomáš zesinal a Pavlovi náhle vyschlo v ústech. „Těšte na ty kozy, co uvidíte!“ povzbuzoval je dál vědec. „Vůbec si nevšimněte toho, že ležíte v rakvích...nemá to vliv, jen jsou levné a přesně se hodí!“ S pilností včelky připevňoval různá čidla a mačkal cosi na dotykové obrazovce. „Abych nezapomněl...“ každému podal zvláštní náramek. „C-co to je?“ drkotal Jan. „Náramkové hodinky...kdysi to prý byla veliká móda! Upravil jsem je. Budou odpočítávat, kolik vám zbývá času. Poznají i to, jestli se vše povedlo správně, respektive, zdali budete mít dvacet čtyři, nebo čtyřicet osm hodin.“ Křečovitými pohyby si je připevnili.

„Pět padesát pět. Nejvyšší čas na sérum!“

„Sérum?“

„Ano. Má dvě složky. Jedna zpřetrhá vazby mezi atomy a vy tak budete snáze transportovatelní; druhá vám vymaže paměť. Pochopte, kluci, nemůžu vám ponechat informace, jež v budoucnosti získáte, byli byste moc nebezpeční pro hladký chod časoprostorového kontinua.“ Odmlčel se. „Nejsem parchant, trochu jsem látku upravil...budete vědět, jestli se vám povedlo aktivovat čip, nebo ne... nic víc, nic míň.“

„Au,“ vyjekl Jan, jakmile mu Tesla do žíly vpravil sérum.

Přešel ke Smůlovi. „Co? Stejnou jehlou jako Slepíčku?“ protestoval Tomáš.

„Je samosterilizační, neboj se.“

Tesla naposledy zkontroloval všechny obvody. „Pět padesát osm...nejvyšší čas na poslední krok.“ Zarachotil kov. „Doufám, že netrpíte klaustrofóbií...udělal jsem tam sice okýnka, ale

asi to nebude stačit,“ dodal omluvně a uzavřel rakve.

Pět padesát devět. Tesla se tetelil nadšením a nervozitou, po čele mu tekla pot. Průhledem ve víku rakve se podíval na nejbližšího z odvážlivců. Jan se klepal a jeho vytřeštěné oční bulvy připomínaly míčky na ping pong.

Ohromný přístroj na elektromagnetické bázi zahučel a nesmírnou silou počal trhat časoprostor.

*

Pracovníci elektráren zažili v šest hodin ráno pořádný šok. Spotřeba sítě stoupla desetinásobně – a to i za použití nejdívočejších prognóz. Předměstí Nové Boleslavi zhaslo, tak tak se energeticky podařilo udržet centrum města.

Mezitím byla na místo přetížení rozvodné sítě vyslána pohotovostní poruchová jednotka – tu čekalo překvapení. Ačkoli trval mimořádný odběr jen pár vteřin, kabely – zapuštěné v zemi – se prostě vypařily a v podobě toxického dýmu stoupaly skrz údržbářské šachty. Z většiny trafostanic odkapával doruda rozžhavený kov a (nad tím energetici zaplakali nejvíce) elektroměry v patnácti blocích se upekly na škvarek. Určení viníka, a jeho zkasírování, nepřipadalo v úvahu.

*

Rozjely se záložní laboratorní agregáty. Tesla se skláněl nad rakvemi. Zely prázdnotou.

*

Seděli maskovaní drtičem odpadu za hospodou v okrajové části Nové Boleslavi. Speciálně upravené hodinky ukazovaly 46 hodin...

Geniální plán – schovat se v nějaké zapadlé hospodě, počkat, až Kozička otevře, aktivovat biočipy a následně se opět zašít do hospody, dostal nečekanou trhlinu – jak se dozvěděli z informačních tabulí: zápas mezi fotbalovými týmy Pyča Baník a Olé Sparta byl – kvůli obávám o bezpečnost – přesunut na neutrální půdu do Nové Boleslavi.

Nad spaleništěm boleslavského stadionu se stále vznášel hustý černý kouř...

„No tak se holt schováme někde jinde, no,“ zhodnotil situaci Pavel. Od svého příchodu do města zkusili už tři hospody – v každé se utábořila (a taky trochu skrývala, než se přežene policejní bouře) skupina fanoušků, kteří nesnesli společnosti nikoho jiného než dalších fanoušků svého týmu.

„Ale kde?“ vykvikl Jan, „Všechno je obsazený téma gumama!“

„Nebud' tak posranej,“ konejšil ho drsně Tomáš. „Budeme se tvářit jako fa-“

„Pst!“ okřikl je Pavel; rázem ztichli. Do zapadlé zadní uličky zamířili dva fanoušci, rozhledli se a počali močit na stěnu.

„Ty voe,“ škytl první, „Žlutou zasranej...to je furt útok, útok, útok...ale co vobrana, sakra?“

„Jo, ať de doprdele, kretén jeden plešatej,“ přítakal druhý, jenž ze sebe loudil poslední kapky.

„Někomu bych rozbil hubu,“ kopnul těžkou botou do (pomocené) zdi první a zapnul si kalhoty.

„Já taky!“

„Stejně je to zpíčeněj kretén...šest pět...kdo se na to má koukat? Kdyby nula nula a kvalitní taktická bitva...“

„Máš recht!“

Hlasy se vzdálily.

„Dobře,“ uznal Smůla, „hospody asi padly...“

„Tak půjdeme k někomu domů,“ navrhl Jan.

„Ne, nemůžem...co když už sme dávno po smrti? Co když potkáme sami sebe? To nejde, musíme se skrejt,“ poučil ho Pavel. Přemýšlel dál: „Na ulici taky nemůžem zůstat, všude je plno fízlů a lustrujou všechny podezřelý existencce...“

„Však ať lustrujou, sme nevinný,“ rozhodil rukama bezstarostně Tomáš.

„V naší době jo! Ale co ty víš? Třeba právě teď sedíš v lochu...“

„Nojo, sakra...tak kam?“

„Někam, kde nepotkáme fanoušky...někam, kam bysme sami nikdy dobrovolně nešli...někam...sakra, já nevím...musí to bejt zapadlý a nenápadný...“ Hlavou mu bleskl nápad. Úsměv se společníkům nelíbil...

*

„Není to tak špatný,“ zhodnotil Jan a opřel se o kupu polštářů. Seděli v tureckém sedu na zemi a usrkávali z misek čaj. „Jen by teda mohli mít hrnký...“

„Navíc si nepamatuju, že by to kdy někoho z nás táhlo do čajovny,“ zašklebil se Pavel. Zvenčí občas zazněl ryk a řev – to muži zákona naháněli chuligány. Tomáš – nezvykle – zachovával mlčení, neboť si spálil jazyk. Čas se příjemně vlekl.

O poledni se prostřídaly směny.

„Ahoj, dáte si ještě něco?“ ozvala se nová pracovnice s úsměvem. Pavlovi se ta brunetka zdála povědomá. Prohlédla si je všechny, úsměv zakolísal a pohasl...potom se zas rozzářil. „Jo, ještě jednou to samý,“ zahuhlal Tomáš a Jan se na mladou servírku usmál. Kývla hlavou a odešla.

„To bylo divný.“

„Co se ti zas nelíbí, Barkasi? Holka je to pěkná,“ slintal blahem Slepíčka.

„Vy ste ji nepoznali, blbouni?“

Oba pohlédli na Smůlu, ten si jen povzdechl: „Malá Janča!“

„Nojo,“ v Janově obličeji se usídlilo poznání...

„Stejně to bylo divný...“ trval na svém Pavel, „jak si nás prohlížela, jak ji zmizel úsměv z tváře, jak ho tam křečovitě rvala zpět...“

Smůla nad bručounem mávl rukou a dal se do počtu: „Pokud sme se posunuli o dva roky a Janča měla nastoupit do prvéku...hmm...no...ehm...to už má řidičák na podvozek!“ zajásal.

„A že bych si dal říct,“ zasn timer Slepíčka. „Hezky vyrostla,“ rukama naznačil prsa.

Vrátila se. „Tak, tady to je,“ pokládala před ně kouřící misky čaje; její pohled ulpěl na Tomášovi, zarazila se a odešla.

„Sakra!“ zaklel Slepíčka. „Na mě se ani nepodívala!“

„To víš, kamaráde,“ chvást se Tomáš, „nemáš to správný kouzlo...už se těším, až prohmatám ty její kozy...vždyť na mě mohla oči nechat!“

Janovu trudnomyslnost přerušil vpád dvou urostlých goril. Měli sluneční brýle, obleky a inteligenci na úrovni mechanického sběrače chmele.

„Ale, ale, ale,“ ozval se posměšný hlásek a zpoza goril vystoupil pomešší obtloustlý mužík, „tady je máme,“ škodolibě se usmál. „Mysleli jste si, že mi utečete?“ Zamlaskal: „Pavle, Jane, Tomáši...dohoda je dohoda. Skoro jsem vás nenašel...naštěstí mi tato rozkošná mladá slečna dala vědět, jakmile vás objevila.“ Do místnosti vstoupila Malá Janča...pořízci se zašklebili.

„Co...? Proč...?“ blekotal Slepíčka.

„A je to tu,“ rezignoval Pavel, „sem vám říkal, že se mi ten její pohled nezdál...“

„Ty se ptáš co, ty hajzle?“ vyjela na Slepíčku Janča a vyťala mu ukázkovou facku.

„Proč?!“ zděsil se Jan.

„Proč?“ přilétla mu druhá. „Ty máš tu drzost ukázat se mi na očích po tom, cos mi provedl?“ skoro brečela.

„Jano,“ vklouzl do toho medovým hláskem obtloustlý gorilí principál, „nenič si své krásné ruce,“ vzal její ruce do svých, zahleděl se jí do očí a následně její ruce políbil. Jana trochu vychladla, dokonce se začervenala. Mužík luskl prsty. Vazouni se vrhli na sedící trojici...

*

Vyvlekli je na zadní dvorek čajovny. Vysoké zdi zajistily soukromí.

„Tak vy jste si mysleli, že mi upláchnete...“ znovu zamlaskal. „Na mě jste ale krátcí...“

„Vůbec nevím, o čem mluvíš,“ hrál si na hrdinu Pavel. Rána do břicha ho umlčela.

Šokovaný Slepíčka se stále nemohl vzpamatovat z rychlého sledu událostí. „Pustte nás,“ žadonil.

„Ty mlč! Z lidí tvého kalibru mi je na zvracení!“ zpražil ho věznitel.

„Já vůbec nevím, co jsem provedl,“ snažil se Jan o kultivovaný projev.

„Tak ty nevíš? Nevíš?“ zasmál se věznitel.

„A co sem proved já?“ zajímal se Tomáš zvědavě.

Věznitel vzdychl a pohlédl na své pohůnky: „Michajle, Ivane...slyšíte to? Oni jsou snad úplně blbí!“ Rozčílil se: „Oni si snad myslí, že se dluhy nesplácí!“ Obrátil se na své vězně: „Ale to se pletete...to se šeredně pletete! Když si půjčíte peníze od Popovů, musíte je také vrátit!“

„Vitalij Popov,“ vydechl Pavel jméno člověka, jenž v jeho čase maturoval.

„A kdo jiný?! Ty mě snad nepoznáváš?“ rozkřikl se Vitalij.

„Vidím, že ses dal k rodinnému podniku,“ podotkl posměšně Barkas. Hned přilétla rána pěstí. Vitalijův masivní prsten mu na tváři zanechal krvavý otisk.

„Oni jsou snad opravdu úplně pitomí...nebo si vyfetovali mozek z hlavy!“

Michajl s Ivanem se dutě zasmáli. Vitalij se zadíval na Tomáše: „A kde jsi ty sebral nové oko? Vypadá fantasticky! Stejně dobře jako původní...“

„Cože?!“ zděsil se Smůla.

„Nehraj si na idiota!“ pěnil mafián Vitalij. „O své pravé oko jsi přišel před pár lety při jetpacovém bungee jumping!“

„C-co?“

Vitalij zavřel oči a evidentně počítal do deseti. „Tahle vaše hra už mě unavuje,“ vzdychl.

„Dám vám poslední šanci! Buď do zítřejší půlnoci seženete sto tisíc, nebo budete tři měsíce makat na chmelové plantáži u mého otce,“ vyceňnil zuby, některé již zlaté.

„Ale my nemáme sto tisíc!“ vykulil oči Jan. „Navíc nemáme čas je shánět, musíme do Kozičky a-“

„Mlč, fracku!“ udeřil ho mafián. „Ivane...slyšel jsi pány. Prý musí do Roztřesené kozičky. Postav hlídky, jakmile se začnou motat kolem, zastřel je.“ Ivan se zašklebil.

„Se ti fakt povedlo, debile,“ vyflusl krev Pavel směrem ke Slepíčkovi. „Kde má proběhnout předávka?“ zajímal se pragmaticky.

„V garáži vznášedel u Troškova náměstí, sektor A3.“

Pavel kývl.

„A-a-ale tolik peněz nemáme!“ zkoušel to znovu Slepíčka.

„Mlč už!“ plivl na něj Vitalij. „Jsi drzý, měl bych ti dát lekci...nebohá a krásná Jana kvůli tobě dnes málem plakala.“

„Já ji nic neprovedl!“ vyvriskl Slepíčka a stáhnul se před úderem.

„Nic?“ prskal mafián, jenž minul. „Nic?“ upravil si oblek. „Vždyť jsi ji podvedl v její vlastní posteli s její sestrou!“

„S Petrou?“ užasl Tomáš.

„Já neumřu jako panice?“ vykulil oči Slepíčka. Pavel mu uznale plácal po rameni.

Vitalij plivl na zem. „Je mi z vás zle! Do zítřejší půlnoci...sto tisíc...sektor A3.“ Podíval se na

Tomáše: „To oko je fakt výborná práce...byla by škoda o něj přijít...“ S tím odkráčel.

*

„Seš teplej, nebo co?“ dobíral si Tomáš Slepíčku, jenž nebože visel na nízké zídce a zvracel. „Tak von vošuká Malou Janču! A že by si dal pokoj? To ne! Musí ještě vojet její úžasnou starší sestru, která nedává jen tak někomu...a když se to dozví, tak zvrací! Neskutečný...“

„Tak ho nech,“ zamručel Pavel a sledoval ulici. Schovávali se kus od čajovny na zadním dvorku obchodu s uměním.

„Sto tisíc.“ Blee. „Jak je,“ ble, „seženem?“ blé-éééé. Mísil se svérázným způsobem do debaty Slepíčka, jehož prožitý šok odrovnal.

„Kasíno?“ nadhodil Tomáš. „Nějaké peníze máme, můžeme vybrat účty...všichni sme dost liný, takže heslo bude stejný...“

„Díky panu chytrolínovi,“ ukázal Pavel na Jana, „to nepůjde...vstup do kasína jen na aktivovavej biočip. A nemám tušení, jak ho teď aktivovat, když nás zastřelí, jakmile se přiblížíme ke Kozičce.“

„Třeba jen blafoval.“

„Chceš to zkoušet? Tak běž...“

„Hele, kluci,“ odlepil se ode zdi Jan, „tak na to serem...vždyť o nic nejde...na pár hodin se zašijem a pak nás to vcucne zpět.“

„Nedošel sem tak daleko, jen abych se schovával...ty prachy seženem. Mám nápad.“

*

Slunce pekelně pátilo, proto s díky přijali stín Staré tržnice. Dalo se tu sehnat cokoli – od padělků elektroniky, přes padělky oblečení až po padělky potravin; občas zahlédli doktory bez licence – zubaře, plastické chirurgy, robochirurgy, jejichž zavirovaný software se nenacházel v nejlepším stavu...

„Chlapečku, nechceš si užít?“ hmátla po Janovi zubožená prostitutka.

„Tenhle kanec už si užil dost,“ vytrhl jí ho ze spárů Tomáš.

Proplétali se uličkami, až zacítili závan slámy a hnoje. Vyrázili ke zdroji. Spatřili rozlehlý prostor plný klecí a ohrad.

„Já ti nevím,“ pronesl po chvíli znalecky Smůla, „zdá se mi takovej divnej,“ a opět štouchl klacikem do opeřeného chuchvalce, který prodáváč vydával za kohouta. Z chuchvalce zasvítla zastřená očka, ale místo zdravého kokrhání vyšel z olepeného zobáku jen kašel. „Má chřipku, toho nebrat.“

Přesunuli pohled na další exponát. Nádherný kohout s rudým hřebínkem a lesklým perím. „Jo, ten vypadá dobře,“ kývl hlavou Pavel. „Hej,“ křikl na prodejce, „kolik stojí tenhle?“

„Pět stovek.“

„Cože?! Pět stovek za nevykostěnou pečení?“

„Ber nebo nech bejt,“ zvedl ruce handlíř v jasném gestu.

„Něco levnějšího by nebylo?“

„Jo, spodní řada...tam je sto za kus.“

Znovu se dali do prohlížení.

„Všichni sou dost vypelichaný,“ mhouřil oči Slepíčka.

„Agresivita taky nic moc,“ doplnil klacíkem dloubající Smůla.

Olysali kurové na ně poulili oči, jako kdyby tušili, co je čeká.

„Ale co...nic lepšího nemáme, tak vezmeme tohle,“ ukázal Pavel na kohouta, jenž si ublíženě čečral peři, jež mu rozhodil Tomašův klacík.

„Dobrá volba, pánové...francouzská žabozroutka je velice chutné plemeno.“

O stovku lehčí se – s klíčkou v ruce – vydali ke stánku s erotickými potřebami, kde za padesát koupili prapodivný šátek plný barevných per. Štěteček a lepidlo je přišlo na dalších dvacet...

*

„Vypadá dobře,“ zhodnotil své dílo Jan a postavil kohouta na zem. Lehce kvokající kur nevěřícně nakláněl hlavu a obdivoval svůj nový zevnějšek. Sem tam pírkou upravil zobákem, aby dobře seděla. Zářil nadšením.

„Se poserou, až ho uvidí...“

*

Rambo – jak kohouta pojmenovali – se procházel po krvi nasáklém pisku arény, vzduch projasňovala vůně drůbežího vývaru. Najít ilegální kohoutí zápasistič bylo složité – ono si našlo je. Pavel se opíral o nízkou hliněnou zídku, v ruce pivo a přemýšlel, jakou šanci na úspěch má jejich šilený plán – vydělat balík na kohoutích zápasech. Slepíčka okusoval pečené stehno a masné ruce si utíral do zapraseného trička. Vrátil se Tomáš, v ruce list papíru (při nelegálních činnostech se stále používal papír, ne holotablety, jež mohly orgány státní moci kontrolovat) – rozlosování. Rambo z toho nevyšel dobře, prvním protivníkem měl být jakýsi Wolverine – pětinasobný šampion zocelený stovkami zápasů.

„Říkají o něm, že má železnou kosturu...nemáme šanci,“ zkonstatoval Smůla; Janovi zaskočilo.

„Uvidíme,“ pokrčil rameny Barkas.

Hlasatel vyzval přítomné k uzavření sázek, zápas měl začít každou chvilku. Tomáš vsadil s předstihem – samozřejmě na Ramba.

Do arény napochodoval podivný chlápek, od hlavy až k patě potetovaný fosforeskující barvou, zašklebil se, odhalil zuby opilované do špiček, postavil na zem klíčku a otevřel dvířka. Ven se vykolébal černý kohout majestátních rozměrů, chlápek uskočil do bezpečí, mimo kolbiště. Wolverine si pomalu prohlížel arénu, zkusmo zahrabal nohou. Něco cvaklo a jeho naturální drápy byly prodlouženy železnými implantáty.

„A kurva,“ vydechl Smůla.

Wolverine se pomalíčku přibližoval k Rambovi – podivně barevný kohout naopak

vypadal, že soupeře nezaregistroval. Dav diváků křičel, chtěli krev. Rambo se konečně podíval na Wolverina a rozběhl se k němu... Wolverine pro formu kvoknul a jedním mocným sekem uťal vršky nalepených per. Rambo se ani neotřásl, prosmýkl se kolem pařátů a snažil se na Wolverina skočit zezadu. Fanoušci postupně utichali, až se arénou neslo jen zoufalé Wolverinovo kvokání...

Tři cestovatelé časem stáli a zírali s otevřenou pusou. „No...to snad ne,“ zasmál se Smůla. „Teplej není Slepíčka, ale kohout...“

Šampion nebo ne, hrdost Wolverinovi nařizovala ústup – přeci si nenechá znásilnit kloaku podivně zmalovaným kohoutem chcípákem. Ignoroval řev potetovaného chlápka a utíkal, seč mu kuří nožky stačily. Občas se pokusil otočit a bojovat, ale soupeř – ve feromonovém mámení smyslů – disponoval rychlostí blesku. Nedal se zastavit. Organizátoři jen bezmocně rozhazovali rukama a po očku sledovali tiché obecenstvo.

Maškarádu ukončil až majitel Wolverina. Skočil zpět na písek arény a svého (již notně vyčerpaného) ptáka bránil vlastním tělem. Kopnutím Ramba odpálil – všude poletovala barevná pírká – hmátl po kleci a pětinasobného šampiona kohoutích zápasů do ní bez okolků strčil. Rambo se však nevzdával a s toužebným pohledem se vrhl na potetovaného – ten však v posledním okamžiku přeskočil zábrany. Opelichaný Rambo, jemuž se většina pírek odlepila, vydal smutné zakokrhání a upravoval si zbylé peři.

K majitelům Ramba přišel hlavní sázkař. „Podívejte, kluci...tenhle váš tah je geniální a ani není proti regulím, ale...budu k vám upřímný...jestli ten váš řítopich nastoupí ještě k jednomu zápasu, vynesou mě v zubech a potom vynesou v zubech já vás... Není v tom nic osobního, ale tyhle,“ opsal rukou široký oblouk tribun, „přišli, aby viděli krev.“ Podrbal se v zarostlé špinavé tváři. „Vyplatím vám vaši výhru – byli ste jediný, kdo na Ramba vsadil – a...sakra...přidám vám i něco za toho kohouta, abyste nebyli škodný...jen se tady další měsíc neukazujte.“

„S tím nebudeme mít problém,“ usmál se Pavel široce.

*

„Myslíš, že se o něj dobře postarají?“ ptal se už asi po sté Jan.

„To víš, že jo...takovej kohout, jako je Rambo, se jen tak neztratí,“ odpověděl mu Tomáš a ukousl z drůbežího stehna, které si koupil u východu z dějiště zápasů.

„Jedenáct tisíc a nějaký drobný,“ oznámil Pavel.

„Super...už zbejvá jen devadesát.“

„Nebud' furt tak pesimistej a posranej, Slepíčko...je to lepší než nic, ne?“

„Klid, vy dva...“ mírnil je Pavel. Stále se nacházeli na ne úplně bezpečném území Staré tržnice.

„Budem tu někde přespávat?“

„Ne, dáme si Bejčka,“ rozhodl Barkas, „musíme zůstat vzhůru a vydělat prachy.“

Zapadlý krámek s lékařskými preparáty by si kdekdo mohl splést s továrničkou na chemické zbraně. Ve složité soustavě skleněných a plastových trubiček kondenzovaly barevné páry a odkapávaly do malých lahviček. Obsluha se věnovala čtení Bravo Girl na svém holotabletu. Pavla zarazil znepokojující fakt - prodávající nebyla dívka, nýbrž dvouseťkilový chlap s mastnými vlasy. Právě četl: „Deset důvodů jak si zvýšit sebevědomí a ulovit toho svého!“

„Zdravím, tříkrát Bejčka.“

Ani se na ně nepodíval, hmátl pod pult, vytáhl tři malé krabičky. „Stopade,“ utrousil, dočetl článek a pustil se do nového („Nové hity rapové dechovky“).

„Je to kvalita? Není to nějaké lacinej padělek?“

Existence vzdychla, odlepila oči od článku, podívala se na tři zákazníky. „Ach jo...“ V ruce se mu náhle objevil maličký skalpel. Otevřel jednu krabičku, dvakrát škrábl do oslnivě rudé pilulky. Ani nedýchal, když prášek na ostří přenášel ke kleci s bílou myškou. Opatrně vsunul skalpel dovnitř - myška okamžitě zavětrila a slizla naškrabaný vzorek. Nic se nedělo... Pavel už se nadechoval k nějaké peprné odpovědi, jenže myška vypískla. Po pár vteřinách tryskem běhala po kleci. Barkas beze slova zaplatil. Existence se vrátila k Bravo Girl.

„Á...ty vole, to je síla!“ Tomášovy oči svítily jak dvě bludičky. Funěl, neustále škubal svaly na krku a cvakal zubama.

„Určitě je to nezdravý a má to milion vedlejších účinků,“ mrkal Jan, jehož oči nevydržely zvýšený tlak a podlévaly se krví jak maso na pánvi.

„Kdybys nekecal, vůbec žádný vedlejší účinky to nemá...“ Barkas taktně pomlčel o rudých očích. Sám dostal bolestivou křeč do pravého lýtku. „A i kdyby mělo, do hodiny to odezní...“

„Já už nikdy nebudu spát!“ zapěl Tomáš a s rukama nad hlavou vyskočil k obloze.

*

„Hej, brácho, pěkný tetování,“ prohodil obdivně procházející skinhead směrem k Janovi. Seděli u osvětleného stolu před nálevnou U Koně - nejzapadlejšího podniku, který našli. Uvnitř se pořád skrývalo několik členů fotbalového gangu, avšak venkovní posezení skýtalo možnost rozptýlení. I když byli oficiálně mimo Starou tržnici, nikdo se jich neptal na věk, nikdo nechtěl biočip...chladivé pivo - jež přišlo ve vlahé pouštní noci vhod - teklo proudem.

„Na co narážel?“

„Ále,“ mávl rukou Barkas, „na nic...byl opilej.“

„Na zdraví!“ ťukli si.

„Nějak mě pálí oči.“

„Slepičko, nestěžuj si furt... nic s nima nemáš.“

Ve skutečnosti oči Jana Slepíčky ztratily bělmo. Zorničky, duhovka, krvavý oceán. Připomínalo to módu z planety Svätý Jan - tamní obyvatelé si nechávali do bělma vstříkovat červenou barvu, aby vypadali jako démoni Apokalypsy.

„Tak...pánové, za chvíli ani ne 30 hodin....co teď?“

Mlčeli. „Hmm, tak si dáme ještě jedno.“ Po třetím odstartovala filozofická debata.

„Já pořád říkám,“ máchnul púllitrem rozpočítaný Pavel, „že je to celý nějaký divný...ne, nenařekuj se, Slepíčko...podívej se na to tak. Všude kolem nás jsou miliony hvězd s miliony planet...souhlas?“ Kývnutí. „A my - teda...ne my...ale my, jako Češi - se usídlíme na planetě, jejíž rotace kolem vlastní osy trvá dvacet čtyři hodin,“ napil se, „a kolem hvězdy...kterou - jen tak, mimochodem - z lenosti pojmenujem Slunce, to Urquellu trvá 365 dní...to není náhoda...si myslím, že za to můžou hlavouni v Mladý Praze...aby mohli používat ty svý starožitný hodiny s ručičkami...ten...no...vorloj.“

„A trpaslíci!“ bouchl pěstí do stolu Tomáš.

„A trpaslíci,“ přitakal Barkas. Zvedl prst a pokračoval... „A co teprve ekonomický podmínky...já teda vím, že to do zeměpisu nepatří, ale jediný, čím je tahle planeta zajímavá, je ropa...který za chvíli stejně odzvoní. Beztak je to jen záminka kvůli tomu, že u rovníku dobře roste chmel...“

„A dobře se tam chovají prasata,“ doplnil Slepíčka.

„No to taky...výbroně Slepíčko, to bude jednička...“ svůj škleb utopil v hladině piva.

„Hele...jaký gummy seděly vevnitř? Pyčáci, nebo Oláci?“ zvažněl Tomáš.

„Vím já? Proč?“

„No...dovnitř právě vešla skupina Baníkovců.“

„To je v klidu...určitě dou ke svejmu.“

Sklo v okně explodovalo a ven z lokálu vyletěl holohlavý pořizek s výrazem ublíženého vořecha; oklepal se, popadl nejbližší židli a dveřmi se vrátil dovnitř.

„Nojo... to je furt „český skláři“...kdyby používali silový pole, tak se tohle nestane,“ rozčileně gestikuloval Pavel.

Sklo, stoly, židle, lidská těla - to vše teď vířilo uvnitř nálevny U Koně. Otřesy a řev dosahovaly takové intenzity, až se chatrná stavba otřásala v základech.

„Ty vole! Vono to snad zdechne!“

Ven – s dojemným vytím – vyběhl hostinský se skvrnami na havěti prožrané zástěře, v jedné ruce utěrku, v druhé sklenici. Nemuseli se dlouho pobízet, aby ho následovali. V bezpečné vzdálenosti se otočili k lokálu.

„BANÍK PYČO!“

„SPARTA OLÉ!“

Kůča zasténala, majitel mimovolně utíral sklenici a tiše se modlil.

„PY-“

„-LÉ!“

Kulisu obstaralo velkolepé hučení budovy, která se v oblaku prachu sunula k zemi. Půda pod nohama se jim mírně zatřásla a nastalo ticho. Vše se seběhlo tak rychle, že první čumilové přibíhali až nyní. Hostinský srdceryvně kvílel. S nasátím prachu do plic plynule přešel na dávkové lkaní.

Vystřízlivění šokem je probralo.

„Mizíme!“

*

„Do hajzlu...dvě ráno a pořád chybí devadesát táců.“

Seděli na vrcholku duny kousek za městem.

„Fajn...jaký máme možnosti?“

„Nemáte ubrousek?“ prosil Jan, jemůž z očí tekla jakási sračka na bázi hnisu a krve. „Ach jo...sem vám říkal, že to bude mít vedlejší účinky.“

„Houby vedlejší účinky, prostě to máš podrážděný od sutin...“ podal vysvětlení Barkas. „Možnosti: prodej orgánů na černém trhu? Ne, nechcem se zmrzačit. Prodej spermatu? Moc malej výdělek. Do kasína nemůžem...ani do ilegálního, všechny má pod placem Popovův klan a nemyslim, že by bylo dobrý producírovat se jim před nosem.“

Jan a Tomáš kývli na souhlas.

„Díky Rambovi máme deset litrů...můj návrh je takovej: půjdem ke Kozičce...z dálky to trochu obhlídne, vytipujem mafiány a s rukama nad hlavou k nim půjdem...v Kozičce maj do čtyř do rána, takže stiháme. Uděláme s nima dohodu – oni nás nechaj aktivovat biočip a my jim dáme deset táců a půjdem s nima. Prostě sme ty prachy nesehnali, neseženem a dobrovolně demakat na plantáž. Než tam doletíme, vycucne nás to zpět do naší doby...to zní rozumně, ne?“

„Co když nás zastřelí?“ v Tomášově hlase zněla obava.

„Mně je to fuk! Takhle dál žít nechci,“ deklaroval bojovně rudooký Jan.

Barkas povytáhl obočí.

*

Kolem se rozprostírala čtvrť plná starých domů. Tma jí dodávala jakési prapodivné kouzlo a nádech starých časů. Nepřišli však obdivovat architekturu.

„Kluci, já nic nevidim.“

„Je tma, co bys chtěl vidět? Sem tam lampa, no...“

„Debile, víš, jak to myslim...“

„No dobře...tak to možná nějaký ten vedlejší účinek mělo...ale do hodiny zmizí.“

„Tos říkal už před hodinou...“

Pavlovi se zdálo, že zahlédl pohybuující se stín – pomyslel si, že blbne. Až dušený výkřik Tomáše ho ubezpečil o správnosti jeho smyslu. Hned nato někdo přitiskl hadr politý nějakou chemikálií na nos i jemu. Snažil se útočnicka se-trást...marně.

„Hej, co se děje? Co hgrhmpf...“ k nedobrovolnému spánku se nechal ukolébat i Jan.

*

Barkas se pomalu probouzel z narkotického šlofiků. Zdály se mu strašlivé sny o tom, že padal do syslí nory...byl tak maličký, že i sysel se nad ním tyčil jako obr. Ke své smůle dopadl přímo do syslí spíže a nasraný hlodavec ho honil celým systémem nory. Zasténal a chytil se za hlavu. Otevřel oči a spatřil o zeď opřeného Tomáše.

„Kde to sme?“

„Netušim,“ skřípavě odvětil Tomáš. „Mrkni na hodinky...“

„Doprdele, osmnáct?!“

„Jo, pokud dobře počítám, je poledne.“

„No kurva...“ Pavel se zmateně rozhlédl, „Kde je Slepíčka?“

„Pamatuju si jen, že ho ty hajzlové, co nás nafetovali, někam odvěkli... do hajzlu, nebejt toho, že sem byl jako malej fakan hyperaktivní a máma do mě cpala prášky, tak nevím ani to...“

Až teď si Barkas prohlédl krychlovitou kobku – vybetonovaná, žádné okno...akorát z přední stěny – tvořené mřížemi – dopadalo dovnitř trochu světla z chodby.

„Škoda, že nestihnem tu Kozičku. Plán to byl dobrej...jenže ty zmrdi nám sebrali prachy.“

„Ser na cecky, tady de vo život. Snad nás nezabijou...vycucne nás to zpátky.“

Čas ubíhal. Zkoušeli řvát až do ochraptění, kopat do stěn, do mříží. Nic... Z letargie je vytrhl až zvuk kroků.

Před mřížemi se zjevil holohlavý maník zaba-lený v rudém prostěradle. „Náš Pán si vás žádá,“ slova zněla až slavnostně. „Nic nezkoušejte,“ aby demonstroval svou výzvu, vytáhl ze záhybů roucha zbraň. Kódem a skenem sítnice odemkl, mříže se odsunuly. „Jdeme,“ pokynul. Pavel zachytil Tomášův tázavý pohled, zavrtěl hlavou – nic zkoušet nebudou.

U úpatí schodiště stálo dvojče jejich doprovodu – vyholená hlava, rudé roucho. Pokynul jejich průvodci a něco zmáčkl na svém holotabletu.

„Po schodech pomalu...jak něco zkusíte, usmažim vás.“

Pavlovi se rozklepala kolena. Nevnímal cestu, jen přemýšlel. Co to je za šilence? Zabijí je? A co je s Janem?

„Stát. Za těmito dveřmi sídlí náš Pán...v jeho přítomnosti padnete na kolena a nebudete se mu dívat do obličeje, je vám to jasné?“

„Ano.“ Polkli naprázdno, dvoukřídle dveře se otevřely a jejich stráž je okamžitě srazila na kolena, po nichž se šourali přes celou místnost až k podstavci, na němž stál trůn. Více neviděli. Parkety z opravdového dřeva nepříjemně tlačily a pohledy shromážděných po obvodu místnosti přímo bodaly do zad. Dolezli před trůn, kde se zastavili, oči stále upřené do podlahy.

„Povstaňte,“ zahřímá hlas Pána sedícího na trůně.

S bázní tak učinili.

„No to si děláš prdel!“

Na bohatě zdobené sesli trůnil Slepíčka. Propoceně a špinavě triko vyměnil za zlatou nití lemovanou rudou róbu, přes oči zářivě bílý kus látky, na tvářích krvavé stopy po tom sajrajtu, co mu teklo z očí.

„Rouhání!“ vyvriskl kultista po jeho pravici a chtěl se na Pavla a Tomáše vrhnout.

„Zadrž!“ Slepíčka svá slova doplnil dramatickým gestem.

„Promiň, Pane! Odpusť nehodnému!“ schoulil se.

„Nechte nás o samotě...“

*

„No?“

„Co no?“

„Vysvětlení?“ nadhodil Barkas.

Slepíčka si stáhl z očí pásku – byla vidět bělma.

„Cha...sem říkal, že to je dočasný!“

„Moc neřvi, nebo nás zabijou...“

„Tak dělej, mluv...“

„Vy dva kretění...kdybyste mi nelhali! Jak sme seděli U Koně a ten skin mi pochválil totování...no, čirou náhodou se o kus dál zmínil, že U Koně sedí někdo s rudejma očima...toho se chytli místní kultisti...maj rozvětvenou síť informátorů. Sledovali nás a čekali na vhodnou příležitost. V té tmě netušili, kterýho z nás hledaj, tak vzali všechny tři. Prohlídli nás, zjistili, že v očích nemám barvu, ale krev...no a to jim stačilo.“

„Jak to víš? Musels bejt v limbu...“

„Zeptal sem se.“

„Zeptal?“

„Ano, svému Pánovi by přece nelhali...“

„Co to zas meleš, jakej Pán?“

„Jo tohle,“ zatvářil se skromně Jan Slepíčka. „Pokládaj mě za božské vtělení jejich patrona – mocného Myxomatóze.“

Tomáš zabublal smíchy.

„Nesměj se, berou to smrtelně vážně...dokonce maj i prorocství.“

„A prachy maj? Že by Pána založili? Sekty nepatří mezi chudé subjekty...“

„Všichni složili slib chudoby...“

„Ve vesmíru jsou miliardy sekt a ty si vybereš tu nejchudší!“ láleřil Smůla.

„Promiň, že sem se obtěžoval zachraňovat vám krk, příště už to neudělám!“

„Klid...Slepíčko...co se stane, až zjistíš, že nejseš ten jejich bůžek?“

„To by mohl být problém,“ připustil Jan.

Někdo bušil na dveře. „Pane! Pane! Nerad vyrušuji, ale je čas...musíme zahájit přípravy!“

Barkas několika pohyby uvázal pásku přes Slepíkovy oči.

„Vstupte!“

Kněží kultu mocného Myxomatóze vstoupili. Ve tváři se jim zrcadlila pýcha, euforie, hrdost a leskl se příslib věcí příštích. V přítomnosti domnělého boha se tetelili jak pára nad hrncem. „Přeje si Pán obětovat ty dva na svou počest?“ olizoval se velekněz cacně.

„Rozmyslím si to...zatím však nikoli,“ vklouzl do role Jan.

„Dobrá tedy,“ velekněz prožíval zklamání. „Přejdeme k plánu. Víte, Pane...dovolil jsem si připravit prezentaci o vašem božském údělu... jste sice bůh, ale jistě jste trochu dezorientovaný, když jste po svém vtělení nezamířil přímo k nám.“

Tázavé pohledy svých společníků nemohl Jan vidět. Skrz pásku neviděl vůbec nic. „Sice jsem bůh...ale vždy si rád prohlédnu práci svých věrných, spust!“

Místnost potemněla, uprostřed vyrostla holografická změt čar, o níž Pavel usoudil, že by mohla být půdorysem.

„Ehm...Na sídlo...eh...promiňte,“ velekněz dojetím plakal, pokusil se začít znovu – bezvýsledně. Nakonec mávl na níže postaveného kněze a ten prezentaci okomentoval.

„Uctívači velkého Hefnera sídlí na druhé straně města ve starší vile. Vchody jsou zde, zde a zde,“ mával rukou a ukazoval. „Předpokládáme, že svou bezbožnou modlu mají v této místnosti,“ opět názorně ukázal. „Modla je asi půl metru vysoká a váží padesát kilogramů...“ kultista mektal dál. Pavel měl – při pohledu na obrázek posvátného předmětu – pocit, že ho už někde viděl: králičí hlava, z profilu, na krku archaický kus oblečení, jemuž se říkalo hovniválek, housenka, nebo tak nějak...“

„...zničením modly vyprchá jejich bezbožná síla a mocnému Myxomatóze už nebude nic stát v cestě!“ plamenný proslov skončil, řečník cenil zuby a decentně si utíral poprskanou bradu.

„Kolik uctívačů má můj protivník?“

Kněží se začervenali a zahleděli do země. „Více jak náš dvojnásobek...mezi padesáti a šedesáti. Ale Pane! To není tím, že bychom nesháněli

nové ovečky do stáda, to je tím, že oni své členy uplácí!“

„V pořádku, nerozhoduje kvantita, nýbrž kvalita.“

„Správně!“ zařval uklidněný velekněz. „Tak jako tak – nebude pro božího avatára problém pobít ty pohany! Sláva Myxomatózovi!“

Kultisté poslušně opakovali a jen neradi opouštěli síň. Pán to žádal.

*

„Co se tady děje, kurva?“ ulevil si Tomáš.

„To mi řekněte vy, já skrz ten blbej cár neviděl ani hovno.“

„Myslí si, že seš bůh. To je dobrá zpráva. Špatná je, že si taky myslíš, žeš konečně sestoupil jen kvůli tomu, abys rozmačkal jinou bandu hovad,“ shrnul to polopaticky Barkas.

Slepička neměl daleko k duševnímu zhroucení: „Do hajzlu...co teď?“ sedl si na svůj božský trůn a rval si vlasy.

„Co by? Prostě zdrhem...seš jejich pán, rozkaž jim, ať nám vrátí prachy a nechaj nás odejít.“

„No jo, Tomáši...ale tohle jsou magoři...vždyťs je viděl...sou schopný nás zabít.“

„A? skrejem se na pár hodin, pak nás to vyucucne zpět.“

„Ty idiote,“ vložil se do toho zadumaný Pavel, „a co až NÁS to vcucne a magoři potkají naše budoucí...teda...tady současný já?! Zas tolik sme se nezměnili...poznaj nás. A zjistiť, že jejich Myxomatóz nemá rudý voči.“

„A? Ser na ně! Beztak nás do toho průseru dostali voni.“

„Snad, ser na nás, ne?“ kontroval Jan.

Pavel se začal smát šíleným smíchem. Slepičkovi přejel po zádech mráz. „Prima, teď mu ještě hráblo.“

„Já sem takovej vů! Takovej kretén!“ řehtal se Pavel. „Pánové...ještě máme čas...mám nápad.“

Tomáš i Jan zbledli.

*

„Opravdu se na to cítíš, Pane? Opravdu chceš bojovat už dnes?“ do půlnoci zbývaly čtyři hodiny. Vyrázili by dříve, ale kultisté měli problém s jistým přáním svého Pána. Naštěstí nakonec sehnali vše potřebné.

Jan – oči stále zavázané – seděl na zadním sedadle moderního vznášedla. Řídil Pavel, Tomáš – na sedadle spolujezdce – choval na klíně krabici.

„Ano...budu bojovat už dnes! Ale musíte se za mě modlit v té velké síni. Všichni, do jednoho, budu z vašich motliteb čerpat sílu.“

„Ano, Pane, všichni tam už jsou a modlí se!“ rozzářil se kněz a s úšklebkem pohlédl na Tomášovu krabici.

Motory mírně zavrňely.

V dostatečné vzdálenosti od sídla uctivačů Myxomatóze si Jan sundal pásku z očí. „Stejně mám z toho blbej pocit,“ postěžoval si.

„Hele, taky nejsem nadšenější, ale viděls je...sou to magoři, který by nejradši někoho obětovali, nebo zamordovali,“ svěřil se Pavel. Obrátil se na Smůlu: „Cos do toho narval?“

Smůla sundal hadr, jímž krabici překryl. „Sušenky. Sice sou to magoři, ale pít uměj...“ cpal si je do úst a prskal drobkou všude kolem. „Na koliks to dal?“

„Deset,“ utrousil Barkas, „Snad je do té doby nepřestane modlení bavit...“

*

„Ó, Myxomatózi, náš Pane! Kéž jsi silný, kéž máš moc ničit naše nepřátele! Drtit jejich kosti a pít jejich krev!“ recitoval velekněz, kněží opakovali. Netušili, že přímo pod podlahou velké síně – ve skřípku na zásoby – tikají dvě velké nálože. Dvě velké nálože, s jejichž sháněním měli kultisté problém a které měly být deaktivované a v krabici na klíně Tomáše Smůly – jenže nebyly.

*

Jednou čtvrtí Nové Boleslavi projela tlaková vlna. Silová pole v oknech měla co dělat, aby se nezhroutila. Milovníci starého skla zaplakali, neboť tabulky se tříštily na stovky a tisíce kusů.

Policie – vyšetřující incident v následujících dnech – dobře věděla, o jaký dům se jedná. Dle interních spisů sloužila budova jako základna pro agresivní náboženskou sektu, jež soupeřila o vliv s jinou náboženskou sektou. Vyšetřovatelé se zaradovali – konečně měli co hodit na druhou sektu, ať už tu první zardousil kdokoli. Dvě mouchy jednou ranou a skoro bez práce...

*

„Slušná šlupka,“ zhodnotil Pavel a plivl přes bok vznášedla. „Možná by stačila jen jedna nálož...ale co...jistota je jistota...“

„Naše budoucí já jsou v bezpečí?“

Pavel se pekelně zašklebil: „Ne nadlouho, Slepičko, ne nadlouho,“ a přidal plyn.

*

„Že nás to, kretény, nenapadlo dřív, mohli sme si ušetřit takovejch starostí!“ spílal jim Tomáš. Slunce se sklánělo k obzoru, vznášedlo mírně vířilo pouštní písek.

„Holt za chyby se musí platit... Stejně se mi do toho nechce, mám úplně stáhlej žaludek,“ blekotal Jan.

„Slepičko, tobě se furt do něčeho nechce! Nechceš cestovat do budoucnosti, nechceš jít na kohoutí zápasy, nechceš sehnat mafii sto táců, nechceš vyhodit svoje uctivače do povětří, nechceš své budoucí já předat mafii...se divím, žeš vůbec našel odvalu přefíknout Malou Janču a Petru...“ vyčetl mu Pavel. „Prostě normální věci, tak se hoď do klidu, vše je v pohodě...“

Blížili se ke své zapadlé oáze. Předpokládali, že tam najdou sami sebe. Odlehle místo, lidi o něm téměř nevěděli...

„Jestli se ty hajzlové – teda...my – někde skrejvaj, bude to tam!“ prorokoval dál Barkas a přepnul vznášedlo na tichý chod. Daní za nenápadnost se stala nižší rychlost. Nevadilo jim to, chtěli zaútočit až za šera.

„Zastav tady.“

Vyskákali ven, před nimi se tyčila písečná duna, za níž ležela oáza. Obvykle tichou pouští rezonovaly divné zvuky. Nenápadně šplhali na dunu.

Tomáš se usmál: „To není vítr...někdo má naváto. Bude to snadný...“ Na vrcholku duny zalehli – i když nemuseli. Kolem prorezlého starého vznášedla se v oáze motaly tři podivné existence vykřikující sprostárny na adresu Popova. Flašky cinkaly, dle barvy skla neteklo jen pivo.

„To sme my? Pamatovat si tenhle obrázek po návratu, tak se snad začnu líp učit,“ vydechl Barkas.

„Jak to provedem?“

Jejich budoucí já se právě trumfovala v tom, které z nich vrazí hlavu hlouběji do písku.

„Berme to z té lepší stránky...třeba je...teda... nás... dá práce na chmelové plantáži zas do kupy...“

„Od tebe bych optimismus nečekal, Slepíčko. Máme provaz a kobercovku?“ Tomáš ukázal Pavlovi požadované nástroje. „Tak jdem...“

„Co? Jen tak...bez maskování?“

„Jo...stejně si nic nebudou pamatovat...“

„Pavle, Tomáši?“

„No, Slepíčko?“

„Pokud vám přijdu pod ruce, buďte něžný...“

*

„Týýýýý volééééé! Mám písek v nosních dírkách!“ zarehtal se divoce budoucí Barkas

„Se zavrtám, že mě ani ten starej kozel Popov nenajde!“ dušoval se budoucí Smůla.

„Já už nebudu chlastat!“ vyřvával budoucí Slepíčka.

„Proč ne?!“

„Páč vidím sám sebe...a tebe...a tebe!“ ukazoval na tři příchozí postavy.

„Blbost, máš dylinium...“

„Hovno dylirium... se podívej, už sou skoro u nás a sou skutečný a maj v pazourách provazy!“

„Blbost...je to hromadná halucinance... Sleduj...dokážu ti to.“ Budoucí Smůla vykročil ke zjevivší se trojici, zastavil se kousek od nich a vyplázl na ně jazyk. Otočil se na budoucího Slepíčku: „Vidiš...ha-“

Halucinace mu právě podrazila nohy.

„No to je slušnej matroš,“ zkonstatoval budoucí Barkas a nekladl odpor.

*

„Fuj, chce se mi blejt,“ prohlásil Tomáš při pohledu na své budoucí já. „To je hnusná jiz-

va...voko je celý pryč...fuj...s takovou si nikdy nevrznu.“

„Třeba jo,“ utěšoval ho Slepíčka.

„Dost keců, naložíme je, zakrejmem hadrem a tryskem do garáží vznášedel.“

Přes svá spoutaná a omráčená budoucí já hodili Janovu božskou róbu. Závod s časem začal.

*

„Už vidím Troškovu sochu!“ zahlásil Tomáš.

„Kdo to vůbec byl, ten Troška?“

„Nedáváš při dějáku pozor, Slepíčko? Troška prej byl – ve svý době – nejlepší a nejmilovanější režisér, jakýho kdy národ Čechů měl. Naneštěstí se žádný z jeho filmových skvostů nedochoval,“ poučil Tomáš.

„Tak jak vědej, že byl tak skvělej?“

„Psali to v knížce a z tý knížky to dali do učebnic. Knížky přece nelžou.“

„To je fakt...“

Mezitím dojeli na pusté náměstí – lidé se báli vycházet ven kvůli možnosti dalších výbuchů.

„Jakej to měl bejt sektor?“

„A3.“

Pavel zajel do garáží a vyhledal příslušnou část. „To je snad postavený na objednávku mafie...tmavý, liduprázdný, odlehlý... ale co. Kukly,“ zavelel.

Tři cestovatelé časem si navlékli poslední dárek od kultistů – uhlově černé pletené kukly. Nikdo je doopravdy nepoužíval už řadu staletí – s nástupem maskovacích kombinéz ztratily smysl.

„Dobře sme udělali,“ zhodnotil svou vizáž Tomáš. „Připadám si jak ve filmech z jednadvacátého století.“

„Vim, ne? Když už zaprodat sám sebe, tak stylově.“

Vitalij jim brnkal na nervy. Skoro půlnoc a mafie nikde. „Jestli se neukáže, tak mě fakt nase-“

„A co uděláš, Slepíčko? Uvrhneš na něj kletbu za pomoci své božské moci?“

Vzdych proťalo vlnění.

*

„Ufff...to šlo lehce,“ vydechl Barkas a sundal si kuklu.

„Snad nás nezabije,“ zadoufal Slepíčka a zadíval se směrem, jímž se odebralo mafiánské vznášedlo s kořistí na palubě. „Ale je docela slušnej mafián...jak vidí zboží, na nic se neptá a ještě zanechá drobnou pozornost...“

„Kolik je ‚drobná pozornost‘?“

„Pět...“

„A tak to není špatný...si v Kozičce dáme lepší pití...“

Měli pět a půl hodiny. Vznášedlo je vezlo směrem k vyhlášenému nočnímu podnikovi...

*

Elektrikář Karel Kraus měl za sebou perný víkend. Od soboty téměř bez přestávky lítal po předměstí Nové Boleslavi a měnil elektroměry. Naštěstí v tom nebyl sám – vedení nesmrtelného molocha ČEZ vytáhlo z postelí všechny směny a čtyři. Nová trať, nové dráty, nové rozvody – vše se muselo od základů předělat.

Slunce vycházelo, Karel si z čela setřel pot. Prokřupl si záda, obratle zapraskaly; pohlédl na svůj holotablet. 5:59, pondělí ráno. Protřel si oči a šrouboval poslední šroubek u posledního nového elektroměru.

„Tááák,“ labužnický vydechl. Měl hotovo, konečně se vyspí. Tiché pípnutí oznámilo celou. Vzduch zahučel. Oděr pálicích se izolací naplnil Karlovi chrípí. Sekundu na to už smrdělo i tavené železo a plast. Kdyby se otočil, spatřil by, jak z údržbářské šachty stoupá smrtelně jedovatý dým. Právě namontovaný elektroměr se roztavil a stydlivě odkapával šokovanému Karlovi k nohám.

„Tak na tohle já seru.“ Odhodil firemní vybavení a šel se domů vyspat.

*

Skláněl se nad nimi Tesla a zuřivě páčil víka rakví.

„Tak co? Pamatujete si něco?“ oči mu nadšením svítily.

Pavel – po prvotní dezorientaci – otevřel oči a popravdě řekl, že si nepamatuje nic. Stejně tak jeho společníci.

„Bolí mě hlava...jako bych hodně chlastal,“ zabručel Tomáš.

„To nic, to je jistě vedlejší účinek cesty,“ mávl nad tím rukou Tesla. „Co vaše mise? Zdařila se?“

Slepička vstal a vrávoravě přešel k jedinému nevědeckému přístroji v laboratoři – k automatu. Krám mu bez řeči vydal plechovku piva. Euforie na sebe nenechala dlouho čekat.

Den pokračoval ještě lépe – díky opětovnému a nečekanému výpadku elektrického proudu, vyhlásila ředitelka den volna. Tomáš je vznášedlem rozvezl domů, sraz u Roztřesené kozičky měli naplánovaný...

*

„Co se ti zas nelíbí, Slepíčko?“

„Všechno je v pohodě.“

„Nekecej, vidím ten tvůj xicht...“

Seděli v hospodě naproti Kozičce a dopřávali si studené pivo. Pivo, které si koupili sami, i když výčepní vyžadoval biočip.

„Co když čipy nebudou fungovat?“

„Vidiš, že fungují, chlastáme pivo, ne limonádu. Ale v tom to není, co?“

„Ne,“ přiznal po chvíli Jan, očima studující taje a krásy stolní desky.

„Tak to vyklop...“

„To je blbý...ale prostě...co když si Nicky vybere pro závěrečný číslo mě...co když se mi nepostaví?“

„Já už se z něj fakt poseru,“ rezignoval Tomáš. „Kamaráde...ta ti předvede takovou show, že se tohohle bát fakt nemusíš...“

„Radši si dáme ještě panáka na kuráž,“ rozhodl Pavel.

*

Do Roztřesené Kozičky vstoupili bez problémů.

„Přijde mi to tu povědomý...“ drbal se na hlavě Tomáš.

„Nikdy sme tady nebyli, ale taky mám ten pocit...“

Slepička raději mlčel, ačkoli i jemu se zdálo prostředí povědomé.

„Co si dáte, pánové?“ zeptala se jich úsporně oděná číšnice. Poručili si pivo a usedli ke stolu, od něhož skvěle viděli na pódium.

„Viš, kdo to byl?“ zeptal se Tomáš Pavla.

„Ne...“

„Sestra Malé Janči...Petra. Netušil sem, že dělá tady...“ ztlumil hlas, na stole přistály tři puřlity.

„To je zadek!“ rozplýval se Slepíčka při odchodu číšnice. „Do hajzlu, vždycky mě bere deprese, když vidím takhle hezkou holku a vím, že s ní neskočím v pelechu,“ bědování ukončil až lok piva.

Světla náhle zhasla, rozehrála se hlasitá hudba – za jáсотu všech přítomných na pódium vběhla křehká blondýnečka – Nicky!

Slepička, Barkas i Smůla zapomněli na pivo a slintali blahem nad krouticím se dívčím tělem. Odhodila síťovaný svršek – zůstalo jen krajkové prádlo. Smyslně se dotýkala sama sebe a chystala se na sundání podprsenky. Bedňák dostrkal do záře reflektorů vozík s erotickými hračkami páté a šesté generace.

„To je to nejlepší, co sem kdy zažil!“ zavýskl Smůla.

„ZADRŽ!“ zařval kdosi z hlediště. U stolů vzadu se strhl poprask. Někdo se dral dopředu, hudba utichla, bodová světla zhasla, sál přešel na klasické osvětlení. Diváci show remcali a křičeli.

„No to snad ne! Já ji zabiju!“ pěnil Barkas, ruce zaťaté v pěst.

Kupředu se prodírala jejich ředitelka. Směle kráčela ke své dceři, oplzlých komentářů si nevšímala, zastavila se až u pódia. „Nikolo...já...já...já bych se ti chtěla omluvit...nebyla jsem nejlepší matka a chápu, proč jsi utekla,“ lidé mlčeli a poslouchali, „moc se ti za to omlouvám. Tohle dělat nemusíš...prosim, vrať se domů...já...moc ráda bych tě měla zpátky.“ Vyhlášené sex star tekly z naličených očí slzy a rozmávaly make up. Nikola udělala nesmělý krok ke své matce, druhý, třetí...skončila v láskyplné mateřské náruči. „Mami,“ vzlykala s úsměvem na tváři. Někdo z přihlížejících (jehož Pavel označil v duchu za „nepřejícího zmrda“) podal Nikole

dlouhý plátěný kabát. Vděčně se do něj zachumlala a s matkou po boku vykročila ven z klubu.

Barkas nevěřil, svým očím. Štípl se do ruky. Ne, nezdálo se mu to. Tomáš zíral s otevřenou hubou, Slepíčka – hlavu v dlaních – regulérně brečel. Žal utopilo několik rund piva a panáků.

Milá slečna u východu jim vtiskla jakýsi letáček a usmála se na ně: „Přiďte zas!“

„To víš, že jo...“ odsekl stále nasraný Barkas.

Jan se – svým opileckým zrakem – soustředil na letáček. „Co...co to je?“

„Puč to sem,“ vyrval mu ho Tomáš. „Přeci úplně jasný, ne? Reklama...“

„Vim, ale na co?“

„J-je—jetpackový bungee jumping,“ přelouskal s úsilím Smůla.

„Hehe... to zní jako sranda...“ škytl Barkas.

„Jo...mohli bysme jít...vypadá to vcelku bezpečně...“ odsouhlasil nápad Slepíčka.

„Super...tak ujednáno...příští sobotu dem na jetpackový bungee jumping,“ rozhodl Smůla, „už se těším...si vynahradím ten smolnej dnešek...“

Doležal Karel – Nashle včera

Zatřásl jsem baterkou. Žárovka se opět rozžářila, ale zdaleka ne tak jasně jako předtím. To mám z toho, že mi zničili moje vlastní světlo. Teď abych se spoléhal na tenhle krám.

Krám nebo ne, alespoň jsem zase viděl. Být potmě v opuštěném skladišti nepůsobí dobře na nervy. Ačkoliv při své práci jsem už musel být za horších podmínek na horších místech.

Jenže tehdy jsem věděl, že jsem v bezpečí. Relativním bezpečí. Pohybovat se ve stejné ulici jako ozbrojený gang a smečka zdivočelých psů, to bylo nebezpečné. Stejně tak nebylo dvakrát dobré pro zdraví schovávat se v koruně stromu, když se pode mnou utábořili vojáci wehrmachtu.

To všechno byl docela čajíček. Ne jako teď.

Baterka opět pohasla. Další třesení. Teď si nemůžu dovolit ji rozšroubovat a leštit zoxidované kontakty. Díky světlu jsem byl na jednu stranu zranitelný, ale i bez něj bych byl na mušce. Pro protivníka jsem byl jako syreček pro toho pejska z pohádky. Cítil mě, ať bych se schoval kamkoliv. Já to věděl a přemýšlel jsem, jak z tohoto nedostatku udělat výhodu.

Světlo. On ho nepotřebuje, aby mě našel. Já bych bez něj zjistil jeho přítomnost až když by mi dýchal na krk. I když on nedýchá. Žádný z nich.

Vlastně jsem měl ještě jednu možnost, ale ta nebyla o moc lepší. Vytáhl jsem z kapsy detekční brýle a nasadil si je. Někteří z nich produkovali tepelnou energii, jiní ne. Občas byli lehce radioaktivní. Mohl jsem zapnout sledování více spekter záření, ale i tak bych se musel dívat přímo na něj, abych ho viděl.

Nepřítel je zákeřný tím, že ačkoliv se všichni příslušníci jeho rasy dají porazit jedním a tím samým způsobem, každý je něčím unikátní. Jiný styl, jak zaútočit, různé techniky skrývání se, podoba přímo působící na naši psychiku. Naštěstí spolu bojujeme podle jejich podivných, stále stejných pravidel.

Brýle nic neukazovaly. To ale neznamenal, že se mi celou dobu neplíží za zády.

Baterka opět zablikala. Zatřásl jsem s ní a potichu se zaradoval, když vyrazil kužel světla o intenzitě, v jakou jsem ani nedoufal. Jeho konec dosáhl na zeď kousek ode mě a ukázal křídou nakreslený symbol. Přeskrtnutý kruh.

Polkl jsem.

Naši nepřátelé jsou extrémně zásadoví. Dokud jsme nenarušili jejich zájmy, nezajímali jsme je a ani se nám neukazovali.

Jenže pak tu byla druhá sorta. Nemáme jasno, zda se jedná o renegáty. Možná jsou tito jedinci ve skutečnosti organizovaní. Nepřítel, jenž se obvykle skrýval ve stínech, totiž občas vyplodil někoho, kdo si postavil hlavu a jednal na vlastní pěst. Nepronásledoval jen ty, které měl, ale vystrkoval růžky při každé příležitosti. Dějiny a mýty jich byly plné. Provokovali, skoro jako kdyby chtěli být nalezeni.

Pokud byste se zajímali o mytologii, podobně jako já, tušili byste, co máte čekat.

Přišlo to docela brzy.

Nic jsem neviděl, ale v jednu chvíli mi prostě začaly zlobit brýle. Tepelné údaje neukazovaly nic neobvyklého, ale najednou na několika místech se vyšvihly do neuvěřitelných hodnot. Pokud bych jim měl věřit, měl jsem přímo před sebou tři body o takové teplotě, že bych měl být v tuto chvíli na popel. Ty vzápětí hned pohasly, jen aby se znovu objevily, tentokrát čtyři. Takže se snaží krýt tím, že narušuje funkci detekčních zařízení.

Sáhl jsem do kapsy pro pistoli. Zbraň vcelku primitivní, ale proti nim osvědčená. A možná i jediná účinná. Na její vývoj jsme měli naštěstí dost času. Zabral více jak sto let a od té doby se nikomu nechce vynalézat a už vůbec ne zkoušet jinou. Kvůli každé zkoušce musíte totiž hledat nepřítel. I přes fakt, že máme účinnou zbraň, ztráty na naší straně nejsou nejmenší.

Lehce jsem stlačil spoušť. Ne proto, abych vystřelil, ale musel jsem nabít. Ucítil jsem štípnutí v ukazováčku, jak mi do něj vjela tenká jehla a odebrala nepatrné množství krve.

Biologický materiál vystřelený spolu s proudem částic. To bylo to nejmenší. Z tři sta let starých hlášení kapitána Dillarda a poručíka Hammeta, důstojníků na přepravní lodi Moretti, byli vědci celá desetiletí dost zmatení, ale náhoda tomu chtěla, že nakonec...

Skla mých brýlí pokryly poruchy. Jako kdyby se statická elektřina rozhodla naplno zaútočit. Už jsem neviděl ani chybné údaje, teď jsem neviděl prostě nic.

Zatřepal jsem hlavou, abych je smetl z hlavy. V levé ruce baterka, v pravé pistole, takže nebyl čas to udělat jinak. S třesnutím dopadly na zem. Docela určitě jsem je rozbil, ale to mě teď vážně netrápilo.

Otočil jsem se kolem své osy, baterku i pistoli namířené před sebe. Nic. Skladiště bylo prázdné, stejně jako před chvílí. Jen se mi zdálo ještě tišší. Předtím alespoň někde kapala voda, teď jsem měl pocit, že slyším jen vlastní dech.

Proč jsem tu sám? Podle rozšířené zprávy přidané k hlášením z lodi Moretti jsou pro boj potřeba nejlépe dva cvičení šamani. Já jsem sám a nejsem šaman, jenž si dle libosti zpomalí běh času. Kruci, jindy mi to nevadí, ale dneska...

Jsou chvíle, kdy něčí přítomnost prostě vycítíte, aniž by ten někdo o sobě dal jakkoliv vědět. Blesko mi hlavou, že je za mnou, tak jsem se otočil.

Zařval jsem leknutím. Moc dobře jsem věděl, že tím směrem je ode mě zeď vzdálená alespoň pět metrů. Teď ale světlo z baterky dopadalo na úplně černý povrch metr ode mě. Uskočil jsem a namířil před sebe pistoli.

Kontrolka svítila červeně. Sakra! Přílišná změna v časoprostoru, zbraň musí provést novou kalibraci.

Neváhal jsem a i přesto vystřelil. Když nic jiného, můžu ho alespoň zpomalit. Paprsek ho zasáhl a on se zlomil v pase. Dost jsem zalitoval, že jsem přitom zahlédl jeho vejčitou hlavu. Na starých vyobrazeních vypadal děsivě. Takhle zblízka ještě hůř, málem jsem si cvrknul do kalhot. Jak kolem téhle bytosti mohl tehdy vzniknout div že ne kult?

Zdrhal jsem, co mi nohy stačily, což ale ve tmě jde dost špatně. Běžet a současně si svítit na cestu nezvládám. Navíc jsem věděl, že ač jsem ho na chvíli oslabil, je to čtyřdimenzionální stvoření. I když jsem ho nechal za zády, je možné, že v další místnosti do něj vrazím. Můžu utíkat, můžu se schovat, ale před strážcem času mě ani jedno neochrání déle jak půl minuty.

Kontrolka stále zářila rudě. Tohle bude problém. Oni už při svém pohybu dělají vlny na časoprostoru a tím zpomalují kalibraci. Okolnímu prostředí trvá déle se ustálit a počítač musí zanášet do rovnice stále nové veličiny. Během celé té doby nesmíte ztratit kontakt se zbraní, která komunikuje s implantátem připojeným k míše,

jenž se musí ustálit na stejné frekvenci. Teď už jsem věděl, že budu muset odběr krve provést znovu, protože je nepoužitelná. Tohle bylo taky svým způsobem nepochopitelné. Když už je frekvence uvnitř zbraně, logické by mi přišlo, že již mám vše, co potřebuji. Ale ono ne, prvek života musí být přítomen.

Vyběhl jsem ven ze skladiště. Pochopitelně bylo pod mrakem, takže tma jako v pytli. Baterka začala opět poblikávat. Ne, teď ne! Je mi jasné, že ho nemusím hledat. On si najde mě, ale i přesto by bylo dobré mít na své straně alespoň nějakou naději. I jen tu blbou baterku.

A ta teď zhasla.

Sakra.

Jediným zbývajícím zdrojem světla mi byla kontrolka na pistoli, stále vytrvale červená. Stál jsem uprostřed parkoviště pro nákladáky, v mých vlastních očích úplně bezbranný a oslepený tmou.

Potom jsem měl na chvíli dojem, že tma ještě zhoustla. To se však vysvětlilo, když skrze mezeru v mracích na zem shlédli Měsíc. V životě jsem na naší přirozené oběžnici nebyl, ale najednou bych tam nejraději jel na dovolenou a líbal každý kámen a kráter.

Tma houstla z jednoduchého důvodu. Kolem mě se začínala stahovat klec s množstvím dlouhých a tenkých končetin. A on na mě zírá. Jedna jeho ruka se mi zrovna chystá sáhnout na tvář.

Zelené světlo. Střílím instinktivně před sebe. Proud nabitých částic ho zasahuje do hrudi.

Trochu lituji, že nemůžu vidět výraz na jeho tváři.

Zachechtám se, ačkoliv se mi klepou kolena a chce se mi zvracet. Zatímco mi ten zmetek mizí před očima, klekám si a zbavuji se večere.

Vzhlednu před sebe a doufám, že mytologie nebude přesná do puntíku. Nechci, aby na mě odněkud vyskočil nějaký maskovaný přísluhoваč, odhodlaný mě zmlátit za to, že jsem mu zabíjí boha.

Naštěstí se nic neděje. Pomaličku se rovnám zpátky na nohy. Adrenalin odtéká a já si uvědomuji jednu důležitou věc.

Padla.

*

„Tak co lov?“

Otřepal jsem se, stále ještě dezorientovaný z přesunu, a podíval se na tazatele. Oči se chvíli odmítaly zaostřit a ani po sluchu jsem ho nemoohl poznat, jak mi zvonilo v uších.

Dan. No jistě, kdo jiný by na mě vybafl otázku bez pozdravu.

Hmm, Hans. A taky David a Paul. Vlastně, když nad tím tak přemýšlím, dělám to taky.

Plošina, na které jsem se zhmotnil, se začínala ochlazovat, jak se chystala pro další přesun. Mě začínala nepříjemně studit chodidla. Boty z jedenadvacátého století stojí za nic.

„Dobrej,“ zahučel jsem a seskočil z plošiny. „Jaký máme datum?“

„Druhýho března 2978,“ dostalo se mi od Dana odpovědi. Vysoký blondák vyšel zpoza kontrolního panelu. „Čtyři odpoledne, pokud tě to zajímá.“

Pokýval jsem hlavou. Podle nynějšího času jsem odcestoval před třemi dny, ačkoliv jsem se v minulosti honil za kdejakým strašidlem dobře dva měsíce. Pocit, že zemřu z pohledu ostatních předčasně, ačkoliv jsem prožil plný život, někdy dovede být skličující.

„Koho jsi ulovil?“ vystřelil na mě Dan další otázku.

„Jídelna,“ zamručel jsem a vyrazil ke dveřím. „Zbytek ti můžu povědět u žvance.“

Bez dalších otázek mě následoval. V tomto ohledu jsme se všichni respektovali. Když cestovatel řekne, že potřebuje sprchu, z koupelny se stává jedenácté přikázání. O jídle nemluvě. Proto s výsledkem pokračoval, až když jsem do sebe tlačil druhou kostku pěstovaného vepřového s bramborovou kaší. Potřeboval jsem to. Ačkoliv při vzpomínce na pravé vepřové ze zvířete, které jsem měl k jídlu v minulosti, jsem si posteskl. Dnes drahý luxus, ale v tehdejší Americe běžná věc. Kdo by dneska choval ve velkém prasata, když mnozí se buňky vyžadují méně stravy?

„Kolik jsi jich dostal?“ začal zase Dan a já na něj zamával vidličkou, aby měl strpení.

„Tři,“ odpověděl jsem s plnými ústy.

Obdivné zahvizdání. Běžní agenti během delších misí ve více obdobích strážců odpraví třeba deset. To pochopitelně musí být profici vycepaní roky praxe. Ovšem po nich jdou strážci sami, takže mají zajištěný přísun cílů. Zato já jsem lovec. Ač to může znít, že bych měl tím pádem čtyřdimenzionální bytosti střilet jako na běžícím pásu, není tomu tak. Značnou částí mojí práce je hlavně studium a spolupráce s historiky a odborníky na mytologii. Vytipováváme, kdy a kde se během dějin vyskytlo něco, co by mohlo být nepřítelem. Jedním z těch jednajících samostatně, o nichž jsem mluvil. Já si pak vezmu seznam potenciálních cílů a jdu pátrat. Málokdy dojedu na konec, protože hodně z případů jsou jenom kachny a na jeden záťah bych pátráním strávil roky. Najít některé konkrétní strážce času bývá fuška. Jakmile vycítí cestovatele časem, se hned schovají. A to bývá problém. Sakra problém. To jste potom rádi, když z mise jdete s jedním zářezem. Tři zlikvidované cíle jsou fakt úspěch.

„Povídej,“ povzbuzoval mě hned kolega, zatímco já si krájel další kousek masa.

„Nejprve,“ začal jsem, „mě napadlo podívat se do Japonska.“ Polkl jsem. „A měl jsem kliku. Mýty o rokurokubi byly pravda.“

„Rokurokubi?“

Málem bych zapomněl. Dan je mstitel ztracených lovců. Přemístí se do jejich posledního

známého času a místa a odpraví první věc, co se tváří jako strážce. O mytologii nemá ani ponětí.

„Japonské strašidlo,“ vysvětloval jsem hnedka. „Na první pohled člověk, který ale může natahovat krk. A tím myslím hodně, klidně pár metrů.“

Dan vytřeštil oči.

„Tak počkej,“ přerušil mě. „Pokud to chápu dobře, strážci si vybírají podobu, která lidi děsí. Tohle mohlo vůbec někdy někoho děsit?“

Zasmál jsem se. Naivka.

„Poslouchej. Sice jsem tu mrchu našel v osmnáctém století, ale myslím, že by byla dost děsivá i dneska. Představ si, že jsi doma. Sediš u obrazovky, na ní ti běží třeba zprávy. A najednou se něco mihne za oknem. Ty se tam podíváš a vidíš něčí hlavu.“

„A?“

„V kterém bydlíš patře?“

„V pátém.“

„Fajn. Ta hlava na tebe zírá. V pátém patře. A ty dál vidíš jen krk, který vede dolů. Možná až na ulici. A jen se na tebe dívá. Nic nedělá, jen čučí a zkoumá tě.“

Dan pobledl.

„Takhle jsem ji potkal já. Páté patro to nebylo, ale když sedíš po boku místního daimjó a vydáváš se za váženého gaidžina, nejlépe portugalského kupce, jenž má na pobřeží loď plnou mušket, které může prodat za babku, tak není zrovna nejlepší, když na tebe do okna jukne lidská žirafa. Honil jsem to po lese dvě hodiny. Není nic hnusnějšího, než zjistit, že je za stromem, ale její bledý ksicht na tebe čumí z větví. Dostala to mezi oči už jen za to, že si se mnou takhle pohrávala.“

„Ona?“

„Jo, mělo to podobu ženský. Žádná kráska.“

„A dál?“ vyzvídal Dan a muchlal v ruce prázdný plastový kelímek.

„Pak jsem dostal Péráka. Zrovna to byla docela fuška, protože oproti tý potvoře z Japonska tohle nebyl zvěd. Vlastně nevím, jakou měl funkci, ale honil jsem ho v roce 1943 po Praze několik nocí a oba nás navíc pronásledovalo gestapo. Párkrát mě málem dostali, tak jsem si musel pomoci snížením gravitace, abych jim skočil za zeď. Nakonec si říkám, jestli tím skutečným mytologickým Pérákem nejsem já. On oproti mně mizel normálním časovým skokem. Nakonec jsem musel přežívat několik týdnů v tom zatraceném městě během okupace, jen abych na sebe neupozorňoval přesuny. Pak si přestal dávat pozor a já si počíhal, když šel v noci ulicí. Seskočil jsem ze střechy a ještě v letu to do něj napral.“

„A ten třetí?“

„Jedenadvacátý století. Stejně jako u předchozích dvou ho viděli všude možně, já ho nakonec vypátral v New Jersey. Agresivní hajzl, ve

výsledku honil on mě a nešetřil přitom pohybem v čase a prostoru. Dovedl parádně rušit elektroniku. A to včetně pistole, který to jeho věčný hopsání vždycky rozhodilo kalibraci. Nejhorší při pátrání ale bylo mu přijít na jméno, protože jich nasbíral po USA snad deset. Jeden totálně paranoidní kluk, co s sebou pořád tahal kameru, mu říkal Operátor, ale já mu ke konci říkal familiárně Hubeňour. Párkrát jsem měl sto chutí s tím seknout a nechat to na jindy, ale nakonec jsem měl prostě štěstí.“

Mezitím z jídelny všichni odešli, takže jsme tu seděli jen my dva a Dan s užaslým výrazem čekal na další historku. Ticho jako v hrobě, které narušilo křupnutí, když kelímek definitivně prasknul.

„Chlape, z toho bude sakra dobrý hlášení.“

„A bude to i vypadat dobře v mém portfoliu,“ přikývl jsem. „Na tyhle zářezy jsem sakra pyšný. Kdyby mi David nevyfoukl olgoje chorchaje, měl bych jednu kompletní sbírku svých oblíbených příšer.“

Dojehl jsem a tác s nádobím předsunul před Dana.

„Hod' to do koše, prosím tě. Já jdu spadnout do postele a aspoň na pár hodin umřít.“

*

Říct, že všichni mé profese mají lehké spaní, by bylo klišé. Smůla, nevyhnu se tomu, je to pravda. Čtyřdimenzionální bytosti nejsou zrovna vybíravé, co se chvíle a okolnosti vaší smrti týká. A už vůbec ne čestné, takže agent zabítý ve spánku není ojedinělým jevem. Nikdy nevíte, kdy se probudíte uprostřed noci, protože vám někdo vyrobil na břiše otvor navíc.

I když jste zpátky ve své době a víte, že vám nic nehrozí, alespoň máte krásné noční můry. Někdy kolem půlnoci jsem se vzbudil, protože někdo křičel. Rychlá kontrola ukázala, že to jsem já. Důvodem byl sen o bytosti skládající se pouze z hlavy a krku. Krku dlouhého, zatočeného do pružiny, a hlavy bez tváře.

V pokoji se mnou naštěstí nic takového nebylo. Ačkoliv jsem myslel, že prospím půl dne, tak necelých sedm hodin stačilo. Nebo možná únavu přemohla hrůza z toho snu.

V lednici nebyl džus. A já na něj měl najednou hroznou chuť. Tohle pití mě vždycky uklidňovalo. Možná proto, že mě jím napájela maminka každý den k snídani.

Hodil jsem na sebe župan, nazul pantofle a vyšel na chodbu. Osvětlení bylo tlumené a v celém komplexu panoval klid. Došel jsem k automatu a vzal si hned několik lahví. Tohle bude dlouhá noc a já potřebuji hodně uklidnit.

Ačkoliv jsme vojenská organizace, dokonce jediná vojenská organizace na Zemi, už dávno neplatí, že vojáci musí žít v drsných podmínkách. Drsné podmínky jsou v celé lidské historii, takže když už se vrátíte domů, nač si neužít tro-

chu pohodlí. Věděl jsem, že budu mít maximálně týden klidu. Pak mi nejspíš řeknou, že Lovecraft si nevymýšlel a já musím ulovit Cthulhu. Nebo jít vypíchnout oko Sauronovi.

Vyvalil jsem se v ušáku a rozsvítil lampu. Džus byl ještě moc studený, tak jsem ho dal odstát. Když jsem se podíval na vybavení svého pokoje, či podle dřívějších standardů luxusní garsoniéry, musel jsem se pousmát. V Praze jsem viděl, jak ubytovávali vojáky dříve. Zacházelo se s nimi jako s největším pövmem, ačkoliv to byli oni, na kom ležela obrana země. Dnes si nás předcházejí.

Lidstvo se rozlezlo po galaxii, kam stačilo. Osídlili jsme několik dalších planet, naše lodě křižují prázdnotou sem a tam a tlačí se stále dál a dál. Narazili jsme na mimozemšťany? Ne. A když nejsou mimozemšťané, nejsou ani agresivní mimozemšťané, proti nimž se musí bojovat.

Jenže tři sta let zpátky se nepřítel ukázal. Nebýt jedné patálie s cestováním časem, možná bychom žili v absolutním míru, ale tak to na světě prostě nefunguje. Jeden šaman se omylem přesunul časem, což zjistil jeho předek a šel se na něj proto podívat z tisíce let vzdálené minulosti. Toho si všimli strážci času, kteří se rozhodli zlikvidovat všechny svědky. Hlášení důstojníků je známé a vědecká pracovnice té lodi, doktorka Gunborgová, poté zaslala zbytek života tomu, aby zjistila, jak skákat časem, a na jakém principu vlastně fungovala zbraň, kterou tehdy použili. To první nikdy nedodělala, ale se zbraní ji pomohl onen šaman jménem Řehoř. Ještě během letu prostě zmizel, jen aby se objevil o patnáct let později a předal lidstvu informace, jak se bránit proti nejhoršímu možnému nepříteli.

Osobně funkci té zbraně nerozumím, ale úplně původní verze je podivná směsice mysticismu, z pohledu běžných lidí skoro magie, a kupodivu i racionálně vysvětlitelných prvků. Hlavní ale je, že funguje. Díky dodaným údajům o dávných rituálech spojených s dnešní vědou funguje ne lépe, ale rozhodně rychleji. Nemusíte hopsat okolo s bubínkem jako šamani. Abyste se prolnuli s duchem okamžiku, počítač provede výpočet a nastaví zbraň na správnou frekvenci. A nepotřebujete partáka s oštěpem.

Samotné cestování časem zabralo další dlouhá desetiletí výzkumu. S tím pomoci odmítl.

Ačkoliv jsem si myslel, že neusnu, najednou mi klesla hlava. Zdálo se mi o šamanech. Nebo vlastně o šamanovi. Zakašlal, já zvedl hlavu a koukal jsem přímo na něj. Poznal jsem ho. Šaman Řehoř byl pro nás něco jako hrdina a jeho podobiznu jsme znali všichni. Takže když se mi válel po peřině, radostně jsem mu zamával jako záček první třídy, který vidí v průvodu pana prezidenta.

Jenže Řehoř zakašlal znovu a já viděl, jak mu z úst vylétla krev, která mu pak stékala po bra-

dě na moji postel. Vrhla na mě pohled, v němž byla prosba a současně varování.

„Chcete kapesník?“ optal jsem se ho. Ve snu vám to nikdy nemyslí úplně zpřímá. Normálně bych zařval na interkom, ať zalarmuje doktory.

On jen zamumlal něco, čemu jsem nerozuměl.

Pak jsem se probudil. Tenhle sen byl sakra zvláštní. Zamžoural jsem na stolek vedle sebe a chmátl po láhvi s džusem. Stále studená, nemohl jsem spát dlouho.

Když jsem se podíval na postel, zaváhal jsem. Spal jsem vůbec?

Ještě mokré krvavé skvrny říkaly, že ne.

*

Tlumená světla a klid vzala za své. Najednou po chodbách běhal kdekdo. Vojáci, lékaři, technici, většina jen ze zvědavosti nebo aby ve všeobecném poplachu nepůsobili jako povaleči.

Dříve se různé důležité dokumenty skladovaly třeba několik desítek let, než bylo možno je zlikvidovat. Dneska, pokud je něco uznáno za důležité, tak je to buď uchováváno jako oko v hlavě nebo zahozeno s tím, že se můžeme kdykoliv vrátit časem a získat to znovu.

Kompletní genom šamana Řehoře jsme střezili jako svatou relikvii. Ačkoliv byla moje historika dost nepravděpodobná, ten chlap byl legenda. Když někdo přišel s tím, že ho potkal v minulosti, jak někde na okraji davu přihlíží historickým událostem, všichni jsme se sesedli v jídelně a poslouchali jako děcka, když jim babička předčítá pohádku.

Když jsem řekl, že mám na posteli jeho genetický materiál, rázem zmizelo moje povlečení i matrace a oboje putovalo do laboratoře.

Byla to jeho krev. Stoprocentní shoda.

Trochu průser, když se vás pak lidi ptají, co se stalo, co mi řekl a tak vůbec.

A já jim měl říct co? Že jsem mu zamával a optal jsem se ho, jestli nechce kapesník? Nic nevím!

Stál jsem před laboratoří ve shluku svých kolegů. I uprostřed noci jsme měli víceméně uniformy, protože fasovaná pyžama a župany byly všechny stejné. Ačkoliv si nemyslím, že temně rudá je vojenská barva. Stepoval jsem tam, vyhýbal se pohledům všech okolo, kteří čekali na historku o Řehořovi, a nebylo mi nejlíp.

Proč jen jsem si nechal džus na stole? Uklidňuje mě!

Když jsem se hnul směrem k pokoji, někdo mi stál v cestě a už se ptal. Co Řehoř? Fakt to byl on? No já vím, že máme výsledky testů, ale...

„Já nic nevím!“ zařval jsem. Jasně, v pokoji se mi objevila legenda, ale sakra, chce se mi spát. Najednou víc, než kdy jindy. Ještě včera jsem bojoval s něčím, co na mě zíralo, i když to nemělo oči, a na zádech se tomu hemžila chapadla. Na jeden týden dost zážitků, nemyslíte?

Odstrčil jsem ho. Ani nevím, kdo to byl, podle té zrzavé kštiny možná Paul. Jenže sotva jsem měl cestu volnou, do chodby se nahrnuli další zvědavci a průchod byl zatarasen. Povzdychl jsem si, opřel se o stěnu a zabořil ruce do kapes.

Asi jsem během šamanovy návštěvy fakt na chvilku usnul. Nepamatuji se, že by mi dal něco do kapsy.

Ale ono to tam bylo. Vytáhl jsem to ven, sevřené mezi ukazováčkem a prostředníčkem. Kousek tvrdého papíru, nadvakrát přeloženého. Jelikož celé okolí na mě zíralo už předtím, teď navíc ztichli. Viděli moje překvapení, že jsem něco takového našel, takže začínali tušit, která bije.

Proboha, ať je to nějaká vizitka, kterou jsem strčil do kapsy a pak na ni zapomněl!

Krvavé otisky prstů napovídaly něco jiného.

Rozložil jsem ten papírek a podíval se, co je na něm. Pero chvílemi vynechávalo, takže nějaký starý šunt na inkoust. Tohle nebylo napsáno v dnešní době.

„Učí se,“ četl jsem nahlas. „Nová podoba je rafinovanější.“

Ticho trvalo ještě dvě vteřiny. Pak se změnilo v řev.

Zmetek, pomyslel jsem si. To nemohl napsat něco víc?

*

Důkazy hovořily jasně. Naši straně přátelská entita cestující časem se stavila na kus řeči, zanechala vzkaz, ale vzhledem ke svému stavu – což bylo omluvitelné – hned odešla.

Neprátele se učí. Podoby jsou stále rafinovanější. Co to mělo sakra znamenat? A proč tu nezůstal, abychom ho ošetřili? Je jasné, že byl na útěku, ale naše velitelství je v případě útoku čtyřdimenzionálních bytostí nejbezpečnějším místem ve známém vesmíru.

„Nedává to smysl,“ řekl poněkolkáté Gabriel, velitel základny. „Chlapi, cestovali jsme dost na to, abychom věděli, co jsou strážci času zač. Tady Jock má ale důkaz, že Řehoř si myslí něco jiného. Zrovna Řehoř.“

Loupl po mně pohledem, tak jsem přikývl, že ano, má pravdu.

„Šaman silně krvácel a stihl předat jen narychlo naškrábaný vzkaz. Pak zmizel a co je hlavní, od té chvíle se už neobjevil. Všichni víte, jak to chodí. Pokud nemáte volnou chvíli teď, tak se do toho okamžiku přesunete později. Nemusíte spěchat. Kdyby nám mohl Řehoř říct něco víc, objevil by se tu dvě minuty poté, omluvil se za ten zmatek a vše řekl jasně. Mám tím pádem jediný závěr. Pánové, obávám se, že náš patron, šaman Řehoř je mrtev. Ve své osobní časové linii definitivně.“

Zase všichni civěli na mě. Já byl tím, kdo ho viděl jako poslední, nebo spíš já byl tím posledním, koho viděl za života on. Já mu mohl po-

mocht, ale neudělal jsem to, protože jsem to prostě nestihl.

Jestli nechce kapesník. Nic blbějšího jsem v tu chvíli fakt říct nemohl.

Na jednu stranu, někdy zemřít musel. Jasně, že není nesmrtelný. Mocný, to ano, ale není bohem. V historii je ovšem všudypřítomný, takže je dost dobře možné, že nějaké jeho mladší já potkám už při příští misi.

Příští mise. Kam pošlou Jocka Neacela tentokrát? Pošlou mě vůbec někam, když víme, že nepřítel je náhle chytřejší?

To je na čtyřdimenzionálních bytostech to nejhorší. Ačkoliv všechny naše znalosti pocházejí hlavně z bojů s nimi, máme jisté základní povědomí o jejich vnímání času. My víme, co je minulost a budoucnost, jim je to jedno. Přesun časem je pro ně to samé, jako pro nás projít dveřmi. Obyčejný pohyb, každodenní rutina. Když my získáme v časovém bodě X novou technologii, máme ji od té chvíle dál. Oni, nespoutaní ničím jako čas, v němž by se primárně narodili a žili, mají cokoliv nového automaticky odjakživa. Takže je dost dobře možné, že jsme byli varováni před něčím, co moc dobře známe.

Cestování časem je sviňárna na mnoha úrovních.

„Naděje umírá poslední,“ promluvil opět Gabriel a nasadil sebevědomý úsměv, jenž by rozhodně víc slušel někomu, kdo nemá tak velkou hubu. „Vždy se nám ještě může podařit v čase potkat Řehoře těsně předtím, než přišel sem. Nemyslim, že změníme jeho osud, ale můžeme z něj vytáhnout, co nám chtěl říct.“

Všem nám zatrnulo.

No a co, že to bylo logické. Taký svým způsobem vzrušující a mimochodem jsme měli najednou za úkol pátrat po našem idolu.

Byla to práce navíc!

Krucinál!

*

Přítáhl jsem si kabát blíže tělu. Elektrická dečka. Dodnes mi přišla jako zbytečnost, ale jakmile se ocitnete na ulici ve vlhké listopadové noci, jak by se najednou hodila.

Tohle bylo už třetí místo. Šaman Řehoř, ač historicky významná osobnost, byl celkem záhada. Za jeho normálního života se o něm vědělo jen, že je součástí dost podivného náboženství, které mělo i tehdy jen minimum stoupenců. Jeho životopis byl až do doby, než se nalodil na loď Moretti, dost nudný. Nebýt zvědavostí doktorky Gunborgové, která na něm dělala pokusy, nemělo by lidstvo jednoho hrdinu, nevědělo by, že cestování časem je možné... No dobrá, taký bychom měli méně problémů. O dost méně.

Nebylo mu tehdy ani třicet. Ačkoliv jsme věděli, kde do té doby žil, nemělo cenu vypravit se do těch dob. Nic ještě nevěděl a upřímně, tehdy to bylo mladé ucho, žádný hrdina. Jedinými in-

diciemi byla údajná svědectví jiných cestovatelů časem, ať už lovců, výzkumníků nebo stabilizátorů, kteří ho někde zahlédli. Každý případ byl zaznamenán. Dokonce je směrnice, podle níž pokud potkáte Řehoře a zrovna neplníte misi, která vyžaduje celou vaši pozornost, jste povinni ho sledovat a podat podrobné hlášení, co dělal, proč na daném místě byl a také, na kolik let vypadal. Ideální je pořídit fotografii nebo video.

Co vám budu povídat. Máme jedno video a tři fotky, na nichž je doopravdy on. Jednou byl na Churchillově proslovu, pak zase na korunovaci královny Viktorie. Jenže to nutně neznamená, že se zajímá o dějiny Britského impéria. Stejně tak byl viděn úplně náhodou u Niagarských vodopádů a na vyhlídce Tokijské věže. V těchto případech nesledoval žádnou významnou událost. Další svědectví říkala, že si zašel na premiéru muzikálu Cats na West Endu nebo se zúčastnil nějaké akce v jakémsi městečku jménem Chotěboř.

Ta hlášení jsem si přečetl. Dohromady nedávala smysl. Ani zaznamenaný věk nebyl příliš směrodatný. Nezdálo se, že by kolem třicátého roku života rád navštěvoval korunovace, kdežto ve čtyřiceti přisedlal na čajové dýchánky. Ačkoliv my rádi říkáme, že máme v rukou všechen čas světa, tak i on je jenom člověk a jako takový za svůj život stihne navštívit jen určitý počet historických událostí. Ale jak jsem pročetl hlášení, není zrovna vybíravý. Očividně se jde na něco podívat podle okamžitého popudu a nálady.

Nejprve jsme se zkusili ihned vrátit do míst a časů, kde byl spatřen jako již starší. Bezvýsledně. Nehledě na to, že byl vyfocen na určitém místě v určitou dobu.

Pokoušeli jsme se hledat tak, že jsme navštěvovali další dostatečně významné akce a události. Nic.

Z mého osobního pohledu jsme už pátrali šest týdnů. Ne že by se jednalo o zabítý čas, protože jsme během té doby beze ztrát ulovili dalších dvanáct strážců. Jenže cíl mise nám stále unikal.

Po dvou týdnech jsme se vždy vraceli na základnu podat hlášení. Pro obsluhu to bylo vždy tři hodiny po našem odchodu. Nechtěl bych být v kůži těch, kdo čekají, zda se další agent konečně objeví s šamanem po boku. Příchody měli co pár minut, takže to zklamání, když někdo další přišel s prázdnou, musí být hrozné.

Já odcestoval, budou to dvě hodiny. A moc jsem si přál, abych se mohl vrátit za tu další jednu, jak to vnímali u nás doma. Místo toho se schovávám před deštěm pod ne zrovna dostačující stříškou a hledím do vylištěné ulice. Tohle je přesně ta chvíle a místo, kdy skoro očekáváte, že se na vás vyřítí strážce. Žádní svědci a tak vůbec. Sami o sobě se snaží být děsiví a takovéhle prostředí tomu jen napomáhá. Kdybych si teď na

chodníku kousek od sebe všiml nelidské postavy, ať už jakéhokoliv vzezření, asi bych, řízen pudy, vzal nohy na ramena.

Z nudy jsem se doopravdy rozhlédl a málem nadskočil.

Ne, počkat. Klid, to je jenom člověk.

Skutečně ke mně šel člověk, zabalený v bundě s kapucou tak, že jsem z něj viděl jen oči a nos. Bylo jasné, že se také chce schovat. Když byl asi dva metry ode mě, pohlédl mi přímo do očí.

„Brej večír,“ řekl jsem mu, nehledě na fakt, že je kolem jedné v noci. On v odpověď zamumlal, pochopitelně nebylo nic slyšet. Sotva byl pod stříškou, povolil kapucu a osvobodil svá ústa.

„Dobrej,“ odpověděl.

Tak fajn. Nejen, že tady stojím, možná trochu moc podezřelý, ale teď mám navíc společnost. Uprostřed noci, ve městě, které neznám, s člověkem, jehož vidím poprvé. A to jsem si myslel, že podobné nepříjemné situace se stávají jen ve výtahu.

„Strašný počasí,“ ozval se můj nový známý, zatímco ze sebe setřepával vodu. Ach jo, řeči o počasí. Jen ať proboha nezačne mluvit o sportu nebo politice, tahle mise je narychlo a neměli jsme čas se seznamovat s potřebnými podklady.

„Co byste nechtěl, listopad,“ pokrčil jsem rameny. Snad jsem se nespletl v měsíci. Pokud byla při přesunu odchylka, mohl jsem přistát v říjnu. Kalendář jsem ještě neměl možnost vidět.

„Přesně,“ odkýval to neznámý.

No, a co dál? Shodli jsme se, že je hnusně, a ještě k tomu listopad. Z mého pohledu bychom měli skončit.

Znovu jsem se na něj podíval. Stále se oklepával. Bundu měl sice nepromokavou, ale kalhoty, velice pěkné, do společnosti, to odnesly naplno. Voda, bláto, půl metru od země nebylo poznat, jakou vlastně mají mít barvu.

Tohle byla přesně ta chvíle, kdy zjistíte, že aplikovaná psychologie je nad zlato.

Jaké nosíte rádi boty? Nevím, jak vy, ale já mám na běžné chození rád co nepohodlnější. Takové, v nichž se má vaše noha jako v bavlnce, a když si je večer sundáte, ani nemáte pocit, že jste v nich strávili celý den.

Naše předpisové boty jsou sice vyrobeny tak, aby poskytovaly dostatek pohodlí, ale všichni moc dobře ví, které boty jsou prostě nejlepší.

A tenhle chlapík to věděl taky. Značka HarpyFeather zkrátka vyrábí nejlepší boty.

Od roku 2258.

Shodli jsme se na listopadu, ale na rok zatím nepřišla řeč. Jenže abych se zhmotnil o čtvrt tisíciletí jinde, to by musela být sakra náhoda. A zajímavé, že architektura vypadá na začátek jedenadvacátého století, ne na půlku třiadvacátého.

Tohle bude ještě mnohem horší, než trapná krátkodobá známost ve výtahu, potažmo pod stříškou. Tento cestovatel je neopatrný, ale nemám tušení, z jaké je doby a...

Stáhl si kapucu.

Víte, já měl vždycky štěstí. Nemám moc pamět na tváře, ale některé indicie, třeba jako peří zapletené ve vlasech, hovoří zcela jasně. Účes pro západní Evropu nezvyklý v jakékoliv době, boty, které se objeví za více jak dvě stě let. Šaman Řehoř mi vyšel vstříc.

Stojí vedle mě legenda. Mám se prozradit, nemám se prozradit? Tak jako tak, asi mi nepomůže, protože vypadá o hodně mladší, než když se objevil u mě v pokoji.

Počkat! To je další věc. Proč zrovna v mém pokoji? Co když se tak stalo právě díky tomuto setkání?

Opatrně jsem na něj pohlédl. Řehoř si sundal ze zad malý batůžek a začal v něm něco hledat.

„Sakra!“ zaklel a vytáhl igelitovou tašku. „Člověk ho zabalí a stejně provlhl!“

Plast zašustil a z jeho útrob se vynořil šamanský bubínek.

„No! A jak na něj mám teď hrát?“ Po této otázce se podíval na mě, jako kdybych za to mohl já.

Ano, na tom, že si nemáte idealizovat své vzory, je hodně pravdy. Jestli se takhle chová normálně, tak to teda potěš.

„A potřebujete na něj hrát?“ optal jsem se ho a hrál blbečka. Jasně, že vím, na co ho používá.

Vzdychl a bubínek opět zabalil.

„Můžu jen doufat, že nebudu muset,“ zabručel.

Co na tohle říct? Ne, nebudete, mám tu s sebou pistoli a ochráním vás? Ale jistě, počkejte na lepší počasí, bubínek osušte a až pak leťte do jiného času? Zatím se Řehoř choval jako výletník, jenž dává na odiv svoji etnickou rozdílnost, aby všichni poznali, že je tu host a tak mu máme odpustit neznalost místních zvyklostí.

Tohle má být profesionál? První po přelomu letopočtu a poslední přirozený cestovatel časem?

„Jsi nápadný jako slon v porcelánu,“ oznámil mi a dál se přehraboval batohem.

„Cože?“ Poslední hlásku jsem zbytečně protáhl, což v kombinaci s vyvalenýma očima muselo vyznívat hodně hloupě.

„Slon v porcelánu,“ zopakoval a zapnul zip na svém zavazadle. „To jste ostatně všichni z prvních tří období cestovatelů. Při přesunu se na tebe nalepí strašné množství časového zařízení a vydrží klidně měsíc. To chce hned očistu, což holt ještě neumíte a já ti se splasklým bubnem těžko pomůžu. Svítiš tu jako maják, takže se dost divím, že se na nás nesesypali všichni strážci času z okolí.“

„Milý šamane Řehoři,“ spustil jsem, abych mu sebral vítr z plachet. Já ho poznal, protože

byl neopatrný, on mě, protože o nějakém časovém záření nemáme ani páru, „je jasné, že setkání jako toto nemůžou prostě proběhnout normálně. Než si začneme navzájem vytýkat své chyby, mohl byste mi říct, co je dnes za den?“

„Středa,“ vybafl na mě. „Mám pocit, že na to, co jsi zač, se ve svém živlu orientuješ špatně. Jinak je devatenáctého listopadu dva tisíce čtrnáct.“

„Hmm, no vidíte.“ Teatrálně jsem si promnul bradu. „To by ovšem znamenalo, že jediného detekovaného strážce v této době jsem oddělal v létě.“

„Jednoho pošleš pryč, za chvíli tu máš jiného. Boj s větrnými mlýny.“

Asi ho to moc nezaujalo.

„Poslyš,“ řekl, než jsem měl vůbec možnost se nadechnout, „napadlo tě někdy, že v lidské historii se nacházejí daleko větší záhady, než strašidla?“

„Větší záhady?“ Opět jsem vyvalil oči. Ne, opravdu jsem nechápal. „Jaké můžou být ještě větší záhady? Až díky mojí praxi se zjišťuje, jak je to skutečně s mytologií. Žádní zelení mužičci z kosmu, něco mnohem zajímavějšího! Co může být ještě lepší?“

Řehoř se zasmál. Krátce a trochu hořce.

„To ano. Moc dobře jsem viděl, co děláte. Hledáte nepřátele a zaháníte je. Jenže co ve své době udělali? Kolik lidí mělo běžné strašidlo na svědomí? Pověsti vřdycky přeháněly. Každý strážce, jenž byl umístěn do určité doby a místa jako pozorovatel, nenadělal moc zářezů. Pár set mrtvých lidí během mnohdy celých staletí? Znáám závažnější hrozby.“

„O co vám jde?“

Sáhl do kapsy a vytáhl hodinky. Napřáhl ke mně ruku.

„Vezmi si je a prohlédni. Co mi řekneš?“

Nemusel jsem se dívat dlouho. Logo s korunkou dávalo tušit, že se jedná o výrobek známé drahé značky.

„Hodinky. Luxusní.“

„Letošní model,“ doplnil. „Vyrobili jenom patnáct set kusů.“

„Snažíte se na mě zapůsobit?“

„Vůbec.“ Pokrčil rameny. „Klidně se přiznám, že jsem je ukradl. Ale o to nejde. Vyrobili jich jen patnáct set. A na kraji tohoto města před několika dny policie při razii našla sklad, v němž bylo dvanáct tisíc hodinek tohoto modelu.“

„No a co? Falošovalo se vřdycky a všechno.“

„O to jde. Byly okamžitě označeny za padělky, protože jakmile identifikovali typ, bylo jasné, že v takovém množství jen těžko budou pravé. Problém je ten, že pravé jsou.“

„A po mně chcete co?“ optal jsem se ho a otáčení v mém hlase bylo znát víc než dost. „Abyste rozuměl, pro nás jste cosi jako polobůh, který si vždy ví rady a vše vyřeší lusknutím prstů.“

Sotva jsem to dořekl, vybavila se mi chvíle, kdy Řehoř krvácel na postel. To zrovna byl okamžik, kdy asi něco nezvládl.

„Co po tobě chci?“ usmál se. „Vlastně nic. Já tě ani nepotřebuji, ale myslím, že pro tebe by to mohlo být zajímavé, ne? Víím, že je tu ještě jedno skladiště, kde je druhá půlka nákladu, nejspíš jako pojistka. Můžeš jít se mnou. Kdo by nestál o historku, která mu vydělá nějaké to pivo zdarma?“

Možná se choval podivně, ale ta poslední věta ve mně opět něco probudila. Krucinál, i kdyby to byl totální magor, můžu komukoliv říct, že jsem Řehoře nejen viděl, ale že jsem s ním i spolupracoval!

*

Proniknout do skladiště by neměl být problém pro nikoho. Tedy, pokud nemáte v paměti čerstvě ne zrovna příjemné vzpomínky na boj na podobném místě.

Řehoř seděl na bobku před otevřenou bednou plnou hodinek a zíral na ně, jako kdyby je chtěl zhypnotizovat.

Zatím docela nuda. Jestli tohle považuje za zábavu nadřazenou lovu strážců, má divný vkus.

Už tam seděl dobře dvacet minut a ani nehnul brvou. Já jsem se díval jedním okem ze dveří, zda někdo nejde. Ve tři ráno bych ani nikoho nečekal.

Ještě před začátkem akce mi vrazil do ruky zbraň. Revolver, klasický šestiraňák. Legrační hračka, ale nechtěl bych stát na špatné straně hlavně. Sice jsem se mu pokoušel domluvit, že moje pistole bude stačit, ale už za zmínku o ní mě zpražil pohledem. Pak zavrčel, že pokud s ní vystřelím na něco jiného než strážce, ať si ho nepřeju.

Zajímavé, takže on počítá s tím, že by mě nechal v nejhorším střilet na lidi. To by se dalo brát za narušování času. Neříkejte mi, že on to praktikuje běžně.

Znovu jsem se na něj podíval. Ačkoliv se o něm říkalo kdeco, nechtělo se mi věřit, že tenhle komicky vypadající chlapík v ošoupaném obleku by někoho chladnokrevně zabil. Dokonce jsem váhal, zda by byl schopen bojovat se čtyřdimenzionální bytostí, ačkoliv o tom máme jasné důkazy.

Muž, který rozpoutal věčnou válku lidstva s neznámým a dal nám návod na účinnou zbraň, dřepěl kousek ode mě. Nesnažil se mapovat lidskou historii, přijít na kloub záhadám minulosti, ani bojovat proti nepřítelům. On prostě našel něco, čemu nerozumí, tak to musí vyřešit. I když se jedná o takovou koninu.

Na druhou stranu jsem mu musel dát za pravdu. Je to konina. Někdo se snažil si nelegálně přivydělat, ale způsobem více než prapodivným. V mojí době je cestování časem přísně hlídáno a jedná se o výsadu několika vládních

agentur a armády. Pokud se v budoucnu k této technologii dostali pašeráci...

Pitomost. Jakýkoliv zisk z jedenadvacátého století by mi byl už za pár set let k ničemu. Všechny ty vtipy, podle nichž máte v minulosti na nějaký účet vložit jeden kredit a poté si ho v současnosti vybrat i s úžasnými úroky, nemají nic společného s realitou. Měnové reformy máme co sto let a jakýkoliv podobně podezřelý účet obvykle propadne státu. K čemu by mi byla miliarda dejme tomu jenů v době, kdy už jeny neexistují?

Jedním okem se dívat ven ze dveří, druhým občas mrknout na něj. Rychlý pohled na hodinky. Jo, už je to půl hodiny, co se naposledy pohнул. Co vlastně dělá? Dumá, stejně jako já, jakou zvrhlou logiku má tahle situace? Čím víc jsem nad tím přemýšlel, tím více jsem chápal, proč se v podobných věcech rýpe.

„Prdlajs,“ pronesl potichu, čímž naprosto zboursal jakékoliv ideje, které jsem o něm ještě měl.

„Co?“ bylo to jediné, nač jsem se vzmožil.

„Celá tahle záležitost je úplná kravina. Jocku, řeknu to takhle – sotva jsem začal s cestováním, první dva roky jsem věnoval mapování dob, které přijdou po mně. Občas to byl dost adrenalin, ale stačil jsem projít vždy s mezerou jednoho století dobu pěti tisíce let do budoucnosti. Dál jsem se nemohl naladit na proud kauzality. Jenže nikdy jsem se nesetkal s tím, že by někdo prováděl něco podobného. Nemá to smysl, nemá to cenu, je to zbytečné!“

„Klamný cíl,“ vyřkl jsem jedinou domněnku, která mi přišla dostatečně smysluplná.

„Klamný cíl?“ otočil se ke mně a povytáhl obočí.

„Řehoři, ačkoliv jste pro nás něco jako hrdina, vím o vás rozhodně jednu věc. Jste duchovní. Oproti mně nemáte vojenský výcvik. Mohl bych vás označit za válečníka, to ano, ale jste válečníkem na zcela jiné rovině, než já. Jste anachronismus, jaký neexistoval už ani ve vaší době, dokonce ani celá staletí předtím. Zaučený do umění boje starým mistrem a poté bojující, jen když mu to přikáže čest a potřeba vlastní ochrany.“

„A tímhle míříš kam?“ Jeho obočí se zkroutilo ještě více.

„To, že víte, jak bojovat s nejhorším nepřítelem lidstva neznamená, že si umíte poradit s lidmi a jejich myšlením. Tohle je prostě jen klamný cíl, který má...“

„Takže oni mi nastražili tohle do cesty, aby mě obalamutili a...“

Položil jsem mu ruku na rameno a zvedl levý kousek úst. Pochopil, že má mlčet.

„Vážený hrdino,“ řekl jsem mu a odkašlal si, „raďte pochopit, že celý svět a časová linie tady nejsou jen kvůli vám. Tam venku se od daleké

minulosti do nedozírné budoucnosti pohybují miliony cestovatelů časem. Nejste zdaleka první a ani poslední. Jste sice svým způsobem přelom, jenž nastartoval novou éru, ale i tak si myslím, že mnoho z našich kolegů ani neví, kdo a hlavně kdy byl nějaký šaman Řehoř.“

Smetl ze sebe mou ruku a upravil si uzel kravaty.

„To nic nemění na tom, že je tohle záhada, kterou by stálo za to vyřešit.“

„A proč? Závisí na tom lidské životy? No dobře, možná ano, ale zatím pro to nemáme jediný důkaz, i když...“

Zarazil jsem se. Řehoř se na mě podíval a byl svědkem toho, jak jsem odhalil zuby ve velice zlém úsměvu.

„Když jsme sem šli,“ začal jsem, „viděli jsme, že se v budce strážného svítí, že ano?“

Souhlasně přikývl.

„Když jste voják, musíte se naučit ještě jednu věc.“

„Jakou?“ optal se váhavě.

„Naučím vás být trochu svině.“

*

Zbytek akce proběhl opravdu ukázkově a nadmíru vtipně. Když tušíte, že máte na krku jiné cestovatele časem, stačí doufat, že nejsou z vaší doby a nepoužívají oblíbené triky vaší čety. A věřte nebo ne, i když pocházíte z prvních dob technologických cest časem, nejste v nevýhodě. Někdy mám pocit, že se v průběhu věků z lidí stávali čím dál tím větší idioti.

Strážný nás opravdu nečekal. Opatrně jsem nakoukl dovnitř a hledal důkazy. To, že zrovna něco cvakal do svého yPhodu bylo více než výmluvné. Sám jsem jednou tuhle hračku, která se objeví až dlouho po mně, ukořistil, ale brzy letěla do koše. Nepoužitelný krám.

Vykopnutí dveří funguje vždy perfektně. A namířený revolver taky. Je jedno, ze kdy pocházíte, střelnou zbraň poznáte vždy. A tohle navíc byla moje výhoda, protože jsem neprozradil, ze které doby jsem. Ukázat mu svou částicovou pistoli by byl risk. Kulka z těsné blízkosti je také hroživá.

Chlápek vyskočil ze židle, otočil se ke mně a ztuhl. Fajn. Ten futuristický krám upustil na stůl, když se lekl mého příchodu, a nic jiného v rukou neměl.

Pravidlo číslo jedna. Pokud jste schopen odhadnout dobu, z níž je, použijte název instituce z doby pozdější. Nebo si ještě lépe něco vymyslete, protože nikdy nevíte, zda ve skutečnosti není sám součástí té organizace.

Pravidlo číslo dva. Hodně křičte a klidně i vyhrožujte. Běžný člověk moc dlouho nevydrží, když se na něj řve a míří zbraní. Nakonec vám zodpoví všechny otázky. Pokud je hodně sdílný, využijte toho.

Pravidlo tři. Jakmile víte vše potřebné, vypadněte, nejlépe do jiného času.

Pravidlo čtyři. Pokud tohle někdo aplikuje na vás – a že mně se to už dvakrát stalo – spolupracujte, vypadejte strašně vylekaně a lžete jako když tiskne. Základní informace, jako třeba proč tu vlastně jste, ale uveďte správně. Žádný cestovatel není v minulosti jen tak a co vím, záměry máme z velké většiny počestné.

Jenže celý tenhle postup je součástí folklóru. Navzájem se občas vylekat a pohrozit lidem z jiných dob. Bez toho by tahle práce ani nebyla tím, čím je.

Strážný ochotně vyzradil, že doba, z níž přišel, odpovídá, je tu na rozkaz kapitána Siska – ano, páté pravidlo je pokud možno vložit do své výpovědi nějaký vtípek, jenž ocení znalci historické popkultury – a všechny ty hodinky jsou náhražkou za jiné, falešné, které byly z obou skladišť ukradeny jinou skupinou cestovatelů časem. Důvod zatím neznámý. Proč jsou všechny pravé? Proč se ptám, když v jejich době přeci i imitace vypadají absolutně dokonale. A on? Jenom dohlíží na to, zda celá akce proběhla, jak má.

Řehoř stál za mnou a nevěřil svým očím.

„Naučte se být trochu svině,“ zachechtal jsem se, když jsme odcházeli. Ještě jsem se ohlédl přes rameno. Strážný mi mával.

*

Tohle byla první z našich příhod. Já, který měl v praxi už skoro deset let zkušeností, jsem se od něj hodně naučil. A on ode mě.

Ukázal mi, na co bych se měl také při cestách soustřeďovat. Ani byste nevěřili, jak měl neskutečně citlivé smysly, když přišlo na odhalování čtyřdimenzionálních bytostí. Teď už je umím stopovat mnohem přesněji, pokud skáčí časem častěji, než je libo. Já se zase mohl podělit o tipy a triky z vojenského výcviku, kterým Řehoř nikdy neprošel.

Za ty dva týdny jsme se docela sprátelili, začali si vzájemně tykat a společně jsme dostali dva strážce. Z toho druhého jsem měl zvláště radost, protože jsem si přidal do sbírky podle vzhledu a chování pravou rusalku.

Když jsem se opět přesouval na základnu, slíbil jsem mu, že se ještě někdy setkáme. V tom okamžiku jak kdyby mi někdo zabodnul do hlavy rozžhavený hřebík. No jistě, že se s ním ještě setkám. Z jeho pohledu to bude budoucnost, ale já vím, jak bude vypadat, než zemře.

Poklepali jsme si pravicí a já stiskl tlačítko. Svět se rozpil jako vodové barvy a já za chvíli stál doma a zíral na technika za pultem.

*

„Co vám mám ještě povídat?“ opakoval jsem. „Řehoře jsem našel. Ano, ty dva týdny jsem cestoval s ním, ale jeho starší verzi jsem nepotkal. Nemyslím si, že by v pozdějším věku udělal takou

vou blbost, jako že by se pokoušel setkat sám se sebou.“

Kapitán Schwarz zavrtěl hlavou a plácl dlaní do stolu.

„Jo, jasný,“ řekl nakonec. „Já chápu, že jsi chtěl ty dva týdny využít. Takhle blízko se k němu ještě nikdo nedostal. Znáš ho z nás všech teď nejlépe, což ti může pomoci v dalším pátrání. Udělal bych to samé. Ale nemáš nějaké alespoň trochu důležité informace?“

Pokrčil jsem rameny.

„Napadá mě snad jen to, že ze čtyřdimenzionálních bytostí si nic nedělá. My je řešíme jako největší ohrožení lidstva, ale pro něj jsou spíš jako krysy. Jasně, když s nimi bojuje, bere to naprosto vážně, ale není to pro něj válka.“

„To je sice hezký, ale nemyslím si, že kvůli tomu budeme měnit postoj. Strážci času jsou nepřátelé, na tom se nic nemění.“

„V tom případě nemám co hlásit,“ odvětil jsem.

„Fajn,“ zabručel kapitán. „Den odpočinku a pak zase mazej do terénu.“

„Rozkaz.“ Tohle slovo ode mě zaznělo dost vlažně.

*

Župan se už vrátil z čistírny, stejně tak postel byla zbavena krvavých skvrn. Že bych do ní ale měl chuť lžít, to ne. Představa mého nového přítele, jak se na ní plácal a ztrácel krev po decilitrech, nebyla zrovna příjemná. O to více, že ačkoliv jsem mezitím prožil několik týdnů, pro tu postel by byla chvilka.

Seděl jsem v křesle a na spánek neměl ani pomyšlení. Ty dva týdny jsem měl báječně vypnutý mozek. Ano, řešily se záhady a lovily příšery, ale při zpětném pohledu mi to vůbec nepřišlo jako práce. Odpočíval jsem a užíval si.

Na druhou stranu, pohled na bílé prostěradlo vedl ke vzpomínkám na to, co celou tuhle akci začalo. I když jsem se vrátil po sotva pár hodinách, něco mi říkalo, že bych se neměl poflakovat a jít Řehořovi zase naproti. Zvláště pak proto, že tentokrát jsem s ním byl smluvený na místě a času srazu a doufal jsem, že se na mě nevykašle.

Župan přistál na posteli a já už rázoval chodbou k šatnám. Řehoř mě naučil mít rád záhady a sám pro mě byl tou největší, co jsem kdy potkal. Dokud tohle nevyřeším, nebudu mít klid.

*

Pátého dubna roku 2056, Řehořova oblíbená kavárna, kde jsme jednou proseděli celé odpoledne. Aprílové počasí bylo v plném proudu, takže jsem se posadil dovnitř a objednal si kávu.

Řehoř má kávu rád a tvrdí, že na tomhle místě dělali mezi roky 2048 a 2062 tu nejlepší. Kavárna se jmenuje „Před sto lety“, což ji pro něj dělá dvojnásob přitažlivou, protože zde k poslechu pouští jeho oblíbený rock’n’roll.

Servírka, drobná černovláska s unaveným výrazem, mi donesla pití. A já tam seděl a usrkával, díval se na lidi venku, které zrovna chytla přeháňka, objednával si ještě něco, abych tu nesesedl jen tak, a hlavně jsem čekal.

Dva cestovatelé časem a domluví se prostě na „někdy odpoledne“. Oživlý vtip.

Zvonek na dveřích zacinkal a já zvedl zrak od šálku.

Přišel a pohled na něj mě donutil zavzpomínat na moji postel. Já ji neviděl pár týdnů, ona mě jen pár hodin.

Stejně to bylo teď se mnou a Řehořem. Když jsem se s ním loučil, pamatoval jsem si ho jako muže mezi třicítkou a čtyřicítkou. Teď tu stál, sice stále na pohled plný síly, ale nejméně o třicet let starší. Vlasy se zapletenými pírky prošedivělé, tvář zvrásněná, ale krok stále ještě jistý. Stejně tak z jeho očí sálalo sebevědomí, i když byly unavenější, než jsem si pamatoval.

Trochu znepokojivé bylo, že si byl dost podobný jako v den našeho prvního setkání. Najednou jsem nevěděl, zda se bát, že budu svědkem jeho skonu nebo se radovat, že náš úkol bude splněn.

Došel ke mně a zašeptal: „Nazdar. Zaplať a pojď. Spěcháme.“

Hodil jsem na stůl peníze a vstal. Servírka, když viděla, jakou bankovku jsem jí zanechal, vytřeštila oči a upřela je na mě s výrazem očekávání. Skoro jako kdyby čekala, že ji teď požádám, aby mi za tu částku ještě prodala své auto.

Řehoř už netrpělivě přešlapoval venku. Tohle se mi moc nelíbilo. To už nebyl ten mladý muž, co bral všechno s humorem a nadhledem, i když mu šlo o kejhák. Opět jsem se musel zamyslet nad tím, co všechno víme o jeho životě. Dle hlášení posádky lodi, na níž sloužil, býval tichý a nesmělý. Když byl navštíven cestovatelem časem, působil zpočátku vyplašeně, ale náhle jako když nabral sebevědomí. Typický jev, který nastane, když si někdo uvědomí, jakou má náhle v rukou moc a co vše s ní může dělat. Najednou byl prostě pánem světa.

Tento pohled na svět ho zjevně už před nějakým časem opustil. Působil na mě dojmem kapitánů kosmických lodí, kteří proletěli lán vesmíru, viděli věci, jaké mnozí lidé neuvidí, ale nakonec v nich zbyl jen splín.

„Pojď“ zašeptal a chytl mě za ruku. V tom okamžiku jsem pocítil zhoupnutí žaludku, které obvykle doprovází přesun časem. Tohle byla novinka, zatím vždy jsem se přesouval já a on se vezl v moji stopě, protože říkal, že můj technologický způsob je rychlejší a...

*

Když jsem se probral, měl jsem pocit naprosté příšerné kocoviny. Co jsem to sakra dělal?

No jistě, Řehoř mě popadl za ruku a pronesl mě membránami času s sebou jako zavazadlo.

Tenhle způsob jsme si vyzkoušeli během výcviku všichni, protože nikdy nevíte, kdy budete zranění a kamarád vás bude muset urychleně vytáhnout pryč. Poučení bylo takové, že pokud nejste sami hybatelem procesu, bude vás pak hnusně bolet hlava. Nebo musíte být šaman, ti na tohle mají ty svoje rituály.

Polkl jsem, protože sucho v krku bylo nesnesitelné. Bohužel se nenašel ani mililitr slin, který by mi v mém snažení pomohl.

„Na,“ ozvalo se vedle mě a já zaostřil oči na Řehořovu tvář. Ten samý obličej pokrytý vráskami, který jsem viděl poprvé ve svém pokoji a podruhé v kavárně. Zasilhal jsem na kelímek, který mi podával a opět se mi zvedl žaludek.

„Pivo ne,“ zasténal jsem.

„Hele, v klidu. Není to skutečná kocovina a troška alkoholu v tuhle chvíli urychlí tvoje zotavení. Věř mi, léta praxe.“

Tak jsem mu tedy věřil a kelímek do sebe obrátil. Když nic jiného, pivo bylo jak z příslovečného sedmého schodu a parádně osvěžující. Nejprve poděkoval krk mně a pak já Řehořovi, protože jeho lék začínal fungovat.

Zrak se zaostřoval a já rozeznával, co vše se kolem mě nachází. Sedím v křesle, upoutaný bezpečnostním pásem. Řehoř vedle mě se nachází ve stejné konstrukci a před námi je přístrojová deska. Ta malá světélka za čelním sklem jsem zpočátku považoval za blížící se město zářící do noci, než mi došlo, že nejsou na obzoru, ale úplně všude.

Bez keců, nehledě na můj výcvik a kvalifikaci, cesty vesmírem nebyly můj obor. V životě jsem nebyl v kosmu. Opět jsem přeletěl pohledem přístrojovou desku, ale kysele jsem se ušklíbl. Jistě, vše vypadalo na triadvacáté století, ale některé ukazatele prozrazovaly, že takových výkonů by tehdejší stroj nedosáhl ani náhodou.

„Retro úprava,“ řekl Řehoř, když si mě všiml. „Ne že by se mi ten styl nějak moc líbil, ale doufal jsem, že tě aspoň na chvíli zmáte.“

Jistě. Malá osobní loď, úmyslně maskovaná, aby nebylo poznat, že kdy je. Tohle je věc, kterou do jiného času nepronese, ani kdyby se zbláznil. Na její palubu mě dovlekl v závěsu, protože tak jsem nemohl zjistit, do jaké doby směřujeme. Únos do neznámého času. No tak to bude hlášení jako noha.

„Proč?“ bylo to jediné, co jsem ze sebe dostal. Řehoř odněkud vytáhl láhev a doplnil mi kelímek. Skleněná láhev, podle vzhledu tak dvacáté století. Pravda, na pozdější doby měl nápoj až příliš výraznou chuť.

„Proč co? Ne, nic neříkej,“ utnul mě gestem, protože jsem se nadechoval k odpovědi. „Proč jsem na místo srazu přišel až po tolika letech? Protože jsem musel koupit a nechat upravit tuhle srandu. Ani bys nevěřil, jak lidé v některých obdobích rádi kupují zaručeně pravé značkové

hodinky, a když natrefíš na správné aukce, stačí ti prodat troje. Pak jsem se taky s tím musel naučit létat. Jenže moje trpělivost je jen omezená a nic nevydržím dělat moc dlouho, takže jsem se mezitím toulal, potkával nové lidi a dál zjišťoval, jak běžely dějiny doopravdy. Než jsem uznal, že pro tebe můžu jít, chvíli to trvalo.“

„Proč jsi to vše chystal?“ využil jsem chvílky, kdy se nadechoval.

Beze slova otevřel přihrádku po své levici a vytáhl papír formátu A4, několikrát přehnutý a už dost zažloutlý. Uprostřed něj bylo pár slov. Těch pár slov, která byla na krvi zamazaném papírku, jenž jsem před nedávnem vytáhl z kapsy županu.

„Bylo mi jasné, že ta kartička, co jsi u sebe měl, je kopie,“ řekl mi. Měl pravdu. Jeho vzkaz byl založen a v plastu zalitý opis dostali všichni agenti, kdyby Řehoře potkali a měli by možnost porovnat písmo. „Když jsi se šel osprchovat v tom hotelu v Norsku, na chvílku jsem si ji půjčil, zaběhl na recepci a poprosil tu blondatou slečnu, aby ji projela kopírkou. Ten jíl jsi z vlasů musel dostávat dlouho, měl jsem hodně času. Všiml jsem si jí už dříve a písmo na ní mi bylo vážně povědomé.“

Přerušil jsem ho tím, že jsem se zasmál.

„Koukám, že jsi měl stejný nápad jako naše velení.“

Podíval se na mě tak vážně, že jsem hned zmlkl.

„Moc se nesměj,“ zasyčel. „I když jsem si celé roky zvykal na to, že cestování časem ti občas připraví nějaké ne zrovna příjemné překvapení, tohle pro mě bylo dost šokující. Tenhle papír jsem vzal ke grafologovi, spolu s dalším, na který jsem napsal ta samá slova. Co myslíš, že mi řekl? Přišlo mu, jako kdyby to psal ten samý člověk, ale ten text z kopie napsala ruka, která se už trochu trásla. Kvůli věku a stresu. A víš co bylo úplně nejlepší? Rozbor jsem si nechával dělat co pět let a mezi těmi texty přestával být rozdíl.“

Nastala chvíle trapného ticha.

„Dobře,“ navázal jsem, „bylo by ode mě asi fěr ti tehdy něco říct, ale myslíš, že jsem to měl dělat? Ten text mi předalo tvoje budoucí já, takže jsem tě nechtěl strašit...“

„Čím?!“ vykřikl. „Faktem, že u sebe nosíš kartičku s textem, který mě strašil ve spaní? Kvůli němuž jsem část života věnoval přípravám na nejhorší?“

„Kreténe!“ zařval jsem na něj na oplátku a začal se vymotávat z pásů, které by stejně po výstupu z atmosféry měly už být k ničemu. „Tak jsem s sebou měl něco z tvou budoucností! To nemusí hned znamenat, že se budeš nevíť kolik let připravovat na válku! Mohl ses mě klidně tehdy zeptat.“

Jeho pohled by dovedl ve vteřině zkapalnit dusík.

„A proč jsi mi to neřekl sám, když jsi mě potkal?“

Moje myšlenky uvízly na mělčině. Proč jsem mu to neřekl? Protože jsem myslel, že mi nekouká pod ruce. Protože jsem měl pocit, že si té kartičky nikdy nevšiml. Nechtěl jsem ho děsit, ale netušil jsem, že on to zvládl sám díky své zvědavosti. I když mi tehdy přišel jako zelenáč, přesto jsem byl ve společnosti někoho, kdo se při své profesi dožil nynějšího věku, protože přechytračil všechno a všechno.

„Mat,“ řekl jsem a zvedl ruce, jako že se vzdávám. „Měl jsem ten kus papíru asi sežrat, protože jsem způsobil paradox. Jako by na tom teda záleželo, když jsme tuhle misi začali s tím, že tě musíme najít chvíli předtím, než jsi mi předal tu zprávu.“

Řekl jsem mu všechno. Něco už znal, tak stačila chvíle, kdy mi zakrvácel prostěradlo.

Chvíli se zamyšleně díval na hvězdy, než se ke mně zase otočil.

„Hádám, že jste už sami přišli na to, že v případě strážců času nezáleží na tom, kdy něco objevili.“

„Jo.“

„Něco jako časové paradoxy pro ně neexistuje,“ pokračoval. „Známe je v takové podobě, jakou museli mít po celou věčnost, i když jim ten pojem nic neříká. A pokud to, s čím bojujeme, je tím nejlepším, na co kdy přišli, stojíme proti dost retardovanému nepříteli.“

„Tohle všechno je nám jasné taky,“ přikývl jsem. Jasné. Jasné sice už delší dobu, ale i přestože čistíme historii, strážci jsou stále mezi námi a běžní časoví agenti mají nepříjemně krátkou životnost.

„Blížíme se cíli,“ oznámil Řehoř a já pohlédl na malou obrazovku, vypadající jako staromódní radar. Bylo mi jasné, že na požádání by se grafické zobrazení stalo podstatně detailnějším. Skutečně se před námi vyloupnul nějaký objekt mnohonásobně větší než naše poletucha. Za chvíli jsem ho již zahlédl i pouhým okem a stále se zvětšoval, až jsem byl schopen určit, o jaký druh plavidla se jedná. Přepavní loď z Řehořovy doby, střední velikost. Typická neforemná hrouda kovu, od níž se očekávalo, že vždy zůstane na oběžné dráze nejen proto, že nemůže přistát, ale hlavně kvůli své ošklivosti. Za další chvílku jsem už viděl i písmena na pravoboku, která hlásala jméno lodi.

Moretti. Loď, na jejíž palubě se odehrála první bitva lidstva a čtyřdimenzionálních bytostí, alespoň co se moderních dějin týká.

Pohlédl jsem na Řehoře, jenž se zašklebil na půl úst a začal navádět člun k hangáru.

„Ale vždyť Moretti šla do šrotu,“ zašeptal jsem a olízl si rty. Láhev piva se někam ztratila, a při-

tom teď bych ji ocenil nejvíce. Sucho v krku se vrátilo.

„Vím,“ pokýval Řehoř hlavou. „Žádný zbytečný sentiment, nebudeme ukazovat, že lpíme na nostalgii. Objekt, z něhož by se mohl stát pomník, měl být zničen. Jenže víš, když znáš správné lidi, máš prostředky a strašnou, ale vážně strašnou hromadu jiného kovového a dalšího odpadu, byrokracie se nažere, ale loď zůstane celá. A mimochodem, jo, nostalgie je moje druhé jméno.“

Vklouzli jsme do hangáru, vrata se za námi zavřela. Řehoř chvíli čekal, než se rozsvítí zelené světlo značící, že tlak byl vyrovnán.

Vyšli jsme na chodby vraku.

*

No dobře, to jsem přehnal. Vrak není dobré označení pro plavidlo, které by se po krátké přípravě mohlo klidně vydat na další cestu. Ačkoliv bylo jasné, že hodně palub je uzavřeno a zakonzervováno, přístupný zlomek na mě během cesty působil jako dostačující, i kdyby se tady Řehoř snažil vybudovat zoologickou zahradu.

„Jak jsem ti říkal, měl jsem na přípravu spoustu času,“ řekl Řehoř, když jsme vstupovali do míst, která dříve sloužila jako jídelna. „Toho se týkalo i pořízení lodi, studium, která část sluneční soustavy je absolutně nelákavá pro kohokoliv, aby tady čmúchal, a doprava Moretti na toto místo. Ačkoliv máme přístup do jakéhokoli času, který si přejeme, stále ještě je snazší něco ukrýt v prostoru. Protože oproti času, jenž je vyloženě nebezpečný, je vesmír akorát tak svinisky velký na všechny strany.“

„Tak proč jsme sem letěli lodí? Nebylo by bezpečnější se sem dopravit přímo během cesty časem?“ promluvil jsem k jeho zádům, ale on, aniž by se otočil, zvedl pravou ruku a zamával ukazováčkem.

„Ne, můj milý žáku. Přesun láká strážce. Vždycky je lepší si to s nimi vyřídit na Zemi a pak sem doletět. Bojovat s nimi na palubě lodi mi stačilo jednou.“

„Pořád nevím, proč tu jsme a co to má společného s tvým plánováním.“

Zasmál se.

„Učí se. Nová podoba je rafinovanější. To jsou dvě věty z tvé kartičky. Řekni mi, co by mě mohlo donutit k tomu je napsat?“

„Jak to mám tušit?“ Pokrčil jsem rameny.

„Přesně,“ odvětil a otočil ke mně tvář se zlomyslným úšklebkem. Došel ke dveřím, které se před ním otevřely. „Proto jsem se rozhodl začít s malým projektem.“

Dunění v podivném rytmu, do toho několikahlasé mumlání. Nejprve mě napadlo, že Řehoř vzal učedníky na práci šamana, než mi došlo, že všechno to zařikávání, ať se ozývalo kolikrát chtělo, byl jen a pouze Řehoř. V místnosti, která byla původně nejspíše skladištěm, se nacházela

složitá soustava všech možných přístrojů. Přehrávače, syntezátory, záznamová zařízení. Uprostřed toho všeho stál dva metry vysoký kovový válec.

„S pomocí pár přátel jsme dali dohromady zajímavou věc,“ začal ihned s výkladem. „Rok v kuse jsem nahrával všechny možné zvuky spojené s šamanskými rituály, které jsem se naučil. Znáám jejich význam a použití, takže když jsem těmito údaji nakrmil organický počítač tisíc let od této doby, byl jsem schopen z něj dostat, jakých kombinací a výsledků v rituálech by se dalo teoreticky dosáhnout. Tohle,“ ukázal kolem sebe, „je přesně třicet sedm šamanů, každý hrající něco jiného. Do toho všeho byl ještě zapojen stabilizátor podobný tomu ve tvé zbrani, který způsobuje rytmus a frekvence sebemenším změnám v časoprostoru. Úžasné, ne?“

Já jsem dál poslouchal tu podivnou kakofonii kolem sebe a zmohl jsem se jen na přikývnutí. Tohle doopravdy bylo geniální. Moje pistole je pouze zbraň založená na jednom jediném rituálu. Pokud bychom byli schopni tuto technologii zavést běžně, získali bychom neuvěřitelnou výhodu. Na jednu stranu to bylo šílené, ale Řehoř byl příliš při smyslech, aby mohl být kvalifikován na šíleného vědce.

„Neskutečné,“ okomentoval jsem to. „K čemu to ale je?“

Opět ten divný úsměv. Dodnes jsem si myslel, že takhle se usmívali jen zloději ve starých filmech. Řehoř mlčky přešel ke kovovému válci a položil na něj ruku.

Netuším, kde sehnal tuhle technologii. Všechno kolem byla běžná technika, z velké většiny sehnatelná v obchodech, ale tenhle válec muselo být něco jiného. Sotva se jeho dlaň přiblížila, kov ustoupil, jako kdyby to byla tenká vrstva rtuti udržovaná ve tvaru válce. Prchal pryč od jeho ruky a začal se vlnit. Vlny se šířily po celém povrchu a kov prostě mizel. Clona nemusela ještě zmizet úplně, abych tasil pistoli a namířil ji tím směrem. Jistě, sečetl jsem si dvě a dvě. Řehoř zde vztyčil neproniknutelnou bariéru rituálů, ale přesto, moje zbraň pro mě byla jistotou.

Kdyby ovšem kontrolka nezačala divoce blikat. Rituály byly navrstvené natolik, že musely narušovat předivo časoprostoru.

Kousek ode mě stál objekt mých nočních můr. Pravda, nic na jejím těle se nepodobalo pružině, ale kombinace tradičních japonských šatů a prázdné tváře by byla schopná zamokřit celé tuny spodního prádla najednou. Po zadek dlouhé černé vlasy jen dokreslovaly celý ten obraz hrůzy.

Noppera-bō. Další legenda se ukázala být pravdou.

„A teď si představ, jakou fušku mi dalo ji sem dopravit,“ řekl Řehoř a otočil se ke mně. Byl zády

k té zrudě! I kdybych věděl, že mi nemůže nic udělat, vždycky bych se snažil k tomu být čelem. „Let sem mi přišel nekonečný.“

„Co s tou věcí chceš dělat?“ optal jsem se. Přeskakoval mi hlas. Noppera-bō tam prostě stála. Kdyby ke mně otočila svou plochou tvář, asi bych začal bez rozmyslu střílet.

„Ty dvě věty, Jocku. Jak se učí, co se učí? Jak je možné, že jsou stále rafinovanější? Kdy se to stalo? Odpověď jsem nenašel, ať jsem se ptal kdekoliv. Takže bylo potřeba vytvořit nové podmínky. Celá staletí jim ubližujeme, zaháníme je z jednotlivých vteřin naší vlastní existence, ale nikdy nás nenapadlo je zajmout. Jsou to nepřátelé, to nám stačí. Co je zkusit vyslechnout?“

Stál jsem tam s rukou napřaženou a ukazovákem blízko spouště. No a co, že kalibrace stála za prd, i obyčejný výstřel je byl schopen zpomalit. Kdybych pak rychle vypořil ten neustávající kravál a chvíli prchal, získal bych správné podmínky pro boj.

„Neříkej, že s nimi sympatizuješ, Řehoři. Jsou to nepřátelé lidstva. Jediní skuteční, které kdy budeme mít.“

„Za koho mě máš?“ Povytláhl obočí. Očividně jsem ho pobavil. „Myslíš, že existuje způsob, jak se s nimi bavit? A i kdyby, tahle ani nemá pusu, aby mluvila. Mně jde o něco jiného. Zadržuji ji tu už několik let. Nevím, zda tu dobu vůbec vnímá, ale co poznala, že nemá šanci uniknout, stojí tu jako socha. Měla dost času uvědomit si, že jsme jako rasa získali další zbraň, kterou proti nim můžeme použít. Co se stane, když ji najednou vypustím? Uteče, aby varovala ostatní? Nebo se zachová typicky primitivním způsobem a okamžitě na nás zaútočí, i kdy ví, čeho jsme schopni?“

„Magore,“ bylo to jediné, na co jsem vzmohl.

„Jocku, přízněj si to. Tohle je válka, kterou nemůžeme vyhrát, ale současně ji nemůžeme prohrát. Nevíme, proč strážci jdou po cestovatelích časem. Dokud to nebudeme vědět, nemáme šanci jim zasadit pořádný úder.“

„No dobře, tohle i docela dává smysl...“

„Vypnu ozvučení. Silové pole by mělo vydržet půlminutový nápor jejího útoku. Dost času na kalibraci tvoji zbraně. A i kdyby,“ ukázal na nedaleký stůl na svůj bubínek, „můžu ti pomáhat.“

Co jsem měl dělat? Přemlouvat ho? Znal jsem ho a věděl jsem, že pokud něco je, tak rozhodně spolehlivý. Když něco řekne, platí to. Oba jsme ozbrojení a hlavně profici. Nepřítel je jen jeden. Prostě počty nám hrály do karet.

Stále jsem na ni mířil. Řehoř vše vypnul. Mnohonásobné údery do bubínku a otravné mumlání ustalo.

Noppera-bō stála před námi a nehýbala se. Očekával jsem, že začne tlouct do bariéry, aby se osvobodila, ale nic se nestalo.

„Buď připravený, Jocku, schválně vypnu pole.“

Řehoř stiskl další tlačítko. Kovový obal byl už dávno pryč, takže změna nebyla vidět.

Čtyřdimenzionální bytost jen tak stála na místě.

Ticho. Řehoř byl zmatený. Čekal nějakou změnu, ale ta se prostě nekonala.

Vlastně ano.

„Jsme tu jen my dva?!“ zařval jsem na něj a na vteřinu ho tím vykolejil.

„Jo!“ křikl v odpověď. Udělal mi tím radost. I když se zpožděním, byl schopen podat jasnou odpověď a neptat se, o co jde.

Nemám rád malé holčičky. Jsou příšerně děsivé. Jako by nestačilo, že zde bylo něco v japonských šatech a navíc bez tváře. Přetočil jsem hlavu k dalšímu východu z místnosti a vypálil na tu malou bestii v bílých voláncích proud částic. Zelená kontrolka zářila jako můj z nebe sestupující strážný anděl a já sledoval, jak ta zdánlivě nevinná postavička padá k zemi a mizí mi před očima.

„Útočí na nás!“ vykřikl jsem a rozhlédl se. Noppera-bō byla stále na místě a nehýbala se. Strážci jsou obvykle přilákáni aktivitou při přechodu mezi membránami času. Je možné, že se dovedou přivolat, pokud je jeden z nich v nouzi?

Řehoř popadl svůj bubínek a paličku z kosti. Jestli je schopen ovlivnit prostředí kolem sebe a nějak mi tím pomoci, беру.

Do dalších dveří vběhlo cosi, co jsem narychlo pojmenoval bezhlavý rytíř. Trefil jsem ho až napodruhé. Šaman začal bubnovat a já vnímal, jak se kolem mě zpomaluje plynutí času. Mrknul jsem na kontrolku. Začínající rituál neměl na mou zbraň vliv.

Kousek ode mě se vynořila další bytost. Nějaký rarach, neměl jsem čas si to prohlížet. Zamířil jsem a stiskl spoušť. Částice vyrazily z hlavně a já sledoval, jak paprsek k cíli putuje skoro celou vteřinu.

Během té vteřiny jsem měl dost času si něčeho všimnout. Rarach nevrhal stín. Vlastně vrhal, ale úplně jiným směrem než vše kolem, a navíc protahující se do dlouhé stínové nudle, která vedla od něj až k duchovi bez tváře.

Paprsek zasáhl a bytost zmizela. Stín jako když se najednou přetrhnul uprostřed a polovina vedoucí k japonskému strašidlu se stáhla zpět ke svému původci.

No jasně. Odnože. Zkouší to na nás pomocí klamných cílů. Najednou mi začínaly dávat smysl ty dvě věty, které Řehoř zanechal na papírku v mém županu. Učí se. Během doby, co byla vězněna, vymyslela novou taktiku boje.

Jenže to ještě neznala nejvychcanější rasu ve známém vesmíru.

Bez váhání jsem zamířil na ni a vystřelil.

Paprsek prolétl skrz a spálil zeď za ní. Nopera-bō zmizela, jako kdyby byla pouhým hologramem.

A až teď jsem si všiml něčeho ještě důležitějšího než předtím. Protážené stíny se natahovaly i k nám dvěma.

Čtyřdimenzionální bytosti na sebe berou podobu něčeho, co nás děsí. Opravdu hodně děsí. Představte si, že vás napadne vlastní stín. Věrný souputník, který vás nikdy neopouští a stále vás sleduje. Těžko od něj utečete, tak jak se mu bránit, když se rozhodne zaútočit? To se teď mělo stát mně a Řehořovi.

Řehoř tloukl do bubínku jako šílený, aby ten proces zpomalil, ale co jsem měl dělat já? Černá skvrna kolem mě se přelévala jako měňavka a já netušil, kam střílet.

Pak mi začal vlastní stín chňapat po nohou a drásat kalhoty na cucky. Kapkovitá černá chapadla se natahovala z podlahy a šlehala mě. Ze zoufalství jsem nadskočil a vypálil na podlahu. Úspěch, stín zmizel. Podíval jsem se k Řehořovi a okamžitě mi hlavou proběhlo, že strážci zřejmě nejsou nutně individuality. Druhý stín, který pocházel ze stejné bytosti, na něj stále útočil. A šaman byl ozbrojen jen svým bubínkem, který toho sám o sobě nemohl moc udělat.

Stín mu podoben oživlému dehtu začínal šplhat po těle a zanechával po sobě rány, jako kdyby Řehoře někdo napadl nožem. Rytmus bubínku byl narušen a čas začal proudit normálně.

Střílet jsem nemohl, energie potřebná proti nepříteli je zničující i pro lidi.

Byl to risk.

Dvěma skoky jsem se přesunul k ovládacímu panelu zvukové aparatury a zapnul ji.

Mnohonásobné bubnování a mumlání naplnilo místnost. Každý kout byl zaplněn slovy bez smyslu odříkávanými s přesnými intervaly a doplňovanými údery kosti do napnuté kůže. Poprvé mi to přišlo jako kakofonie, ale teď to pro mě byla nebeská hudba.

Stín ztuhl a pak začal s kvílením padat dolů z šamana. Ten padl na zadek a začal po všech čtyřech couvat od černé kaluže, která nevykazovala aktivitu.

Neptal jsem se. Prostě jsem vystřelil. Ani jsem nesledoval, jak to mizí a běžel jsem k Řehořovi, jenž krvácel z ran po celém těle. Pak začal krev i vykašlávat.

„Sakra, tohle ne!“ vykřikl jsem a chmátl po kontrolkách svého skokového zařízení. Na nějaká přesná nastavení nebyl čas. Prostě moje současnost a naše základna. Popadl jsem Řehoře za ruku a potvrdil volbu.

*

Vždycky si ověřte přesný čas, do něhož chcete.

Jo, spěchal jsem.

Ale na druhou stranu nesnáším paradoxy. Jistě, spěchal jsem, ale... Krucinál!

Řehoř vypadal přesně tak, jak jsem ho poznal úplně poprvé. Teď se mi povaloval po posteli a ztěžka oddychoval, zatímco se povlečení barvilo krví.

Já jsem se schoval za křeslem. Proč? Protože jsem v tom křesle seděl. V županu a s papučemi na nohou.

Nesnáším paradoxy.

Když se mé druhé já v křesle zavrtilo a něco zamumlalo, měl jsem sto chutí utéct. Narušovat vlastní časovou linii? Promiňte, ale to tedy fakt ne! To se nedělá! Nesmím se sám sobě ukázat!

Moje druhé já se podívalo směrem k Řehořovi a optalo se ho, zda nechce kapesník. Ach jo, já to vážně řekl. Hned potom já v křesle opět usnul.

Řehoř zalovil v kapse a vytáhl tlakovou injekci.

„Tohle neznáš, objeví to až za tři sta let a dost to před cestovateli tají,“ zašeptal a přitiskl si ji k předloktí. Rány na těle mu přestávaly krváct. „Jen se to nesmí užívat moc často.“

Vstal a přešel ke mně. Hrál tvrdáka, ale bylo vidět, že mu i chuze dělá potíže.

„Najednou ty dvě věty na lístečku dávají smysl, co?“ kývl jsem na něj.

Vytáhl z kapsy papírek.

„Můj poslední pokus. Tomu původnímu se blížil tak, že nebyl vidět rozdíl. Dost mě děsí, že i když jsem ho nenapsal až po tom zážitku, je pravdivý.“

„Když víš, co se stalo a nakonec to odpovídá tomu, co jsi napsal...“ začal jsem, ale nedořekl. Řehoř natáhl ruku a lístek skončil v kapse županu mého dřívějšího já.

„Je to část tvojí i mojí minulosti, tak bychom ji neměli měnit,“ řekl Řehoř a usmál se. „Kdo ví, co by se jinak stalo. Ale fakt nesnáším paradoxy. Kvůli jednomu jsem právě očividně ztratil kus života a i toho obávaného nepřítele jsem musel vyrobit sám.“

Pokrčil jsem rameny.

„Hele, to už je život. Alespoň tehdy, pokud se kašle na správnou kauzalitu.“

Já na křesle jsem začal sahat po láhvi s džusem.

Rychlé kývnutí a skok do jiného času.

Stejně mám pocit, že nebyť podobných vylovení, lidé jako my by se vlastně strašně nudili.

Ale to hlášení, to hlášení bude stát opravdu za to.

Heveroch Tomáš – Relikvie

Detektiv Murdock se pohupoval v omšelém koženém křesle a snil. Z cigaretového špačku nechal odpadávat popel na špinavou podlahu, pevně svíral skleničku se třemi palci nejlevnější whisky bez ledu. Bylo ospalé nedělní dopoledne, o dveře jeho kanceláře klient už týdný nezavádil, ani mouchy se neobtěžovaly vlétnout dovnitř na prohlídku. Ve vedlejší místnosti Doris monotónně vyfukávala na psacím stroji tesknivou melodii a zpoza zastřených oken se ozýval hluk Páté Avenue. Byl to nádherně nudný život.

Kolem budovy prolétlo nebezpečně blízko vznášedlo a vrátilo vysloužilého detektiva do reality. Rozhlédl se po temnělé kanceláři a našťvaně odhodil elektronickou cigaretu do rohu. Ustrnul syntetické whisky s příchutí Aloe Vera a těžce vzdychl. Narodil se do špatné doby. Nové milénium se rozběhlo pomalu, záhy však nabralo neskutečnou rychlost a on zůstal trčet daleko vzadu. Staré dobré časy mu připomínal jen nedostatek klientů.

O soukromé detektivy už nebyl zájem. Ne, že by klesla kriminalita, ale v době, kdy DNA tester dostanete u každého Pákistáncce ve večerce, to mají zli hoši těžší. Moderní kybernetická policejní divize je efektivní, nepodplatitelná a důsledná. Navíc jsou i nahraditelní a pracují bez odpočinku, jak hrdě hlásá jejich heslo. Detektiv Murdock oproti tomu měl jen jeden život a dokázal ocenit relaxaci v pěkném zakouřeném lokálu. Tedy alespoň dříve, než v baru U Matta zprovoznil holo-kulečnick a další vymoženosti. Od té doby popíjel sám v soukromí. Kéž by zase žil před dvaceti lety. Narazil si klobouk do čela a tiše vzpomínal na finanční krizi, kdy zločin kvetl na každém rohu.

*

Z rozjímání ho vyrušilo důrazné zakašlání. Detektiv otevřel jedno oko a zjistil, že v kanceláři stojí holohlavý muž v černém obleku s kufříkem v ruce a korporátním úsměvem na tváři.

„Dobrý den. Omlouvám se, pane Murdock, že sem vtrhávám bez ohlášení, ale váš automat je rozbitý,“ poukázal návštěvník na ztichlou sekretářku. Detektiv zaklel, Doris měla hlavu zvrácenou dozadu, z úst jí létaly jiskry a všude byla spousta kouře. Byl rád, že budova neměla protipožární alarm.

„Zřejmě ji budu muset dát do servisu... zase.“

„Měl byste si pořídit spolehlivějšího automata, nové modely pracují bezchybně.“

„Bohužel, model stokilové bělošky s fialovou trvalou nemají v aktuální nabídce. Jen samé sexy švédské modely s anatomicky nepřesným provedením. Posadte se, pane...“ nabídl návštěvníkovi židli.

„Pan Smith.“

„Jistě. Mně říkejte Tex. Nejmenuji se tak, ale u klientů to jméno vzbuzuje důvěru. Mohu něco nabídnout?“

„Ne, já této značce neholduji,“ odvětil muž v obleku a posadil se. Pátravým zrakem přejel po zašlé místnosti, až ho zaujaly zčernalé stopy po laseru na stropě.

„Nespokojený klient?“

„Naopak, velmi spokojený. Naneštěstí informace o aféře manželky moc dobře neustál. Naštěstí střílel do stropu. A jaký důvod přivádí vás?“

„Popravdě podobný. Nejde samozřejmě přímo o mně...“

„Jak jinak, jde o nějakého vašeho přítele, jenž se bojí přijít sám,“ doplnil ho automaticky detektiv. Poslední dobou už jiné případy než sledování zálečných manželek neměl.

„Přesněji, jde o mého šéfa...“

„... a vaši manželku.“

„Ne, to rozhodně ne. Raději to vezmu od začátku. Zastupuji jednu větší společnost, možná ji budete znát,“ vytáhl ze saka vizitku a podal ji přes stůl. Tex většinou předstíral, že jména na vizitkách zná, aby klienty potěšil. Nyní měl co dělat, aby na sobě nedal znát, jak moc o této korporaci slyšel. Většinou nic dobrého.

„Co mohu pro tak významného klienta udělat? Pokud je mi známo, máte vlastní bezpečnostní složky, ne?“

„Popravdě, nejde nám o klasickou detektivní práci, ale o něco speciálnějšího,“ návštěvníkův zrak se stočil k přístroji, jenž ležel opuštěný na okenním parapetu. Tex se usmál, dědictví po dědečkovi se vyplácelo.

„Překvapuje mě, že potřebujete právě tyto mé služby. Není to obor, kterým se hlavně zabýváte?“

„Naše vlastní zdroje máme, ale je tu problém s vybavením. Dnešní elektronické přístroje jsou bohužel v tomto případě naprosto k ničemu. Řekněme, že potřebujeme zastaralé, ale funkční zařízení. Relikvii ze starých časů, jako je váš úžasný přístroj. V našich databázích není v celém New Santiagu nikdo jiný, kdo by takovou věc vlastnil. Musím říci, že vlastníte opravdu o raritu.“

„O koho se jedná?“ začínalo to Texe zajímat, tolik mezi mu kolem úst už dlouho nikdo nenamazal. Tentokrát muž sáhl do kufříku a vytáhl knihu se založenou stránkou.

„To má být vtip?“ přečetl si Tex pár řádek. „Jak to chcete udělat?“

„Nesledujete holo-zprávy? Nevíte o nejnovějším vynálezu lidstva?“

„Ano... prototyp stroje času,“ pohlédl detektiv výtisk dnešních novin. Byl jedním z mála odběratelů tištěné verze. „Nenechají ho ale použít každého, ne? Má se sejít mezinárodní komise.“

„Výsledky se zveřejní až za tři dny. Do té doby je vše legální, pokud se dostanete dovnitř. A věřte mi, my máme lidi všude.“

„Tomu věřím...“ promnul si unaveně spánky detektiv. „Jedná se opravdu o netradiční případ... velké sousto... jistě chápete...“

„Myslím, že tohle je dostačující suma, která zažene veškeré vaše pochyby,“ podal mu pan Smith vyplněný šek.

„To je nabídka, která se neodmítá,“ pravil Tex, když spočítal nuly.

*

Detektiv Murdock vyšel na ulici a mávnutím ruky přivolal taxík. Jeho fordka už dávno nesplňovala emisní limity, ale dosud neměl to srdce se s ní rozloučit a pořídit si novější vozidlo. Hovermobily, jak se nejnovější pozemní dopravní prostředky nazývaly, neměly své kouzlo. Jeden z takových mu zastavil u chodníku a detektiv nastoupil. Samozřejmě za volantem seděl automaton v arabské verzi provedení.

„Kampak to bude, sáhibe?“ otázal se taxikář s autentickým přízvukem.

„Laboratoře Dynamics, roh osmnácté a ...“

„Jistě, sáhibe. Cestu znám,“ nečekal na popis cesty taxikář a rozjel se. „Budete si přát nezávaznou konverzaci?“

„Ne, dneska ne,“ odmítl detektiv a přemýšlel o zakázce, zatímco se taxík ploužil ke svému cíli povolenou rychlostí. Za půl hodiny byli na místě. Detektiv si nechal zastavit o ulici dál a pěšky se přesunul k zadnímu vchodu. Tam už na něj spiklenecky čekal podplacený zaměstnanec laboratoře. Technik jménem Ash ho poté vedl bludištěm opuštěných chodeb do útrob budovy. V jedné zatáčce se potkali s podobným párem, nervózní návštěvník v dlouhém kabátě a zaměstnanecký doprovod.

„Nebyl to náhodou předseda nejvyššího soudu?“ poznamenal detektiv, když se dostatečně vzdálili.

„Nevím, já se raději o lidi, co sem poslední dny chodí, nezajímám. Natož o jména nebo funkce,“ volil svá slova opatrně technik. Čekalo je ještě pár metrů chodeb než stanuli v sále, který se za pár dnů ocitne pod zkoumavým pohledem široké veřejnosti. Nyní místnost zela prázdnotou. Samotný stroj tvořil obří chromovaný válec obklopený spoustou počítačů. Detektivovi silně připomínal veřejné záchodky v parcích.

„Na pohled to nevypadá jako nic zvláštního, co? Hlavní je, že funguje. Může vás to přenést doslova kamkoliv. Nejedná se doslova jen Stroj času, přenáší to jak v čase, tak v prostoru. Víte o omezení věcí, které si můžete vzít sebou?“

„Žádná elektronika,“ pokýval hlavou detektiv.

„Přesně tak. Podobné omezení platí i pro věci z druhé strany. Menší suvenýry jsou povoleny.“

„A větší?“

„Na Monu Lisu nebo Archu úmluvy zapomeňte. Taky máme pravidla ohledně povolených akcí. Zabijte klidně vlastního dědečka, zajděte do středověkého bordelu, vyfoťte se s Elvisem... ale pozor, zakázáno je střílení Hitlera, dodávka zbraní Řekům u Marathonu nebo zachraňování Buddy Hollyho! Ten přístroj má bezpečnostní pojistky!“

„A jak fungují?“ zeptal se Tex. Otázka technika rozesmála. „Kdybych něco o fungování týhle mašinky věděl, tak tu netrávím neplacený přesčas, kdykoliv si někdo zaplatí u hlavounů neoficiální návštěvu. Zkrátka nic extrémního nedělejte a bude to v cajku. Tak dál, přenos je nastaven na deset minut, potom se automaticky vrátíte zpět do přítomnosti.“

„Proč právě deset minut?“

„Chlape, vy máte otázek!“ nevěřicně kroutil hlavou technik. „Protože za každou předčasnou exkurzi dostává vedení slušně zaplacené a zájemců je hodně. Nějaké další dotazy?“

„Nějaké nepříjemnosti?“

„To záleží. K pár nehodám už došlo, ale všichni ti troubové si za to mohli sami. Vždycky je nutné zadat co nejpresněji místo a dobu, kam dotyčný chce. Čím víc má počítač informací, tím lépe. Proto se může cestovat pouze do minulosti, budoucnost je jasná sebevražda. Měl jste vidět ten svinčík, co tady po jednom takovém průzkumníkovi zůstal. Kam vůbec míříte vy?“

Tex mu to řekl. Technikovi poklesla brada a zamířil k interkomu na stěně. „Ať se připraví uklízeč čtyř jedna a dvě.“

„Je to až tak zlé?“

„No, už jsem slyšel dost bláznivejších nápadů, ale tenhle vede. Dáme to do počítače a uvidíme.“

*

Detektiva oslnilo zářící slunce. Před chvílí byl uzavřen v těsné chromované kóji a nyní se okolo něj rozpínala zeleň, kam jen dohlédl. Nemohl tomu uvěřit, ono to vážně fungovalo. Přesl k nedalekému stromu a objal ho. Byl skutečný, na něco takového v New Santiagu už nenarazí. Ještě pár vteřin si užíval toho neskutečného pocitu, že je znovu v lůně přírody, než se rozhodl pokračovat ve svém úkolu. Vydal se k malému lesíku, který se táhl směrem na západ. V okolí to bylo jediné místo, kam se dalo schovat před žhavými paprsky. Nespletl se, z útrob lesa zaslechl lidský smích. To musí být oni. Vnořil se do zeleného porostu a pospíchal za zvukem hlasů. Nebyli daleko. O chvíli později dorazil na skalní převis tyčící se nad jezerem napájeným z malého vodopádu. Muž i žena nerušeně dováděli ve vodě kus pod ním. Měl tu ideální pozici, neměli o něm ani tušení. Rychle vše připravil, zamířil a pak už jen mačkal spoušť zrcadlovky.

*

V odpadkovém koši hořel čoudivý plamen. Detektiv Murdock spálil vizitku společnosti N-Corp a po zběžném prolistování tam přihodil bibli, kterou Smith zanechal ležet na stole. Nebál se, už tak má jistou rezervaci v pekle. Nakonec vzal výtisky všech novin, které mediální korporace vydává a začal jimi krmit rostoucí plameny. Nechtěl to ani číst, jeho fotografie a titulky na přední straně mu bohatě stačily.

Nahé fotky Adama s Evou! Plná prostřední dvoustrana!

Víme první! Jablečná dieta podle Evy!

Problémy v ráji! Máme informace od blízkého zdroje!

Astrolog varuje! Jejich vztah ztroskotá!

Módní hrůzy: Účes jak z minulého století!

Posuďte sami: Eva vypadá skvěle i bez líčení!

Tajemství odhaleno: Adam podstoupil tajnou operaci!

Hrůza: Šelma se procházela pár metrů od milenců

Adam je Bůh! Skočil dvojité salto!

Šokující odhalení: Otec je stále sleduje!

Luxusní bydlení v exotickém prostředí! Máme Foto!

Němec Vladimír – Pak nastoupí opravdový svět

„Larry, někdo jde!“ vykřikl mladík z úkrytu za skálou.

Křik probudil staršího muže klimbajícího opodál ve stínu skalního převisu. Vstal, přehodil si přes nahé tělo dlouhý vyšisovaný plášť s rukávy zakončenými koženými rukavicemi, natáhl si kapuci a nasadil brýle. Teprve pak vstoupil do prudkého slunce a připojil se k mladšímu druhovi. Přiblížil k očím dalekohled a zadíval se na obzor, kde žhavým pískovým peklem pochodovala malá skupinka lidí. Tetelící se vzduch nad pouští ji rozmazával, takže ještě ani nedokázal spočítat, kolik se jich blíží.

„Stíny ze země zla,“ zašeptal mladík, jako by se chtěl ubezpečit. Už roky tu oni dva stráží jediný přechod přes hluboký a strmý kaňon, který jako had obtáčí vyprahlou poušť. Kdokoliv přichází z pouště, přichází ze země zla.

Trvalo ještě bezmála tři hodiny, než se tři poutníci přiblížili. Zmožení žárem sotva se plahočili, ale popoháněla je naděje, že dosáhnou stínu skal.

Starý muž se vrátil k převisu, tady stály opřeny o skálu různé druhy střelných zbraní. Pečlivě nakonzervované a uschované v pouzdrech, aby je nezničil pouštní prach. K okamžitému použití tu byly připraveny pistole, brokovnice, vojenské pušky, samopaly, kulomety a dokonce i řízené střely. Muž zvolil M4 RS, nejmodernější nástupkyni kdysi slavné pušky M16. Vybalil a zkontroloval dvě.

„Rone,“ podal jednu mladíkovi.

Mezitím první ze zahalených poutníků vytáhl odněkud kus světlé látky a začal s ní nad hlavou mávat. Ani jeden ze střelců to nekomentoval, kolikrát tohle už viděli! Nechali je přijít na necelých sto metrů. Optika v zaměřovači už zobrazovala takové detaily, jako je prasklý knoflík.

„Připrav se. Jako obvykle, já prvního, ty druhého.“ Vteřinka ticha.

„Pal!“

V okamžiku, kdy siluety postav nebyly v zákrytu, zazněl dvojí výstřel. Dvakrát zásah do srdce. Ale druhý poutník byl masivní střelou odhozen dozadu a přitom rukou srazil kapuci poslednímu z trojice.

Mladá žena! Docela ujde, sakra, tak dlouho jsem neměl ženu! Prolétlo starci těsně předtím, než posunul záměrný kříž na její čelo. Nehýbala se. Věděla, že nemá naději. Prst na spoušti se zachvěl.

Střela ji zasáhla mezi oči.

Za pár okamžiků byla poušť prázdná, jen s kusem bílé látky si pohrával vítr. Všichni tři mrtví se s posledním tepem svého srdce rozplynuli. Larry se ani nepodíval k jižnímu obzoru. Těsně nad ním totiž svítila nad sebou dvě čísla. První 13 329 se právě zmenšilo na 13 326, počet živých pod ním ukazoval 2. Už roky se neměnil.

V dalších třech týdnech přicházely z pouště stíny každý den. I několikrát denně.

Jak dobytek na porážku, pomyslel si Larry, když zlikvidovali naráz osm stínů.

„Už jsme jich dostali osm set třicet dva,“ ozval se Ron. „Kolik jich ještě přijde?“

„Nevím, ale moc už to nebude. Před sedmi lety s ním odešla necelá tisícovka. Něco pomřelo žízni a hladem... Musíme být u konce.“

„Co děti? Můžou mít armádu harantů...“

„Nesmysl. Viděl jsi snad jediné dítě? V tom peklu se nerodí nebo nepřežijí ani den. Vlastně se divím, že vůbec někdo z nich ještě žije.“

„Hmm... To největší zlo ale žije určitě.“

Přikývl. Kolikrát mu to už říkal!

„Až ho zabijeme, tak tohle všechno skončí? Víš to jistě?“

„Jo. Až vyhraje, tak tenhle svět půjde do pekla.“

„A ten svět, co přijde potom? Co o něm víš? Co třeba slunce?“

Pokrčil rameny: „Netuším... Ale vím, že to bude opravdový svět...“

Dalších pět dní nepřišel nikdo. Zato šestý den se na obzoru objevily dvě osoby. Shrbenou postavu opírající se o dlouhou hůl podpíral z opačné strany druhý poutník.

„On?“ zeptal se Ron, když dvojici od skal dělilo jen pár stovek metrů.

Larry odtrhl oči od dalekohledu: „Jo, asi jo.“ Pak se zvedl a došel k převisu. Ronovi donesl samopal a sám si připnul pouzdro s pistolí.

„Staroch je můj. Sejměš ho, jediné kdyby se jim podařilo mě dostat. Toho druhého odpráskni, jakmile sáhne po zbraní.“

Larry ještě chvíli počkal, pak se protáhl mezi skalisky a objevil se s pistolí v ruce jen patnáct kroků před dvojicí: „Nazdar, Bobe,“ řekl, stáhnul si kapuci a brýle, ale zůstal přitom ve stínu skal.

„Ahoj, Larry.“ I on popotáhl kapuci a brýle vysunul na čelo, aby mu bylo vidět do očí. Vzápětí to po něm provedl i jeho průvodce. Mladá dívka!

„Nemáme zbraň, nemusíš se bát.“

„Bát se? To říkáš ty mně? Mohl jsem vás dávno zabít, ale chci si konečné vítězství vychutnat. Chci tě vidět umírat pěkně zblízka.“

„Já vím. V tom ti nezabráním. Stejně jako jsem ti nezabránil v tomhle,“ rozmáchl se holí dokola.

„Proč mně? To je přece tvoje dílo! Ty jsi programátor. Cokoliv se v tomhle světě stane, je z tvý vůle, Bobe!“

„Lžeš. Já naprogramoval hru, ale ty jsi generátory virtuality otočil do reálného světa. Tvá genialita způsobila, že dneska už nikdo nepozná, jestli je tahle poušť pravá nebo ne. To ty jsi dokázal, že střela z virtuální i skutečné zbraně zabije stejně tak živého jako stín. Celé je to tvoje chyba! I ta apokalypsa, co následovala. Tušíš vůbec, kolik lidí zahynulo?“

„Tak to vím přesně. Třináct miliard sedm set dvacet šest milionů dvě stě třicet tisíc sto padesát čtyři. Ještě dva poslední žijí. Už ale ne dlouho. Za chvíli tě zabiju, hra skončí a tahle zlá můra zmizí.“

„Nezmizí, nejspíš ne. Je pravděpodobné, že se ti podařilo zničit i Van Allenovy pásy a nás nic nechrání před tvrdým slunečním zářením. Tohle vražedné slunce i ta poušť kolem je asi skutečnost. Nejspíš je ten reálný svět stejně děsivý jako tenhle.“

„Tomu nevěřím! To nemůže být pravda!“

„Proč ne? Snažil ses mě zabít za jakoukoliv cenu. Jadernými explozemi jsi probudil Yellows-

tonský supervulkán a prakticky vyhladil severní Ameriku.“

„Doufal jsem, že se vrátíš pro svou rodinu a že tě při tom dostanu, ale unikl jsi mi!“

„Na poslední chvíli a jen díky privilegiím Tvůrce. A ty jsi mě nechal pronásledovat svými stíny. Kopími sama sebe!“

„Jo, to byl výbornej tah, ne? Moje duplikáty, tak dokonalé duplikáty, že bys je neodlišil ode mě, stejně jako já uvažovaly a stejně jako já tě nenáviděly.“

„Vím. A vím i to, že jsi je poslal na smrt, když na tvůj příkaz atomovými hlavicemi bombardovaly elektrárny po celém světě.“

„Musel jsem, nic jiného mi nezbývalo, když jsi mi sebral práva Tvůrce!“

„Ano,“ přikývl Bob, „pokusal ses ukončit hru. To je chvályhodné, škoda, že se to stalo až poté, co jsi svět proměnil v ruiny. Až poté, co jsi zničil všechny kontrolní body, kde jsem se mohl propojit do reality. Poté, co se z nás stali jen obyčejní pěšáci uvěznění ve vlastní hře! Jenže se ti to stejně nepovedlo! Vytvořili jsme inteligentní hru, inteligentní program a počítač něco podobného předvídal a zřejmě už dávno předtím se ochránil - důležité elektrárny překryl virtualitou. Jen Bůh ví, co jsi vlastně vybombardoval. Místo konce hry jsi ale dokázal vyvolat celosvětovou atomovou válku... na Zemi i na orbitě. Způsobil jsi smrt miliard nevinných. Svět, jak jsme ho znali, přestal existovat.“

„Já ale s tím vražděním nezačal. Ty jsi mi zabíjel ženu a dceru, to byly první nevinné oběti! A za to tě mám právo nenávidět, mám právo na pomstu!“

„Už jsem se ti to snažil několikrát vysvětlit. Jak jsem měl vědět, že jsi už propojil oba světy, netušil jsem, že jsou živé. Myslel jsem, že střelím na stíny tvé rodiny. Mockrát před tím jsme na sebe střelili a virtuální zbraně zabíjely jen stíny, ne živé postavy... Až když zůstaly ležet, nezmižely a kolem nich krev... Pochopil jsem, že byly... opravdové.“

„Nevěděls? Pochopils? Ty, hlavní programátor jsi nevěděl, že to chystám?“

„Věděl, ale netušil jsem, že mi nic neřekneš a jako první živé lidi vtáhneš do hry Susan a Evu.“

„Koho jinýho? A nebyly první. Vtáhl jsem náraz celý svět.“ Larry najednou zestárl a sklonil hlavu: „Chci zpátky, chci do našeho světa. Tys to za celou tu dobu nedokázal? Tobě privilegia Tvůrce zůstala!“

„Tvůrce uvězněný ve svém světě. Tvůrce pronásledovaný šilencem, kterému nevadilo, že vraždí po milionech. Nic tě nezajímalo.“

„Zajímalo - tvoje smrt! Ale po pravdě... Poté, co jsem tě zahnal do téhle pouště, nečekal jsem, že tě ještě uvidím. Proč ses mi vydal na milost? Mohl jsi chcipnout v poušti. Proč?“

„Umím si to představit. Čekal jsi, až pojdu žízni a hladu, bál ses jít za mnou.“

„Bál? Ano, příliš velké riziko, že mě odstře-liš..., že se nedožiju konce. Proč jsi přišel?“

„Bál! A tomu strachu jsi obětoval sedm let.“

„A co ty? Tys neobětoval sedm let? Zalezl uprostřed žhnoucího písku. Jak chutná prach? Tak proč jsi přišel?“

„Z mé strany to nebyl strach, ale oběť.“

„Oběť? Pro koho ses obětoval?“

„Pro Boba, pro pravého Boba.“

„Cože? Chceš...“

„Jo, chci říct, že nejsem živý, jsem jen stín.“

„Lžeš! To není možné!“ Larry zbledl.

„Za chvíli se přesvědčíš sám. Když jsme se s Bobem rozcházel, chtěl, abych tě svedl z jeho stopy na pět roků. Tolik potřeboval, aby se na tebe připravil, aby tě porazil! Já tě dokázal vodit za nos sedm let! Teď umírám a splnil jsem si poslední přání – vidět tvůj výraz, až zjistíš, že jsme tě napálili, a tys těch sedm let hlídal úplně zbytečně... Měl by ses vidět.“ Muž se rozesmál, až se zakuckal a musel se vzepřít o hůl.

„To ne! Lžeš!“ zaječel Larry. „Vysmíváš se mi! Ty...“ Stiskl spoušť.

Bob přestal kašlat a svezl se k zemi.

„Ne!“ vykřikla dívka, zachytila padajícího starce, ale neudržela ho a klesla vedle něj na kolena. Plášť jí přitom sjel z ramen a vystavil útoku slunce nahá ramena stíněná jen dlouhými vlasy.

Kolik jí tak je? Šestnáct? Sedmnáct?

Pak se Bob rozplynul.

Sakra! Sakra!

Děvče zůstalo klečat a vzlykalo.

„Hej ty! Vstaň!“

Poslechla a natáhla si plášť zpět na ramena.

„Sundej si plášť.“

Na okamžik zaváhala, ale pak rozvázala šňůrku a nahá vyklouzla z pláště. Jen stydlivě zakryla volnou rukou houštinu chloupků na podbřišku. Do nádherného dívčího těla se opřelo slunce.

„Necháme si ji, Larry?“ ozval se shora Ron.

„Cože?“

„No, vyprávěl jsi mi, jaké je milování, a já ještě žádnou... Alespoň na čas, prosím!“

„Na to jsem...“ *Ale je opravdu hezká... Pro tebe by to bylo poprvé a pro mě to bude možná naposled. Naposled ve hře a se stínem místo s opravdovou ženou!*

„Otoč se!“ křiknul na děvče, které už křivilo tvář bolestí.

Poslechla.

„Vždyť ji to spálí.“ Ron se objevil vedle Larryho.

„Hoď ten plášť na sebe, holka, a pojď sem. A ty,“ obrátil se na Rona, „se nevztekej. Musel jsem se přesvědčit, jestli nemá na těle výbušni-

nu. Bob by nás mohl sledovat dalekohledem a odpálit ji, až k nám přijde.“

„Bob? Vždyť ten je někde úplně jinde!“

„Kecy! Tomu jeho stínu nesmíš věřit. Kdyby Bob měl sedm let v klidu na přípravu, tak by mě už dávno dostal. Ne, je pořád tam,“ kývl bradou k poušti, „a tohle je od něj jen léčka...“

Chytil přicházející dívku za rameno, smýkl s ní a přirazil zády ke skále, mimo dosah vražedných paprsků.

„A teď chci něco slyšet,“ strhnul z ní plášť a obnaženou ruku ji natáhl do strany tak, aby na ni od lokte dál svítilo slunce. „Kde je Bob?“

„Nevím! Neznám jiného Boba než dědu... Toho, co jste zabil...“

„Nelži! Musel tam zůstat!“

„Ne, odcházeli jsme s dědou poslední.“

„Lžeš. Uvidíme, jak dlouho to vydržíš.“

Po chvíli se dívka s očima zavřenýma kousala do rtů a stěží zadržovala křik.

„Za chvíli budeš mít puchýře, ty prasknou a pak se ti bude pálit maso. Stojí ti za to lhát?“

„Au! Opravdu jsme odešli poslední! Auůů! Dovedu vás tam, uvidíte...Auůůůůů!“

„Pusť ji! No, tak!“

Stařec uvolnil dívčinu ruku. Ta ji hned stáhla do stínu a se slzami v očích sledovala naskakující puchýře.

Larry nechal Rona, aby děvčeti natřel ruku masti na spáleniny, a sám držel hlídku. Pořád před sebou ale viděl její tělo...

Večer přikázal Ronovi, aby ho vystřídal. Ser- val z ní teď už zbytečný plášť a povalil ji na zem. Bránila se, ale jeho síle nemohla vzdorovat.

„Nejsem tak starej, jak vypadám. To tenhle svět... Zabíjí tělo rychle. Musím využít toho, že jsi ještě krásná...“

Po sedmiletém hladovění do ní vníkl brutálně. Nestaral se o to, že křičí bolestí, cítil se jako žíznilý, který dostal pohár toho nejlepšího vína. Rychle, víc, co nejvíc...

Nechal ji tiše plakat a šel za Ronem: „Běž si užít, je tvoje.“

„Musels být na ni takový?“

„Jaký?“

„Surový a bezohledný. Byla ještě panna, všiml sis vůbec? Bolelo ji to!“

„A co? Je to jen stín, jenom stín!“

„A já? Já snad nejsem jenom stín? A myslíš, že nic necítím?“

„Promiň, neuvědomil jsem si...“

Nemůžu ti říct, že v ní chci..., ne musím vidět stín, pouhou virtuální postavu. Strašně mi připomíná dceru. Byla takhle stará, když ji Bob zastřelil. Jako bych znásilňoval ji...

„Víš vůbec, že se jmenuje Eva?“

„Cože?!“ *Jako má dcera? To mi Bob udělal naschvál!*

Vzdáleně slyšel, jak Ron na děvče mluví a konejší ji. Pak mu tma dlouho přinášela útržky

tichého rozhovoru a konečně nad ránem mu vzdychání a tlumený výkřik prozradil, že i Ronova žížen byla poprvé uhašena.

Pro děvče našli osamocený skalní převis vzdálený skoro sto metrů od dalšího možného úkrytu. Ve dne je to pro nahého člověka dokonale vězení a v noci se u ní vystřídají, pohlídají si ji.

Uběhly tři týdny, ale nikdo další z pouště nepřicházel.

„Co uděláme?“

„Nevím. Nevěřím ji. Tohle všechno musí být jen past. Bob chce, abych se šel přesvědčit a vlezl mu do rány.“

„Hmm, a co když ne? Jak dlouho chceš čekat? Další rok? Pět?“

„Nevím! Nevím! Nevím...“

„Larry, je to, co říkal Bob, pravda?“

„Co? Říkal spoustu nesmyslů.“

„O tom, že ty jsi zničil svět. Ten opravdový svět.“

„Snad. Částečně, ale ne záměrně. Měl jsem právo na pomstu...“

Ron zavrtěl odmítavě hlavou, ale neřekl na to nic. Jen náhodou se podíval k jihu: „Podívej! Co to znamená?“ Za číslicí s počtem lidí ve hře se objevila závorka a v ní znaky plus a jednička.

Larry strnul a vzápětí zařval: „Ta kurva!“ a vyskočil. K vězeňkyni dorazil s pistolí v ruce. Dívka se nahá krčila v koutku převisu na malém místě, kde touto dobou nedosáhlo slunce. Seděla na skále a rukama si objímala nohy přitážené k tělu a vyděšeně a nechápavě se dívala na Larryho.

„Ty mrcho! Tak ty seš ten druhý člověk! Ty a žádný Bob! Ten je už dávno mrtvej! To kvůli tobě se jeho stín skrejš takovou dobu v poušti! Čekal, až dorosteš, aby tě k nám dostal. Doufal, že tě neodprásknem, že si tě necháme, abys nám ukázala cestu. A mezitím se necháš oplodnit, ty běhno! Ty couro! Ale nepomůže ti to. Já chci zpátky skutečný svět! Já se tam musím podívat. Musím! Nenechám si ho vzít nějakým harantem! A nedívej se na mě tak! Nejsi Eva! Nejsi ta moje Eva!“

Pozvedl pistoli: „Musím, musím!“

Prásk!

Výstřel zasáhl Larryho do ruky. Zařval a chytil se za krvácející předloktí. Pistole mu přitom vypadla na zem. „Co? Ty?! Proč?“

Ronův hlas studil: „Věřil jsem ti. Celou dobu jsem ti věřil, že to zlo, které zničilo starý nádherný svět, je tam v poušti. Že se skrývá před námi, před spravedlivou odplatou, a zatím jsi to byl ty! Ty jsi za to zodpovědný. Já nedovolím, abys Evě ublížil.“

„Zrádče! Snad si nemyslíš, že to má s tebou! Se stínem!“

„Nemá? Tím ale přiznáváš velkou nedokonalost, Tvůrče! Že bys nezvládl takovou drobnost, jako je plození dětí mezi člověkem a stínem?“ Ron se mu přímo vysmíval.

„Blázne! Já ale musím vidět, co zbylo z reality! Musím! A nemůžu čekat, až ta děvka nebo dokonce její parchant chcípnou.“

„Na ten druhý svět jsi ztratil nárok, když jsi ho zničil. Žil jsi v něm, a bylo ti to málo.“

„Jestli s ní utečeš, půjdu po vás. Dostanu vás oba, všechny tři.“

„Nedostaneš, protože já nebudu utíkat, zabiju tě.“

„Tak to si teda pomůžeš! Chcípneš taky! Co myslíš, že se stane, až zůstane poslední člověk?“

„Já vím, Eva mi to všechno vysvětlila.“

„Co?“

„Že celé to je hra, tvoje a Bobova. A každá hra někdy končí. Ta tvoje právě teď.“

Zazněl výstřel, Larry klesl na koleno. Po druhém se zhroutil na bok. Třetí už zasáhl ležící tělo. Ron rozevřel plášť a přistoupil k převisu. Eva přiskočila k němu. Chránění pláštěm, s těly pevně přitisknutými k sobě, ukročili stranou a společně se dívali k jižnímu obzoru.

Larry už nedýchal. Po chvíli dvojkou nahradila jednička. Pak zmizela obě čísla a místo nich se objevilo:

Congratulations!

You Are the Winner!

Game Over.

Computer Is Going to Shut Down.

Klepal Petr – Trauma

Podzimním ránem, prosyceným vlezlým vlhkým chladem a mléčným oparem mlhy, dunělo burácení motoru a řinčivý klapot pásů. Tank projížděl řídkým lesíkem po rozbahněné cestě, která se nechtěla smířit s jeho šestapadesáti tunami váhy a tak se ho snažila co chvíli smýknout z nevysokého náspu dolů, do hlubokého bláta promoklé lesní zeminy. Záhy se zpoza

svahu, porostlého nízkou špinavě zelenou travou, vynořil sloup hustého černého dýmu. Jak tank pokračoval dál, sloup dýmu mohutněl a posléze se k němu přidávaly další a další, až se objevila samotná vesnice.

Brzy ráno tady řádily Štuky a rozbily ve vsi každý dům, protože tu průzkum objevil rotu sovětských středních tanků T-34/85. Domy

byly rozbořené a hořely. Mezi nimi bylo možné spatřit mrtvé civilisty, ale i vojáky s nezaměnitelnými samopaly a vraky pumami zničených obrněnců. Z některých ještě stoupal dým, jiné byly roztrhány a jejich části rozházeny mezi troskami převážně dřevěných budov.

Velitel Tigeru sledoval několik pancéřových granátníků, kteří se kryli podle náspu cesty a postupovali směrem k vybombardované ukrajinské vsi. Důstojník od granátníků ho informoval o tom, že po náletu střemhlavých bombardérů slyšeli v horícím pekle zvuk motoru a proto se domnívali, že se některému ze sovětských strojů podařilo nálet přežít, nebo tam dorazil z postavení mimo bombardovaný prostor, aby čelil předvídanému následnému útoku motorizované pěchoty. Tahle díra neměla žádný velký strategický význam. Jenom ji bylo potřeba vyčistit, aby odtud nepřišlo nějaké překvapení, až se budou nacistické jednotky bránit hlavnímu náporu sovětských sil, směřujících na Kyjev. Proto poslali jediný těžký tank Tiger, aby dokončil dílo Štuk, které už měly dávno ničivou práci jinde.

Velitel sledoval situaci kolem tanku průzory ve své kupoli na střeše věže, tvořící zároveň průlez. Jakmile vjeli do vesnice, změnila se na značně nepřehlednou, protože mu v rozhledu vadil dým, chvílemi ho oslňovaly jasné plameny a do zorného pole se mu vkrádaly rozvaliny chatrčí s vraky zničených tanků protivníka. Sice se mohl částečně spolehnout na pancéřové granátníky, kteří neustále postupovali kolem jeho stroje, ale ani to nebylo stoprocentní. Kdyby tato akce probíhala za parného suchého léta, nejspíš by se pokusil projet lesem nad vesnicí a z převýšení hledal nepřítele. Teď by ale svého Tygra utopil v blátě, jako mnoho jeho kolegů.

Rána.

Zablesklo se mu před očima a v uších duněla ozvěna exploze. Slyšel další zvuky, podivné zadunění, dvě, nebo tři, dom, křach, bum. Před ním, na čelní straně věže u ukotvení kanonu, svítil rudo-žlutý bod. Zaměřovač byl vyřazený, nebylo jím nic vidět. Velitel zaklel a vrhl se zpět do kopule, aby se podíval, kde protivník je a pokusil se na něj vypálit odhadem.

Křičel do interkomu rozkazy řidiči, aby zrychlil a ztížil tak nepříтели míření, a na střelce, aby otočil věž doleva. Ano, támhle je, ještě se mu kouří od laufu, a co chvíli se bude snažit vypálit znovu. Granátníci u sutin jedné budovy na něho něco ukazovali... a teď si uvědomil, že to na něho také celou dobu křičí radista. *Přišli o hlaveň kanonu.* Zásah podkaliberním granátem do čelní desky věže, nejspíš přímo do kořene děla, ji urazil. Řidič s radistou vpředu ji viděli padat před tank. *To byly ty divné rány.*

„Zpět! Zpět!“ vykřikl do interkomu nový rozkaz řidiči, vyplávající z radikální změny situace.

Tiger nemotorně zastavil a pak začal couvat. Vzápětí dostal další zásah. Tentokrát někam zpředu do korby. Velitel věděl, že je sovětská pětaosmdesátka nebezpečná. Pálila ze vzdálenosti pod pět set metrů, takže z ideálního úhlu klidně prostřelila čelní pancíř korby a dost možná i čelní desku věže. Tiger se otočil na místě. Velitel si zprvu myslel, že se řidič snaží odbočit, nebo se chce obrátit. Už se chystal to zakázat, aby nevystavili nepříteli slabší záďový pancíř a zranitelný motor. Jenže Tiger zůstal stát. Při kličkování na zpátečku T-34 minul a zasáhl přední hnací kolo. Zásah ho utrhł a odhodil pás.

„Vypadneme!“ konstatoval střelec, zatímco nabíječ ztuhle hleděl bezvýrazným obličejem.

„Opouštíme tank!“ zavelel Libor a otevřel svůj poklop.

Radim hbitě vyklouzнул ven, zatímco Libor zápasil se svou statnou postavou. Už při testech byl poněkud pomalejší při opouštění věže. Ale co na tom záleželo. Už seděl na střeše, nohy ještě stále spuštěné poklopem ve věži, a rozhlížel se po bojišti. T-34ka se za celou dobu nepohnula, zůstávala najetá mezi rozvalinami, částečně krytá hustým dýmem smíseným s mlhou. Hajzlíci. Libor se otrásl nepříjemnou vlezlou zimou. Tak ta se fakt povedla.

U ústí sověta se zablesklo. Libor by přísahal, že viděl granát. Jako dlouhou svítící čáru, jak bleskově překonala asi tři sta, čtyři sta metrů dělicích oba tanky a prásk. Tiger sebou zahoupal. Vzadu, kam to z boku dostal, z mříží chlazení a odvětrávání motoru vyšlehly plameny. Vzápětí to udělalo šúúúúúúúú a huš a vznícený benzín z proražených nádrží vytryskl v podobě žahavých jazyků také oběma poklopy ve stropě věže. Libor nemotorně spadl přes bok tanku na zem.

„Sověť vítězí!“ ozval se v interkomu rozjásaný hlas Kamila Gabriela. „Krásný střetnutí, pánové! Jdeme k vám, abychom se podělili o bezprostřední dojmy a zkušenosti. Pak si dáte pauzu a odpoledne uděláme rozbor, včetně veškerých videosekvencí!“

Radim Halík, stojící vedle Tigeru, který už hořel jako pochodeň, viděl, jak se naproti přes náves otevírají poklopy na věži T-34. Objevili se dva muži. Stejně jako u nich, v Tigeru, byl zbytek posádky virtuální. Pancéřové granátníci se spořádaně stahovali, aby se mohli přeskupit a pokusili se sověta zničit pancéřovkami, nebo minami, protože po protivníkově pěchotě tu nebylo vidu ani slechu. S nimi ze scenerie mizeli i dva členové posádky německého tanku. Nabíječ nejspíš zůstal uvnitř až do okamžiku posledního zásahu. Bylo by zajímavé nechat tank dohořet a podívat se, jak počítač vyličil škody a co udělal s tím nabíječem.

Řehoř Šourek s Filipem Landou, s typickými sovětskými tankistickými uniformami a ochrannými kuklami na hlavě, doběhli k němu.

„No, panáčkové, pěkně jste nás vyprášili!“ řekl a podával oběma ruku, aby jim poblahopřál k vítězství v první tankové bitvě Virtualdromu Boršany.

„Kdepak máš Libu?“ zeptal se Filip, spokojeně se zubící na celé kolo. Právě vyhrál flašku domácí slivovice z moravské produkce palírny Liborova dědy.

„Tak pánové, jaké jsou vaše první dojmy?“ volal už z dálky Kamil Gabriel, majitel Virtualdromu. Brýle, které měli hráči stále na obličejích, ho vykreslily jako pancéřového granátníka v plné zbroji, stejně jako šéfprogramátora Jirku Káněte, jdoucího s ním.

„Je to parádně autentický!“ řekl nadšeně Řehoř.

„To rád slyším,“ přikývnul Gabriel. Aby ne, na téhle virtuálně-reálně bojové hře, takzvané „verebehce“ záleželo přežití jeho malé firmy. Virtualdrom se potácel na pokraji bankrotu od chvíle, kdy udeřila druhá vlna krize, a tohle byl spásný lék. Americký investor, společnost Artglobers, po tom, co si jejich lidé prohlédli některé projekty z Boršan, zadal Gabrielovi požadavek na speciální a maximálně reálnou hru na téma tankových bitev Druhé světové války. Ta měla do všech jim podporovaných virtuálně realistických zařízení po světě přivést nové zákazníky, zejména z té movitější vrstvy. A vyřešit tak i jeho finanční potíže.

Kluci z Boršan dostali šanci ukázat se před celým světem. A nevedli si zle.

„Z velína ta scenerie vypadá úchvatně. A takhle v terénu to je taky slušný. Dokonce tu sálá i dokonalý teplo od ohně,“ chválil spokojeně Jirka Káně. „No, už to vypnul!“ Zamířil ovladačem ve své ruce směrem k velínu a na obrazovce brýlí se objevila informace o ukončení herní sekvence.

Bitovní pole v podobě rozvalin ukrajinské vsi, tvořené holografickými projekcemi, propojenými se skutečnými kulisami, zmizelo. Kluci si stáhli z obličejů brýle, které pomáhaly poupravovat obraz mimo záběr hologramů, a zase tu byli místo vojáků programátoři v overalech Virtualdromu. Jirka spokojeně poplácal po boku zjednodušenou maketu Tigeru s konstrukcí z trubek a povrchem z překližky. To právě brýle a rukavice dělaly ten zázrak, kdy se hráč ocítil v opravdovém druhoválečném gigantovi a pod rukama cítil autentický materiál, z něhož byl vyroben. Ztichl i agregát, který vháněl do útrob makety poměrně horký vzduch, simulující požár, stejně jako pachové generátory, rozmístěné po hale, kudy se tanky mohly s určitými omezeními pohybovat po roštích, aby tak bylo do-

saženo co nejautentičtějšího dojmu jízdy v terénu.

„Sakra, kde je ten Libor?“ zeptal se Řehoř. „Libo?“

Řehoř obešel maketu Tigeru a s úlekem pozoroval kamaráda ležícího na zemi. „Kluci, sakra, Libor asi sletěl z té věci!“ křikl na ostatní.

Všichni se seběhli ke kamarádovi v bezvědomí. Přece jenom, makety Tigeru, nebo T-34 měly kolem tří metrů na výšku, pád z některé z nich mohl být hodně ošklivý. Řehoř se sehnul k Liborovi a nejprve mu prohlédl ústa, aby neměl zapadlý jazyk. Posléze mu sáhl mu na krk, měříce puls. Nakonec mu sundal brýle. Pak ho poplácal po tváři.

„No tak, Libo, vstávej, prober se!“

„Zdravotník do haly jedna, středová sekce!“ velel do vysílačky Gabriel.

„Kolikrát jsem vám říkal kluci, abyste si brali přílby,“ plísnil přítomné šéfprogramátor Jirka Káně.

Libor se konečně hlasitě nadechl. Otevřel oči a chvíli na ně zmateně hleděl. Pak se chytil na stehna nad koleny a začal hlasitě řvát. Řehořem to doslova trhnulo a ani ostatní nevypadali o moc méně zaskočení.

„Libo? Co je? Zlomil sis nohy?“

„Nohy! Moje nohy!“ řval Libor a házel sebou ze strany na stranu. U úst se mu dokonce objevila pěna.

„Kolabuje!“ řekl někdo.

Naštěstí se objevil zdravotník se sestrou a rychle se mu začali věnovat. Po chvíli muž vzhlédl a přikázal Gabrielovi: „Volejte sanitku, nebo ho ztratíme!“

„Co se mu stalo?“ vyzvídal Řehoř, naprosto zmatený tím, co viděl.

„Nevím,“ připustil zdravotník. „Ale mám podezření na poškození míchy, nebo dokonce krvácení do mozku. Chvillemi ztrácí vědomí a má nepravdivý puls, dokonce jsem se obával zástavy. Zcela jistě se jedná o traumatický šok.“

„Zatraceně!“ nadával Gabriel. „Tohle mi chybělo, teď budu mít na krku bezpečáky!“

Než přijela sanitka, upadl Libor dvakrát do bezvědomí. Při druhém kolapsu musel zdravotník vytáhnout defibrilátor a dát mu několik elektrických šoků. Pak už se kolem zraněného začali točit lidé v žluto-červených kombinézách a rychle ho stabilizovali a přesunuli na nosítka. Sanitka zajela nouzovými vraty dovnitř, takže ho mohli jenom zvednout a hned naložit dovnitř.

Těsně před tím, než Libor zmizel v erzetě, chytil Řehoře za rukáv a přitáhl si ho k sobě.

„Řehu, Řehu, moje nohy! Úplně mi to sežehlo nohy!“ naříkal plačtivě.

Řehoř zůstal stát a díval se, jak se za ním zaklaply dvoudílné dveře na konci sanitky, a

vůz s jekotem sirény vyrazil do boršanské nemocnice.

„Co ti to říkal?“ zeptal se Jirka Káně, v obličejí úplně bledý.

„No..., on... on říkal, že mu to sežehlo nohy.“

„Jo, ten horkovzdušnej agregát je v pořádku. Teplota v žádném okamžiku nepřekročila povolený limity, to ho spálit nemohlo,“ řekl Filip Landa, sedící u obrazovky počítače ve velínu haly jedna. „Prošel jsem třikrát záznam. Leda by si to udělal, jak sjel dolů, ale to by měl spalenej spíš bok a zadek! Díval jsem se na to hned z několika úhlů, podle toho, která kamera to brala. Včetně toho, že jsem to sjel i v režimu verebehky. Navíc se nijak dramaticky nepraštil, šel po rukách a zbrzdil to.“

Kluci s Adélou seděli v zadní části místnosti, na gauči a křeslech v odpočinkovém koutku. Nohy všelijak poskládané, někdo přes bok křesla, jiný na stole, nebo třeba vzhůru na opěradlo gauče. Celý týden, od okamžiku, kdy se Liborovi stal ten úraz, se práce na VRBH nepohnuly. Programátoři a technici procházeli zařízení a hledali, co by mohlo způsobit jakýkoli úraz.

„On říkal, že mu to sežehlo nohy, ale já viděl zdravotníka, jak mu rozstříhnuv nohavice, když hledal, jestli tam nemá nějakou zjevnou zlomninu. Neměl tam nic, žádný zarudlý místa, nebo puchejře,“ rozhodl rukama Řehoř.

„Říkala jsem vám, ať si s tímhle nezahráváte, že to není žádná legrace,“ podotkla Adéla. Na její námitku nikdo nereagoval. Od počátku s tímhle projektem nesouhlasila. Aby ne. Pro ni byly vzpomínky na zvěrstva páchaná nacisty na českém lidu stále živé. Vždyť ještě před necelými dvěma roky prožívala poslední dny války. A kdyby se nezmagorel řídicí počítač a místo dokonalé scenerie neposlal tým Virtualdromu časem do roku 1945, tak by zemřela tam někde v lese, nedaleko místa střetu partyzánů s kolonou SS. Takže jí tyhle názory nikdo nevyčítal.

Adéla se docela rychle aklimatizovala v nové době, plné moderních vymožeností, které si na sklonku Druhé světové války snad nikdo nedokázal představit. Po dlouhých eskapádách to úřady „tak nějak zaonačily“ s jejím zařazením do evidence obyvatel, zjevně nešťastně z informací, které jí Virtualdrom poskytl. Nakonec ale Adéla přece dostala občanku s datem narození odpovídajícím jejímu věku a práci v kuchyni Virtualdromu.

Filip chtěl něco říct, když se rozletěly dveře a do velínu vtrhnul Kamil Gabriel. Vzhledem k tomu, že všichni ostatní mu zůstali skryti za regálem s pomocnými aparaturami, okamžitě zamířil k Filipovi. Jakmile se ocitl necelé tři metry od něho, otevřel se mu výhled vpravo, do odpočinkového koutku. Pohled na zaměstnan-

ce, naskládané po gauči a křeslech jako lachtani na vyhrátém břehu, ho rozlítlo.

„Sakra! Vy se tady válíte jako barový děvky po šichtě a mě utíká čas a peníze!“ zahřimal.

„Za celej tejden jste s ničím nehnuli dopředu!“

„Hledali jsme, co se podělalo,“ podotkl Jirka Káně.

„Celej tým? Všichni programátoři a technici? Do hajzlu, Káně, seberte se a svý lidi taky a začněte zase dělat. Práce máme jako na hradě a Američani jsou netrpěliví! Nemusím vám říkat, že jestli mě proserete tenhle životní kšeft a Virtualdrom půjde na tlamu, tak se postarám o to, abyste si už nikdy nikde v branži nesáhli ani na jedinou klávesu!“

„Hele, šéfe, a co když to pak schytá jako Libor nějaký zákazník?“ rýpnul si Filip. „Do teď nevíme, co se mu stalo! Vy si to vezmete na krk?“

„Neserte mě chlapi, stačí, že kolem mě celou dobu jako sup krouží bezpečák. Co se týče Libora... Byl jsem za ním v nemocnici. Jeho rodiče dali doktorům povolení mě zpravit o jeho zdravotním stavu,“ řekl Gabriel. Stále ještě důrazně, ale zdálo se, že brzdi.

„Tak a?“ zajímal se Řehoř, vytahujíc obočí.

„Libor je fyzicky naprosto v pořádku.“

Jeho věta zůstala viset ve vzduchu. Kluci překvapeně mlčeli a čekali, co ze šéfa vypadne dál, ale ten se k nějakému doplnění informací také dvakrát neměl.

„Tak co mu teda jako je?“ nevydržel to nakonec Jirka Káně.

„Těžká forma psychózy,“ zavrčel neochotně Gabriel.

„Těžká forma psychózy?“ opakoval překvapeně Jirka. „Co to znamená? Pokud já vím, tak psychóza je poměrně závažný psychický onemocnění, ztráta smyslu pro realitu, nebo tak něco. To si neuženete jako chřipku. Co je předmětem jeho psychózy?“

„Ty nohy, že jo!“ vyhrkl Řehoř Šourek. „On si myslí, že mu...“

„No ano, sakra!“ skočil Gabriel Řehořovi do řeči. „Ano,“ protáhnul to slovo, aby dal najevo, že nerad, ale uznává, že na to Řehoř kápnul, „Libor trpí utkvělou představou, že mu výbuch toho Tygra sežehnuv obě nohy a dokud mu doktorů na doporučení psychiatra neřekli, že mu je amputovali, tak měl oběhové problémy a upadal do bezvědomí. Je teď na nějakých práscích, ale výsledky se mají dostavit až za nějakou dobu.“

„No, a pak, že není důležitý zjistit, co se stalo. Tohle kdyby potrefilo hráče zvenku, tak máte průšvih jako vrata!“ podotkl Řehoř. „A že se to klidně může stát, když to postihlo někoho, kdo byl seznámený se vším, co se kolem té virtuální reality dělo.“

„Tohle budeme řešit, až bude software hotový!“ vyštěkl Gabriel. „Pak rozjedeme bezpeč-

nostní pojistky a podobně. Investor je spokojený, ukázal jsem mu předběžné demonstrátory a jeho lidi jsou nadšený, nešetřej chválou!“

„Jo, ale náš maličký problém jste zatlouk, že!?“ rýpnul Filip Landa.

„No samozřejmě, že jim to nebudu vypravovat! Libor se sebere. Dostane ode mě odškodný a vyplatím mu za celou dobu nemoci peníze za pracovní úraz. Případně i trvalé následky. Ale pouze pod podmínkou, že vy uděláte svou práci a dotáhnete tuhle verebehku do úspěšného konce. V termínu!“ Gabriel zamával ve vzduchu složkou, kterou doposud držel ve volně spuštěné ruce podél boku. „A tohle, panáček, je naše další práce. Zase verebehka. Tentokrát na téma druhohory!“

„Pane! Tak to vypadá, že se Virtualdrom zaměří na úplně nové job. Budeme přes verebehky produkovat psychotiky.“ V okamžiku, kdy to Řehoř vypustil z úst, toho zalitoval. Tohle už bylo moc.

Gabriel v obličejí zrudl a připomínal sopku, která dávala zemětřesením a sloupy kouře znát, že se blíží erupce. A ta na sebe nenechala dlouho čekat.

„Co si o sobě myslíte? Že jste bůhví jak vtipný? Že jste nepostradatelný? Hovno! Nebejt tyhle firmy, tak někde kydáte ajťácký sračky. A jestli se neseberete, nepřestanete s debilníma kecama a nepůjdete dělat, co je potřeba, tak vás vyrazím. Klidně teď hned. Řekněte, že pro mě nechcete dělat a můžete jít! Myslím, že vám platím dost na to, abyste drželi hubu a krok. A jestli nechcete jít do hajzlu, tak zvedněte své líný otřesený zadky a začněte zase makat na plný obrátky, protože to nás živí. Všechny! Včetně tebe Adélo!“

Gabriel ještě chvíli stál před svými zaměstnanci, a když viděl, že se od nich žádné další negativní reakce nedočká, demonstrativně praštil s deskami s novým zadáním na konferenční stolek. Pak se otočil a odešel, při čemž bouchnul dveřmi tak, že okna velínu ještě dobrých deset vteřin vibrovala.

„Archanděl Gabriel,“ utrousil Řehoř.

Jirka sáhnul po deskách na stolek a otevřel je. Přečetl si první stránku se souhrnným zadáním a pak rychle našel list s „termínovkou“.

„Ten magor se už úplně zbláznil,“ konstatoval. „Jak to chce všechno stíhat? Na těch tankových bitvách je potřeba nahrát mapy bojišť, veškerou bojovou techniku a doladit pohybovky...“

„A taky veškerej řídicí software pro makety, mobilní kulisy, chrliče, ventilátory, reproduktory,“ přidal se Filip.

„Libor nám tady bude hodně chybět,“ přemítal Jirka. „Budeme si muset někoho stáhnout z ostatních hal. Stejně jsou vytižený tak na polovic.“

„Hele, ale i tak, tohle nemůžeme stíhat,“ namítl Řehoř. „A externáky na to Gába nechce, aby mu něco nevynesli.“

„Proč toho bere tolik?“ kroutil hlavou šéftechnik Radim Halík.

„Protože skočí po každý práci, o kterou škrtne. Jsou to prachy,“ vysvětloval svůj pohled na věc Filip. „Navíc se říká, že se jeho stará s někým tahá a asi z toho bude rozvod. Hodně mastnej rozvod. Takže, když Gábu nepoloží krize, udělá to jeho současka-budoucí bejvalka.“

„No jo, kam nemůže čert, tam nastrčí ženskou,“ uchechtl se Jirka.

„Pche!“ odfrkla si Adéla nesouhlasně.

„Bez urážky, Ady!“ zašklebil se Jirka a byl rád, že na něho jenom vypláznula jazyk jako nezbedná holka. Adéla se naštěstí neurázela kvůli každé hlouposti.

„Je tu jeden způsob, jak to všechno zvládnout,“ řekl po chvíli Filip.

„Myslíš na to?“ opáčil Jirka.

„Jo. Naš samoučící se počítač, stahující si veškerý potřebný informace z netu, třídící je a zařazující...“

„Myslel jsem, že veškerý soubory shořely s tím hardwarem po tom průšvihy s cestou časem,“ namítl Radim.

„Ale software, který ty schopnosti řídicího počítače vytvořil, máme! Stačilo by vložit nějaký bezpečnostní pojistky a kontrolní mechanismy a náš vševědoucí miláček zase může běžet!“

V místnosti bylo nějakou dobu ticho, jak se všichni oddávali vlastním myšlenkám.

„No co, budiž. Hlavně aby z toho ale zase nebyl nějaký průser,“ shrnul to nakonec Jirka Káně.

Čekárna byla plná lidí. Všichni se dívali na něho. Řehoř se červenal až na zadku a celý zpotený se ošíval. *To on přišel s tím sprostým pitomcem.* Za dveřmi vyšetřovny se ozýval Liborův hluboký a podrážděný hlas. Zase se hádal se svou fyzioterapeutkou a psychiatrem. Jako po každé. Nechtěl brát léky a zatvrzele odolával snaze lékařů o prolomení jeho mentální bariéry, podle které mu museli amputovat obě nohy nad koleny. Byl na ně příšerně vulgární, „ty krávo pitomá“ patřilo k jeho lehčímu kalibru.

Řehoř se podíval na hodinky. Už tady s ním tvrđnul tři hodiny. Ale to nebylo nic proti tomu, co teď zažívali ti uvnitř ordinace. Libor se po tom „zranění“ úplně sesypal. Zhrouťil se do sebe a žádná léčba nepomáhala. Nohy přestal používat, jako by je neměl, proto s ním pracovala fyzioterapeutka, která mu je masírovala a procvičovala za jeho neustálých nadávek a klení. A jednou za čtrnáct dní se s ním bezvysledně trápil i psychiatr.

Libor celého půl roku nechodil do práce, a vlastně ani nikam jinam, vyjma nemocnice. Ro-

zešel se s přítelkyní, odháněl kamarády a visel zpátky na krku rodičům. Pak se jednoho dne ve Virtualdromu objevila jeho máma. Kluci čekali, že jim bude spílat, ale ona jenom plakala a prosila je, jestli by nemohli Liborovi pomoci. Že prý se zavírá ve svém starém pokoji a pije jako Dán. A pak dělá po domě bordel, křičí z okna sprostárny na sousedy a tuhle si dovoľoval na otce.

Kluci neváhali a vydali se za ním. Popravdě, čekali odmítavý postoj, jako v předešlých případech. Ale tentokrát je Libor překvapil. Zdálo se, že je nakonec sám rád, že ho někdo přišel vytáhnout z bahna, do kterého zabředl. A neuměl se z něho vyprostit.

Od té doby, skoro osmnáct měsíců, ho tahali jako medvěda, společně, nebo vždycky alespoň jeden z nich. Do Virtualdromu, po doktorech, ale i na obyčejné posezení s přáteli v hospůdce u parku. Libor se hodně zlepšil, ale ten starý problém ne. Alespoň, že pohnuli s pracemi na těch verebechkách. Na tancích dělali první sérii patchů a s druhohorami se solidně rozjeli. Samozřejmě, díky tomu, že zase obnovili tu speciální funkci řídicího počítače. Postrčilo je to radikálně dopředu. Jirka s Řehořem a Filipem zabudovali do počítače několik bezpečnostních protokolů, které by měly zabránit problémům. Ale popravdě, občas, když se takhle dívali, jak stroj sám procházel a katalogizoval data, a posléze z nich sestavoval žádané moduly, jim běhal mráz po zádech.

Konečně se dveře ordinace otevřely a z nich vyjel Libor na invalidním vozíku. Za ním vyšel starší prošeďivý muž v obleku a menší žena v lékařském plášti. Zatímco Libor měl v obličeji triumfální grimasu, psychiatr se tvářil rozmrzele, až našťavaně. A fyzioterapeutka vypadala, že má v očích slzy. Byla to zkušená lékařka a jistě zažila spoustu takových vulgárních pitomců, ale zdálo se, že Libor jí dával docela dost zabrat. Když si zvala dalšího pacienta, mluvila potichu, zaraženě. A v čekárně bylo naprosté ticho.

„Ty vole, proč jim to děláš?“ zeptal se Řehoř cestou k autu.

„Protože jsou to idioti,“ odsekl Libor. „Pořád nejsou schopný pochopit, že mě nohy nenarostou!“

„Nemusej narůstat,“ podotkl Řehoř.

„Eště ty začíněj, kruci! Jedeme do Virtualdromu!“

Hala číslo jedna, „testovací polygon“, se od dob prvních scénérií, mezi nimiž pomalu prolétaly Autonomie, nebo procházeli návštěvníci po předem připravených stezkách, výrazně změnila. Dříve většinu prostoru zabíraly velké kruhové plošiny s aparaturami holoprojekcí a po podlahách se, pod lávkami stezek, táhly kilometry kabelů. To všechno bylo pryč. Teď byla podlaha pokryta pojezdnými rošty a vyjma zavěšených

holoprojektorů a podpůrných aparatur, houpajících se u stropu, nebylo zařízení vůbec vidět. Projektor a agregáty byly ukryty pod rošty, přičemž buď odtud fungovaly, nebo měly k dispozici důmyslný systém výsuvných plošin, otevíracích poklopů, nebo jakýchsi chlopní. Pro potřeby VRBH zde mohly být přítomny ještě multifunkční pojízdné kulisy, sloužící jako hmotný základ, na který se „nasvěcovaly“ holografické projekce a získávaly tak na realističnosti i z malé vzdálenosti, nebo byl jejich povrch dotvářen brýlemi hráčů a kulisa sloužila jako podklad „na omak“.

Libor vjel do haly právě v okamžiku, kdy asi dvacet metrů od velína postávala skupinka lidí, kolem virtuálního zpodobnění nějaké středně velké druhohorní potvory. Vypadalo to jako přerostlý pštros s dlouhým ocasem a silným krkem, nesoucím velkou podlouhlou a zašpičatělou hlavu. Taký to mělo chmýří peří a zvláštní zakrslé přední nohy, se dvěma prsty s dlouhými drápy. A tlamu plnou malých ostrých pilových zubů.

Libor se podíval nahoru, za prosklením kukaně velitelského stanoviště viděl Jirku se samotným Gabrielem. Šéf rozhazoval rukama a něco šéfprogramátorovi důrazně vykládal. Poslední dobou byl podrážděný pořád. S manželkou se rozvedl a musel se s ní zatraceně bolestivě finančně vypořádat. Potom si naklofnul mladičkou studentku umění a přes ní finančně krvácel dál, ovšem tentokrát ochotně. Kuriózně působil fakt, že jeho bývalá manželka všechny peníze získané rozvodem nacpala do kšeftu svého milence. Jenže jeho zadlužený soukromý lihovar šel ke dnu. A majitel za ktr. Protože byl zapletený do metylalkoholové aféry. Inu, život je někdy hořkou komedií.

„Hele, já nevím, není to ono, je takovej... nemotornej,“ říkal právě Filip do vysílačky, jejíž mikrofon měl před ústy. „Nepůsobí opravdově.“

„Podle mě je opravdovej až dost,“ prohlásil Libor, nasazujíc si sluchátko vysílačky s tyčkou mikrofonu. Aby pravdu řekl, tak dinosauri mu zatím nijak k srdci nepřirostli. Možná proto, že se na vytváření téhle verebešky podílel jenom hodně okrajově. Dost často prostě jenom byl s ostatními, ale nechal se unášet vlastními myšlenkami, nebo dělal něco nepodstatného. A i to ho tak nějak rychle unavilo. „Co to vlastně má bejt?“

„Aliodramus,“ odpověděl Radim Halík.

„Alioramus,“ opravil ho Řehoř, který dohnal náskok vytvořený Liborem díky tomu, že nečekal, až kamarád vyloží z auta nějaké věci, jež měl cestou nakoupit. „Takovej průměrnej masožravec z čeledi Tyrannosauridae, žijící někdy ve svrchní křídě.“

Alioramus jako by ho slyšel, otočil svou špičatou úzkou hlavu s ostny na čumáku a naklo-

nil ji na stranu jako loudící pes. Pak hlasitě začenichal. Zorničky se mu zúžily.

„Já bych řekl, že je minimálně ucházející,“ prohlásil Řehoř a došel k Adéle. Dali si pusy a on ji pohladil po zádech. Na okamžik se o něho opřela a nechala se laskat. „Už zase sprostě nadával doktorům,“ řekl jí na Liborovu adresu.

Adéla zvedla obočí a zakroutila hlavou. Libor po ní ze svého invalidního vozíku hodil zlým pohledem. Poslední dobou mu nějak neseděla. Možná proto, že to byla statečná holka a on si před ní připadal jako slaboch. A možná ho dráždil její vztah s Řehořem, který, ač zpočátku vypadal vratký a dočasný, držel už od návratu z roku 1945. Zvláště, když se Libor kvůli svému domnělému handicapu rozešel s Lindou a tak ho vnímal jako neustálou připomínku své další prohry.

„Promítněte nám do toho hologramu základovou síť a pohybové animátory,“ požádal Filip. „A Jirko, klofni vedle ještě pro porovnání pohybovou studii pštrosa.“

„Ježkovi voči, chlapi, jestli se budete tahle patlat s každou potvorou, tak se nehnete z místa,“ vztekal se ve vysílačce Gába.

„Šéfe, je to pro Japonce, ti jsou důkladnější a náročnější, než kdokoli jinej. Musí to bejt dokonalý,“ protestoval Filip.

„Tak to urychlete, nebo udělejte nějaký univerzální model pro dvounožce a čtyřnožce a podle toho to sjíždějte!“

„Šéfe, tohle je výsledek právě takových modelů,“ ozval se Jirka Káně. Jeho hlas přicházel po společném kanálu z velína, kde stál vedle Gabriely.

„Hele, Jiří, tak tohle všechno svěřte počítači, ať to sjíždí v automatickém módu a porovnává pohybové sekvence s žijícími zvířaty a dělá úpravy podle tělesných předpokladů těch dinosaurů. Vy jenom procházejte konečné výstupy,“ pokračoval Gabriel.

„To všechno děláme, šéfe, spustili jsme ten *desis*, kterej nás minule dostal do maléru. S Řehem jsme ho vybavili pár bezpečnostními vychytávkama, aby se to znovu nestalo, a jede pro nás na plný koule. Jinak bysme nebyli tam, kde jsme,“ bránil se Jirka Káně.

Asi každý se při tom slangovém výrazu, „*desis*“, ošil. Ano, tohle je minule poslalo do roku 1945. DSIS – detekční selektivně interaktivní software. Ono vznešené označení dostal program až před opětovným zavedením do „služby“, jinak mu většinou říkali jenom *tamto*. Byl vytvořen k tomu, aby jim ulehčil práci a sám si pátral po internetu po dostupných volných informacích ze všech oborů a využíval je pro vylepšení, doplnění a úpravy nejrůznějších zpracovávaných projektů. Vzhledem k tomu, že řídicí počítač Virtualdromu tvořil poměrně pokročilou umělou inteligenci, vybavenou solidní základ-

nou vstupních údajů, byl jeho další krok logický. V okamžiku, kdy se po něm chtěl co nejdetailnější pohled do minulosti, rozhodl se, že nebude nic přesnějšího a lepšího, než skutečnost samotná. A protože disponoval širokými matematickými a fyzikálními znalostmi, které si ještě doplnil samostudiem všech dostupných materiálů z celého světa, tak za pomoci zařízení a energetických zdrojů Virtualdromu otevřel portál a poslal kabinu s lidmi do minulosti, jež měla být zobrazena.

Vedle Aliorama se objevil pštros stejné velikosti, rozdělený čarami na řezy a spojovací linie. Jirka Káně nechal počítač, aby chvílemi pštrosa změnil na Aliorama a zase zpět. Při tom se pták pohyboval na místě, představující chůzi, běh, nebo jenom zvědavé pokukování kolem. Počítač u toho na hologramu vyznačoval části pohybu, které u dravce z mezozoika nesouhlasily kvůli jeho poněkud odlišným tělesným proporcím. Programátoři se pak tyhle sekvence snažili doladit.

„Ten je dneska zase rozjetej,“ kývnul hlavou směrem k prosklené kukani velína Radim Halík. Samozřejmě měl na mysli Gabriela.

„Copak zase,“ ušklíbl se Řehoř. Jejich věčné pŕtky s šéfem už ho začínali otravovat. Tuhle práci měl opravdu rád, ale Gabriel dělal ve Virtualdromu zvláštní dusivou atmosféru, ve které ho chvílemi ani netěšila. Zejména poslední dobou.

„Nevím,“ pokrčil rameny Radim, zakrýváje si mikrofon vysílačky. „Od rána tu řádí jako tajfun. Všechno jde pomalu, nic není, jak má bejt. Takhle na trhu neobstojíme, tržní hospodářství to není žádnéj med. Virtualdrom je pořád jenom prodělečnej atakdál,“ dodal šeptem, aby jeho hlas neposlal dál ani mikrofon někoho z těch stojících kolem.

„Tak to si někdo večer neskočil,“ zasmál se tiše Řehoř.

„Tržní hospodářství, hošánkové,“ řekl Libor z vozíku, s významně zdviženým ukazováčkem a schválně pořádně nahlas, „je jenom o tom, že kdo to dokáže, trhne si, co může. A ty ostatní si můžou leda trhnout!“

Světla pod stropem haly na okamžik zablikala a hologramy několikrát zmizely a zase se objevily. Kluci se zmateně rozhlíželi. Tohle se tu běžně nedělo. Virtualdrom měl svou vnitřní síť oddělenou od veřejné a jeho systémy byly napájené přes transformátory s vyrovnávací napětí, podporovanými výkyvovými generátory, eliminujícími případné kolísání napětí. Přece jenom, zařízení celého komplexu a speciálně haly jedna, testovacího polygonu, bylo nesmírně citlivé. Napětí zase všechno naskočilo a Filip čekal, až se obraz karnivora stabilizuje. Řehoř sáhnul do kapsy a vytáhl svou vysílačku. Zapnul ji právě včas, aby slyšel, jak se ozvali technici

z dvojky a trojky. Jejich přenos šel přes reproduktor nad počítačovým stolem ve velínu, ale díky mikrofonům Jirky a Gabriela se zprostředkoval všem v jedničce.

„Tady hala dvě, máme totální výpadek proudu.“

„Tady trojka, hala tři. Jedničko, co to tam vyvádíte? Stahujete nám všechnu šťávu!“

„Cože?“ ozval se zaražený hlas Jirky Káněte. „Dvojko, trojko, opakujte!“

Řehoř zůstal stát, jenom se otočil směrem ke kukani vysoko nad nimi. Nedaleko něho se po zemi natáhl klikatící se blesk statické elektřiny. Ve vysílačce technici upřesňovali a doplňovali svoje hlášení. Vzápětí se ozvala i čtyřka.

„Jo, vidím to tady,“ řekl Jirka. Nejspíš najel vnitřní energetické systémy. „Máme tady extrémní odběr... a stále stoupá... to nechápu!“

Halou se rozlehlo houkání výstražné sirény. Vzápětí se asi tři metry nad zemí objevil povědomý vír, stáčejíci prostor do rozmazané spirály.

„Sakra, Jirko, co to je? Tohle přece... je tamto!“ vykřikl Řehoř.

„Nějakej debil odstranil naše bezpečnostní protokoly, Řehu!“ zaúpěl Jirka z velína.

Řehoř přejel očima po ostatních. Tvářili se vyděšeně, jako zjevně i on. Adéla se k němu rychlými kroky hrnula. Vzduch kolem jakoby začal houstnout a nabíral na rychlosti, stáčeje se do stále rychleji rotující masy spirály.

„Vypadněte tam odsud!“ křičel Jirka do vysílačky.

„Tohle, tohle jsem odstranil já,“ byl slyšet éterem Gabrielův hlas. „Minule, když už jste všichni odešli, se tady objevila hláška, že nějaké security protokoly zpomalují a komplikují funkci DSIS a počítač žádal o jejich dočasné odblokování. Tak jsem to povolil...“

Řehoř už na nic nečekal, popadl Adélu a vedl ji co nejrychleji k nouzovému východu pod velínem. Ale tah vzduchu byl tak silný, že se museli zapírat, aby je nestrhl zpět. A stále vzrůstal. Řehoř rychle pochopil, že vzdorovat mu nemá smysl. Stáhl Adélu na zem a doufal, že tak uniknou hurikánu, který se v hale rozpoutal.

Filip popadl Libora a jeho invalidní vozík a snažil se je strkat proti vzdušnému proudu. Dokázal to jen okamžik, pak to s ním hodilo na podlahu a Libor přepadl přes něj, zatímco jeho vozík udělal několik kotrmelců a pak jel po boku do víru.

„Kurva, chlapi, to si snad děláte kozy?“ supěl Libor. „Takovou kravinu jste přece nemohli udělat znova!“

To už prostor kolem nich hučel a duněl. Vzduch tekla jako voda. Hluk a praskot statické elektřiny naplňovaly uši.

Pak to dalo velkou ránu a bylo ticho.

„Tak?“ zeptal se tiše Gabriel.

„Jsou tam,“ řekl Jirka Káně.

„Vidíme na ně dobře?“

„Jo.“

Šéfprogramátor natukal pokyn na klávesnici hlavního monitoru a vzápětí se na něm objevil obraz. Gabriel se na něj díval a na obličejích se mu rozlil spokojený výraz.

Zamračený šéfprogramátor chtěl něco říct, když se rozezvučel jeden z telefonů na hlavním stole. Podle červené barvy přístroje poznal linku z administrativní budovy. Sáhnul po něm a zvedl jej.

„Virtualdrom Boršany, hala jedna, šéfprogramátor Káně,“ ohlásil se naučeným způsobem. „Rozumím, paní Kučerová, je tady, můžete předat,“ řekl a podal sluchátko šéfovi.

Gabriel na něj vyzývavě pokýval. *Co se děje?* Kučerová byla sekretářka z jeho kanceláře.

„Volají z rozvodnejch závodů,“ řekl Jirka, zakrývaje mluvítko dlaní, „prej jsme shodili celou větev až do trafačky. Výpadek mají celý Boršany, kvůli extrémnímu odběru.“

„Blbost,“ odfrkl Kamil Gabriel, „všechno jelo z našich zdrojů, nebo ne?“

Jirka se podíval na graf odběru energie. Virtualdrom byl jedním z prvních zařízení v České republice, které si nechalo postavit vlastní kapesní jaderný reaktor, právě kvůli obrovskému odběru, jež jeho zařízení dokázala mít. Z veřejné sítě přijímal energii zejména pro podpůrné vybavení, jako kanceláře, jídelnu, zázemí pro zaměstnance a jídelnu, restauraci a sociální zařízení pro návštěvníky, a také doprovodné atrakce. Samozřejmě, pokud jejich zásobení bylo nad momentální síly jeho vlastní elektrárny. Jinak výjimečně docházelo k dorovnávání spotřeby energie při náročných akcích na více halách najednou, ale i při těch se nejprve spouštěly dieselové agregáty, které zásobily hlavní rozvod a případně i výkyvové generátory.

„Šéfe, šéfe!“ syčel na Gabriela, který právě rozehrál nebezpečnou hru s jedním z lidí od rozvodných závodů. A nebyl to žádný pěšák, ale nějaké velké zvíře, protože podle toho, co Gabriel odpovídal, to vypadalo na výhružky pořádnou pokutou. Gabriel se podíval na graf, který naskočil na velkou obrazovku. Na okamžik oněměl.

Co to má znamenat?, gestikuloval Gabriel, zatímco oblboval energefáka.

Jirka rychle otevřel několik dalších oken, ukazujících průběh relace. Očima přejížděl složité grafy a popisky. Pak zadal několik pokynů, aby mu počítač vytrídil jen informace, které ho zajímaly.

„Tadyhle, jednorázový extrémní pulz,“ ukázal na obrazovku. „Sakra, co to bylo?!“

Gabriel kličkoval mezi útoky protivníka na telefonu a při tom se snažil číst na monitoru.

Když sluchátko položil, přejel si dlaní po obličejí.

„Sakra, Káně, jestli tahle sranda stála za to!“

„Vy jste to *takhle* chtěl,“ odfrkl šéfprogramátor. „Já vám říkal, že to nebude snadný! Nemuseli jsme to dělat takhle komplexní. Mohli jsme rozjet jenom motivační demonstrátor, to by nám stačilo. Podle toho už bysme dokázali odhadnout energetickou spotřebu na plný provoz.“

„Hele, hochu, něco za něco. Něco jste chtěli vy po mně. A já zase chtěl něco po vás. Ruka ruku myje!“

„To jo, ale pak se nerozčilujte, že z toho bude průser, třeba u energetáků. Nemluvě o tom, že jsme použili nedotaženýho fyziobota!“

„Nic nestane, vše je pod kontrolou.“

„Jenže jsme to vůbec neodzkoušeli a hlavně, nemůžeme ručit za tu potvoru. Dopředu jsme neprovedli žádný ověřovací zátěžový testy! Nemluvě o tom, že za nima chcete poslat nimroda s kvěrem!“

„Tady se všechno a vždycky šilo horkou jehlou a fungovalo to skvěle, Káně! Když děláte takhle průkopnickou práci, tak holt musíte podstoupit určitá rizika.“

„No, tak to jste s jedním z těch rizik právě mluvil. A nezdálo se, že byste z toho byl nadšenější,“ odsekl Jiří. „A když se Liborovi stala ta věc, nadával jste, že máte na krku bezpečáka. Teď to může být tisíckrát horší.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Vzápětí dovnitř vstoupil jeden z chlapíků z administrativy a menší asiát s nakrátko ostříhanými vlasy a tmavými brýlemi, oblečený do černého terénního oblečení s neprůstřelnou vestou. Dveřmi musel projít bokem, protože v rukou třimal obrovskou zbraň, zavěšenou ještě popruhem přes rameno. Připomínala ruční dělo z béčkových akčních filmů. Jirka protočil oči, když ten kanon uviděl.

„Vedu pana Tanaku,“ řekl administrativce. „Jeho doprovod čeká dole.“

„Vítejte, pane Tanako!“ řekl Gabriel a uklonil se. Administrativce okamžitě přeložil jeho slova do japonštiny, ale podle Tanakovy reakce ani nemusel.

„Řekněte panu Tanakovi, aby se posadil a měl ještě chvíli strpení, jakmile stabilizujeme situaci, tak mu umožníme, aby byl prvním člověkem, který si zastřelí *skutečného* druhohorního dinosaura!“

Tlumočník přikývl a spustil plynou japonštinou. Tanaka se usmál a něco odpověděl, při tom se zase uklonil.

„Pan Tanaka děkuje za tuto poctu. Rád počká.“

Pan Tanaka byl zástupcem japonského konsorcia, které si tuhle verebehku objednalo. A Gabriel se mu rozhodl poskytnout zážitek, na který do konce života nezapomene. A v tom

smyslu bude také o Virtualdromu všude mluvit. A že má konexe. *To bude ta nejlepší reklama.*

Jirka sledoval Gabriela, jak se spokojeně natrásá před japonským hostem. V hlavě se mu převalovala jeho slova o tom, že pan Tanaka bude *prvním člověkem, který si zastřelí skutečného dinosaura. Skutečného dinosaura.* Co to ta nenasytná krysa Gabriel zase spytlíkoval? Sklonil se ke klávesnici.

„V čem se zase hrabete, Káně?“ zavrčel Gabriel na Jirku, který studoval další informace na obrazovce. „Pusťte mu tam obraz z místa, ať se zákazník dobře naladí!“

Jirka něco nesrozumitelného zabrblal a hodil na monitor, doposud obsazený energetickými grafy a okny subsystémů, obraz z druhohor. Japonec ho doslova hltal očima, na jeho tváři se objevil spokojený, ba užaslý výraz. *Inu, přece jen jsou věci, které v Čechách umíme nejlépe na světě,* pomyslel si Jirka. Pak se podíval oknem do haly, kde spatřil očekávaný obraz. Scénérie vypadala jako obrovská koule, zářící všemi barvami. To způsobovalo zakřivení světla vnitřního obrazu, tvořícího plastický svět se všemi detaily. Kolem stála podpůrná zařízení – pojízdné plošiny s pískem a káděmi s vodou, samohybné květináče s různými druhy vegetace, včetně vysokých borovic. Generátory větru, mlhy, deště, kouře. Částečné makety dinosaurů. To vše mělo sloužit ve prospěch reálnosti hracího prostředí VRBH. *Jenže, něco bylo špatně.*

Jak se tak díval do haly, rozezvučel se mu v hlavě další z bezpočtu varovných zvonků. *Ta původní myšlenka byla naprosto nevinná a jednoduchá.* Jenže Gába trval na tom, aby se to všechno udělalo ve velkém a zároveň se to předvedlo zástupci investora. A mnohokrát do průběhu přípravných prací sám zasahoval, což programátoři právě dvakrát rádi neměli. *To s tím odstraněním bezpečnostních protokolů byla jen finta, aby celé té hrané úvodní scény dodali na dramatickosti a ulehčili tak Liborovi její vstřebání.* Skoro se nechce věřit, že to všechno chtěli podniknout kvůli jednomu člověku. A Gabriel až příliš ochotně souhlasil... Jirka znovu rozběhl prsty po klávesnici, sledující jeden z menších monitorů. Záhy však narazil na blokové souboje. Povytláhl obočí.

„Šéfe, chtěl jsem s vámi mluvit o těch bezpečnostních protokolech,“ řekl vzápětí Gabrielovi.

„Už se to rozjíždí, už se to rozjíždí,“ odvětil nervózně Gabriel a snažil se odvrátit Jirkovu pozornost ke skupince cestovatelů ve virtuálně-reálném časoprostoru.

Ten se ale nedal. Najel si další vstup do programu. Tentokrát přes jeho vlastní zadní vrátka. Odsud mohl do kterýchkoli souborů, blokování pro něho neplatilo. Chvilí ťukal pokyny a pak tiše, ale hodně sprostě zaklel.

Řehoř otevřel oči. Rukou zkontroloval přítomnost Adély a pak ji k sobě jemně otočil. Mžourala na něho pískem zalepenýma očima a pokašlávala, ale zjevně neutrpěla žádnou újmu. Vzduch se zdál hustý a horký, jako polévka, nasycený pachy a těžkými vůněmi.

„No, tak tohle se opravdu povedlo,“ slyšel za sebou hlas Radima Halíka.

Řehoř se postavil a rozhlédl. Stál na kraji písčité pláže, z jedné strany na ní útočila špinavě modrá voda, z druhé strany různorodý porost, kývající se v poryvech větru. Nad vodou ležela mlha, ale i skrze ni bylo možné spatřit v dálce obrysy vegetace. Někde se tam nacházel výběžek břehu, nebo ostrov. Nad hlavou měl šedomodré nebe, plné mraků a ptáků... ne, létajících ještěrů!

Pomohl vstát Adéle a podvědomě jí táhnul od vody, odkud se dal očekávat útok predátora. Druhohorní vodstva přece oplývala velkými krokodýly a dalšími útočnými vodními plazy, třeba Mosasaury. A žraloky velkými jako kloubový autobus.

Filip pomohl Liborovi na vozík a pak ho s námahou tlačil k ostatním, shromažďujícím se na kraji porostu.

„Viš, kdybys prostě chodil, tak by to šlo nejlíp,“ zavrčel na něj.

„Polib si,“ odsekl Libor. Rukou si potukal na sluchátka, ve kterých mu praskaly výboje statické elektřiny. „Jirko? Slyšíš mě, Káňáku? Ozvi se! Jak to, že nemáme spojení?“

„Copak já vím?“ pokrčil rameny Filip.

„Když jsme byli v pětáctýřicátém, tak jsme spojení měli,“ umanutě meldoval dál Libor.

„Tohle je úplně jiná situace,“ na to Filip. „Nemáme nic, co by nás spojovalo s naší dobou.“

„Ale houby, šulinkové, copak myslíte, že jsem guma?“ ušklíbl se Libor. Právě ho Filip dotlačil k ostatním. „Hele, můžete se přestat snažit. Mě je úplně jasný, vo co tady de!“

„Ale!“ podivil se Řehoř, zatímco Filip s rošťáckým úsměvem Liborovi na tu „gumu“ horlivě přikyvoval. „Tak nás zasněť, vševěde!“

„Podle mě jste tohle celý divadýlko spunktovali, abych se leknul, nebo co, a začal chodit. Nejsem blbej, celou dobu poslouchám, jak bych měl chodit, jak by to bylo jednodušší, kdybych chodil. A protože jste dělali pro japončiky tu verebehku, tak jste na mě ušili tuhle boudu. Mysleli jste si, že zázračně vyskočím na nohy a budu utíkat před tou spirálou, nebo mě něco tady donutí zapomenout na můj handicap. To celý s tím znovuzavedením desisu a jak Gába odstranil ty bezpečnostní protokoly, jak všude padal proud, protože ho stahovala jednička, to je tak průhledný!“

„No a tohle?“ Řehoř vykopal botou mělký dílek. „Žádný rošt, vidíš. Nebo tohle?“ tentokrát utrhnul kus listu kapradiny, který ho téměř šimrala v obličej, jak byla rostlina vysoká. „Nemáme žádný brejle, žádný rukavice, jak to vysvětlíš?“

„Tohle je Virtualdrom, továrna na zázraky, sériová linka na nemožný! Já neříkám, že nejste dobrý, já jen říkám, že mě nevočůráte!“ pokrčil rameny Libor.

„Au!“ vykřiknul jeden z techniků. „Tahle věc mě popálila!“ ukazoval na kapradinu podobnou té, s níž před chvílí Řehoř manipuloval. Na ruce se mu objevil rudý flek a rychle na něm naskakovaly puchýře.

„Zakryj to, rychle, může to reagovat s ultrafialovým zářením,“ radil Filip.

„Jako jed bolševníku, že!“ dodal vítězoslavně Libor.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Adéla, nevšímaje si Liborových výstupů.

„Navrhuju zůstat co nejblíže místu, kde jsme se objevili, ale zároveň se ukrejt, abychom nebyli tak na ráně,“ navrhnul Řehoř. „Minule nás to drželo na jakýmsi energetickým rameni, sahajícím do minulosti a to byla naše jízdenka zpět. Tak snad to bude podobný.“

„To jo, jenže to jsme s sebou měli Autonomii, která dělala protipól zařízení ve Virtualdromu,“ namítl Filip. „Jenže my teď nic takovýho nemáme!“

„To je pravda,“ připustil Řehoř, „ale pochybuju, že by nás počítač poslal jednosměrně, když veškerý naše snažení je o tom, abychom vždycy dospěli k návratu.“

„Hele, borci, já navrhuju se vydat po týchle pláži, třeba směrem támhle, a za deset minut jsme venku. Ta hala není zase tak velká,“ smál se Libor.

„Ale jo, proč ne,“ pokrčil rameny Řehoř.

„Ale ty si pojedeš sám,“ dodal zlomyslně Filip směrem k Liborovi.

„Pche,“ odfrknul si Libor a rozjel se sypkým pískem pláže. Šlo mu to ztuha, ruce se mu napínaly, jak se snažil otáčet koly vozíku. Vzdálil se tak na pět metrů a už byl splavený jako myš. Ale o pomoc si na just neřekl.

„Nech ho bejt,“ mávnul rukou Radim na Řehoře, který byl viditelně zklamaný, že se nezdařilo Libora vtáhnout do děje.

„Hele, za chvíli ještě na scénu napochoduje Alioramus a jestli ani ten ho z toho vozejku nezvedne, tak už nic, co bysme dokázali,“ řekl Filip.

Nestačil to ještě ani dořict, když se země zatřásla a v porostu se ozval praskot. Kluci se po sobě podívali, *ááá, Alioramus albi míří na scénu*, říkaly jejich pohledy pod šibalsky zvednutými obočími. I Libor se zastavil a s výrazem *jsem na*

uše připraven v obličejí čekal, co se na něho vyřítí.

Velká, zatraceně velká potvora se protáhla kolem několika borovic, o které se otřela, až se zakymácely, a sešlápla kapradiny na kraji písčitého pruhu pláže. Jakmile spatřila Libora na invalidním vozíku, zarazila se a sklonila se k němu. Obrovský kachní zobák, tvořící tlamu toho tvora, se opatrně přiblížil k téměř nehybnému muži. Ozvalo se hlasité začenení.

„Hadrosaurus?“ zeptal se Radim Halík.

„Jo, ale vypadá jinak...“, prohlásil jeden z techniků, krčící se pod kapradím.

„Má pravdu, tenhle barevný vzor jsme u ničeho nepoužili“, přisvědčil Řehoř.

„To není jen o barevném vzoru... celkově je... jinej!“

Libor zatím nebojácně natáhl ruku a pohladil hadrosaury po čenichu. Ten tiše zabručel a znova začenal. Dokonce do Libora strčil. Ten ale neztrácel svůj klid. Poplácal ho po krku a podrbl pod tlamou. V tom se odněkud z lesa za hadrosaurovým ocasem ozvalo další vrčení a hučení. Gigant, velký jako nákladní auto, se vztyčil na zadní a otočil hlavu tím směrem.

Vzápětí se z porostu vynořilo několik dalších zvířat stejného druhu. Mezi velkými jedinci pobíhalo několik mláďat. To už Libor překvapeně zíral... stejně jako o kus dál jeho kamarádi. Jenže to nebylo zdaleka všechno. Ten jeho hadrosaurus se vydal do vody. A nešikovně při tom máchnul nohou. Zasáhl invalidní vozík a Libor z něho vyletěl ladným obloukem do moře.

Hadrosauri se ponořili do zvlněné vody. Její gejzíry, plné bláta ze dna, stříkaly na všechny strany, zvířata se ponořila po břicha a brodila se kamsi dál, kde se dal tušit mlhou zakrytý druhý břeh. Liborova hlava se objevila mezi míhajícíma se nohama a kmitajícími ocasy. Hadrosauri mu nevěnovali žádnou pozornost, když se mezi nimi plácal ve vodě, ale ohrožovali ho zašlápnutím. *Ohrožovali ho?*

Řehoř s Filipem vyrazili Liborovi na pomoc, sami zmatení tím, co se dělo. Dorazili právě včas, aby kamaráda popadli a odtáhli stranou, než dorazila hlavní část stáda hadrosaurů. Libor ležel v písku, promoklý na kůži, a plival bahnitou slanou vodou. Jen pár metrů od nich se do vln mělkého moře nořili další a další hadrosauri.

„Ty vole..., von... von do mě kopnul!“ vyhrknuł Libor.

„Všimli jsme si,“ řekl Řehoř. Na víc se nemohl. Ani neměl čas.

Z vody asi dva metry od břehu se vynořily obrovské čelisti, plné ostrých špičatých zubů. Následovalo je tělo dalšího giganta. Dravec se vyřítí na pláž neuvěřitelnou rychlostí a vrhl se na nejbližšího hadrosaury. Doslova se vzepjal a sklápnuł svou ozbrojenou tlamu kolem krku

velikého býložravce. Ten s ním ještě chvíli zápasil, snažice se vyprostit a uniknout do bezpečí souše, ale pak se převrátil po hlavě do hlavy a strašlivý mořský ještěr jej stáhl pod hladinu. Tohle bylo i na skeptického Libora moc. Jakmile uviděl znovu se čerit hladinu nedaleko břehu, zapomněł na své domnělé trauma a pelášil po svých k lesu.

Voda vřela, jako by se vařila. Noví a noví býložravci vstupovali do moře a tu a tam se některý z nich stal obětí mocného predátora. Většina z napadených pak rychle mizela pod hladinou, nebo byli trháni shromážděnými lovci na mělčině, až cáry masa a krev stříkaly na pláž.

Libor namáhavě doběhl ke kapradině, kde se skrýval zbytek týmu. Nohy ho bolely jako čert. Aby ne, když je nechal tak dlouho zahálet.

„Řehu, Řehu, vidíš, už chodím, můžete to vypnout,“ drmolil šokovaně.

„Tohle nejde vypnout, vole!“ křikł na něj Řehoř, který s Filipem doběhl hned za ním.

„Jsme v prdeli!“ zaúpěl jeden z techniků.

„Ne, my jsme v druhohorách!“ poznamenala Adéla, napůl ohromená a napůl vyděšená tím, co viděla. „Opravdu v druhohorách!“

„Jak jste to mohli dopustit?“ vytkł vstříc svým kolegům Libor.

„Nedopustili, tohle je zase nějaká podělaná chyba,“ opáčil Řehoř. „Jirko, slyšíš? Jirko?“ křičel na svůj mikrofon a prsty mlátil do přístroje za uchem. „Sakra, Jirko, dostaň nás domů!“

Ale vysílačka mlčela.

Hadrosauri mizeli v mlze, válející se nad hladinou. Jejich bručení a houkání se ozývalo z dálky, snad už z druhého břehu. Až na křik jednoho z nich. Ten se vracel zpátky. Záhy se jeho tělo objevilo nad hladinou natolik, aby bylo možné spatřit, jak jej potrhali mořští dravci. Měl šeredně otevřené břicho, střeva mu z něho visela do vody a táhl je za sebou v délce několika metrů. Podivně vrávorál, protože mu chyběl téměř celý ocas. Zvlněné moře za ním se barvilo do ruda.

Zraněný herbivor se dovlekl na břeh, kde klesl do písku. Srdceryvně nařikal tenkým skučivým hlasem. Jeho malá tmavá očka se rozhlížela po okolí, jakoby hledala někoho, kdo by pomohl. Ale pláž byla zoufale prázdná. A po šednoucím nebi plulo několik velkých mraků, značících blížící se bouřku.

„Chudáček,“ špitla Adéla. Nedokázala odtrhnout pohled od oček smrtelně zraněného tvora. Kolikrát tenhle pohled viděla u zraněných partyzánů. Ta nevyslovená prosba, ta zosobněná bezmoc, ten bezhlesný strach ze smrti.

„Nemůžeme pro něj nic udělat,“ řekl tiše Radim Halík.

„A co můžeme udělat pro sebe?“ zeptal se někdo.

Sednuli si do písku pod vějíř obrovské kapradiny. Od moře začal foukat vítr, ale nijak studený.

„Tentokrát fakt nevím, nemáme spojení s velínem, to je průšvih,“ přiznal Řehoř.

„Zahrávali jsme si, tak tady to máme, šulinkové,“ poznamenal Libor, masírující si vsedě nohy.

Než mu na to někdo stačil odpovědět, porost sotva deset metrů od nich se rozestoupil a nad pískem se objevila dlouhá hlava terapodního karnivora, vyzbrojená zahnutými šavlovitými tesáky. Masožravec se obezřetně rozhlédl a zamířil k pomalu umírajícímu hadrosaurovi.

„Tohle je ten náš fyziobot?“ zeptal se Radim.

„Prdlajs, tenhle je poctivě druhohorní a pořádně hladovej,“ zakroutil zamítavě hlavou Filip.

Na potvrzení jeho slov predátor přistoupil k hadrosaurovi, který se z posledních sil snažil vstát a utéct, a přimáčkl ho k zemi svou statnou zadní končetinou. Pak se nad ním sehnul, až se jeho dlouhý ocas zvedl vysoko do vzduchu, a zabořil do jeho boku své nebezpečně vyhlížející tesáky. Ozvalo se praskání kostí a zvláštní mlaskavý trhavý zvuk. Dravec rval maso z kořisti, která stále ještě žila a naříkala tak, že si Adéla musela zacpat uši, protože jí to připomínalo dětský pláč.

Vzápětí se nad pláží rozlehl řev, jenž by snad přehlušil i ryk startujícího dopravního letadla. Obrovský dravec se prudce vztyčil s tlamou plnou masa a polekaně odskočil od hadrosaurovi. Tím lidem otevřel výhled na dalšího predátora, daleko většího, mohutnějšího, zuřivějšího. Dosavadní pán kořisti chvíli váhal, hrabal nohama v písku, máchal ocasem a pohazoval hlavou, ale nakonec ustoupil, pevně držíc v tlamě nepozřené sousto. Prošel jen metr od lidí, skrčených pod kapradinou, i přes to, jak je písek měkký, bylo cítit otřesy způsobené vahou jeho těla.

Nový majitel tří až čtyř tun stále ještě žijícího masa se nad kořistí sklonil a zabořil do ní své zuby. Z hadrosaurovi na jedno kousnutí urval téměř pětinu. V tu chvíli zraněné zvíře vydechlo naposled.

Před obrovitými dravci byli malí lidé relativně v bezpečí. Ale záhy se objevila hrozba i pro ně. Na pláži se, v bezpečné vzdálenosti od krmícího se gigantického masožravce, vyrojila skupinka menších hbitých dinosaurů, velikosti připodobitelných k větším psům. Ač vypadali křehcí a malí, jejich dlouhé nohy se třemi prsty ozbrojenými zahnutými drápy a tlamy plné sice drobných, avšak zjevně ostrých pilovitých zubů, dávaly jasně znát, že jsou smrtelně nebezpeční. A velmi brzy se víc, než o to, čím se krmí obr, začali zajímat skupinku neznámých tvorů, krčících se v úkrytu pod vegetací.

„Raptorů?“ hlesnul Radim.

„A copak já vim? Znáš nějaký jiný dinosaury, než našeho Alioráma, Tyranosaurexe, kterýho znaj asi úplně všichni, a těch pár potvor, se kterými jsme dělali, nebo je vidáš v televizi? Já ne. Klidně to může bejt trap-tor!“ odsekl Filip, pozorujíc dotěrné dravečky.

„Maniraptorů,“ řekl Řehoř. „Myslím, že tenhle pojem sdružuje všechny tyhle malé potvory.“

Malí dravci poskakovali a pobíhali sem a tam, v půlkruhu kolem lidí. Zdálo se, že studují potenciál jejich skupinky jako kořisti. Čas od času některý z nich udělal jakýsi klamný výpad.

„Sakra, Jirko!? Slyšíš?“ rozčiloval se Libor nad absencí spojení.

Nejbližší maniraptor se prudce vymrštil do vzduchu. Řehoř si všimnul, že se Adéla ocitla na kraji skupinky právě včas, aby se před ní dokázal vrhnout. Draveček mu přistál na hrudníku, jednu pařátu mu zabořil do jeho levé části a druhou do pravého ramene. Tím ho převážil a Řehoř padl na záda. Maniraptor byl sám zjevně vyvedený z míry, protože na okamžik zaváhal. Dost možná se rozmýšlel, jestli má skočit na původně zamýšlenou kořist, která se mu třebas jevila jako snazší, nebo jestli má pokračovat v boji s neplánovaným protivníkem. Každopádně, tenhle čas zase stačil Adéle, aby jako správná druhá strana těžce mince pomohla zase Řehořovi. Nakopnula bestii, až se maniraptor převrátil na bok. To ho donutilo k ústupu.

Nedalo se ale říci, že by tím byl boj s maniraptory skončen. Pouze se o trochu vzdálili a s hlavami u sebe postávali, jakoby se radili, co dál.

„Klacky, sežeňte alespoň klacky,“ rozkázal Libor zbývajícím technikům. Sám se připojil k Adéle, která se skláněla nad Řehořem, zatímco Filip s Radimem se snažili držet maniraptory v bezpečné vzdálenosti.

„Do hajzlu, nemáme ani pitomou lékárničku!“ zaklel Radim Halík.

„Řehořku, Řehořku, bolí to?“ ptala se Adéla konejšivým tónem.

Na první pohled Řehořovi nic nebylo, pouze měl potřhané oblečení. Jen tu a tam kolem rozpáraných míst se objevilo několik červených skvrnek. Jakmile však Adéla z přítele stáhla košili a tričko, ukázaly se krvácející hluboké tržné rány, odhalující vnitřní strukturu svaloviny a v jednom případě dokonce kost.

„To je zlé,“ vydechla Adéla. *Takováhle zranění vídala za války, způsoboval je šrapnel dělostřeleckých projektilů a střepiny ručních granátů. A vždycky to bylo hodně vážné.* „Musíme se odsud co nejrychleji dostat!“ řekla rázně.

Ale maniraptorů se rozhodli, že je odejít nenechají, ať by chtěli jít kamkoli. Rozmístili se kolem nich do půlkruhu a zase začali stupňovat svou agresivitu. Technici přišli odkudsi z porostu s několika krátkými zohýbanými vět-

vemi. Na první pohled bylo zjevné, že ty na odražení blížících se zuřivých útoků malých predátorů stačit nebudou.

*

„Napadli je!“ vykřikl Jirka, sledující dění na monitoru. „Musíme jim pomoci!“

„Uklidněte se, Káně. Všechno je pod kontrolou,“ řekl rázně Gabriel, ale slabé chvění jeho hlasu prozrazovalo, že je velmi nervózní.

„Co je pod kontrolou? Jak to, že na ně takhle vidíme, když jsou skutečně ve druhohorách? A co je támhle to, ta koule v hale, když to není holovirtuální realita?“ chrлил otázky šéfprogramátor.

Gabriel se překvapeně otočil.

„Vy jste skutečně odstranil bezpečnostní protokoly a navedl jste řídicí počítač do situace, kdy opět došel k přesvědčení, že není nic reálnějšího, než realita samotná. Od začátku jste to takhle plánoval, včetně toho, že jste nás dostal do presu a vynutil si tak znovuzavedení desisu, že? Ten náš nápad na využití verebehky k léčbě šokem toho Liborova traumatu, to už byla jenom třešnička na dortu, která přišla přesně v tu správnou chvíli.“

„Je vidět, že si umím vybírat lidi. Vy jste právem šéfprogramátor,“ usmál se Gabriel.

„Jenom nechápu, jak jste řešil problém s energetickými nároky... a jak to, že tady máme tu barevnou kouli, co vypadá jako skutečná scenerie?“

„To napadlo jeho, řídicí počítač. Nekratší vzdálenost mezi dvěma body v časoprostoru je prý nula. Navrhl využít gravoelektrodynamické časoprostorové spirály, která vytvoří obří samokumulativní elektromagnetickokinetickou cívku, díky níž dokáže přitáhnout dávno minulý čas do naší reality. K tomu bylo pouze...“

„Zapotřebí jednorázového prvotního impulsu, aby se vír roztočil a mohl generovat elektromagnetickokinetické pole, nasměrované do minulosti,“ dokončil Gabrielovu myšlenku Jirka Káně. Šéf ho za to odměnil několikerým zaplácáním rukou a ruku.

„Tak tak, Káně. A pan Tanaka si teď za těžkých prachy střílí svého dinosaura. Až mi doplatí zbytek ceny, tak ze mě bude boháč, a co víc, objednávky podobných dobrodružství se jen pohnou.“

„Ale šéfe, víte, jaký jsou rizika! Copak jste nečetl Bradburyho?“

„Pro tohle jsem vás z toho vynechal, pánové. Ty vaše podělaný uvědomělý kecý. Přitom jste z minulosti přitáhli Adělu a? Nic se nestalo. Něco vám řeknu. Je to přesně tak, jak jste si to odůvodnili vy, *minulost už byla, takže budoucnost s čímkoli, co se v ní stalo, počítá*. Navíc, čím dál v minulosti to je, tím víc času je na to, aby se takové zásah vytratil.“

„Šéfe, tohle všechno jsou jenom spekulace. Na to by se muselo udělat spoustu simulací, a i tak by člověk neměl žádnou jistotu, to nejde odmávnout jen tak. A co se týče Adély, vzhledem k tomu, že to není tak daleko v minulosti a měli jsme určitý vstupní informace od jejího bratra, pana Kranse, tak jsme byli schopni dopad jejího přesunu v čase odhadnout. Ostatně, Krans vás taky velkoryse odškodnil. Ale vám to bylo málo, co? Odkdy jste na tomhle dělal?“

„Tohle jsem plánoval od chvíle, co jste přede mnou zazdili ten software na cestování časem, po návratu z pětačtyřicátýho! Ještě s debilní výmluvou, že se to všechno speklo při požáru. Hovno. Věděl jsem, že to máte určité zálohovaný minimálně na jednom vzdáleném serveru. Nechal jsem svoje specialisty čenichat kde se dalo, ale vy jste to už stačili uklidit a smazat. Okradli jste mě, hajzlové!“

„Pane Gabriel, nikdo vás neokradl. K ničemu jsme to nepoužili, jen jsme to bezpečně uložili, kdyby to lidstvo někdy v budoucnu potřebovalo. A před váma jsme to zatloukli právě proto, abyste neudělal takovou hovadinu, jako teď. Protože nám bylo jasný, že ta vaše hamížnost převálcuje jakýkoli uvědomění!“

„Jděte do prdele, Káně. Seru na lidstvo, protože to z vysoka sere na mě. Lidstvo mi nikdy nic nedalo, všechno jsem si musel urvat sám. A pro vás a tu vaši partičku pošuků mám doporučení. Zvesela zpívejte píseň toho, koho chleba jíte. Mou. Protože jinak vám udělám ze života peklo. A nemusím vám dlouze vypravovat, co všechno bych mohl, myslím, že si to dokážete představit. Samozřejmostí je, že byste si už neškrtli jinde, než za svým osobním počítačem a i to by vám pravidelně zneprjemňovala kriminálka!“

Gabriel, spokojený se svým řečnickým výkonem, si založil ruce na hrudi. Přenesl svou pozornost na monitor, který sledoval Tanakův oddíl pomocí širokoúhlé kamery se speciální dalekodosahovou optikou. Ta byla namontována na rameni speciálního jeřábu, schopného proniknout do bubliny oddělené reality minulosti, jako ty, které ji sledovaly doposud. Pan Tanaka si svůj hrdinský kousek samozřejmě nechal zdokumentovat. Nejen proto, aby se mohl chlubit, ale také, aby záznam podrobil hloubkové analýze a tak se ještě před doplacením ceny ujistil, že nebyl podveden.

„Zasranej megalomane,“ zasyčel si Jirka pod vousy, které mu na pravidelně holené tváři rašily jen jako drobné pichlavé chloupky.

„A mám pro vás ještě jedno překvapení, ale to si probereme, až se vrátí zbytek týmu,“ řekl vítězoslavně Gabriel.

Jirka Káně zakoulel očima a unaveně si rukou promnul obličej. *No, alespoň že se Libor konečně postavil na nohy.*

„K čertu!“ vztekal se Filip. „I kdybychom se přes ty bestie dostali, tak kam chcete jít? Kudy se dostaneme domů?“

„To budeme řešit až potom!“ řekl Radim a praštil po hlavě maniraptora, který si v rychlém výpadu troufl sotva na metr k němu.

Drobní dravci zjevně nehodlali nechat kořist na pokoji, přestože si několik z nich odneslo šrámy od přesné rány klackem. Zjevně byli zvyklí na to, že se kořist brání. Někteří z nich měli tělo zdobené většími nebo menšími šrámy, dost možná právě od takových soubojů.

Další drobný dravec využil kratičké nepozornosti lidí, kteří se soustředili na Radimův protiútok, a udělal jediný dlouhý skok, kterým přistál u Libora. Popadl jej za nohu a s neuvěřitelnou silou jej táhl po písku pláže. Libor řval. Částečně bolestí, částečně překvapením. O vteřinu později už u něho stáli další dva dravci a rvali z něho šaty v domnění, že je to volná kůže.

Zaváhání ostatních lidí z týmu trvalo jen dvě, tři vteřiny. Pak se strhla mela. Muži se vrhnuli na maniraptory a začali je hlava nehlava mydlit klacky. Predátoři řvali a lidé také. Během deseti vteřin se na místě souboje vytvořilo nepřehledné klubko zmítajících se těl. Rány klacky, pěstmi a odrápenýma nohama, nebo ocasy, sršely na všechny strany.

A do toho se ozval ryk lodní sirény.

Maniraptori zmizeli jako pára nad hrncem. Lidé osaměli na rozryté písčité pláži. A z výšky druhého patra na ně shlížela malá krutá očka obra, který se ještě před chvílí krmil na nedaleké mršině hadrosaura. A teď rozmrzele klapal tlamou, ze které mu visely krvavé proužky masa. I na tu dálku bylo cítit, jak má horký dech, o jeho zápachu ani nemluvě. Rozruch ho vyrušil u oběda. Ale co hůř, vyprovokoval jeho zvědavost.

Gigant se sehnul ke skupince lidí, naprosto paralyzovaných hrůzou a zdánlivě bezvýchodnou situací, ve které se nacházeli. Rychle začemichal a pak...

...tělo dravce vybuchlo. Zhruba v místě hrudního koše prasklo jako rozšlápnuté rajče a krev a cáry vnitřností létaly na všechny strany. Bezvzládná mrtvola se zřítíla jen kousek od překvapených lidí, její končetiny a ocas sebou reflexivně šubaly.

„No, zdá se, že pro nás konečně někdo přišel,“ řekl Řehoř, ležící stále pod listy kapradiny, s hlavou Adéle v klíně. Sykal bolestí při každém pohybu, jak se jeho rány probíraly z šoku a začínaly ho palčivě trýznit, ale snažil se zahlednout skupinku mužů, která se blížila. Vedl je nějaký menší chlapík, se zbraní velkou skoro jako on sám.

Z příchozích se vyklubalo po zuby ozbrojené komando asiátů. Doprovázel je muž, tlumočník, kterého znali z administrativní budovy. Přibíl tam před dvěma měsíci, spolu s asi desítkou nových zaměstnanců Virtualdromu.

„Co to má znamenat?“ zeptal se ho Filip.

„Náš zákazník, pan Tanaka, se svým týmem, si přišel pro svou trofej,“ odpověděl tlumočník, jakoby to byla ta nejsamozřejmější věc na celém světě.

„Ten parchant mě kousnul do nohy... a poškrábali mě,“ sténal Libor.

„Tak si říkej, že jako zase ty nohy nemáš,“ zavrčel Filip.

„Teď to nejde!“ protestoval Libor.

„Taky nevíš, co chceš!“

Adéla se vydala na pomoc Liborovi, aby zjistila, jak moc jsou jeho rány vážné. Byl na tom zhruba jako Řehoř. Přitom se jednalo o zdánlivě nevinné střety. Ti malí maniraptori byli smrtelně nebezpeční už jenom při letmém kontaktu. Možná to souviselo s tím, že se správně předpokládala velmi tuhá kůže a svalovina u všech druhů dinosaurů a tito lovci na to byli náležitě připravení. Také ostatní účastníci potyčky si nesli pár nehezských šrámů.

„Haló, pane, potřebujeme dostat všechny co nejrychleji k lékaři, jinak se jim ty rány zanítí a mohly by vážně ohrozit jejich život,“ zavolala Adéla k tlumočnickovi.

Ten se otočil k asiatovi, vedoucímu skupinu, a něco mu japonsky řekl. Japonec se blahosklonně usmál a cosi pokynul svým vojákům. Ti úslužně přikývnuli a vrhli se k mršině zastřeleného dravce.

„Pan Tanaka pouze svým lidem nakázal zajistit trofej a hned se s vámi vrátí do bezpečí Virtualdromu,“ přikývnul tlumočník.

Členové Tanakova komanda se pustili do odělování mohutné hlavy dravce od těla. Počínali si profesionálně, se zjevným umem. Přesto jim dalo pořádnou práci proříznout dravcovy tuhé tkáně. Nakonec jeden z nich popadl malou motorovou pilu a nastartoval ji. Řev benzinového motoru se rozléhal široko daleko.

„Ať to zhasnou!“ vykřikl Řehoř téměř hystericky.

Adéla se k němu tázavě otočila a pak pohlédla směrem, kterým ukazoval. Hladinu nedaleko břehu prořízl nízký dlouhý hřbet mořského predátora. Člověk mohl jen odhadovat, zdali jej přilákal pach krve, nebo boj na pláži, ale hluk ho jisto jistě zajímal. Adéla se obrátila k mužům z komanda a volala na ně, aby se vzdálili od vody. Mršina velkého theropodního karnivora ležela sotva pět metrů od dorážející linie příboje. Jenže oni ji nerozuměli. A tlumočník ji neslyšel. Alespoň, že to pochopili lidé z Virtualdromu a bleskově se stáhli k porostu, který ale vlastně nebyl o nic bezpečnější, než moře.

Dravec, snad Mosasaurus, vystartoval z vody rychlostí střely vypuštěné z ponorky. Měl protáhlou skoro krokodýlí hlavu a tělo silné jako trup moderní vlakové soupravy. Na pláž prostě vyjel po břiše, odrážej se předními ploutvemi velikosti vrat od stodoly a ocasem, který se vlnil ještě nějakých deset metrů od břehu. Jediným sklapnutím obrovských čelistí uchopil mršinu, vzduchem se neslo praskání kostí a skřipání písku pod obrovitým tělem, vrčení mořského dravce a strašlivý nářek zraněné lidské bytosti. Těžce zraněné lidské bytosti.

Muži z Tanakova komanda popadali na zem, jak se tělo gigantického karnivora dalo do pohybu, klouzaje do vody. Ozvaly se výstřely samopalů a pak duté rány Tanakova záklužového ručního děla. Ale to Mosasaura rozhodně nezastavilo, i když na několika místech jeho těla exploze vyrvaly velké části tkáně. Teprve, až když mořského dravce jeden granát zasáhl do čelisti, pustil mršinu theropoda a zmizel pod vodou. Vzápětí se v těch místech začala znovu vařit voda, jako při brodění hadrosaurů. Zraněný Mosasaurus bojoval o život s dalšími mořskými dravci, kteří vycitili jeho slabost.

Střelba utichla. Mrtvola karnivora ležela zpoila ve vodě. Tanaka nervózním štekavým hlasem přikázal svým lidem, aby dokončili amputaci hlavy dravce. Adéla s hrůzou pozorovala horní polovinu lidského těla, které zůstalo ležet na zkrvaveném písku po útoku Mosasaura. Smrtelně zraněný Japonec už nekřičel, jenom naprázdno otevíral ústa a křečovitě škubal rukama. To bylo už i na Adělu hodně, stres a znechucení vyhnaly obsah jejího žaludku ven.

Zatáhlo se, zvedl se vítr a vzduchem poletovaly první velké kapky vlašného deště. Jeho šumění se mísilo s šustěním porostu, kymácejícího se v poryvech proudícího vzduchu.

„Odkud jste přišli?“ zeptal se tlumočníka Řehoř, který se namáhavě vyškrábal na nohy. Velké kapky deště mu dopadaly do ran a způsobovaly palčivou bolest větší, než ta, která ho trýznila doposud. Když mu muž ukázal směrem po pláži a řekl, že je to asi půl kilometru, zvedl stále ještě dávící Adělu na nohy a pokynul ostatním, aby ho následovali. Vydali se pryč z tohoto prokletého místa a na Japonce nečekali. *Ať si kuchají mrtvolu a klidně se při tom nechají sežrat.*

Šli po písčitém pruhu, štrůdl otřesených programátorů a techniků, a tiše se modlili, aby se jim do cesty nepostavila už žádná z těch druhohorních potvor. Ovšem naprázdno. Neurazili ani tři sta metrů a ti proklátí maniraptorů tu byli zas. Ale ne pět nebo šest, jako předtím. Ale nejméně patnáct, dvacet, těžko spočítat, protože sebou mleli jako pytel blech, hbitě poskakujíc kolem, měnice si mezi sebou místa a

vzdálenosti, protože už věděli, že tahle kořist se dokáže solidně bránit.

Libor, kulhající po zraněné noze, se otočil, aby se podíval, zdali se dovolá pomoci u Japonců. Ale ti byli někde za těmi dvěma mršinami na pláži a dovolat se jich bylo zhora nemožné, protože kolem hučel déšť ve vegetaci a hluk ještě umocňoval vítr. *No, tak tady někdo poobědvá... a my to už asi nebudeme,* pomyslel si. *Sakra, potvory, běžte se nažrat támhle, o kus dál.*

Z blízkého křoví hbitě vyběhl poměrně malý a lehký Alioramus. Tak tohle znali. Aby ne, když to byl jejich fyziobot. Ale to maniraptorů nevěděli. A tak zase předvedli ten jejich trik s bleskovým vyklizením bitevního pole. Alioramus se na okamžik zastavil a sledoval očkama skupinku lidí. Pak se proti ní rozběhl tak, jak měl v programu a zaútočil speciálně na Libora. Ten se na okamžik leknul, protože Aliorama znal pouze jako záměrně předvedený „nepovedený“ hologram, aby vynikla jeho opravdovost. Ale když se draveček sotva metr od něho zastavil a vyzývavě pohodil hlavou, došlo mu to. Přistoupil k fyziobotovi a přátelsky ho poplácal po tváři těsně nad zubatou tlamou.

„Jo, ty jsi náš hodnej hoch, že jo!“

Alioramus zavrtěl ocasem a poskočil sem a tam, připomínaje hravé psisko. A pak se rozběhl pryč od nich, po písčitém pruhu pláže, táhnoucím se do dálky.

Mrtvá těla. Ležela všude. Lidé, dinosauři, zvířata. Krev. Maniraptorů poskakující kolem, cvakající malými zubatými tlamičkami. *Všechny vás sežerem!*

Zvonění mobilu.

„Řehořku, zvoní ti mobil,“ ozval se Adélin hlas.

Display mobilu. 1 hodina 35 minut. Volá JIRKA.

„No!?“ hlesl Řehoř do přístroje.

„Ahoj Řehu, to jsem já, Jirka!“

„Já vím,“ odpověděl protahovaně Řehoř, únava a léky proti bolesti tížily jeho víčka a zpomalovaly mu mozek. Rány od těch mrňavých hajzlíků se mu hojily celkem dobře, ale bolelo to. A taky to nebylo úplně bez problémů. Infekce, a za těch pár hodin, než se tehdy dostal k doktorovi, tak už počínající sepse.

„Hele, Řehu, promiň, že volám takhle v noci. Jsem ve Virtualdromu a potřeboval bych tě tady!“

„Ses tam vloupal?“ zeptal se Řehoř. Všichni přece dostali měsíc nuceného volna, aby mohli Gábovi specialisté nahrát a zamaskovat kontrolní software, který bude hloubkově špiclovat jejich práci. Gabriel se přece bojí, aby mu zase něco nezatloukli, a tak nezpůsobili škodu, blbec. Tohle bylo to jeho překvapení. *Specialisté, pche. Na víru obrácení hackeři, nic jinýho.* No,

přece s tím Tanakou to byl obrovský úspěch. Přišel, viděl, zvítězil, zaplatil. Dostal svou trofej a nechal tam jenom dva lidi z komanda. Jednoho mu oddělal Mosasaurus a druhého při souboji u mršiny smrtelně zranili na krku maniraptorů. *Se ztrátami se počítá.* Takovým úspěchům nesměji nijak stát v cestě.

„Nevloupal, zavolal mě Gába. Má prdel staženou, protože jsme měli pravdu, s tím, že to není jen tak, zahrávat si s minulostí. Řehu, slyšíš mě?“

„Jo, jo, slyším!“

„Řehu, máme problémy. Liborovi jsme trauma vyléčili, ale způsobili jsme daleko větší... Po tom skoku do druhohor se to nezavřelo. Víš, ten vír po té časoprostorové relaci se neztratil. Rotuje dál a nabírá na síle. A zdá se, že začíná

ovlivňovat obě strany, současnost i minulost. Nevím, jestli je to tím, že tam zůstala část toho mrtvého, nebo náš fyziobotickej Alioramus, nebo to způsobila ta paseka, co tam japončáci na dělali. Každopádně potřebuju, abys mi pomohl vymyslet, co s tím. Zatím se podle simulací zdá, že se bude muset někdo zase vydat do druhohor a pokusit se to zavřít odtam. Hele, přijeď, jak budeš moci!“

„Dobře!“

Řehoř se s trhnutím probudil, celý zpocený. Byl to jenom sen, nebo mu Jirka opravdu volal? Proboha, co to říkal? Podíval se na hodiny na mobilu, 2.48. Adéla vedle něho tiše oddechovala. Navolil příchozí hovory...

Červenka Pavel – Dovolená, na kterou se nezapomíná

Bylo krátce po poledni, měl jsem chvíli čas, a tak mě napadlo, že zavolám přítelkyni a pochlubím se, jak jsem pochodil s naší dovolenou.

„Ahoj zlato, dnes jsem zaplatil zálohu na dovolenou,“ začal jsem hrdě, hned, jak Helena zvedla telefon. „Ano, všechny dokumenty jsem kontroloval a jsou v pořádku,“ čelil jsem okamžitě jejím radám a dotazům. „Ne, nešlo to udělat jinak, tohle je jediná cestovní kancelář zabývající se dovolenou v čase, a tak se nedalo zajít do jiné agentury přes ulici,“ začal jsem být už nevrlý, když Helena, místo výkřiků oslavujících mou genialitu, nepřestávala neustále něco namítat. A přitom tahle dovolená byl její nápad.

Nakonec jsem se uchýlil k drobné lži, že musím končit, protože mě shání šéf. „Večer si prohlédneme všechny materiály, kterými mě vybavili,“ řekl jsem ještě, položil telefon a začal přemýšlet o tom, proč jsem se nechal do téhle šíleně předražené záležitosti vmanévrovat. A když už se tak stalo, proč místo opěvování mých schopností, poslouchám jen samé připomínky?

Sebelítost jsem zahnal dvěma nadstandardně objemnými panáky whisky, a tak jsem večer musel na cestu použít taxi. Mohl jsem si vzít prášky likvidující alkohol v těle a dojet k přítelkyni úplně střízlivý vlastním vznášením, ale to jsem nechtěl. Tedy, nechtěl jsem být střízlivý - řízení by mně nevadilo.

U Heleny jsem dostal večeři a pak jsme se vrhli na prohlížení obrázků světa, který téměř v ničem nepřipomínal dnešek.

„Ale tady jsou jenom obrázky a filmy z různých období. Žádná konkrétní nabídka tu není,“ prohlásila po chvíli přítelkyně zklamaně.

„No, to je prý filozofie téhle cestovní kanceláře,“ vybavilo se mi plácání jejich zaměstnance,

„zákazník si vybere období, které ho zaujalo a pak teprve domlouvá vlastní rekreaci.“

„A ty už sis vybral?“

„Nevybral,“ zavrtěl jsem hlavou, „ale možná by se mi líbilo něco v době, kdy ještě technika nevládla světu, abych trochu vypadl z té každodenní rutiny.“

„Hm,“ pokrčila Helena nos, „to já bych možná chtěla na vlastní oči vidět právě techniku – ale takovou tu primitivní. Vozítka poháněná rachtícími a kouřícími motory, létající stroje využívající k pohybu vrtuli a tak...“

„Jo, to by taky bylo docela fajn,“ zahuhlal jsem, aniž bych nějak zvlášť poslouchal. Vypitý alkohol a dobrá večeře udělaly své a já začal dřímat.

„Viš, co mi vrtá hlavou?!“ zvýšila Helena hlas, když si všimla, že usínám a neúčastním se konverzace.

„Ne,“ zahuhlal jsem v polospánku a projevil alespoň takto zájem o její duševní pochody.

„Jakým způsobem dokáže ta agentura obstarat dobové letenky, jízdenky, či palubní listky v případě, že budeme cestovat nějakými dopravními prostředky? Kdyby se jednalo o procházku v ..., jak se to jmenovalo? Byly tam stromy, tráva?“

„Myslíš lesy?“ probral jsem se už úplně z podřimování.

„Lesy ne, ty ještě někde existují i dnes. Tohle bylo ve městech.“

„Tak parky?“

„Jo, parky. Takže, kdyby se jednalo o procházku v parku, nebo kdybychom se chtěli v Londýně podívat na Eiffelovku, když ještě stála...“

„Zlato,“ přerušil jsem svou přítelkyni, „v Londýně Eiffelovka nikdy nestála, tu bychom tam

hledali marně v jakémkoliv čase. Ta stála ve Francii – v Lyonu.“

„To je jedno, chci jenom říct, že kdybychom se tam jenom procházeli, dali si něco k jídlu a šli třeba do muzea, tak se tak nějak ztratí, že do té doby nepatříme. Něco jiného ovšem je, když se povežeme, poplujeme, či poletíme. To budeme potřebovat letenku, nebo palubní lístek. Máš představu, jakým způsobem, to mají vymyšlené?“

„Nevím, ale není to jejich starost?“ zkusil jsem zažehnat debatu, u níž jsem tušil, jakým směrem se bude ubírat. „Takovéhle věci snad řeší neustále, tak to určitě nějak zvládají. Nehledě na to, že jim zaplatíme tolik, aby nás tohle nemuselo zajímat.“

„Máš možná pravdu, ale mě to stejně zajímá. Říkal jsi, že zítra jdeš do práce až na jedenáctou, tak by ses mohl v agentuře zastavit a zjistit, jak se věci mají.“

Druhý den jsem tedy přetlumočil zaměstnanci cestovky, který se představil jako Viktor, otázky mé přítelkyně a čekal, co z něj vypadne.

„Vaše přítelkyně se nemusí obávat. Naše cestovní kancelář má...“

„Ona se neobává,“ přerušil jsem ho netrpělivě. „Je jenom zvědavá a myslí si, že musí všechno vědět. *A možná mě chtěla taky trochu nasrat,*“ dodal jsem ještě polohlasně.

„Co vás tedy zajímá?“ zeptal se Viktor s neúplně dobře zamaskovaným úšklebkem. „Všechny detaily a veškeré vaše dotazy zodpovíme při předávání poukazu,“ dodal, teď už opět se stoprocentně servilním úsměvem.

„Jen mi řekněte, jakým způsobem zajišťujete vstupenky, letenky a podobné věci, já to předám dál a budeme mít všichni na chvíli klid.“

„Převážně tak, že máme v různých obdobích své agenty, kteří pro nás tyto služby zajišťují,“ odpověděl chlap kupodivu bez vytáček a stručně. „Dovoluji si jenom připomenout,“ dodal ještě, když se podíval na holografický panel, který se objevil v rohu jeho stolu, „že vaše rezervace se týká období od začátku našeho letopočtu do roku 2000. A během deseti dnů musíte doplatit zbytek ceny a uzavřít závaznou smlouvu na...“

„To víme,“ skočil jsem mu znovu do řeči. „Té informace si nelze nevyšimnout - ve vašich materiálech se neustále opakuje. Nehledě na to,“ dodal jsem ještě jedovatě, „že jenom na záloze jsem zaplatil tolik, jako bych vaši cestovní kancelář kupoval, a ne se s ní jen chystal na dovolenou. A na to, jak jistě uznáte, se zapomenout nedá.“

„Tento způsob rekreace není pro každého,“ začal okamžitě muž obhajovat finanční politiku kanceláře. „Je založen na velice nákladné, supermoderní technologii cest v čase. A uvědomte si, že každá jednotlivá dovolená se skládá v podstatě ze tří částí: z cesty do vybraného ro-

ku, z vlastního pobytu a programu ve zvoleném roce a místě. No, a pochopitelně je zde ještě návrat do naší doby.“

„Podívejte se, Viktore,“ přerušil jsem jeho naučený monolog, „co jsem měl za úkol zjistit, jste mi, až nečekaně srozumitelně a věcně, vysvětlil. Já jsem spokojený a vy šetřete síly na příští týden, kdy se mnou přijde má přítelkyně - to tak jednoduchý rozhovor nebude. Věřte mi, vím, o čem hovořím.“

Jenomže příští týden bylo všechno jinak. V naší pobočce na Měsíci se vyskytl problém a šéf usoudil, že k jeho vyřešení bude třeba naší fyzické přítomnosti. A tak místo do cestovní kanceláře jsem letěl na Měsíc.

„Jak to myslíš, že se mnou nemůžeš jít vybrat dovolenou?“ spustila Helena, když jsem jí oznámil tu nečekanou novinu.

„Tak, jak to říkám,“ odpověděl jsem na evidentně akademickou otázku, „letím pracovně na Měsíc.“

„A to se ta cesta nedá odložit, nebo nemůže letět někdo jiný?“

Ještě chvíli jsme se takhle dohadovali, až jsem musel připomenout, že tuhle šíleně drahou dovolenou si můžeme dovolit jen díky mé dobře placené práci.

Abych neodjížděl ve zlém, řekl jsem ještě, ať dovolenou vybere sama, že je pro mě důležitější s kým jedu, než kam. Byla to otřepaná fráze a trochu jsem se styděl, že používám takové bláboly, nicméně to zabralo. Rozloučili jsme se, dá se říci, v dobrém a má přítelkyně byla srozuměna s tím, že do cestovky půjde sama.

Jednání na Měsíci mně zabrala všechn čas, a tak teprve třetí den jsem se mohl spojit s Helenou. Když se objevila její tvář na obrazovce, kvitoval jsem s povděkem, že se netváří nijak našťavaně. Dokonce se lehce usmívala. Ale to možná jenom tak vypadalo, protože jsem musel vzít za vděk méně kvalitním dvourozměrným monitorem. Holografické spojení mezi Zemí a Měsícem je ve zkušebním provozu, a zrovna nefungovalo.

„Ahoj, zlato,“ začal jsem hodně originálně, „nezlob se, že jsem se neozval dřív, ale ta záležitost se ukázala složitější, než jsme předpokládali a... A co ty?“ ukončil jsem rychle svůj obhajovací monolog otázkou, když jsem si všiml, že Helena netrpělivě poposedává a čeká, až bude moci mluvit.

„Ahoj,“ spustila hned, jak jsem se odmlčel, „já jsem nám vybrala tu dovolenou.“

„To je dobře,“ řekl jsem trochu zaraženě, protože mě zaskočilo její nadšení, „kam tedy vyrážíme? A do jaké doby?“

„Jedeme do Itálie k moři.“

„Proč k moři? A proč do Itálie?“ zeptal jsem se vyděšeně. „Ty jsi vybrala dovolenou v nějaké

normální cestovní kanceláři? A co budeme dělat u moře?“

„Nech mě domluvit,“ přerušila mě lamento-vání. „Cestujeme k moři, ale na začátku před-minulého tisíciletí.“

„Tak to jo, ale je v tom velký rozdíl?“

„Jak se můžeš takhle zeptat?!“ vyskočila He-lena jak Martan z krabičky. „Tenkrát se dalo v moři koupat bez jakýchkoliv ochranných pro-středků, bez použití neutralizačních krémů i neoprénu. Na pobřeží nestály žádné továrny, všude jen čistý písek na břehu čistého moře. A taky málo lidí a ubytování v krásném městečku. Ale uvidíš sám, posílám ti nahrávky, co jsem dostala v agentuře. Až se na ně podíváš, také se do toho místa zamiluješ.“

„Ale pokud si vzpomínám, chtěla jsi cestovat nějakým dobovým dopravním prostředkem. To neměli v nabídce něco takového?“

„Ale ano, mohli jsme plout z Anglie do Ame-riky velkou zaoceánskou lodí na parní pohon, nebo letět vzducholodí, či jak se to divně vzduš-

né plavidlo jmenovalo, z Německa také do Ame-riky.“

„A to nebylo to, co sis představovala?“

„Víš, já jsem nakonec dostala trochu strach, že technické dovednosti v těch dobách nebyly na takové úrovni, abychom to riskovali. Ten chlapík z cestovky sice tvrdil, že žádné nebezpe-čí nehrozí, ale já mu nijak zvlášť nevěřila.“

„Asi máš pravdu, to moc bezpečně nevypa-dá,“ podpořil jsem její volbu, ačkoliv jsem si vzpomněl, jak mě hnala zjišťovat, jak je to s letenkami a palubními listky.“

„No vidíš,“ kývla přítelkyně spokojeně hlavou, „a tak, když jsem viděla, jaký je klid a pohoda v tom přímořském městečku, nemohla jsem odolat. Myslíš si tedy, že jsem vybrala dobře?“

„Určitě ano. Už se moc těším. Vypadneme z tohoto blázince a strávíme klidnou dovolenou v... Jak se vlastně to město jmenuje?“

„Pompeje. A konec srpna roku 79 tam prý byl obzvlášť výjimečný a nezapomenutelný.“

Charvát Jiří – Časová propulze

Temně rudá gigantická hvězda ozařuje celou pilotní kabinu. Gerhard, astronavigátor kos-mické lodi Trix, sedí zamyšleně v křesle před hlavním ovládacím panelem s nohama na přístrojové desce. Už je v této nehybné poloze ně-kolik desítek minut. Hlavou se mu honí řada nejružnějších myšlenek. On i celá posádka, která čítá celkem sedm členů, již druhý měsíc krouží kolem rudé hvězdy v planetární soustavě G – 335 a plní úkol, kvůli kterému sem byla poslána. Hlídkají hlavní pirátskou křižovátku v této části vesmíru. Všichni zločinci cestující galaxií využívají této hvězdy ke zrychlení svých kosmických lodí pro světelné skoky. Její obrov-ská gravitace je ideální odrazový můstek.

Když piráti zjistili, že toto klíčové místo hlídá bezpečnostní služba galaktické federace, jejich aktivita rázem ustala. Proto Gerhard pociťuje nudu, ale i únavu. Tolik dní a neustále bojová pohotovost, to člověka časem umoří.

Zvukový signál ho vyrušil z přemýšlení a upozornil na vykonání pravidelné kontroly všech systémů lodí. Gerhard se ani nepohnul, pouze očima přejel všechny přístroje a zkontro-loval jejich hodnoty. Za tu dobu se už naučil dívat. Nepotřebuje čist jednotlivé údaje, jeho mozek pouze vyhodnocuje to, zda je stav v normálu a stabilní.

Vzal tuto práci, protože jsou za ni slušné pe-níze. Toho půl roku to tady vydrží a potom si bude užívat. Už se vidí na prosluněných plážích australského pobřeží a na zasněžených svazích novozélandských velikánů. Cítí se pořád ještě

mladý, i když mu už táhne na čtyřicítku. Do mysli se mu neustále vkrádá myšlenka přítom-nosti hezkých slečen, které ho budou zcela jistě obletovat. Svoboda, to je to, čeho si nejvíce ce-ní.

Ženy se mu nepřestávají líbit. Na Trixu jich je několik. Hned, jak vstoupil na palubu, ho jedna zaujala. Ramenatá, vysoká, inteligentní černovlasá doktorka. Odměřená, nedostupná. Ze začátku jejich společné mise se jí snažil ve-třít do přízně, ale neuspěl, tak jako ostatní pánské osazenstvo. Neustále si zachovává svůj obraz neohrožené amazonky. Své city ovládá dokonale.

Přistihl se, že si začíná pohrávat s myšlenkou podívat se, co právě slečna dok-torka dělá. Jeho pohled spočinul na nejbližší klávesnici. Kódy pro spuštění programu na vi-zuální kontakt do soukromých kabin jednotli-vých členů posádky jako vedoucí směny zná, ale podle předpisů je smí použit pouze v nouzi, pokud je vyhlášen některý stupeň bojového poplachu, což právě teď není.

Z pokušení ho vytrhl příchod Richarda, veli-tele celé mise.

„Nazdar, jak se ti slouží?“ zeptal se.

„Ale jo, jde to.“

„Co je nového?“

„Jako obvykle, nic,“ zabručel.

„Ti pacholci si našli jinou cestu. Volalo stře-disko, že pašeráctví se výrazně snížilo, ale zcela neustalo.“

„Používají jinou planetární soustavu. Třeba G – 338, její hvězda má podobnou gravitaci.“

„Tam naši hlídají také. V tom bude ještě něco jiného.“

„Vždyť je to jedno, svoji práci odvádíme.“

„Gerharde, nech toho, myslím, že na toto téma jsme už diskutovali dostatečně dlouho.“

„Dobře, dobře, veliteli, už nic neříkám.“

„Hm.....“, řekl, otočil se a odešel. Jednou mu z toho praskne hlava, když bude takhle přemýšlet za ostatní.

Přistihl se, že v koutku duše s piráty sympatizuje. Fascinuje ho jejich dobrodružný život. Pravda, pohybují se na hranici zákona, kolikrát i za ní, ale jsou svoji. Celý život proti nim bojuje, ale cítí, že jim fandí. Několikrát navštívil jejich doupata na různých vesmírných štacích, ale nikdy nedokázal proniknout do jejich společnosti. Mají vypěstovaný jakýsi instinkt a zdálky už v něm větrí policajta. Tato uzavřená společnost ho nikdy nepřijala. Už několik pirátských existencí zlikvidoval, ale nepřináší mu to uspokojení.

„Jak vypadají výsledky zdravotních testů?“ náhle se ozvala doktorka v komunikátoru.

„Je, promiň, já nevím.“

„Tak dělej, čekám.“

Nuda a bezpředmětnost ho ubíjí, jak na tohle mohl zapomenout? Je to vlastně téměř jediná možnost rozhovoru s touto krásnou bytostí, jakou doktorka Tereza právě je. Připnul si sondu a spustil test. Určitě bude všechno v pořádku, jako vždy.

Strašně ho provokuje. Při pomyšlení na ni se celý zachvěl. Opět ho ovládl mužský šovinismus. Má pocit, že ji musí dostat. Představa její sexuální extáze je nehorázně intenzivní. Vzrušuje ho i její hlas přefiltrovaný elektronikou. Odeslal všechna data a přemýšlí o její osobnosti.

Náhle se pilotní kabina probudila. Počítače začaly chrlit sloupce dat. Centrální jednotka se rozhlučela zlověstným tónem. Postupně začínají startovat všechny bezpečnostní systémy. Loď začíná manévrovat. Pozor, něco se děje!

Gerhard zareagoval bleskurychle, přesně podle předpisů. Ihned zvolil bezpečnostní program nejvyšší priority. Všude po lodi se rozzevčuly bezpečnostní varovné sirény. Postupně se začali hlásit jednotliví členové posádky.

„První palebné stanoviště aktivováno,“ ozval se z komunikátoru jako první hlas Nikolaje.

„Druhé palebné stanoviště taky připraveno,“ ihned ho následovala Ingrid.

Do kabiny vpadli velitel, a vrhl se do pilotního křesla.

„Velitel na můstku,“ promluvil do mikrofону hned, jak dosedl.

„Ošetřovna připravena,“ ozvala se Tereza.

„Už jsme na cestě k vám nahoru,“ zahlásil hlavní inženýr Vladan. V množném čase mluvil, protože s ním zřejmě spěchá i poslední člen naší posádky Karina, doktorka přírodních věd. Během několika málo minut všichni zaujali svá místa a horečně se zapojili do činnosti.

„Gerharde, už víš co se děje?“ zeptal se velitel.

„Ještě chvílku to bude trvat, ale pracuji na tom.“

„Biologické ohrožení?“ otočil se ke Karin.

„Žádné nebylo zjištěno,“ odpověděla.

„Pohonně jednotky taky v pořádku,“ ozval se bez vyzvání Vladan.

„Mám to, něco se k nám blíží, vzdálenost necelé dva parseky.“

„Gerharde, hoď nám to na hlavní monitor,“ zvolala Karin.

„Hned to bude.“

Na obrazovce se začal vykreslovat obraz.

„Co je to?“ hlesl Vladan.

„Kosmická loď!“ vykřikl náhle Gerhard.

„Ano, blíží se k nám kosmická loď. Poznáváte ji někdo?“ zeptal se velitel. Otázka zůstala bez odpovědi. Všichni se soustředí na obraz před nimi a snaží se zachytit jakýkoliv detail, který by umožnil identifikaci.

„Pokud je v našem počítači, tak ji za chvílku máme,“ zauvažoval nahlas Gerhard, nepřestává sledovat střídavě hlavní monitor a monitor, kde probíhá srovnávací program. V sekundových intervalech se zde postupně zobrazuje celá přehlídka pirátských lodí z hlavní policejní databáze. Program se zastavil.

„Oligah. Je to Oligah,“ hlesl potichu Vladan. V pilotní kabině nastalo hluboké ticho, které trvá nekonečně dlouho.

Potom vypukl nepopsatelný chaos. Všichni vyskočili z křesel a začali se navzájem překřikovat. Někteří se chytali za hlavu, jiní nervózně pobíhali po místnosti. Oligah je totiž kosmická loď nejobávanějšího zločince v galaxii, několikaosobného vraha, pašeráka, lupiče a zloděje, kterého ještě nikdo nikdy nechytil. Ano, přímo k nim se řítila neskutečnou rychlostí kosmická loď samotného Clifa Godiho.

„Počkejte! Klid, ticho.....!“ snaží se překřičet ostatní Gerhard. „Něco není v pořádku.“

Všichni rázem ztichli.

„Co se děje?“ zeptal se velitel.

„Ne, Oligah to je, ale podívejte se.....“ ukázal prstem na monitor databázového programu. Na dolním okraji svítí nápis: **„Pravděpodobnost shody je 82 procent.“**

„Co to znamená? Proč to není stovka?“ zeptala se Karin.

„Ta loď je trochu přestavěná,“ odpověděl Vladan, „asi ji vylepšili.“

„Zaujměte bojová postavení. Držte se předpisů, jako kdyby to Oligah nebyl,“ zavelel velitel.

Všichni zaujali svá místa. Ovšem napětí v kabině by se dalo krájet. Oligah je pověstný tím, že jeho zbraňové systémy jsou na špičkové úrovni a jejich kadence je značná. Běžná hlídková policejní loď se mu nemůže rovnat. Mnohdy na ni nestačil ani křížník. Vidina nádherného lenošení u moře se Gerhardovi začala rozplývat.

„Střelci, nabíjejte tou nejkvalitnější a nejúčinnější municí, kterou máte,“ odevzdaně konstatuje velitel.

„Bůh nám pomáhej,“ tiše hlesl Vladan.

Oligah se zlověstně blíží, směřuje na orbit přesně do místa, kde s lodí parkují.

„Tady kosmická loď Trix a bezpečnostní hlídka galaktické federace, identifikujte se, prosím,“ řekl kapitán strohým hlasem do komunikátoru, aby dodržel protokol. Ticho v kabině je rušeno pouze hučením přístrojů. Nikdo ani nedutá.

„Tady kosmická loď Trix, ozvěte se, prosím,“ opakuje kapitán. Copak se někdy Clif Godi s někým bavil? Když se přiblížil na dostřel, bez jakéhokoli slova začal pálit. S napětím všichni sledují monitor, na kterém jsou zobrazeny dvě kružnice. Jedna, ta s menším průměrem, ohraňuje oblast dostřelu jejich zbraní, a ta druhá, s daleko větším průměrem, je předpokládaný dostřel Oligahu, pokud jeho zbraňové systémy Godi nevylepšil. Už se opět znatelně přiblížil, za chvíli bude na dostřel zbraní.

Už mají vizuální kontakt. Pohlížejí na monstrozní bitevní loď a mají pocit, že o výsledku jejich vzájemného souboje je již rozhodnuto.

„Gerharde, jak to vypadá z jeho kursem?“ zeptal se velitel.

„Nezměněn, pořád směřuje přímo k nám.“

Kružnice se dotkla modrého křížku, který na monitoru označuje jejich pozici.

„Zapněte maskovací zařízení a obrané štíty, teď!“ vykřikl velitel. „Střelci, hlaste, jak jste na tom!“

„Snažíme se zamířit, ale jsou ještě moc daleko,“ odpověděl Nikolaj.

„Ihned, jak to půjde, tak palte bez rozkazu.“

Tak teď nemůžou dělat vůbec nic, jenom sedět a čekat, kdo vystřelí dřív. Nikdo ani nedý-

chá. Copak se jim asi teď honí v hlavách, když smrt je tak blízko?

Na palubě Oligahu je ticho a klid, nikde se nic nepohne, jenom chvění pohonné jednotky víří prach v rozích místností a chodeb. Automatický pilot neomylně řídí kosmickou loď k přípravě na světelný skok, který umožní gravitace temně rudé gigantické hvězdy v planetární soustavě G – 335.

Na hlavním monitoru svítí výrazným písmem zpráva z hlídkující lodi Trix, ale není tady nikdo, kdo by si ji mohl přečíst. V hlavním pilotním křesle sedí zhroucená postava, respektive, to, co z ní zbylo. Jedna ruka a lebka se povalují po podlaze a lehce se pohybují, jak kosmická loď plynule koriguje kurs svého letu. Několik dalších koster je roztroušeno všude kolem. To, co se tady odehrálo, se stalo už před dávnými věky. Některé části instalací a strojních celků už také doznávají hlodající zub času a pomalu se mění v prach. Je vůbec k podivu, že se loď ještě pohybuje. Zkušený pozorovatel by si mohl klidně položit otázku: Proč se loď ještě nerozpadla? V plášti jsou značné trhliny a atmosféra z lodi vyprchala už před mnoha a mnoha lety. Za Oligahem se tvoří dlouhá nekonečná čára rozpadajících se jednotlivých částí trupu. Celá kosmická loď vypadá jako malá dohořívající kometa.

Na monitoru se objevuje veliký varovný nápis pro posádku:

Zdravím Vás, kapitáne Godi, tady palubní počítač. Pozor, příprava na světelný skok spuštěna. Prosím posádku, aby se připoutala. Zahajují startovací sekvenci. Teď....30, 29, 28, 27,.....
.....19, 18, 17,.....

Už ani tento geniální stroj, který řídí mohutné kosmické plavidlo, si nepamatuje po kolikáté budou skákat do časové propulze, kterou za sebou táhnou jako přísáté klíště, ani nerozeznává koho tentokrát stáhnou do nekonečné časové smyčky smrti.

Vinický Pavel – Spláchnutá historie

Ať se Harry Potter a Peter Pan vezmou za ruce a jdou do prdele. Poněkud příkré a vulgární prohlášení, já vím, ale jinak to neumím podat. Co jsem díky jejich dobrodružstvím musel prožít a nejspíš ještě budu muset, mne nutí být poněkud strohým a nedůvěřivým. A samozřejmě patřičně našťvaným. I když musím přiznat,

že tyhle fiktivní postavy za nic nemohou. Na vině jsou autoři, z jejichž fantazie se zrodili. Takže přijměte prosím moji omluvu a dovozte mi, abych co nejponíženěji opravil své úvodní prohlášení. Ať se Joanne Rowlingová a Sir James Matthew Barrie vezmou za ruce a jdou do prdele. Já vím, moc jsem to nenapravil a stále

to zní vulgárně, ale alespoň je to fakticky pravdivější prohlášení. Ono totiž není lehké prožít něco, co už někdo někde nejspíš prožil a byl natolik chytrý, že z toho dokázal vytřískat peníze. Mně se stále hrůzou svírá zadek, nemohu spát a proklínám všechno, co jsem kdy přečetl, protože si už vůbec nejsem jistý, co z toho je fikce a co pravda. Tedy zdánlivá a neúplná pravda, přesto však neméně děsivá. A to jsem si o sobě myslel, že jsem v jádru dobrodruh a vůdčí typ.

Nic není vzdálenější od skutečnosti. Jsem vášnivý čtenář, který vnímá realitu skrze příběhy, které čte a prožívá. Mám-li použít slova vzdělavců, je můj život pouhá fikce... virtuální realita nalinkovaná generacemi spisovatelů. Bohužel. Život, myslím ten opravdový život, není příběh napsaný v knize, ale... ale počkat!!! Vždyť to je přeci nesmysl... a kvůli tomu tak vyvádím! Všichni co si mysleli, že se před skutečným životem schovají za ilustrované desky a obaly knih se šeredně pletou! V knihách je ukrytá realita, kterou v šedém průměru nemůžeme vidět... Alespoň v některých... myslím. Věřili byste, že pro tohle poznání jsem musel jen jediné? Ano, jediné... sednout si na záchod. Mám na to jistou teorii, ale tady bych ji nerad příliš rozváděl. Myslím si, že na to ještě nejste připraveni... nejsme připraveni.

Každopádně důvod pro to, že tady takhle vyvádím je jediný. Miloval jsem knihy, miloval jsem příběhy a to se mi stalo osudným. Jako dítě jsem mnohokrát přečetl Petera Pana a stejně jako on jsem miloval celou svojí chlapec-kou duší Wendy, která měla v mé fantazii podobu copaté Kláry z vedlejšího vchodu. Nakoupil a vyhrál jsem tolik kuliček, mých šťastných myšlenek, že bych si s nimi vystačil na dva další životy a snil o tom, jak létám. Nad nočním městem, které z výšky připomíná ohnivého mnohohlavého draka, zachraňuji svou Kláru. A ten hnusný kluk, který chodil o třídu výš je kapitánem Hookem, kterého porazím. Často-krát jsem ležel v posteli a velmi urputně zkoušel pomoci té nejšťastnější myšlenky vzlétnout alespoň pár centimetrů nad postel. Jedinou odměnou za moji heroickou snahu bylo bolení hlavy... a občas, když jsem se snažil poněkud více, než urputněji, chybělo opravdu málo a ze šťastné myšlenky se stala nešťastná nehoda. Jak jsem dospíval, knihy, které jsem četl, se stávaly dospělejší a příběhy v nich dobrodružnější. Byl jsem Kara Ben Nemsí v zemi Stříbrného Lva, nebo ve stínu Pádišaha. Hnal jsem německé vojáky ve druhé světové válce spolu s Gustlíkem, Grigorijem, Jankem a psem Šarikem jako pátý tankista, abych půl roku nato, jako poručík Goodbody, vyhrál válku. To byla moje puberta. Plná akce, chrabrých hrdinů a laskavého humoru. Pak jsem našel kouzlo vě-

decké fantastiky. Literární styl neuvěřitelně podporující imaginaci, který nastartoval moji fantazii přímo raketově. Warpem sedm, řekl by klasik. No a dál už to jelo samo. Vesmír se stal mým druhým domovem, stopoval jsem s průvodcem po Galaxii a na vzdálených planetách nastoloval pořádek a řád. Impérium vracelo úder, a cestování časem jsem provozoval stejně často, jako ostatní jezdili na víkend na hory, nebo své chaty. A to mi zůstalo v podstatě až do dneška. Postupem času jsem do svého života kromě vesmírných pilotů a časových změn začal vpouštět i mágy, čaroděje, elfy a barbarské hrdiny, jako například Conana.

Zdálo se, že můj svět nemá hranice. A venku za oknem zatím proplouval normální život. Z mé dětské víly Kláry se stala dospělá víla, stejně krásná jako v deseti letech, ne-li krásnější. Všichni moji kamarádi a kamarádky se vyučili, vystudovali, našli si práci, šli na vojnu, ztratili práci, oženili se, vdaly, rozvedli se, podnikali, šli do vězení, emigrovali, slavili svátky, sportovali, stavěli domy, kupovali byty... prostě měli své životy spojené s realitou, která mě absolutně minula. Já narozdíl od nich nestavěl, nerandil, pracoval jen nezbytně a především jsem odmítal účastnit se přízemního stereotypu. A přitom jsem si vytvořil stereotyp ještě horší a nefunkč-nější. Máma se mnou měla svatou trpělivost: 'Hlavně, že nechodí do hospody, nebo se nechytí nějaké pochybné party'. To byla její mantra, kterou se zaklínala, když se hádala s tátou o to, co ze mě vyroste. Táta byl pragmatik a agnostik, který měl jako každý správný inženýr svět nalinkovaný v přímkách a nic co nešlo vetknout do rovnic a logicky odvodit ho absolutně nezajímalo. Pohrdal tím. Když ho dohnal infarkt a s mámou jsme ho vezli do nemocnice, modlil se k Bohu a pro jistotu vzýval i ostatní božstva, jen aby uplatil Smrt. Nepomohlo to.

A to byl první impuls k tomu, abych přehodnotil svůj život. Zůstali jsme s mámou sami. Za čas došly peníze a já musel vpustit do svého světa drsnou realitu. Máma přišla o práci a můj plat nebyl zrovna nejvyšší... nebyl ani průměrný. Předtím mě výplata skladníka v supermarketu stačila na koupi knih a občas nějakou hru na počítač, popřípadě jeho upgrade. O jídlo a bydlení jsem se starat nemusel. To byla věc rodičů a pak jen mámy. Žil jsem si dobře a nic mě nemohlo vystrnadit z mého pohodlného života. Ani stále častější poznámky rodičů o tom, kdy si najdu pořádnou práci, vlastní bydlení, nějakou holku, nebo kdy se konečně začnu podílet na chodu domácnosti. Otec by mě už ve dvaceti nejráději vykopl do života, ale maminka nade mnou držela ochrannou ruku. A na to, aby ji umluvil, ji příliš miloval. Byl jsem pro něj zklamáním. Po jeho pohřbu jsem ještě nějaký čas bydleli ve starém bytě, ale byl příliš velký a

bylo v něm mnoho bolestných vzpomínek. Když máma přišla o práci, nedostávalo se peněz na jeho provoz. V té době se na ní stále více projevoval stres, bolest a smutek a došlo to tak daleko, že za mnou sama přišla s tím, že si musíme promluvit.

Ještě dneska si pamatuji všechny podrobnosti. Byl to den, kdy jsem poprvé musel pustit realitu do svého života. Byl to podzimní, mlhou zahalený a studený čtvrtek. Topení jsme zapínali jen když teplota doma klesla pod 16 °C. Plyn byl příliš drahý. Že to byl čtvrtek si pamatuji přesně, protože jsem se chystal připojit na netu do online WOW. Stejně jako všechny čtvrtky předtím, po dobu minimálně čtyř let. A stejně jako už žádný další čtvrtek potom. Sedla si na moji postel, protože jinde nebylo pro 'řízený chaos' jak jsem tomu říkal já, nebo 'neskutečný bordel', jak tomu říkal táta, místo.

"Petře, musíme si promluvit" hlesla a ještě více stiskla sepjaté prsty, které měla vzájemně propletené a položené v klíně. Až jí zběly konečky.

"Mami, za chvíli se musím připojit"

"Nikdy jsem ti v ničem nebránila a snažila se podporovat tvoji zálibu v knihách. Nechávala jsem ti tvé světy, aby jsi se mohl toulat po hvězdách, ale teď potřebuji, aby jsi se vrátil sem na Zemi. Táta měl pravdu, že je načase, aby jsi se osamostatnil...." při vzpomínce na tátů se jí spustily slzy a trvalo chvíli, než mohla pokračovat. Jenže to jsem i já poznal, že jde do tuhého. Sedl jsem si k ní na postel, objal ji kolem ramen a snažil se ji utěšit. Ona si však odsedla a se skloněnou hlavou pokračovala. To bylo opravdu vážné.

"Už nemůžu dál, Petře. Nemám práci, nemám peníze a sama nejsem schopná všechno poplatit a ještě kupovat jídlo a jiné věci. Ty domů nedáš ani korunu, s ničím nepomůžeš a jen se necháš obsluhovat. Víím, je to moje vina, měla jsem víc poslouchat tvého otce..." další slzy, další odsednutí a já cítil, jak kolem mě všechno začíná namrzat "...každopádně je ti už třicet..." kolik?! ..." a tak se musíš postavit na vlastní nohy. Domluvila jsem prodej našeho bytu, už mám kupce a za ty peníze koupím dva malé byty. 1+1 a každý na jiném konci města. Jeden bude tvůj a do druhého se odstěhuji já. Dám ti do začátku něco málo, aby jsi si ho mohl zařídit alespoň základním nábytkem, ale veškeré další finance, jako nájem a energie si už budeš platit sám. Bude to na jenom na tobě." Do mého pokoje spadla atomovka. Neschopen cokoli říct jsem jen tupě zíral na mámu, jak si nervózně mačká prsty, slzy jí tečou po tvářích a řinou se z ní slova, která prorážejí obrovské díry v mé ulitě.

"Vím, že to dokážeš Peti. Já prostě už nemohu dál a tohle je jediný způsob, jak si na

všechno zvyknout. Začít znova. Není to pro mě vůbec lehké...už skoro měsíc sem chodím a pokaždé to před tvými dveřmi vzdám. Dneska jsem sebrala veškerou odvalu. Nic už na tom nejde změnit. A já ani nechci. Prodej už proběhl, vystěhovat se máme do půlky října. V inzerátech jsem vybrala dva příhodné malé byty a je na tobě, který si vybereš." Má ulita se rozpadla úplně.

"...ale....to..." vypadla ze mě nesouvislá věta.

"Když to půjde, pomůžu ti, ale nespolehej na to. Chci začít znova."

Večer, když jsem ležel v posteli a nemohl usnout, mi došlo, že to pro mámu muselo být nejtěžší rozhodnutí v životě. Viděla co z jejího Peti vyrostlo a jediné, co mě mohlo pomoci, bylo vykopnout mě z hnízda. Měla strach, jestli už není pozdě. Smutné na tom všem však bylo, že k tomu ji donutila až tátova smrt. Asi jsem byl opravdu neskutečný snilek, když jsem si ani nevšiml, že mi život utíká pod rukama, že máma prodává byt...byl jsem totálně mimo. Ztracené knihy a příběhy v nich....! Nakonec jsem usnul až k ránu s očima nateklýma pláčem. I chlapi pláčou.

Začátkem října jsme měli s mámou každý svůj byt. Já pomohl mámě se stěhováním a zařizováním. Sám samozřejmě ne. Ukázalo se, že lidi z mé gildy na WOW a Star Wars jsou víc než jen hráči a přijeli nám píchnout. Dokonce i z druhého konce republiky. Vymalovali jsme, umístili nábytek, zprovoznili spotřebiče a pak to oslavili. Většinu věcí jsem dělal poprvé, ale zvládl jsem to.

Když jsem pak v půlce října stál na prahu svého bytečku, už jsem věděl, jak na to. Nábytek z mého pokoje se vešel do jedné místnosti, ale problém nastal kam z obrovským množstvím knih, která jsem za ty dlouhé roky nasbíral. Dvacet sedm banánových krabic. Nakonec jsem zvládl i tohle. Opět se projevíly různorodé schopnosti kamarádů z virtuálního světa. Svářeč, truhlář, lékař, ekonom...to všechno jsou lidé, které jsem znal jen pod jejich nicky. Teprve ve chvíli, kdy jsem spadl zpět na Zemi, jsem poznal i jejich pravá jména a k nim i obličej.

A druhý problém nastal při stěhování prvního problému, tedy knih. Ten vlastně způsobil můj hlavní problém. Průšvih, o kterém vám tady vyprávím. Kdybych hledal začátek mé neobvyklé situace, našel bych ho nejspíš tady. Při stěhování jedné bedny s knihami a rozbitém záchodu. Téměř všechny knihy byly vybalené a do posledního místečka vyplňovaly jednoduché, ale o to více funkční nosné systémy a police. Zůstala jen poslední bedna s válečnými romány a historickými dokumenty. Ty jsem četl vždy, když mne zaujal obsah nějaké vědecké fantastické knihy, především té, kde se cestovalo časem. Chtěl jsem si ověřit všechny ty historické

reálie, které se v příbězích objevovaly. To se ve mě projevovaly otcovo pragmatické geny. Každopádně tahle poslední bedna se ukázala jako logistický oříšek. V malometrážním bytě prostě nebylo místa a to ani když jsme přemýšleli ve 3D. S řešením přišel Golem. Vlastním jménem Martin, truhlář a mimochodem nedostižný bojový mág. Ale to jenom na netu. V reálu vlastní firmičku se třemi zaměstnanci na výrobu netradičního nábytku. To on přišel s nápadem využít necelý metr volné plochy na záchodě přímo nad mísou. Stačilo uříznout dřevěnou desku vhodné velikosti a vznikl prostor vysoký i hluboký na jednu banánovou bednu a dvě roličky toaletního papíru. A já měl po starosti. Alespoň jsem si to myslel...všechno nastěhováno, relativně uklizeno. Během dvaceti minut měla přijet roznáška s objednanou pizzou a dokonce se na parapetu chladily dvě lahve pivoženské dvanáctky. Ach, jak bláhový jsem tehdy byl. Ve chvíli této spokojenosti jsem měl právě oněch dvacet minut, do příjezdu poslička s pizzou, než mne osud zasadil další z těch životních ran, které když přežijete, jste silnější. Pocit uspokojení je holt vrtkavá svině.

Začalo to nenápadně...z bedny nad záchodem vypadla jedna kniha, když jsem se ji snažil lépe usadit. Díky tomu, že jsem měl zavřený dekl a stál na něm, nespádla kniha do záchodu, ale sklouzla za něj. Název zněl...Gótové. Napsal ji nějaký Peter Heather a snažil se v ní popsat, na základě dostupných faktů, dějiny národa Gótů. Chvilinku jsem musel přemýšlet nad tím, v jakých souvislostech jsem právě tuhle knihu pořídil, ale pak jsem si vzpomněl. Bylo to asi před třemi lety, kdy jsem četl nedostižné Strážce času od Poula Andersona a zaujal mě prostor, který autor věnoval úloze Gótských kmenů v historii Evropy. Jak málo stačilo, aby se kormidlo dějin otočilo do protisměru. Mě tahle parta lidí nepřipadla tak důležitá, jako třeba samotný Ježíš, ale v zájmu nestrannosti jsem si chtěl udělat vlastní názor. A samozřejmě si ověřit správnost reálií, na kterých Anderson postavil svůj příběh. Proto jsem si koupil knihu Gótové. A světe div se, ve Strážcích času se pan Spisovatel opravdu opíral o možné a prokázané aspekty historie z období tažení Gótských kmenů napříč Evropou.

No a já seděl na zemi vedle záchodové mísy a byl jsem pohroužen do přemítání o minulosti, když zazněl zvonek. Pizza přišla. Chtěl jsem ještě rychle dát knihu zpátky do bedny a přitom jsem nohou prošlápl umělohmotné víko záchodového prkénka. Ztratil jsem rovnováhu a ve snaze se příliš nepomlátit ve stísněném prostoru, jsem se chytal všeho, co mohlo být v dosahu mých rukou. Například bedny s knhami. Nejsem sice tlouštík, ale stihlý také ne. A tak místo toho, abych se díky bedně stabilizoval, ji

má váha posunula za okraj a já i bedna jsme se zřítili na podlahu. Teda já na podlahu, bedna na porcelánovou mísu a pak na mě. Bohužel shodou pitomých okolností, nebo spíš hříčkou osudu, způsobila váha knih devastující poškození onoho porcelánu, vylití vody na mou malíčkovost a několik drobných řezných ran na levé noze. Nebudu se rozepisovat o tom, jak jsem nadával a jaký vztek se mnou lomcoval. Ani o tom, co si o mě asi myslel poslíček z pizzou, když jsem mu otevřel krvavý a mokrý a ještě se ze mě řinula ta vulgární slova....některá snad i španělská. Celý zážitek raději shrnu a ukončím v jediné větě a to, že jsem nakonec seděl s poslíčkem v kuchyňce nad sklenkou něčeho ostřejšího a vedl s ním rozhovor o tom, kde v neděli večer seženu nový záchod.

Plodná debata přinesla dva výsledky. Nejdříve jsem musel zavolat do pizzerie, že poslíček nemůže dnešní večer nadále rozvážet pizzu a poté, co jsem ho chrápajícího uložil, se vratkým krokem ploužil do sklepa pro kárku. Tu jsem chtěl použít na dovoz jiné záchodové mísy, která podle slov poslička, ještě než se propadl do deliria, překázela už nějakou dobu u vstupu do jedné bytovky o ulici dál. Znal jsem ten dům. Často se tam střídali nájemníci a obecně celý dům vzbuzoval spíš nedůvěru, vzhledem ke svému stavu. Padající omítka, bujná vegetace v okapech, některá okna slepá, jiná vymlácená a vchodové dveře pobité překližkou. Ve střízlivějším stavu bych byl obezřetnější. Jak asi musí vypadat záchod, který leží u strašidelného domu. Ale alkohol dal mému uvažování křídla...ne redbull. I když byla gravitace proti mě, podařilo se mi to dvoukolové monstrum dostat ze sklepa na ulici a s jeho pomocí, jako kotvícího bodu, jsem se cestičkou klikatou potácel k temné bytovce o ulici níž. Poslíček měl pravdu...hned vedle vchodu, tak, že až překázela, ležela na boku běloskvoucí záchodová mísa. Zářila do noci jako maják a já měl dojem, že musím přivírat oči před tím jasem. Díky tělesné námaze klesla hladina alkoholu v mé krvi a já začal mít pocit nepatřičnosti. Mísa rozhodně do koloritu zmaru a rozpadu neseseděla. Když jsem popošel blíž, abych si ji prohlédl, s úžasem jsem zjistil, že je opravu celá a nepoškozená. Dokonce nebyla ani trošku špinavá. A jakoby z ní vycházela slabá záře. Mámení smyslů, pomyslel jsem si. To bude tím alkoholem. Raději jsem se na místě moc nezdržoval. S jistou námahou a velkou dávkou štěstí se mi povedlo záchod naložit na kárku a svižnějším krokem se vydal zpátky domů. Bylo to do kopce a tak jsem se opět zapotil. Ovšem teprve když jsem stál před domem, kde bydlím, napadlo mě, jak sám dostanu ten porcelán do druhého patra. Nakonec slavila úspěch hrubá síla a vytrvalost podpořená zbytkovým alkoholem nad

kovým alkoholem nad schopností využít stěhovací popruhy a zdravý rozum.

Teprve až doma jsem si oddychl. Celou dobu jsem nikoho nepotkal a to byla docela výhra. Z kuchyňky se ozývalo chrápání jako bych tam měl našťavaného nosorožce a ne člověka. Spát se mi nechtělo a ke všemu mě něco stále popohánělo, ať provedu výměnu rozbitého kusu co nejdříve. Tušil jsem, že ráno by nás oba mohla absence funkčního wc hodně mrzet. Původní mísa měla odštípnutý velký kus předního dílu, až k místu, kde je voda. Všechna se sice nevytila, ale i tak způsobila škodu na podlaze a především na knihách, které se vysypaly. Ty jsem posbíral, rozložil je na topení a hadrem vytřel zbytek vody na podlaze. Alkohol ze mě mezitím nejspíš vyprchal, ale přesto jsem cítil, že jsem plný energie. Opět jsem dělal něco sám. Sám jsem si spravoval věci, které jsem si rozbil. To se mi nikdy předtím nestalo. Byl to pro mě nový pocit. Řekl bych až euforický. Máma by ze mě měla radost.

Najednou jsem věděl, že je třeba vypnout vodu, odpojit trubku odpadu a přívodu vody. Sundat zásobník vody, ze kterého jsem vypustil vodu, odmontovat kotvící šrouby z rozbité mísy a tu dát na chodbu. Opačným postupem jsem pak během noci vyměnil nalezenou mísu a instaloval všechny ty trubky a přívody vody. Když venku začalo svítat, zkoušel jsem těsnost spoju a nevycházel z údivu, že jsem to dokázal. Já, naprostý technický analfabet! Byl jsem na sebe hrdý. Když se na to dívám z odstupem, měl jsem si raději zlomit ruce. I když... Každopádně únava a nenadálý pocit uspokojení mě spolehlivě uspaly. Probudil jsem se až pozdě odpoledne a chvíli jsem zmateně přemýšlel, kde jsem a co tady dělám, než se mi všechno vybavilo. S pocitem, jako by se mi někdo vyčůral do pusy, jsem odlepil jazyk od patra a asi po tisíci letech se mi povedlo postavit se a dojít do kuchyně. Poslíček byl pryč. Zbyl po něm vzkaz, který jsem nedokázal přečíst a pach nemytého hrocha. Koutkem oka jsem zaznamenal knihy rozložené na topení a jejich krabaté okraje stránek a pak už jsem jen hltavě pil vodu přímo z kohoutku. Těžká rána opilcova...abych použil slova klasika. Teprve když žaludek vydával zvuky jako přeplněná vodní nádrž, měl jsem možnost si v klidu sednout. Přemýšlel jsem nad včerejškem a přemítal nad tím, jestli to všechno nebyl jenom divný sen. Rozbitý záchod, zářící mísa v temnotě, opilý poslíček...ale knihy sušící se na topení na mě křičely, že to byla skutečnost. Poněkud surrealistická, ale přeci jenom skutečnost. A to nepočítám mé kutilské dovednosti, o kterých jsem netušil, že je vůbec mám. Klikatou nit myšlenek přetrhl až neodbytný pocit, že musím co nejdřív na záchod. Vida, alespoň vyzkouším, jak dalece jsem byl včera úspěšný.

Vzhledem k tomu, že ranní vyprazdňování je na delší dobu, už léta mám zvyk si při této činnosti si něco číst. Namátkou jsem vzal z topení jednu knihu...a hele, zase Gótové...a šel provést první zátěžový test.

Záchod vypadal na první pohled dobře. Na podlaze nikde žádná louže vody, porcelán stále tak tajemně zářil a prkénko zvednuté. Nejspíš poslíček, než odešel, převzal roli testovacího panáka. A patrně úspěšně. Ještě než jsem usedl na trůn, mě napadlo, že je to celé směšné, ale pak už nebyl prostor na pochybnosti. Nááádherná a očekávaná úleva se dostavila a po včerejší anabázi byla ještě úlevnější. Hlava se mi dokonale vyprázdnila a zůstal jen pocit neskutečného štěstí. V rukou jsem držel knihu o Gótech a s pocitem nirvány jen okrajově vnímal slova na přebalu: 'Kmeny Gótů znamenaly na počátku prvního tisíciletí, především v období 2. - 3. století pro Evropu velkou hrozbu, již musely čelit nejen Normané a ostatní Germánské kmeny, ale především Slované ve svých severních a východních teritoriích. Častými nájezdy a pútkami plenili Gótové území téměř celé Evropy a to dokonce i v římském impériu....' dál už jsem nedočetl, poněvadž se mi začala točit hlava a já cítil, jak se mnou celý záchod začíná rotovat. Rozpažil jsem ruce, abych se alespoň chytil bočních stěn, což by neměl být problém při rozměrech, které mají záchody v moderních bytech. Zpočátku jsem sice dlaněmi narazil na hladkou stěnu, ale pak se mé ruce začaly nořit do husté hmoty, s konzistencí ovesné kaše. Rotace světa kolem mě nabrala na otáčkách a mé tělo už nestíhalo tomu náporu a kompletně se uvolnilo. Jako by mozek vydal příkaz a vypnul veškeré ovládání svalů. Ještě mě napadlo, jak je skvělé, že zrovna teď sedím na záchodě a pak někdo otočil vypínačem a všechno zhaslo.

Nejprve jsem vnímal vítr, který mi čečral vlasy a vulgárně řečeno 'foukal do prdele'. Pak se přidal zvuk. Naprosté ticho; to je také zvuk, který ohlušuje víc, než startující letadlo; do kterého se nepatříčně začaly krást zvuky, které jsem neuměl určit. Kov narážející na kov, něco jako pokašlávání, přešlapování, frkání....A nakonec se začalo vyjasňovat. Snažil jsem se prohlédnout stále se jasnícím oparem, ovšem jen do okamžiku, kdy se okolní kontury projasnily. Pak jsem si vroucně přál, aby byla zpátky tma. Přímou přede mnou se z mlhy vynořily řady užaslých bezdomovců. Desítky a desítky lidí v otrhaném oblečení, s podivnými čapkami na hlavách a s kusy nějakého náradí v ruce. Stejně nevěřícně zírali na mě, jako já na ně. Špinaví, zarostlí a díky tomu, že se o slovo hlásil i další smysl - čich - jsem je i cítil. Smrděli jako sto čertů. Iracionálně jsem se podívil nad tím, že kolem nich nežloutne smradem tráva. Všichni

co na mě mohli vidět kouleli očima, nevěřičně se otáčeli na své sousedy, jestli se jim to zdá, nebo co to má vlastně znamenat. Nervózně potřásali rukama, ve kterých svírali ty nástroje...zbraně, jak jsem si vzápětí uvědomil. Meče, špičaté klacky...nejspíš primitivní kopí a nějaké podivně tvarované sekery. Občas jsem zahlédl dřevěný štít. Nad jejich hlavami, sem tam oděných v prapodivných čapkách, asi kožených, pohazovali hlavami koně v druhé, nebo třetí řadě. A na nich seděli další bezdomovci. Takhle na první pohled to vypadalo, jako by si tady dali dostaveníčko všichni bezdomovci z okolí a rozhodli se uspořádat reprízu nějaké dávné bitvy. Velmi autenticky. Zápach, vzezření, důraz na detail... Například většina těch v první řadě neměla zuby. To se u bezdomovců celkem předpokládá, ale stav jejich chrupu byl víc přirozený. Nebo ty skvrny a chuchvalce nějakých chlupů, nebo co to bylo, na jejich štítech a zbraních. Nebo jizvy, které jsem viděl na obnažených částech jejich těl. Jejich svalnatých a obrovských těl.....nebo...nebo...

Od jisté doby začne být to šílené realitou. A má mysl, v tuhle chvíli vytočená na maximum konečně přiznala porážku. Nikdy jsem nebyl v takovém stresu, ani po smrti táty ne, takže jsem netušil, jak bude mé tělo reagovat. Ale reagovalo úplně jinak, než jak jsem předpokládal. Jen pokrčilo rameny, mozek vzal v potaz novou realitu a začal analyzovat zbytek bizarní scénérie. Něco jako robot. Seděl jsem na záchodě s kalhoty u kotníků na nějaké louce. Bylo poměrně teplo, slunce teprve vycházelo nad lesem, snad borovicovým, po mé levé straně a přede mnou stála horda nevím kolika podivně oblečených lidí se zbraněmi v rukou. Jak se postupně rozpouštěl ranní opar, bylo vidět, že těch ozbrojenců přede mnou je víc, než dost. Jen první řada byla skoro sto metrů dlouhá a zcela vyplňovala travnatou plochu, lemovanou z obou stran lesem. A podle mých odhadů v ní stálo přibližně dvěstě chlapíků. Ovšem kolik řad bylo za tou první jsem netušil. V sedě ze záchodu toho moc vidět nebylo. Ale podle okrajů, kde se terén mírně zvedal jsem tipoval na nejméně patnáct řad...a to byly jen ty, které jsem z určitosti viděl. Občas masu hlav narušovala hlava koně, popřípadě něco jako vlajka, na nichž bylo vidět, že se vítří žene kotlinkou směrem k té armádě. No, co to muselo být za smrad, když jsem ho cítil proti větru a to na vzdálenost nejméně padesáti metrů. Raději neřešit. Jediné zvuky, které jsem slyšel byly způsobeny narážením jednotlivých částí oblečení, zdobení a zbraní, jak se vojáci otáčeli a vrtěli, protože nevěděli, co mají dělat. Proti jejich armádě stál, vlastně seděl obtloustlý třicátník na záchodě. Silný protivník. Také bych se asi přinejmenším zarazil. Zajímavé je, že se neozýval

žádný jiný zvuk. Respektive jen velmi podobný za mnou.....no dopr!!!!...otočil jsem se tak rychle, že jsem na ty otrhance ukázal holou prdel. A opravdu! Za mnou stála druhá armáda. Římská. To jsem poznal okamžitě, protože ve všech hrách mají Římané stejný vzhled. Jejich výzbroj a výstroj nám byla dochována přes dva tisíce let. Takže je to jasné. Ocítl jsem se na nějakém bitevním poli, kde se dvě armády, z toho jedna římská, snaží vzájemně pozabíjet. Nejspíš rekonstrukce bojů v Teutoburském lese. To bylo jediné místo, na které jsem si vzpomněl a o kterém vím, že tam bojovali Římané. Tím pádem byli bezdomovci v druhé skupině Germáni. Ale spoň tolik jsem si pamatoval.

Teď už v klidu, že jsem vyřešil rébus, kde to jsem, jsem začal řešit druhý problém, kde jsem se tu vzal. Tipoval bych na sen. Nejspíš jsem usnul na záchodě a tohle se mi zdálo. Živý sen se všemi smyslovými vstupy. Vzácný jev, ale lepší vysvětlení mě nenapadlo. Chtělo to jenom se probudit. Vnitřním monologem: 'probouzím se, probudím se, jsem probuzený', s hlavou v dlaních a zavřenýma očima jsem se pokoušel dostat z neskutečně živého snu. Ale nějak to nešlo. Rozptyloval mě ten nesnesitelný zápach a stále stejná zvuková kulisa. Že bych opravdu usnul u rozbitého záchodu a do snu se mi vkrádá puch z odpadové roury? Zintenzivnil jsem svá přání o probuzení, ale stále nic.

A pak vypukla vřava.

Tedy spíš někdo otočil volume doprava. Obrovský řev vypukl tak najednou, že jsem se leknutím málem pos...neseděl na záchodě, tak je neštěstí hotové. Vypadalo to, jako kdyby někdo všem vojákům přede mnou vrazil do zadku žhavý pohrabáč. Vyděšeně jsem zůstal zírat na tu valící se pohromu. Všichni byli najednou v pohybu. Mávali vším co měli v ruce, řvali jak pominutí a hnali se přímo na mě. Bohužel, za mnou se ozvalo to samé...řev, třeskot zbraní a štítů a dusot nohou. Jestli jsem se málem pos... při první vlně zběsilého řevu, tak teď jsem to dokonal kompletně. Díky bohu za splachovací záchod. Má mysl byla vystavena děsu tak velkému, že hrozilo málo a já omdlel. A že chybělo opravdu málo, bylo zřejmé z toho jak jsem se pousmál nad představou smrti rozsekáním hordou Římanů, nebo Germánů na vlastním záchodě.

Pak jsem si najednou vzpomněl na mámu. Jak si poradí sama. A jestli vůbec zvládne smrt syna. Tak krátce po smrti manžela. Upřeně jsem pozoroval blížící se hradbu kůže, rukou, nohou, mečů a štítů, ale přestal jsem je vnímat. Tělem mi projela taková vlna lítosti a smutku, že jsem zapomněl na všechno kolem. Najednou jsem si ze všeho nejvíc přál být u mámy. Nechat se hladit po vlasech a poslouchat její stížnosti nad sousedovo hlasitou hudbou. Slzy mi stéka-

ly po tváři a svět kolem mě začal získávat rozmazané kontury. Z jednotlivých vojáků se stala nejasná, temná a stále se zvětšující masa. Opět se mi začala točit hlava. Roztáhl jsem ruce, abych se nějak zachytil a nespádl a prsty pravé ruky zavadil o něco v té tmavé hordě kolem mě. Sevřel jsem ruku v pěst a v dlani cítil chladný kov. Něco jako žhavý drát mě šlehlo přes pravé rameno a pak opět někdo zhasl. Stává se to nemilým zvykem.

Tentokrát bylo procitnutí náhlé a bez pozvolných přechodů. Světlo na stropě záchodu řezalo do očí, oběma rukama jsem se opíral o stěny a příšerně mě bolelo rameno. K této bolesti se přidala ještě bolest nohou a pocit mravenčení ve stehnech. Navíc jsem cítil, jak mě prkénko vytlačilo do zadku a stehy hotový kráter. Ten nezmizí snad nikdy. Oválné znamení hanby. Tupě jsem zíral před sebe...díky bohu další bílá stěna a žádná louka, les a válečníci....a přemítal nad tím, co se vlastně stalo.

Cukavá bolest v rameni mne vytrhla z letargie a donutila se podívat, co tam vlastně mám. Ten pohled zabolel a překvapil. Mikina byla na rameni roztržená a pod ní byla vidět krvácející rána. Cítil jsem, jak mi teplá krev pomalu stéká na záda i hrudník.

Au!

No, vypadá to, že to nebyl tak úplně sen. Ale jak je to možné?! Nejenže jsem měl rozseknuté pravé rameno, i když ne moc do hloubky, ale stále jsem něco držel v pravé ruce. Rozevřel jsem dlaň a na ní ležel nějaký ornament, asi železný přichycený na zbytcích spletené kůže.

Tak to tedy nebyl sen... tak to tedy nebyl se... tak to tedy nebyl sen... tak to tedy nebyl sen. Stále dokola se mi hlavou honila slova o tom, že se mi to nezdálo. Vyděšení pomalu vystřídal vztek. Co to kurva mělo všechno znamenat?!! Přeci nejsem blázen, co si rozřízne na záchodě rameno, někde splaší nějaký ornament, pak omdlí, aby si, až se probere, nic nepamatoval. Vlastně si pamatoval nějaký pokřivený sen. Bylo toho na mě moc. Chtělo se mi řvát, něco rozbít, ale ze všeho nejvíc přijít celé věci na kloub. Můj mozek opět naskočil do analytického módu. Díky, tati, za tvé geny!

Vstal jsem, spíš se odlepil, ze záchodu a začal postupně řešit vzniklé problémy. Nejdřív bylo nutné postarat se o poranění na rameni. Ránu jsem pečlivě omyl ve sprše... opravdu nebyla hluboká, ale bolela jako čert. Vydesinfikoval jsem ji, převlékl se a vyrazil na pohotovost. V čekárně nikdo nebyl a tak jsem šel hned na řadu. Za svých devadesát korun jsem dostal rentgenovou fotku ramene, dvanáct stehů a vtipnou hlášku o tom, jak se nechám kopnout motykou. Zranění tupým předmětem velkou silou, stálo ve zprávě od chirurga. Kdyby chudák jenom tušil... Pak jsem dal do pořádku byt.

Uklidil knihy z topení zpět do krabice nad mísu, vyvětral smrad od nosorožce a jal se uklízet místo činu, tedy záchod. Na první pohled vypadal stejně, jako jakýkoliv jiný jeho porcelánový bratr. Oválná díra, naplněná vodou a lemovaná umělohmotným prkénkem s poklopem. U mě prošlápým. Na zemi ležela kniha o Gótech, s pokroucenými listy a hřbetem nahoru. Když jsem ji zvedl a otočil, byla nalistovaná na kapitole nazvané: 'Bitva u Adrianopole'. Jinak nic. Až na pár kapek krve z mého ramene. Vytřel jsem tedy znovu celou toaletu a zhasl s tím, že půjdu řešit další problém v pořadí. Jenže ze záchodové mísy vycházela ve tmě slabá záře.

Aha!

Takže se mi to včera nezdálo a ani to nebyl výplod mé, alkoholem ovlivněné, mysli. Dneska jsem byl střízlivý jak Jezulátko. Když nepočítám injekci s lokálním anestetikem. To bylo zvláštní. Napadla mě sice jedna bláznivá myšlenka, ale pro její naprostou neuvěřitelnost jsem ji odsunul pěkně hluboko. Raději jsem se vydal na net zjistit, co že to mám vlastně za amulet, nebo co to je. Nedokázal jsem však najít žádné vhodné odkazy, i když jsem okruh hledání zúžil na Germánské kmeny a starověk. Nezbylo mi nic jiného, než zkusit štěstí v muzeu.

Cestou do hlavního města jsem si pročetl poznámky stažené a vytištěné z netu o bitvě v Teutoburském lese. Podle historiků se jednalo o bitvu, která měla rozhodnout postavení Germánských kmenů na Rýně a hranici jejich území s Římským impériem. Římané tehdy dostaly na frak a to tak, že hodně. Jenže podle historiků byly Germánské kmeny vyzbrojeny jinak, lépe, než jsem viděl já na těch bezdomovcích. Archeologické nálezy to potvrzovaly. Všechno mi to připadalo divné.

O slovo se zase hlásila ona neuvěřitelná myšlenka. Raději jsem se soustředil na tu železnou ozdobu. Jednalo se o kruh, který tvořil had se dvěma hlavami a uprostřed kruhu ta podivná sekera, kterou někteří vojáci máchali před sebou. Žádné další zdobení ani ornamenty. Byl to docela těžký kus železa. V hlavním městě jsem ihned zamířil do muzea historie. Ujal se mě kustod ze sbírky starověku a provázel mě nekonečnými chodbami, plnými skleněných vitrín se spoustou, dva tisíce let starých ozvěn civilizací. Teprve v oddělení Gótů jsem věděl, že mám konečně odpověď. Ta myšlenka, co se zdála tak neuvěřitelná najednou propukla v hlasitý jásot a vehementně se hlásila o slovo. Onen ornament byl totiž jedním z několika podobných, které byly nalezeny při vykopávkách u Edirny, kde se roku 378 střetly kmeny Gótů s římským vojskem císaře Valenta. Historikové znají tuto řež, kde Římané prohráli, pod názvem bitva u Adrianopole. Víc jsem znát nemusel. Teď už jenom zbývalo zjistit, jak jsem se

ocitl se svojí záchodovou mísou právě uprostřed této bitvy.

Cesta domů byla o hlubokém přemýšlení. Všechno jsem dělal automaticky, až se divím, že jsem trefil správný autobus a cestou mě nikdo neokradl. Ona totiž ta bláznivá a vysvětlující myšlenka měla ještě kamarádku, která také chtěla na světlo. Po příjezdu domů jsem se posadil do křesla a jen pozoroval velmi zajímavý flek na stěně vedle hodin. Čas se jakoby zastavil. Neodbytné duo myšlenek přišlo s řešením celé situace, ale stále natolik šileném, že jsem ho nechtěl akceptovat. Nakonec nezbylo nic jiného, než se pustit do falzifikace. Kdysi nám na škole jeden profesor vysvětloval, že má-li vědec nějakou novou, převratnou teorii, která zní přinejmenším nepravděpodobně, má dvě možnosti, jak ji potvrdit, či vyvrátit. Buď ji falzifikuje, nebo verifikuje. V prvním případě se snaží najít veškeré protiargumenty, aby teorii vyvrátil. V případě druhém hledá pouze pravdivé argumenty na podporu. Já jsem se chtěl přesvědčit, že to co vypadá jako možnost, byť neuvěřitelná, je pouhou fikcí. V knihovně jsem našel Knihy Harryho Pottera a Petera Pana. U Harryho Pottera jsem váhal pro jaký díl sáhnout, přeci jenom už je to nějaký čas, co jsem ho četl naposledy. Nakonec zvítězil internet před pracným znovupročítáním celé ságy. Začínal jsem být totiž netrpělivý. Bylo to v díle Harry Potter a Ohnivý Pohár. U Petera Pana to bylo jednodušší. Tam stačilo najít místa, kde se hlavní hrdina zmiňuje o své schopnosti létat. A těch je v knize dost. Zprvu nejasné kontury získávaly přesný rámeček. A místo toho, abych vyvrátil své podezření, jsem se v něm stále více utvrzoval. Nezbylo, než kapitulovat a přiznat si nemožné. A následně provést pokus, který buď potvrdí mou teorii, nebo ze mě učiní blázna. Mám doma stroj času. Nebo něco na podobný způsob.

Abych to všechno vysvětlil. Představte si, že v knihách, ve vyprávění a všech těch příbězích, je určité procento pravdy. Já vím, je to neskutečné, zvláště v takových případech, jako jsou horory, vědecká fantastika, nebo fantasy, které staví naši realitu do pouhé role pozorovatele. Ale představte si to. Například možnost sestrojít umělého člověka, Frankensteina. Dříve nesmysl, dnes holá skutečnost. Nebo cesty rychlosti větší než světlo. Dříve nesmysl, dnes díky kvantové fyzice teoreticky možné. Mohl bych pokračovat dál a dál a předestřít, že to co se nám dnes zdá nemožné, může být zítra reálné. Jen postulují. V některých knihách nemusí být vůbec žádná spojitost s neskutečným a jiné jsou naopak na takové 'zitéjší pravdivosti' postaveny.

Až sem jsem dokázal chápat abstrakci mé teorie. Pak mě zarazila jedna věc. Věděli, nebo vědí spisovatelé o tom, že píšou o věcech přiš-

tích? Konají tak s nějakým záměrem? Nebo je to pouze náhoda? Netvoří nakonec všichni ti autoři realitu naší budoucnosti tím, že o ní píší? Něco jako Heisenbergův princip neurčitosti vztažený na celou civilizaci.

To už je na mě příliš velká matematika a tak jsem se raději soustředil na svůj problém. Věděl jsem s určitostí několik věcí. Zaprvé: byl jsem v minulosti. Důkazy mám na svém těle víc než jasné. Zadruhé: dostal jsem se tam na vlastní záchodové míse. Zatřetí: záchodová mísa byla zvláštní, i když na první pohled úplně normální. Zářila svým rozptýleným světlem a bůhví jak dlouho ležela na místě, kde nemůže zůstat vcelku nic, co vypadá jen trochu čistě. Nyní jsem musel propojit zjištěné skutečnosti s tím, co mě napadlo ohledně knih. Cestování časem má mnoho podob. Stroje využívající obrovské množství energie, aby prorazily díru do časoprostoru, různá udělátka a přenášedla. A v tu chvíli mne napadl Harry Potter a přenášedlo, které ho dostalo po vítězství v poháru kouzelnických škol místo do Bradavic, přímo do náručí Voldemorta. Přenášedlo mělo podobu poháru. Ale podle slov autorky, mohlo mít jakoukoliv jinou podobu. Tak proč by obyčejná záchodová mísa nemohla být takovým přenašečem. Přenašečem, který místo v prostoru, přenáší v čase. Nebo v prostoru i čase. Ale jak se taková věc uvádí do chodu, když nemáte manuál a nejste právoplatný majitel? V Potterovi na to stačilo kouzlo. Mohou být kouzla v budoucnosti hnací silou? Nebo je v tom něco jiného? Pro jistotu jsem prohlédl velmi opatrně celou mísu a nenašel nic mimořádného. Tak jak to působí. Horečnatě jsem přemýšlel a promítal jsem si všechno, co jsem zažil, než jsem se ocitl u Edirnu ve čtvrtém století. Na záchod jsem si sedl jako vždycky předtím. V ruce knihu o Gótech, ale nevzpomínal jsem si, že bych ji nalistoval právě na kapitole 'Bitva u Adrianopole'. Pak přišla obrovská úleva spojená s primární potřebou, se kterou se na wc obvykle chodí. No a nato už se všechno začalo točit, a já se ocitl daleko v minulosti. A cesta zpátky proběhla za podobného hnutí mysli...silný a intenzivní pocit smutku a lítosti. Tady byl zakopaný pes. Záchod se poháněl vlastními myšlenkami. Čistými a silnými myšlenkami. A místo určení? Možná podvědomě. To ještě nevím jistě. Jakmile jsem se dostal do tohotole bodu, měl jsem jasno.

Opravdu mám doma stroj času, nebo byste-li přenášedlo, které pohání šťastně, ale na rozdíl od Petra Pana i smutně, myšlenky. A tak teď sedím zpátky ve svém křesle a odhodlávám se k dalšímu, konečnému kroku. Ověřovacímu pokusu. V duchu proklínám oba autory, Joanne Rowlingovou a Sira Jamese Matthewa Barrieho, že do svých příběhů vložili, možná nevědomky, střípky budoucnosti a zapříchili tak můj ny-

nější stav. Už se mi chce opravdu hodně a není důvod proč to dál zadržovat. Tak mi držte palce,

beru si knihu o historii Slovanů a jdu na velkou.....

Štěcha Petr – Odpadky na cestě časem

Mafiánští kmotři byli vždycky tak trochu zvláštní. V každé době, v každém století zpravidla všeho schopní, brutální, však podivným způsobem čestní, lze-li to tak vůbec říci. A také zbožní bývali, či spíše starosvětsky pobožní, libující si v různých rituálech.

Ani W. C. McTetrapack, boss jednoho dost vlivného klanu z konce dvaadvacátého století, se od ostatních moc nelišil. I on měl několik v té době ne zcela běžných zvyků. Ač vdovec, miloval pořádek a udržoval pevný denní režim. Žil skromně. Obýval pouhé dvě místnosti, i když ty byly součástí rozsáhlého komplexu budov patřících jeho rodině. V ložnici, na svém nočním stolku, měl vždy bibli, z níž si sám každý večer před spaním četl. Denně, obvykle po ránu, také navštěvoval kostel Nejsvětější Trojice, moderní to stavbu, kterou vybudoval na vlastní náklady k oslavě Páně pradědeček McTetrapack, významný mafiánský předák minulosti.

Organizace McTetrapacků se odedávna zabývala podloudným obchodem s odpady a teprve v poslední době též tzv. alternativními aplikacemi moderních technologií, což byl v tomto případě krycí název komerčního zneužití revolučního objevu, totiž možnosti cestování časem. Využívání techniky pro přesun do minulosti i do budoucnosti nebylo, po pečlivé úvaze expertů a politiků, povoleno mimo speciální vědecký tým. Tím se mělo omezit riziko vzniku fatálních následků způsobených pohybem a činnostmi nebo i pouhou přítomností osob na návštěvě jiné doby.

Jenže některé zločinecké skupiny přece jen dokázaly získat plány časotransportních přístrojů a to nakonec umožnilo i pokoutnou výrobu těchto zařízení. Šlo však naštěstí většinou o drahé a neúspěšné pokusy. McTetrapackové se stali prvními, kteří takto nelegálně získali skutečně fungující stroj času. Byli sice dost bezohlednými mafiány, nikoliv ale šilenci, proto velmi zvažovali způsob užití této převratné novinky. Ihned zavrhli vyvážení miliardářů na výlety časem. Zdálo se jim to příliš nebezpečné. Za ještě nebezpečnější pochopitelně považovali možné ovlivňování dějin různými zásahy v minulosti. Ostatně jejich nynější realita nebyla zas tak zlá. Během krátké diskuse tak dospěli k rozhodnutí využít přístroj ve své tradiční, výsostně činnosti, tedy při nezákonném obchodu s odpadem, konkrétně při likvidaci jeho špatně zpracovatelných zbytků. Na konci dva-

dvacátého století, v době, kdy postupně začaly na planetě Zemi docházet nerostné suroviny, byl „odpadový byznys“ stále rostoucím odvětvím. Současně však gigantická souměstí s desítkami milionů obyvatel produkovala naprosto nezvládnutelné množství mnohdy obtížně recyklovatelného odpadu. Dříve tolik oblíbené skládkování v hospodářsky méně rozvinutých zemích neúnosně podražilo. Tato situace přímo volala po novém přístupu a třeba i po zapojení nové technologie. Proč třeba nelikvidovat odpadky vystřelováním v obřích kontejnerech do vzdálené minulosti, k začátkům vesmíru, když ještě hmota nebyla hmotou v dnešním slova smyslu? V takovém prostředí všechen ten sajrajt prostě zanikl, prostě zmizel tak, jakoby nikdy ani nebyl. A riziko? Při dobrém provedení nulové. Tuto myšlenku dovedl po několikaletém úsilí k praktické realizaci najatý vědecký tým, jemuž velel mírně kontroverzní a nepříliš zásadový specialista dr. Podwratník. Ten vedl už skupinu pracující na konstrukci základní verze mafiánského stroje času. Všechny tyto práce proběhly v tajné podzemní laboratoři, v zapomenutém protiatomovém krytu na klidném předměstí hned vedle velkolepého sídla McTetrapacků. Zde vzniklo nakonec i dálkové řídicí centrum pro připravované transporty.

Tu noc, kdy probíhal první likvidační přesun odpadního materiálu, nechtěl W. C. vůbec spát. Měl v úmyslu celé operaci osobně přihlížet přímo ve velínu centra. Vysoký věk a špatný zdravotní stav jej nakonec přinutily přece jen ulehnout, alespoň na pár hodin. Koneckonců dům s jeho skromným apartmá stál nedaleko. Vyčerpávající nervozita a napětí v mysli mafiánského bosse odrážely důležitost dne z hlediska další existence klanu. Únava a slabost však vykonaly své a vířící myšlenky přemohl spánek.

Probudil ho gong osobního komunikačního systému.

„Co se děje?“ ozval se, mžouraje do šera. Venku právě začínalo svítat.

„Doktor Podwratník žádá naléhavě o rozhovor,“ odpověděl systém příjemným hlasem automatické asistentky.

„Prosím. Mluvte, doktore!“ vyhrknul mafián, trochu vyděšeně a trochu nevrle.

„Dobré ráno, pane. Musím vám, bohužel, sdělit ne moc příjemnou zprávu.“ Doktor hovořil nejistě a rozpačitě. Evidentně nevěděl, jakým způsobem onu nepříjemnost šéfovi oznámit.

„Mluvte!“ odehnal kmotr rázně doktorovu opatrnost.

„Při přenosu kontejnerů časem došlo k drobné nehodě.“

„K jaké drobné nehodě? Mluvte stručně a jasně!“ znovu s důrazem v hlase popoháněl vědátora mafiánský kápo.

„Domníváme se, že jeden z kontejnerů zmizel ve vzdálenosti asi dvacet tisíc let zpět v čase.“

„Domníváte se nebo to víte?“ tentokrát přeruší doktora mírně ironicky mafiánův dotaz.

„Chcete-li to takto formulovat, tedy víme.“

Mafiánský veterán byl dost chytrý, aby pochopil vážnost situace a možných následků. Na chvíli se odmlčel, než položil další otázku nebo přesněji dvě další otázky najednou:

„Co bylo v tom zatraceném kontejneru a jaká jsou rizika?“

„Kontejner obsahoval to, co všechny ostatní. Tj. směsný obtížně tříditelný odpad. No, vždyť to znáte sám. Hlavně z domácností, ale také třeba z rychlých občerstvení a jiných restaurací. Konkrétně organické zbytky, obaly od potravin, sem tam nějaké sklo, kusy novin a časopisů. A ptáte-li se na rizika? Ta lze jen těžko odhadnout. Pokud jsme něco ovlivnili, už to proběhlo a nejsem si jist, zda to vůbec zaregistrujeme.“

„No dobrá. Po ranní procházce se u vás zastavím, tak zatím...“ Takto kmotr, po krátkém zamyšlení, uzavřel konverzaci.

A doktor současně se slovy: „Pěkné ráno, pane!“ vydechl úlevou. Byl rád, že má nepříjemný rozhovor za sebou.

Již zcela probuzený seděl W. C. ještě chvíli na pohovce a přemýšlel. Pak se protáhl, zívnl a jal se konat své jitrní nezbytnosti v pořadí: WC, sprcha a káva s křupavou houskou. Při snídani také, jako obvykle, sledoval zpravodajství WorldNews. Dnes byl přitom zvlášť pozorný. Nic neobvyklého však nezaznamenal. Když dopil a dojedl, oblékl se, komunikátorem upozornil osobní stráž a vyrazil do kostela k pravidelné modlitbě.

Vyšel ven z domu, hned před vchodem se zastavil, pokynul bodyguardovi a pečlivě se rozhlédl. Pak pokračoval k bráně a dál na ulici. Oči dokořán, pozorně sledoval okolí. Nic zvláštního ale neviděl. Běžný předměstský ruch všedního dne na zdejším bulváru. Lidé venčili domácí mazlíčky, jiní spěchali za prací, další klábosili v kavárně přes ulici nebo pokuřovali opodál. Nedaleko, před místní radnicí, jako jindy pozpěvovala skupina uctivačů Pepsi Coly.

„Změnili jsme něco?“ ptal se sám sebe.

„Těžko říct,“ pokračoval v uvažování a jaksi automaticky pokrčil rameny. Všechno bylo tak normální.

Vykročil tedy obvyklou cestou na svou každodenní návštěvu kostela. Ani uvnitř, v chrámu božím, nespátril nic divného. Jako vždy se pomodlil před plastikou umučeného McDonalda, tiše postál před soškou Panny Coca-Coly, Matky Boží a vhodil minci do pokladničky pod obrázkem svého oblíbeného světce svatého Michaela Jacksona.

Fecskeová Zdenka – Melánia chcela zmeniť svoj osud

Zahalilo ma žiarivé modré svetlo. Opäť. A ja som sa, po ceste výťahom a niekoľkých ešte neistých krokoch, opäť ocitla vo svojej izbe, so zahmleným zrakom. Dôvod bol rovnaký ako aj po minulé razy, ale dnes mi pohľad kalili aj horké slzy, ktoré mi tak jemne, nenápadne stekali dolu po lícach. Nechvela som sa. Nevzlykala som. Len som sedela na okraji svojej postele a premýšľala, ako dlho to ešte dokážem zniesť. Bolelo ma celé telo. Bola som slabá, vysilená, vyčerpaná a malátna. Všetko negatívne opisy môjho stavu. Rukou som si prehrabla vlasy a na dlani mi z nich ostalo aspoň zo päť. Ruku som skrčila v päšť. Konečne som nahlas zavzlykala a zaborila si tvár do vankúša. Postihla ma triaška.

Prvýkrát som sa vrátila v čase pred dvomi mesiacmi, piatimi dňami, štyrmi minútami a dvadsiatimi dvoma sekundami. Bolo to úžasné. Bol to môj prvý výlet za hranice reality.

Na stroji času som pracovala spoločne so svojim dedom. S ním jediným som mala dovolené stretávať sa. Neprišla som na dôvod, prečo ma rodičia nechceli púšťať von. Každý deň som trávila zatvorená v obrovskej budove, kde obaja pracovali a mali zriadení aj byt. Väčšinu času sa tam aj tak nenachádzali. Bola to len kamufláž. Hrali sa hru na rodinu. A prehrávali.

Vzdelávala som sa sama. Školy už v tejto dobe nehrali nijakú úlohu. Vstávala som každé ráno o pol siedmej. Raňajkovala som o siedmej a pred ôsmou som obvyčajne začínala svoj študijný deň. Končil sa niekedy o jedenástej, občas skôr, občas neskôr, potom som sa venovala telesnej aktivite a okolo tretej som už zvyčajne mala voľno. Voľno, ktoré som nikdy nevedela poriadne využiť. Dokým ma raz nevyrušil dedo a nepopýtal ma o pomoc...

„Snažím sa zostrojiť taký stroj... stroj, vďaka ktorému by sme sa mohli vrátiť v čase, vieš? Máš skvelé vzdelanie, Mel. Keď som bol dieťa,

tak som o takom vzdelaní sníval každú noc a každý deň. Okrem toho si pozorná, vnímavá, vieš sa vynásť. S takými reflexami by si mohla robiť aj box. Nezranila by si sa.“

„To je všetko pekné, čo mi tu hovoríš, dedo, ale stále nerozumiem, čo sa mi pokúšaš povedať.“

„Melánia, chcem, aby si mi pomohla zostrojiť takýto stroj. Chcem, aby sme to dokázali spolu. Potrebujem ťa.“

A tak som mu vyhovel. Boli to mesiace. Každý večer, po tom, ako ma vždy o piatej prišli skontrolovať rodičia, som odchádzala k dedovi do apartmánu, kde v jednej z miestností pracoval na svojom stroji. Na izbe chýbali okná, občas, keď sme sa v nej zavreli, som mala pocit, že nemá ani dvere. Proste iba bola. Ako dedo, ako ja, ako stroj času...

„Melánia! Melánia! MELÁNIA!“ počula som z chodby.

Zdvihla som sa z gauča, na ktorom som odychovala pri čítaní knihy, a dvere do bytu som otvorila práve v momente, keď dedo pribehol.

„Melánia, je hotovo! Dokázal som to! My sme to dokázali!“

V očiach mal mierne šialený výraz. Vždy som ale vedela, že môj dedo nie je tak úplne normálny.

Chytil ma za ruku a ťahal k výťahu. O niekoľko sekúnd sme už obaja stáli v tej tmavej izbe, pred nami bol stroj času, dokončený a pripravený na prvú cestu.

„Je veľa hodín, dedo, neviem, kedy sa vrátia rodičia a...“

„Mel, toto musíme urobiť spoločne. Nebude to trvať dlho, prisahám! Len chcem vidieť, ako vyzeral svet predtým...“

Rozumela som mu. To, čo dnes nazýva ľudstvo svetom, si vytvorilo samo. O prírode viem z kníh a starých záznamov. O tom, ako došlo k jej zničeniu. O tom, čo ľudia spáchali.

„Tak dobre,“ privolila som.

Dedo vyčaroval na perách úsmev. Ešte nikdy predtým som ho nevidela tak vzrušeného.

„Poď, Melánia, obaja sa postavíme tu, pred snímač. Ja nastavím čas, obdobie, do ktorého sa chceme vrátiť, stroj nás zosníma a preniesie o niekoľko desiatok – stoviek rokov dozadu. Si pripravená?“

„Nie som si istá, dedo. Ale môžeš to spustiť.“

Dedo pošťal niekoľko spínačov, natukal aspoň zo desať hesiel a potom sa to začalo.

Oslepila ma svetlomodrá žiara vychádzajúca zo stroja. Kým sa mi úplne zahmlil pohľad, stihla som ešte zachytiť, ako sa pomaly premiňam na tisícky malých čiastočiek, ktoré pomaly miznú. Začalo sa to od prstov na rukách a prešlo to až k lakťom, následne ramenám. Členili sa a mizli mi vlasy, ktoré som v tej dobe

mala dlhé asi do polovice chrbta. Cítila som strach, ale nedávala som to na sebe znať. Šibla som pohľadom na deda, ten však len ohromene stál už takmer celý premenený a priesvitný. Zatvorila som oči. Svetlo bolo príliš silné.

Pocítila som ostrú bolesť. Mala som chuť kričať, ale moje ústa akoby nevedeli vydať ani hlásku. Keď bolesť nakoniec poľavila, pokúsila som sa otvoriť oči. Bola som tam. O dvesto rokov späť, v roku 2009. Môj dedo stál vedľa mňa. Potom sa rozbehol, vykrikoval a tešil sa, hodil sa na zem do niečoho zeleného a váľal sa. Váľal sa a od radosti plakal. Ja som tam len stála.

„Toto... toto je tráva. To je tráva, Melánia! Je to tráva! A pozri, pozri tam sú stromy! A kriky! Nie je to paráda, Mel! No nie je to úplná nádhera!“

Boli sme na mieste, ktoré ľudia označovali park. Nikto tam ešte nebol (našťastie), ľudia vtedy asi nezvykli stávať príliš skoro ráno.

Dedo stále vykrikoval. A ja som tam stále stála. Potom som sa otočila a začala sa prechádzať.

Naozaj to bolo nádherné a naozaj to bolo niečo iné, nové. Tieto veci som poznala iba z kníh a z rozprávania ľudí na svojich nahrávkach. Bol to úplne iný svet.

Pustila som sa do behu a nakoniec som sa aj ja začala smiať. Bežala som a bežala a cítila sa neskutočne voľná. Prvýkrát vonku. Prvýkrát mimo budovy a bytu, svojej izby. Prvýkrát...

„Ahoj!“

Zľakla som sa. Zarazila sa a zaspätkovala som. Ostala som stáť na mieste. A tá záhadná osoba ma predbehla. Skoro do mňa vrazila. Zastavila sa a podišla bližšie. Čelo spotené, trochu unavené oči, na tvári úsmev.

„Prepáč, nechcel som ťa vydesiť. Chodím tu behať každé ráno. Ešte nikdy som ťa tu ale nevidel... väčšinou sa s bežcami poznám. Volám sa Erik.“

Stále som naňho len vyplašene cívla.

To je katastrofa! On ma videl! Videl ma! Čo teraz urobím? Omráčim ho a potom utečiem? Pôjdem nájsť deda a vypadneme odtiaľto! Toto sa nemalo stať! Nie, nie, nie!

„Si... si v poriadku?“

Nevníkala som ho.

„Zavolám niekoho, potrebuješ pomoc? Si tu nová?“

Konečne som sa naňho naozaj pozrela. Mal hnedé vlasy. Tmavé. Trochu dlhú ofinu, ktorá mu padala do očí rovnakej farby. Tváril sa ustarostene.

„Ja... ja...“ koktala som.

Kývol hlavou, akoby ma nabádal, aby som pokračovala.

„Ja už musím ísť!“ vychrlila som a rozbehla sa tam, odkiaľ som prišla.

„Počkaj! Hej, čakaj!“ kričal a rozbehol sa za mnou. Dohonil ma.

„Počkaj...“ dychčal, keď ma chytil za ruku. „Povedz mi aspoň, ako sa voláš. Prosím.“

„Ja...“

„Máš predsa meno, nie?“

„Mám.“

„Tak?“

„Volám... volajú ma Mel.“

„Dobre, Mel, uvidím ťa ešte niekedy?“

„Ja neviem. Asi... asi nie. Možno... neviem.“

Uškrnul sa.

„Budem veriť, že áno. Veľa šťastia teda. Choď, nech stihneš to, čo tak sŕne potrebuješ stihnúť. Ale niekedy si spolu zabeháme.“

Neschopná slova som prikývla a rýchlo sa vrátila k dedovi. Vysvetlila som mu, že sme preč už príliš dlho a že ma už možno hľadajú rodičia. Chápal to.

Pred nami sa zjavila bledá, priesvitná obrazovka, niečo do nej natukal, ukázali sa akési čísla a my sme sa opäť začali strácať. Rovnakým spôsobom, ako predtým. Po časticiach. Ale tentoraz to bolelo už aj pri „odhmotňovaní sa“. Trhalo mi to telo na kusy. Doslova. Dedo to nevydržal a rozkričal sa. Začala som mať strach.

Konečne nás prístroj celých rozobral a my sme sa šialenou rýchlosťou začali vraciť do našej doby. Ale vrátila som sa sama. Dedo sa už nedokázal opäť zhmotniť.

Po čase mi došlo, aké riziká predstavuje cestovanie v čase. A prišla som aj na to, prečo sa dedove telo už nedokázalo znovu poskladať do pôvodného stavu. Bolo príliš staré. Cestovanie v čase bolo vysilujúce. A teda nebezpečné. Rozhodla som sa však v cestách do minulosti pokračovať.

Musela som ho vidieť. Nevedela som prečo, ale jednoducho som musela. Stalo sa to mojím malým prekliatím...

Preštudovala som všetky dedove spisy a poznámky, naučila som sa heslá, kódy, naučila som sa, akým spôsobom sa mám vrátiť späť. Prišla som možno na viac vecí, ako vedel dedo, keď sa rozhodol prvýkrát stroj vyskúšať.

A vrátila som sa. Vrátila som sa do roku 2009 a našla som ho.

„Tak predsa si sa vrátila,“ povedal, keď sa ku mne zaradil.

Bežala som. Bežali sme. Park patrila iba nám.

Čím viac som cestovala, tým som bola vyčerpanejšia a slabšia. Mala som kruhy pod očami, vypadávali mi vlasy, lámali sa mi nechty, chudla som. Ani mihalnice som už nemala tak husté ako predtým.

S Erikom som začala chodiť. Začala som chodiť s prvým chlapcom, ktorého som poznala a na svoju veľkú smolu, to bol chlapec z minulosti. Nepovedala som mu, kto som. Mal ma za záhadu, ale páčilo sa mu to. Nenútil ma hovoriť o veciach, o ktorých som nechcela. Bývali sme spolu obvykle len veľmi krátko. Ale ja som mu verila. Občas som sa do dedovho apartmánu vydala aj v noci a s Erikom som potom strávila celé poobedie aj večer. Bol to nevyrovnaný vzťah. Ja som o ňom vedela všetko, ale on o mne nič.

Bolo mi jasné, že skôr či neskôr dopadnem ako dedo. Bolo mi jasné, že raz moje telo už prenos nevydrží a ja sa už nevrátim domov a nevrátim sa ani k Erikovi.

Čo by sa však stalo, keby som sa rozhodla ostať vo svete, v ktorom žije Erik, navždy? Zlepšil by sa môj zdravotný stav? Prežila by som? Vedela by som sa začleniť?

Tá myšlienka mnou prebleskla úplne náhodou, ale zasiahla to pravé miesto. Moje srdce.

Bolo pol piatej. Poobede. O pol hodinu by mal prísť otec, aby ma skontroloval. Vstúpila som do svojej izby. Nemala som nijakú tašku alebo kufr, kde by som si mohla zbaliť veci, nepotrebovala som nič také, keď som nikdy nechodila von. Uvedomila som si však, že si vlastne ani nemám čo baliť. Tak som len zobrala zopár nahrávok a digitálnych kníh a rýchlo som vyšla z bytu. Zavolala som výťah, odviezla sa na poschodie dedovho apartmánu a vstúpila do tmavej izby bez okien. Bola som pod tlakom. Ruky sa mi chveli, po chrbte mi stekal pot. Cítila som vzrušenie, ale aj strach. Vedela som, že robím niečo, čo by som nemala a že je možné, že rodičia mi na to prídu, ale... musela som to vyskúšať. Mala som na výber. Mohla som tu ostať a žiť ďalej svoj nudný život, vyrásť, dospieť a žiť nudný život svojich rodičov, mohla som ďalej cestovať v čase a nakoniec pri jednej z tých ciest zomrieť a mohla som podstúpiť už len jedinou cestu a ostať v roku 2009. Navždy. S Erikom.

Rozhodla som sa.

Nastavila som rok a spustila som prenos.

Bolelo to. Bolo to horšie ako peklo. Ale vedela som, že je to poslednýkrát.

Moje telo sa premenilo na maličké miznúce častice. Svetlo ma, ako zvyčajne, oslepilo a ja som radšej zatvorila oči. Z rúk mi vypadli nahrávky aj knihy. Čo už. Teleportácia platí asi iba na osoby, to v dedových poznámkach nebolo. Mala by som to tam doplniť. Ale teraz už je neskoro.

Melánia zmizla. Viac sa neobjavila. Nie vo svojej dobe, ani v 21. storočí.

Hofmanová Jaroslava – Dárek z nebe

Když Martin otevřel oči, zmateně se rozhlédl kolem sebe. Oslepilo ho neuvěřitelně prudké světlo. „Kde to jsem?“ Lámal si hlavu a s přivřenými víčky naslouchal opojnému zpěvu ptáků. Zároveň ucítil teplo, které ho hřálo po celém těle. Ze všech sil se snažil upamatovat na to, co bylo, nežli usnul, ale marně. A pak uslyšel ten důvěrně známý hlas. „Tak tě tady vítám, Martine!“ Rozhlédl se a spatřil svého otce. Stál vedle něj a usmíval se. Martin se posadil, neřekl nic, jen si tátu překvapeně prohlédl. Vypadal stejně, jako tenkrát... Černé vlasy na spáncích prosedivělé, teplé čokoládové oči, dobrácký úsměv. Kdy viděl tátu naposledy? Hlavou letěly myšlenky jako ptáci. Táta viděl naposledy před rokem, těsně předtím, nežli ho skolil infarkt. Jak to, že žije? Martin nejistě poposedl, seděl na něčem hodně měkkém, něčem, do čeho se bořil. Rozhlédl se kolem sebe. Široko, daleko, kam dohlédl, bílá oblaka, jako když sedí v letadle, které vylétlo nad mraky... „Pamatuješ si něco?“ Táta se tvářil zadumavě a Martin chvilku lámal svoje mozkové závity. „Jo. Jel jsem autem. Vzpomínám si na náraz, potom jak ležím ve velké bílé místnosti a kolem mě pobíhají doktoři. Najednou zmizely stěny a rozprostřelo se jasné světlo, které mě oslnilo. No a probudil jsem se tady! Kde to jsem?“ Táta potichu vzdychnul a nahlas pronesl větu, která Martina přišpendlila na místo. „V nebi!“

Vlády se právě ujalo jaro a příroda byla v jednom květu. Všude kam člověk dohlédl, zářily barvy, voněly květy, zpívali ptáci. Lidem se při tom pohledu tajil dech a všichni se radovali. Všichni, kromě Marie Řeřichové, kterou před několika hodinami vytáhli z postele policisté, aby ji oznámili, že její jediné dítě, syn Martin, se stal účastníkem dopravní autonehody a má vážná poranění. Jako smyslů zbavená běžela k svému modrému Audi a nastartovala. Sešlápla pedál, kosmickou rychlostí se odlepila od asfaltového chodníku a řítila se cestou necestou. Neviděla slunce, ani modrou oblohu, Nevnímala krásu přírody. V hlavě měla jedinou prosbu, aby Martin žil. V duchu si vybavovala jeho úsměv, oči, pár drobných pih rozsetých okolo nosu a zaslechla i jeho hlas. „Mami, já tě mám rád.“ Tuhle větu slýchala od smrti svého manžela, Martinova otce poměrně často. Její syn ji miloval a byl na ní citově závislý. Stejně, jako ona na něm. Nikoho jiného na tomto světě neměli. Martini rodiče zemřeli již dávno a rodiče manželka také. Martin neměl žádnou babičku, ani dědečka, a nyní už ani otce. Marie byla jediná, kdo mu v životě zůstal. A on ji. Kdyby jí i on odešel, asi by se zbláznila! Projížděla okolo

základní školy, kterou Martin devět let navštěvoval a hlavou jí zablikaly nostalgické vzpomínky. Zřetelně se zahlédla na chodníku, jak vede šestiletého synka prvně do školy. Měl na sobě tehdy takový modrý svetr, který mu sama upletla, pořád se jí držel za ruku a nechtěl ji pustit. Když ho posadila do lavice, upíral k ní zoufalé, prosící oči. Sevřelo se jí srdce. Bože, kam se to všechno podělo. Je to možné, že to tak uběhlo? Projela okolo lidové školy umění, kam se kdysi Martin chodil učit hrát na flétnu a jako by to bylo včera, kdy ho viděla, jak pyšně stojí na stupínku při vánoční besídce a hraje jenom pro ni... Udělalo se jí mdlo. Ještě, že byla nemocnice už nablízku, jinak by musela na chvilku zastavit, protože ruce se jí roztráslly tak, že málem neudržela volant. Před starou budovou špitálu, který byl postavený, ještě v dobách Marie Terezie, rychle zaparkovala na jediné volné místo a vyskočila z vozu, aniž ho uzamkla. Nechtěla se zdržovat. Zaplašila smutné vzpomínky, potlačila chuť na cigarety, na kterých byla závislá. Dlouhé bavlněné šaty s květy rozkvetlých slunečnic na jejím štíhlém těle jen zaválaly a nohy ve střevících na vysokých kramlíčcích se jí zvrťovaly, když brala široké nemocniční schody po třech.

„Budete muset posečkat,“ oznámila sestřička, která vyšla z místnosti označenou rozsvíceným světlem a tabulkou NEVSTUPOVAT. „Pan doktor hned přijde!“ Marie stála jako solný sloup a klepala se hrůzou. Pokoušela se o ni panika. Co když jí doktoři řeknou, že Martin zemřel? Že nepřežil tu příšernou nehodu? Pokusila se o ni panika. Pro koho bude žít? Zatočila se jí hlava a podlomily nohy, nutně se potřebovala posadit. Rozhlédla se, ale zjistila, že není kam, všechny židle byly obsazené. Opřela se tedy o okrově natřenou stěnu a cítila, jak ji studí do zad, protože po celém těle jí vyrazil studený pot. Zhluboka se nadechla, když se přímo proti ní dveře otevřely a vyšel z nich drobný, hubený šedesátník s očima posazenýma blízko sebe. Stetoskop mu visel kolem krku a na bílém plášti mu červenalo pár drobných skvrn. Mariino srdce se rozběhlo jako budiček. Nemohla popadnout dech a cítila, že to, co se v tenhle okamžik dozví, bude mít zásadní vliv na její další život... „Paní Řeřichová?“ V jeho soustrastném hlase zaslechla cizí přízvuk. Z propadlé tváře vyzařoval smutek, ale snažil se zachovat profesionalitu. „Bohužel jsme dělali, co bylo v našich silách. Je nám to líto!“ K jejím uším se donesl hluboký bas, který se k lékaři ani nehodil. Líp by slušel nějakému herci... Marie ho probodla pohledem, potom otevře-

la ústa, jako by chtěla promluvit, ale najednou cítila palčivou bolest na hrudi. Nemohla popadnout dech, a v mdlobě se plíživě skácela na vykachličkovanou podlahu...Probrala se později na ošetřovně a v prvním okamžiku netušila ani to kde je, ani to, co tam dělá. Snažila se násilím přivolat vzpomínky, ale z myšlenek ji vyrušil vysoký pištivý hlas. „Paní Řeřichová! Máte někoho, kdo by vás odvezl domů?“ Čísí ruka se jemně dotkla jejího ramene. Marie se násilím pokoušet přimět k tomu, aby odpověděla. Pohnula rty, ale vyšlo z nich jen jakési chrčení. Otočila hlavou, spatřila sestru i doktora a pohled na ně ji vrátil do kruté přítomnosti...Martin je mrtvý. Proboha! To není možné. Její syn...Hlavou jí proběhl porod, před dvaceti lety. Byl velmi těžký a komplikovaný. Martínek nechtěl na svět a ona se snažila ho na něj přivést celé dlouhé hodiny. Když se to konečně podařilo, měl chlapeček na dvakrát omotanou pupeční šňůru kolem krku. Byl přidušený, promodralý a lékaři měli co dělat, aby ho dali do kupy. „Ten vám tedy dal zabrat, maminko,“ řekl tehdy lékař. „Ale nebojte, on to napraví. Z vlastní zkušenosti vím, že děti, které přijdou na svět takto komplikovanou cestou, se to rodičům v životě snaží vynahradiť.“ Doktor měl tehdy pravdu. Martin, jako by se mamince všechnu tu bolest snažil nahradit. Měl veselou a mírnou povahu a každý, kdo ho poznal, ho musel mít rád.

„Slyšíte mě, paní!“ Marie se vracela do současnosti. „Ale ano,“ slyšela se říkat. „Ale nemám nikoho, kdo by mě odvezl domů. Manžel mi před rokem zemřel a syn...“ Odmělčela se, nedokázal to vyslovit, ale najednou neměla absolutně žádné pocity, necítila bolest, ani žal. Zkrátka vůbec nic. Násilím otevřela oči a spatřila soustrastnou tvář mladé sestřičky. Měla vlasy spletené do dvou hustých copů, na očích kulaté brýle a na sobě čistounkou, zelenobílou uniformu. „Pan doktor vám dal injekci na uklidnění,“ vysvětlila soucitně. „Ale domů jet sama nemůžete, je potřeba, aby vás někdo odvezl a zítra byste se měla stavit u svého ošetřujícího lékaře pro nějaké léky na nervy!“ Marii to se v mozku motalo jako klubko vlny, když spadne na zem z košíku. Komu by zatelefonovala? Nebyla schopná kloudné myšlenky, hlavu měla totálně dutou. „Už vím,“ děla po několika minutách odmícně. „Můžete zatelefonovat mému švagrovi? Je to bratr mého manžela Karel Řeřicha. Dám vám číslo!“

Martin se pokusil vstát. Šlo to překvapivě docela lehce, jen pomyslel na to, že vstane, už stál. Případlo mu spíš, jako by ho někdo postavil, nebo jako kdyby to byl sen, v kterém se postaví bez námahy. „Jsem v nebi?“ Táta pokrčil

rameny. „Návštěva na zemi nám skončila, jsme tady a budeme čekat, až přijde čas návštěvy další! Každý odtud pochází a sem se také vrací. Je to věčný koloběh života.“ „Takže se na zem vrátím?“ „O ano, jen v jiném těle. Možná jako motýl, možná jako pták, kdo ví? Záleží na tom, jak hodně a co, si budeš přát. Jestli chceš něco vidět, tak pojď se mnou!“ Martin vstal a udělal krok. Podíval se pod nohy a najednou měl strach jít dál. Kdo by se nebál procházet po cukrové vatě? Vždyť by se mohl propadnout! „Neboj, a pojď!“ Táta, jako by četl jeho myšlenky. „Jsi lehký jako pírkó a té vatové podlahy se ani nedotkneš. Budeš se vznášet jako vítr!“ Martin odhodlaně udělal krok, a opravdu! Země se skoro nedotkl! A tak chvíli kráčeli a dostali se do neprůhledné mlhové stěny. Po pár vteřinách ji prošli a ocitli se v nádherné zahradě plné exotických stromů a barevných květín. Některé z nich Martin nikdy neviděl. Vnímal neuvěřitelně jasné a neznámé barvy, nasával čarovné vůně a bylo mu tak dobře! Přešli zahradu a dostali se na její konec, k hustému živému plotu. Táta zvedl ruce a rozhrnul jeho zelené větve. „A teď se dívej!“ Martin se naklonil, podíval domů a spatřil mámu. Stála v shluhu lidí a přesto, že vypadala utrápeně, tak ji to slušelo. Na sobě měla černý kalhotový kostým s perleťovou broží v klopě, a na hlavě do čela posazený apartní klobouček. Krátký tylový závojiček zakrýval její čelo. Vypadala křehce a zranitelně. Opodál se nacházela bílá zdobená truhla, která se topila v záplavě čerstvě řezaných květín. Červených růží, fialových karafiátů, bílých lilií. „Proboha,“ vykřikl Martin rozčileně. „To je nějaký pohřeb!“

Obřadní síň působila na Marii hrůzostrašně. Dřevěné lavice, katafalk s bílou rakví a vedle ní velká tabule, kde stálo velkými zlatými písmeny napsané jméno. MARTIN ŘEŘICHA. Marii se zdálo, že jí pukne srdce a také se jí špatně dýchalo. Bylo poměrně teplo a uvnitř chyběl vzduch. Stála v doprovodu vzdáleného příbuzenstva uvnitř obřadní síně a pozorovala obřadníka. Vysoký hubený muž v černém obleku, s řídkými černými vlasy, bílou tváří a propadlými tvářemi, v ní vzbuzoval panickou hrůzu. „Přejete si syna ještě vidět?“ Zabublal hlubokým hlasem. „Co myslíš Karle?“ otázala se švagra, manželova bratra, který ji byl v této těžké chvíli velkou oporou. Vysoký, štíhlý a velmi podobný svému nebožtíku bratrovi, dvojčeti Pavlovi. Rozdíl mezi nimi byl snad jen v tom, že Pavel měl tmavě hnědé oči a jeho bratr míval šedivé. „No, nechci ti do toho mluvit, ale myslím, že to není šťastný nápad, vidět takhle svoje jediné dítě. Zachovej si ho v paměti živého, ať se ti ve vzpomínkách zobrazuje takový, jaký byl dřív. Kdo ví, jak teď vypadá.“ „Vy-

padá velmi dobře,“ podotkl obřadník netrpělivě. „Jako když spí. Nemá žádná viditelná zranění“ „Ne, díky!“

Obřad skončil při tonech Martinových oblíbených písniček a Mariino srdce pukalo bolestí. Rakev pomaličku zajížděla za rudý sametový závěs a Marie si dlaněmi zakryla unavené oči. Musela se hodně držet, aby se za ní nerozběhla a nezadržela ji. „Martine!“ Zvolala jen tichounce. „Martínku. Vrať se!“

„V této chvíli můžeme pozůstalým vyjádřit naši soustrast,“ sdělil všem přítomným hrobovým hlasem obřadník a šel jako první příkladem. „Upřímnou soustrast.“ Podal Martě studenou vlhkou ruku a podivně se zašklebil. Přejel jí mráz po zádech. Otrásla se a zachytila se Karla, protože se pod ní roztančila podlaha. Následovali její přátelé, spolupracovníci, Martinovi kamarádi a spolužáci. Dokonce se tu objevila i třídní učitelka ze základní školy. Něco začala sáhodlouze vykládat, ale Marie jí nevnímala. Jen přikyvovala a snažila se nevyhýbat soucitným pohledům. Z celého srdce si přála, aby to všechno skončilo a ona mohla zalézt do postele. Vzala by si prášek, přetáhla peřinu přes hlavu a svět by potemněl. Kolem ní se ale tísnila lavina lidí ve smutečních oblecích. Všem se pohybovala ústa, ale Marie odpovídala jednoslabičně a celá se chvěla. Konečně se řada lidí zkrátila. Jako poslední v řadě se objevila mladá, dívka, která Marii notně převyšovala, mohla měřit přinejmenším metr osmdesát. Na sobě měla upnuté zvonové kalhoty, černý rolák obepínal skoro hubenou postavu a v uších se houpaly ohromné stříbrné kruhy. Z podlouhlého obličejce Marii bázně sledovaly obrovské, bledě modré oči, které byly v tomto pohnutém okamžiku červené a plné slz. Jemně stiskla Mariinu ruku a vypadalo to, že chce něco říct, ale vzápětí si to patrně rozmyslela. Její rty zůstaly uzamčeny. Odcházela, ale na konci řady se ještě otočila. Marie ji provázela zvědavým pohledem, aniž tušila proč. „Co teď? Co budeme dělat?“ Promluvila potichu, ale bylo to slyšet po celé obřadní síni. „Teď půjdeme na oběd,“ podotkl střízlivě Karel. „A zveme všechny, co se přišli s Martinem rozloučit!“ Poslední slova pronesl hodně nahlas a Marie na něj vděčně pohlédla. „Je zvláštní,“ pomyslela si, „jak si se mnou osud zahrál.“ Švagra jsem nikdy neměla ráda a najednou je to mě nejbližší člověk. Jak se to takhle zamotalo?

V myšlenkách se vrátila o dvacet let zpátky. Tehdy se seznámila v kině s Pavlem. Bylo mu pětadvacet...Měl dlouhé vlasy stažené do copu, na sobě ošoupané džiny...Jeho dvojče Karel byl jeho protikladem. Jeho uhlazený zjev v nažehleném obleku v ní vždy vzbuzoval odpor.

Říkala si, že tohohle člověka nemůže vystát. A teď je mu vděčná...Zahнала vzpomínky. Čím to, že se jí tak krade do vědomí minulost? Možná proto, že ten život tak rychle uletěl. Byla tady šťastná rodina a najednou je pryč. Jako když se vítr opře do chmýří odkvetlé pampelišky. „Ještě, že tě mám,“ pípla unaveně. „Já bych si sama nevěděla vůbec rady.“

„Máma si nějak dobře rozumí s mým bráchou!“ Podotkl mrzutě Pavel. „Když jsem žil, tvrdila, že ho nesnáší. Že je to sobec, a vejta!“ Martin si tátu zadumaně změřil. „Zkrátka změnila názor, to se stává. Po tvoji smrti se s ním smířila, byla ráda, že se nás ujal a že nám pomáhal. Tys odešel, máma si s ničím rady a já teprve ne, víš, že jsem technický antitalent. Byla potřeba dát nová střecha, byly zařídit různé opravy, posekat zahradu. My bychom to s mámou sami nezvládli a strejda nám fakticky dost pomáhal.“ „A nebylo v tom něco víc?“ Na tátově čele se prohloubily vodorovné vrásky. „Ne, to opravdu ne. Máma s ním nic neměla, jestli se ptáš na tohle. Žila jenom pro mě. Ale teď...“ „Teď?“ „Nemá nikoho, nežli strýce. Ale ty toho přece víš dost, ne?“ „Všechno ne, nedivám se dolů pořád.“ „A co tedy děláš?“ „No, jestli to chceš vědět, tak pojď se mnou.“ „Kam?“ „Přece za babičkou!“ „Ona je tady?“ „Jsou tady všichni, kdo odešli ze světa a čekají na návrat!“ „I děda?“ „Ne, ten se už vrátil. Žije jako pták někde v pralesi!“ Táta pustil větvě zeleného stromku, které se zase pevně semkly k sobě, a udělal pár kroků nazpátek. Na Martina toho bylo dnes až moc, zakroutil jen nevěřícně hlavou. Šel po jasně zelené měkké travičce, ale sotva se jí dotýkal. Vznášel se za tátou a bylo mu lehký. Najednou jí to tady připadalo všechno tak důvěrně známé...

Smuteční hostina se chýlila ke konci. Příbuzní pojedli, popili, zavzpomínali i zaplakali. Posezení se poněkud protáhlo a všichni přítomní se rozcházeli skoro v noci. Marii bylo podstatně lépe. Měla v sobě pár prášků na uklidnění a několik skelniček vína, Karel jí držel za ruku a tak se necítila tolik sama. „Doprovodím tě domů,“ konstatoval pevným hlasem, který nepřipouštěl žádné námitky. „Netroufám si, tě nechat dnes samotnou!“ Marie se trochu ošila, ale nenamítala zhora nic a nasedla do auta vedle Karla. V poslední době jí byl hodně blízký, ale stále se snažila stát na zemi rovnýma nohama. Držela se kvůli Martinovi. Kvůli němu Karla vždy odmítala. Ale dnes? Dnes cítila, že to nedokáže. Nedokáže jít do prázdného bytu, dívat se na židli, kde ještě před týdnem seděl Martin. Nedovedla si představit, že pustí rádio, a zaslechne písničku, kterou syn tolik miloval a vždy pustil hlasitě na plný plyn. Co se proto na

něj nazlobila! A dnes? Dnes by dala všechno za to, aby ho našla na svém místě, i kdyby řvala hudba na celý dům! Auto zastavilo, ale Marie se nehýbala. Karel vystoupil, obešel auto a otevřel její dveře. „Tak pojď, přece tady nechceš přenocovat!“ Marie vystoupila a letmým pohybem ruky smetla neviditelné smítka na kalhotách. „Zítra mi prosím tě přivezeš moje auto! Zůstalo před nemocnicí.“ „To se snad jasný, udělal bych pro tebe všechno na světě!“ Karel uzamkl vůz a společně prošli zahradními dvířky. Byla vlháká letní noc, z trávy se ozýval cvrkot kobylek, po kytkách poletovaly světlušky a kolem měsíce zářil světlý kruh. Marie se bezděky zastavila a zadívala na nebe plné hvězd. „Myslíš, že existuje něco po smrti?“ „Myslím, že ne,“ zašeptal a vzal ji za ruku. „Ale bylo by to hezký, kdyby existoval nějaký život po životě! Třeba se člověk promění v hvězdu, když zemře, a bude svítit na obloze. Podívej, co jich tam je! Možná je jedna u nich Martin. Je v nebi a dívá se na nás dolů!“ „Nechci ti kazit iluze, ale myslím, že je to holý nesmysl, po životě už není nic. Smrt je jeden dlouhý, věčný spánek. Prostě usneš a konec. Tak si zbytek života užij!“ Přivinul ji k sobě a dlouze políbil. Marie věděla, že se mu nebude bránit. Proč taky? Život je krátký, a slovíčko zítra už pro ni nemusí platit stejně, jako pro Martina. Tak proč si ještě neužít pár hezkých chvil s pěkným mužským?

„Chlapečku můj!“ Babička měla na šedých vlasech černý šátek s růžičkami, na očích kostěné brýle, a když se Martin přiblížil, rozevřela svoji náruč. „Netušila jsem, že přijdeš tak brzo!“ „Já taky ne,“ pokrčil rameny a fouknutím odhodil z čela ofinu. „Jel jsem z večírku a najednou se proti mně objevil kamion. Pamatuju si jen světla, probudil jsem se až tady....“

Marie ležela ve své posteli a po milování s Karlem, zhluboka oddechovala. „Líbilo se ti to?“ Karel ji pohladil po naondulovaných vlasech, které měla nyní rozčuchané jako vrabec. Věnovala mu úsměv. „Ano!“ „Dopřavdy?“ Nakrčila nos a zamrkala. „Ty mi nevěříš?“ „Ale ano, jen se ujišťuji!“ Přitiskl horké rty, na její nahé rameno. „Asi máš spoustu zkušeností!“ Hlasitě se zařehtal. „Spiš jen těch teoretických, ty praktické za moc nestojí!“ „Nelži!“ Pohrozila mu dlouhým, štíhlým ukazovákem a v té chvíli si uvědomila, že stále ještě nosí snubní prstýnek. Stáhla ho z prstu, chvilku si s ním pohrávala a poté ho položila na skleněnou desku nočního stolečku. „Nelžu!“ zvedl dva prsty k přísaze. „Vždycky jsem miloval jen tebe, ale byla jsi žena mého bratra a tak jsem se musel ovládat! Věř, že to bylo někdy hodně těžké!“ „Proto ses nikdy neoženil?“ Nedokázala se nezeptat. „Ano.“ „Já se vdávat musela, čekala

jsem Martina.“ Při vzpomínce na syna se jí do očí opět vedraly slzy. Otírala je hřbetem ruky a přála si, aby už přestaly téct. Vždyť co se za těch pár dní, co Martin odešel navěky, naplakala! Skoro se diví, kde se ty slzy v ní pořád berou! Karel se natáhl a sáhl do kapsy saka, které leželo rozhozené u postele. Vytáhl z kapsy složený kapesník a podal jí ho. „Tak už neplač,“ poprosil. „Nic s tím nenaděláš, musíme umřít všichni. On už to má za sebou a nás to teprve čeká. Zítra budeš mít oči jako angorský králík!“ „Já vím, že máš pravdu,“ podotkla. „Chtěla bych na všechno zapomenout. Ráno se probudit a zjistit, že to byl jen hrozný sen! Jenže já z toho všeho ani neusnu!“ „Dám ti prášek. Kde ho máš?“ Marie ukázala na skříň. Karel vstal, zašátral v regálu a podal pilulku. „Ještě ti donesu vodu a ty mi slíbíš, že usneš a budou se ti zdát sladké sny. Ano?“

„Tak hochu, jsem ráda, že jsem tě viděla, ale už musím jít.“ Babička vstala a protáhla se. „Kam jdeš?“ „Nastal čas mého odchodu zpátky na svět a tak jsem ráda, že jsme se tady potkali, protože já musím zase odejít. Jsem na řadě. Jedné malé holčičce, srazilo auto kocourka a ona teď hrozně pláče. Musím se dostat do tělíchka kotěte dřív, než holčička přivede svoje rodiče!“ Martin se zaraženě obrátil k otci, ale ten zde nebyl. „A táta?“ „Táta tady zatím zůstane, jeho čas ještě nenastal!“ „Ale kde tedy je?“ „No to, nevím, ale když na něj bude intenzivně myslet, určitě ho najdeš.“ Naklonila se k vnukovi, políbila ji na čelo a odcházela. Martin si uvědomil, že polibek vůbec necítil. Dotkl se rukou místa, kam byl polibek vtisknutý a díval se zamyšleně za babičkou. Tak z babičky bude kočička. Čím budu asi jednou já? A čím táta? Ano, táta. Kdeže jen je? Obrací se a pátrá v rajské zahradě a v dáli vidí živý plot. No jistě. Táta se dívá, co dělá máma. Povytáhl husté blondaté obočí a představil si, že stojí u plotu vedle táty. A byl tam. „Co tady děláš?“ zeptal se, i když to tušil. „Dívám se, co dělá máma!“ tátův baryton měl neobvyklý hrot. Martin pochopil, že to co táta z nebe vidí, se mu pranic nezamlouvá. „A co dělá?“ „Právě usnula!“ „Tak to je dobrá zpráva, ne? Konečně přestala plakat a bude mít klid!“ „Nevím, jestli je to dobrá zpráva. Vedle ní totiž leží strejda Karel. To jsem se dočkal věci, manželka mě podvádí s vlastním bratrem!“ „Ona tě neodvádí,“ durdil se Martin. „Je vdova!“ „To nevádí, ale mohla si snad najít slušného chlapa, ne?“ „Strýc Karel není slušný?“ „Celý život střídá ženský, celý život bydlí v miniaturní garsonce, protože kvůli těm ženským nemá na nic čas. Mám strach, že mámu zblbne a bude se chtít usadit v mém domě. V baráku, který sem těmahle poctivýma, pracovitýma rukama sám postavil. Přece se na to musíš pamatovat,

ne? Bylo ti pět, když jsme začali stavět! A Karel nikdy k dílu ruku nepřiložil, protože neměl čas. Teď by se tady usadil? To ani náhodou!“ „Co chceš dělat?“ „Tu idylku jim překazím!“ „A jak?“ „Úplně jednoduše. Slétnu dolů a vpluju mámě do snu. Připomenou se a taky jí v tom snu povím, co je ten Karel vlastně zač!“ „Slétneš? Jak? Letadlem? Nebo máš křídla?“ „Představím si, že letím a letím. Jakmile proletím mraky, budu neviditelný. Počkej tady, sen trvá pár minut a za chvíli jsem zpátky.“

Marii probudil těžko identifikovatelný zvuk. Panovala ještě tma a ona se chtěla otočit na druhý bok, ale když pootevřenýma očima pohledla k oknu, jako by jí projel srdcem ostrý nůž. Za oknem spatřila Pavla. Stál tam a díval se přímo do ložnice. Přímě do postele. Přímě na ni! Svítivýma očima pozoroval nehybně ji, i Karla. Vyděšeně vykřikla a prudce se posadila. Vedle ní cvakla stolní lampička. „Co je miláčku? Co se děje?“ Karel se také posadil a mnul si ospalé oči. „Tam. Tam!“ rukou ukázala k oknu a tělo se jí třásló jako při záchvatu žluté zimnice. „Co je tam?“ Nechápal její zděšení. Nedokázal si vysvětlit, co se jí muselo stát, ale takhle drkotala zuby, že nemohla souvisle promluvit. „Byl tam. Stál venku za oknem a díval se na nás!“ „Kdo?“ „Přece Pavell!“ „Pavel? Něco se ti zdálo!“ Otréla si zpcené čelo a trochu se uklidnila. „Ale někdo tam stál!“ „Dobrá, dojdú se podívat, aby byla klidnější!“ „Ne, probóha ne! Nenechávej mě tady samotnou! Víím, že to byl Pavel!“ „Drahóušku, nebyl to on, tím si můžeš být stoprocentně jistá, byl to jen stín. Jestli chceš, dojdú se tam podívat!“ „Ne!“ zaprotestovala. „Jen prosím tě vstaň a zatáhni závěs!“ Karel mlčky vstal, došel k oknu a otevřel ho. „Říkal jsem to, nikdo tam není!“ Konstatoval, když se vyklonil. „Ale pro tvůj klid, zatáhnu závěs!“ „Děkuji. Kolik je hodin?“ „Něco po třetí!“ „Tak to už asi neusnu!“ vzdychla hořce. Vstala, sama sáhla do šuplíku a spolkla bez zapití další prášek na spaní.

Martin se skoro zlobil a pustil se do otce, sotva se navrátil. „K smrti jsi mámu vyděsil. Jak to, že tě viděla?“ „Nemohla mě vidět, to musela být náhoda.“ „Hm...Bylo mi jí líto.“ „Mě je zase líto, že si nenajde jiného chlapa!“ zabručel táta. „Jdu relaxovat, najdeš mě na pláži. Stačí, když na mě pomyslíš a budeš u mě!“ Táta zmizel a Martin se podíval dolů z nebe.

„Měla jsem šílené sny!“ Marie zívla a protáhla se. „Vůbec jsem se nevyspala!“ Karel jí políbil na nos. „A co se ti zdálo?“ „O Pavlovi!“ „Aha.“ Karel neprojevil zájem o Mariin sen, ale ona se mu přesto chtěla svěřit. „Zdálo se mi, že jsem v nemocnici. Pavel na mě čeká doma a všude uklízí...“ „To je všechno?“ Zdálo se, to Karla

docela nudí. „Ne, to ne, ještě tam hraješ roli ty. Chodíš za mnou do nemocnice a pokaždé s jinou ženskou!“ Tohle Karla konečně zaujalo, zarazil se a zčervenál. Byl to ale jen mžik, hned se vzpamatoval. „Miláčku, to byl jen sen! A i nepříjemné sny se nám často zdají. To je tím, že máš pocuchané nervy.“ „Nevím,“ pokrčila rameny. „Beru léky a tak myslím, že jsem v pohodě.“ Vstal z postele. „Když tě opustilo jediné dítě, nemůžeš být v pohodě.“ Uzavřel debatu a v té chvíli se rozdrnčel zvonek u domovních dveří. „Kdo to může být?“ Ulekla se Marie. „Nikoho nečekám!“ Karel, který si právě oblékal kalhoty, doskákál po jedné noze k oknu a odhrnu závěs. „U vrátek stojí nějaká holka! Taková hubená blondýna!“ Marie vyskočila z postele, jukla oknem. Spatřila neznámou dívku, která opět poměrně stydlivě zmáčkla zvonek. Otevřela rychle okno. „Přejete si, slečno?“ „Hledám paní Řeřichovou!“ „To jsem já. Tak moment!“ Marie přibouchla okno, hodila na sebe župan, které byl přehozen přes opěradlo židle, a prosklenými dveřmi z obývacího pokoje šla ke dveřím. Prošla vykachlíkovanou zimní terasou, sešla po schodech a došla k velké kovované bráně, za níž se choulila dívka. Zblízka působila hodně mladě, na nějakých osmnáct, devatenáct let. Vysoká postava, dlouhé blond vlasy sahající na ramena. Z podlouhlé tváříčky se dívaly zarudlé modré oči a Marie se zmocnil pocit, že je nedávno někde viděla. „Já se jmenuji Veronika Lancová!“ odmlčela se a Marie usilovně přemýšlela. Tuhle hezkou, sympatickou dívku, s ohromnými kruhy v ušních lalůčkách viděla včera... Na pohřbu? Prohlížela si dívku od hlavy k patě, a vyčkávala. Dívka však mlčela a po tvářích se jí koulely slzy jako hrachy. „Pojďte dál!“ Marie ji vtáhla za rameno do zahrady a zavřela vrátka. Pak vyrazila nazpátek do domu. Dívka jí tiše následovala.

Martin stál na konci zahrady a nakláněl se dolů. Třeštil oči, div mu nevypadly. „Veronika!“ Pomyslel si udiveně. „Co tam chce?“ Byl by se rád díval dál ale jakýsi větřík, ho najednou uchopil a táhla někam proti jeho vůli. Bránil ze všech sil, ale zbytečně. Tajemná síla ho nesla kratičkou chvíli a vyplivla ho na břehu moře. Padl do horkého písku vedle svého otce, na nádherném pobřeží lemovaném banánovými palmami. „Privolal jsem si tě, promiň. Chtěl jsem vědět, co máma. Měl můj sen nějaký úspěch?“ Martin rozhodil pažemi. „No, nejsem si jistý. Máma ten sen vyprávěla Karlovi, ale nezdálo se, že by ho to zajímalo. Pozval mámu na výlet a na oběd!“ „Hm, tak to se asi moc nepovedlo. Budu muset přitvrdit!“ „To můžeš, ale prosím tě, neděs tu mámu. Ano?“ „No jo, budu se snažit!“ Chvíli panovalo ticho, byl slyšet jen křik racků na obloze a klidné šplouchání vln.

„Proč jsi tady úplně sám?“ napadlo Martina. „Říkal si přece, že tady jsou všichni lidé, co odešli z pozemského světa a nikdo tady není.“ „Ale je. Stačí si pomyslet, že chceš mít okolo sebe lidi, přátelé a známé a budou tady s tebou. Jenže znáš mě, já měl vždycky rád ticho a svůj klid. V životě jsem měl rád hrozně moře a tak svůj čas trávím sám.“ „Chápu.“ „Něco tě trápí?“ „No, právě když jsi mě přivolal, přišla za mámou Veronika!“ „Kdo je Veronika?“ „Holka, kterou miluju!“ „A co mohla mámě chtít?“ „Nevím, ale tuším. Mohl jsem se to dozvědět, kdybys mě nepřivolal!“ Táta se posadil. „Tak na co čekáš? Hybaj nazpátek, jsem zvědavější nežli ty!“

„Dáte si čaj, nebo kávu?“ Marie si rozpačitě odkašlala. Karel zmizel na dvoreček a ona zůstala s dívkou sama. Veronika seděla u stolu a nic neříkala, jen plakala a Marie byla poněkud nervózní. „Po kávě je mi teď špatně, dám si čaj,“ vyhrkla plačtivě a polykala slzičky. Marie natočila studenou vodu do varné konvice a zapnula ji. Připravila do dvou ručně malovaných šálků čaj a při tom neklidně podupávala nohou. „Víte,“ začala dívenka, ale hlas se jí zlomil. „Čekám dítě!“ pokračovala po chvíli. „Nevím, co mám dělat, rodiče mě nutí, abych si ho dala vzít!“ Marie přemýšlela, proč jí cizí dívka svěruje. „A kolik je vám let?“ „Osmnáct!“ „Tak jste plnoletá, nemusíte rodiče poslouchat.“ „Já vím. Ale studuji školu a musela bych ji přerušit. Rodiče mi ale nechtějí pomoci, nechtějí mě živit a já si sama nevím rady. Moc bych si to dítě přála!“ „Jako matka vás chápu. A co otec toho dítěte?“ Nadhodila zvědavě a v tom ji píchlo u srdce. Dívka zvedla hlavu a zadívala se jí přímo do očí. Marie přesně uhodla, co řekne. „Otec toho dítěte je Martin!“ Marie se musela posadit. Podlomily se jí nohy a také jakoby se roztančila podlaha. „Můj Martin?“ Ujistila se. Veronika mlčky přikývla a nové slzy jí začaly kapat z těch velkých modrých studánek. „To bude asi nějaký omyl!“ zaslechla hlas Karla, který se vrátil a škaredil se. „Jste si tím stoprocentně jistá? A co po nás vůbec chcete?“ dodal odměřeně.

„Co ten do toho mluví?“ Táta se skoro našel. „Slyšíš ho, Martine? Je tam na návštěvě a chová se jako domácí pán. To je celý Karel. Všechno ví, všechno zná, všude byl. Jako brouk Pytlík,“ dodal. Když se nedočkal odpovědi, obrátil se na syna s otázkou na rtech. „Je to pravda? Budeš mít dítě?“ „Jo.“ „Tak to je v pytlí. Čekáš dítě a klidně si umřeš.“ „Klidně ne. Já to nevěděl, že umřu. Veronika mi to oznámila nedávno a já jen čekal na nějaký vhodný okamžik, abych to mámě řekl. Zkrátka jsem předpokládal, že mám čas. Že mám před sebou celý život. Že tady budu třeba do sedmdesáti let. Netušil jsem, že odejdu na věčnost ve dvaceti!“ „No jo,“

táta přikývl. „Taky jsem nečekal, že umřu ve čtyřiceti letech. Tobě to možná připadá hodně, ale kdyby ses toho dožil, věděl bys, že je to málo.“ „Možné to je. Jenže dnes jsme oba tady. Ty máš ve svojí posteli švagra a já budu mít dítě. Co s tím uděláme?“ Pavel si zamyšleně promnul bradu a na čele mu naskočily klasické vrásky. „Mám nápad!“ Hlasitě se zasmál. „A ten je k nezaplacení. My zabijeme dvě mouchy jednou ranou.“

Marie se neklidně zavrtěla, nohy měla jako z olova. Bolely jí tak, že je ani necítila. Celý den ji pronásledovala myšlenka na dívku Veroniku. Je to pravda, že čeká s Martinem dítě? Jestli ano, tak potom nosí pod srdcem vlastně její vnouče. Když dá dítě pryč, možná bude mít jednou další děti. Ale Marie vnouče mít už nikdy nebude. Sedla si do křesla a zavřela oči. Najednou stál Martin v pokoji. Živý, zdravý... Posadil se na postel. „Martine!“ natáhla k němu ruce a pohladila po rameni. „Maminko,“ podíval se na ni vážnýma očima. „Tak vidíš, budu mít dítě. Jenže já se o něj nemůžu starat. Jak by bylo krásný, kdybych mohl!“ Teprve teď si Marie začala uvědomovat, že její syn nežije. „Martine,“ nebyla schopná jiného slova. Jen dokola opakovala jeho jméno. „Je to opravdu tvoje dítě?“ dokázala se zeptat po chvíli. „Na sto procent, mamko. Veronika je zlatá holka, jistě bys jí měla ráda. Ona je jiná nežli ty ostatní a má mě hrozně ráda! Víš, říkal jsem si, že by třeba mohla bydlet u nás, že bys jí mohla pomoci, když ti její rodiče nechtějí. Vždyť budeš mít vnuka! Vlastní krev. Když půjde Veronika na potrat, už se nikdy žádného nedočkáš!“ „Já vím, že máš pravdu!“ Marie sepjala ruce jako k motlitbě. „Už jsem mě to taky napadlo! Myslí, že by to nebyl problém, vzít ji k sobě.“ „Mami, ty bys to vážně udělala?“ Martin Marii vášnivě objal a pevně stisknul. „Mami, mám tě rád!“

„To nemyslíš vážně?“ Karel se mračil jako podzimní mrak. „Ty sem tu holku vážně chceš vzít? To nedovolím! Uhnala si dítě bůhví kde, bůhví s kým a hodí to klidně na Martina. To je hrozně jednoduchý, když tady už není.“ Marta se právě vrátila z města obložená různými balíčky, a tvářila se vcelku spokojeně. Přešla Karlovu předchozí řeč mlčením. Vytáhla z igelitky balíček v šustivém papíře a rozbalila ho. „Koukej, to je roztomilá košílka, víd?“ Vylovila na světlo miniaturní bavlněnou košílku a dala si ji před sebe. „To jsem koupila pro to miminko!“ Karel povytáhl husté, prosedivělé obočí. „Ty si ses z toho všeho zbláznila, přišla si o syna a upínáš se k cizí holce a dítěti. To nesmíš! Já to zakazuji!“ Marie zvedla přísně oči. Rukou si odrhla z čela pramen rezavých vlasů a její

tvář dostala rozhodný výraz. „Ty mi nemáš co zakazovat. Jsi můj švagr, ne manžel. Já udělám sama, co uznám za vhodné. Víím, že to dítě je Martina, bude to moje vnouče. Já se o Veroniku postarám. Právě jsem byla u nich doma, ale s jejími rodiči nebyla kloudná řeč a tak jsem jí nabídla, že se může ke mně přestěhovat. Bude tu co nevidět. Martinův pokoj je volný a je v něm všechno, co potřebuje. Věci na mimino jí koupím, já mám peněz dost. Až se to narodí, svůj salon pronajmu, půjdu místo ní na mateřskou dovolenou a ona se může vrátit do školy!“ Mluvila tiše, rozhodně a Karel dal zpátečku. Měl samozřejmě úplně jiné představy, nežli Marie. Když se s ní prvně konečně pomilovala, těšil se, zastoupí prázdné místo po svém bratrovi. Nastěhuje se sem, bude mít dům a krásnou ženu. A tohle všechno zhatí nějaká cizí holka a dítě! Cloumal s ním nepředstavitelný vztek, ale pro tento okamžik pochopil, že příkazy a zákazy nic nezmuže. Marie je přeci osobnost a to dost tvrdohlavá. Takže pokud se bude chtít Karel té holky zbavit, musí zvolit jinou taktiku!

„Tak to vypadá dobře!“ Pavel si mnul vesele ruce. „Tvůj srdceryvný sen zabral. Už se začíná hádat. Veronika se nastěhuje do domu proti Karlově vůli a to se mu líbit nebude. A počkej, až se narodí to malý! Karle není na děti zvyklý, hádky budou přibývat!“ „To doufám. Máma je zlatá a s Veronikou jim to bude klapat dobře. A až se narodí to malý...Chtěl bych být tím miminkem a být zase s Veronikou a s mámou.“ „Kdo ví, třeba se to stane, tak je to na světě zařízené. Narodíš se a neznáš den ani hodinu svoji smrti, což je správné, protože kdybys ji věděl, tak strachy ani nebudeš žít. Potom smrt přijde, nečekaně tě překvapí někde za rohem a ty přijdeš sem. Tady budeš nějaký čas čekat na svoji reinkarnaci a až přijde čas, převtělíš se, zapomeneš, čím jsi předtím byl a začneš žít nový život! Možná se staneš tím miminkem.“ „To je přece skvělý!“ „Máš pravdu, je to skvělý. Jako kluk jsem se bál smrti a jako dospělý ještě víc. Kdybych byl jen tuší, že smrtí život nekončí, žil bych mnohem klidněji!“

„Kde je Veronika?“ Karel seděl u večere, ale vůbec mu nechutnalo. Dloubal se v bramborové kaši z pytlíku a vídeňský párek se mu zdál kyselý. Těch prvních pár dní, co tady bydlel po Martinově smrti, si ho Marie předcházela. Dbala na to, aby měl vyžehlenou svoji oblíbenou košili, rozestlanou postel, vyvářela mu jeho zamilovaná jídla, servírovala je do svátečního servisu. Stůl měla vždy krásně upravený a nechyběl damaškový ubrus a ani čerstvá kytka ve váze. Bylo prostě znát, jak je Marie ráda, že se o něho může starat. Jenže od okamžiku, co se sem nastěhovala Veronika, bylo všechno jinak.

Marie Karla zanedbávala a on byl z toho mrzutý. Marie se věnovala hlavně Veronice, která ležela, zvracela a naříkala. Marie se o ni strachovala a v jednom kuse ji obletovala. Vařila ji zdravá jídla a dbala na to, aby se nenamáhal. Zřídila pokoj pro miminko, pořídila vybavičku. Karel se na židli zavrtil. „Leží?“ „Ano, leží.“ Marie potvrdila jeho domněnku. „Leží, protože má rizikového těhotenství. Otevírá se, tak jí doktor udělal steh. Musí ležet,“ zdůraznila. „Aha,“ konstatoval rozmrzele, ale snažil se, aby to na něm nebylo znát. Marie se vzápětí rozzářila. Vyndala z lednice láhev piva, otevřela ji a položila před Karla. Zatvářil se překvapeně, protože pivo v lednici už několik dní neměl. „Děje se něco?“ otázala se a zbystřil pozornost. „Ano Karle. Chci ti něco důležitého říct!“ Karel si nalil trochu pěnivé tekutiny do sklenice, kterou před něj Marie postavila současně s pivem a lóknul si. Co se může dít? Marie si zhluboka odfrkla. „Já budu mít taky dítě!“ Karlovi pár vteřin trvalo, než mu došlo, co Marie říkala. Díval se na ni nehybnými očima a vstřebával tuhle osudovou větu. Potom se ještě jednou mlčky napil. „Cože?“ vypotil se sebe nevěřícně. „Ty?“ Pokrčila rameny. „Jo, není to skvělá zpráva?“ „Já nevím,“ odtušil Karel vlažně. Není to pro tebe trochu nebezpečné? Nejsi už nejmladší?“ „Ale jdi!“ mávla rukou. Bude mi čtyřicet, to ještě není tolik. Herečky mají děti ještě déle.“ „Jenže ty nejsi herečka,“ konstatoval rozladěně. A v duchu si představil, jaká to bude hrůza, až tady budou rvát dvě miminka...

„Slyšel jsi to, Martine! To se mi snad jen zdá! Moje žena bude mít dítě s mým bratrem! Já se z toho snad picnu! To udělal schválně, aby si ho musela nechat v mém domě, nejraději bych ho na místě zabil!“ „Přej jí to, táto,“ podotkl zamyšleně Martin. „Chceš přece, aby byla šťastná. Víš, chtěl bych být tím, kdo se mámě znova narodí! Byl bych tak hodné miminko! Spinkal bych vesele v kočárku, hezky bych papal a vůbec neplakal!“ Pavel si ho zamyšleně prohlédl. „Taky bych chtěl být tím, kdo se mámě narodí, ale já z úplně opačného důvodu. Já bych nepapal, nespinkal a děsně bych pořád řval. Byl bych tak zlobivý miminko, že bych bráchu z mého domu vystrnadil! Ten by rád vzal nohy na ramena!“

Veronika ležela v Martinově posteli a snila. „Bude to kluk, nebo holka? A jak bude asi vypadat? Jako Martin? Bude mít jeho šedé oči? Blondatý vlásky? Čtverácký úsměv? Bude mu trochu podobný?“ Při vzpomínce na svoji lásku ji bodlo na hrudi. Plánovala si s Martinem budoucí život, viděla se jako jeho žena. Jak se stará o něj, domácnost, rodinu...A zatím tu leží sama, opuštěná. Rodiče se jí zřekli, Martin odešel a nikdy se nevrátí. To je nějaká spravedl-

nost? Vzdychla a obrátila se na bok, když se ozvalo zaklepání na dveře. Karel nečekal na vyzvání a vešel do místnosti s tácem, na kterém ležela bohatá snídaně. „Dobré ráno Veroniko. Mám dnes volno a tak jsem přichystal snídani, doufám, že si dáš!“ Veronika strnula, nečekala, že tady Karel bude. Podle ní měl mít ranní sužbu ve fabrice, kde pracoval jako mistr lakovny, ale v poslední době si všimla, že pokaždé, když jde Marie na odpolední směnu, zůstává doma. Chystá jí Veronice snídani i oběd a nosí ji ho do postele. Provrtává jí při tom očima a při tom se jí jakoby otcovsky dotýká. Poplácá ji po ramenu, po zádech, pohladí ji po tváři, políbí do vlasů. Veronika uhýbá s odporem a přeje si, aby odešel. Říct mu to ale nedokáže. Pravda je taková, že od samého počátku v ní budil jen nesympatie a nepříjemné pocity. Pořád si ji propaloval očima a Veronice se jeho pohledu ježily všechny chloupky na těle. V tenhle okamžik jí bylo, jako by dostala kopanec do žaludku. Přitáhla si peřinu až pod bradu a byla ve střehu. „Ne, díky. Víte, že nesnídám, vždycky se mi po ránu obrací žaludek naruby!“ Vykala mu a to Karla dohánělo k šílenství. Byla tak krásná a sladká... Tvářil se, že tvářil, že neslyšel odmítnutí v jejím rozklepaném hlase. Naopak. Zavřel za sebou dceře, posadil se na kraj postele a položil nerezový tác na prošivanou deku. „Proč mi pořád vykáš? S Marií sis začala hned tykat a mě to k vůli udělat nemůžeš?“ V jeho hlase slyšela osten výčitky i žárlivosti a po zádech jí přejel mráz. „Marie je něco jako moje náhradní máma, ale vy...“ „Ale já? Jen to dopověz! Co proti mně máš!“ „Nic,“ pochopila, že to nemá cenu, nedokáže mu říct, že se jí protiví. „Tak vidíš, nestyď se. Vždyť budu pro tvoje dítě něco jako dědeček!“ zažertoval a poplácával ji po pohublých tvářích a prsty sjel na její dlouhý obnažený krk. „Sedni si a jez. Musíš mít sílu, přivést na svět dítě, to není jen tak!“ Veronice bylo hrozně, ale neměla jinou možnost, věděla, že jinak se ho nezbaví, protože Karel byl velmi neodbytný. S nevolí se posadila a peřina jí sklouzla do klína. Karel přišpendlil oči na průsvitnou noční košili a Veronice se zdálo, že se mu rozklepaly ruce. Pocítila ke Karlovi odpor a ptala se sama sebe, jak ho Marie může vystát. Taková chytrá, skvělá ženská! Podal jí hrnek kakaa, které nesnášela, ale přijala. „Kafe jsem nedělal, vím, že je ti po něm blbě. Ale kakao je zdravé, musíš pít mlíko, abys měla vápník a mohla kojit!“ Zvedla hrnek k ústům a s nechutí se trochu napila. „No vidíš,“ pochválil ji. „A ještě dětské piškotky!“ Natáhla automatiky ruku a vzala do ruky jedno kolečko polité čokoládou. Když ho vložila do pusy, otřásla se, ale statečně sousto rozzvýkala. Sotva ho polkla, nahrnuly se jí do pusy sliny a ona věděla, že bude zvracet. Vyskočila z postele nedbajíc, že vylije hrnek i

s kakaem a rozběhla se v krátké noční košilce na toaletu. Vyzvracela se a přešla unaveně do koupelny. Opláchla si obličej a jukla do zrcadla. Za sebou spatřila Karlovu tvář. „Ale no tak broučku,“ zahuhlal tlumeně. „Kdy už přestaneš s tím zvracením? Už by to mělo skončit, ne?“ zezadu ji objal a přitiskl k sobě. Celá strnula. Tohle si dovolil poprvé. Co má udělat? Nějak spontánně se mu vyškubla. „Co si to dovoluujete? Co kdyby se to dozvěděla Marie? Tě by se to asi nelíbilo!“ Zaječela hlasitě. Upravil si límeček u košile a ušklíbnul se. „Asi se to nelíbilo tobě, ale to nic, ujišťuju tě, že jestli se to Marie dozví, vypadneš z tohoto domu. Povím jí, že jsi mě svedla!“ Veronika polykajíc slzy vběhla do Martinova pokoje a opřela se o dveře.

Martinovi se v poslední době se mu zdálo, že na konci zahrady mezi rozhrnutými větvemi sedí v jednu kuse. Neužívá si pozemského ráje, jen tu sedí a hlídá Veroniku, aby se jí nic nestalo. Když se nastěhovala před časem k mámě, byl šťastný, ale dnes zaťal pěsti. „Já ho snad zabiju, je to fakt padouch! Co si to vlastně k jeho přítelkyni dovoluje?“ Náhle zatoužil sletět na zem a být chvíli s Veronikou. Silně se soustředil a najednou letěl. Stejně, jako když se vplížil do snů poprvé mámě. Vznášel se jako pták nad mraky a pomalu klesal dolů. Pod sebou spatřil uprostřed rozkvetlé zahrady důvěrně známý okál. Přistál jemně a lehce, jako list stromu těsně pod oknem svého pokoje a koukl dovnitř. Veronika ležela v posteli a k prsům tiskla malého, zeleného medvídka, kterého mu kdysi uháčkovala máma. Láskyplně se na ni zadíval. Prošel otevřeným oknem a posadil se na peřinu. Veronika něco zamumlala ze spaní a Martin věděl, že je ten pravý čas.

Ve snu držela Veronika v náručí malého buclatého chlapečka s hrůvou dlouhých, černých vlásků. Kulil na ní čokoládové oči a třepetal ručičkami. Veronika ho chvíli tiskla k prsům a potom podala Martinovi. „Bude se jmenovat Martínek!“ Konstatovala se spokojeným úsměvem na tváři. Martin dítě přijal z její náruče a chlapečka políbil na čelíčko. „Není mi vůbec podobný,“ mínil rozechvěle. „Je celý táta, měl by se jmenovat Pavel!“ Veronika pokrčila rameny. „Jak chceš. Já sice tvého tátu nikdy nepoznala, ale asi to byl prima chlap, jsi určitě po něm!“ Martin se posadil s vrnicím miminem na ruce vedle Veroniky, objal ji a dlouze políbil. „Jsem tak ráda, že jsi živý. A že to o tvé smrti byl sen!“

„Tak jsem byla dnes na ultrazvuku,“ Pochlubila se Marie. „A víte co? Bude to kluk!“ Karel odložil včerejší noviny. „Vážně? To je překvapení!“ podotkl laxe. „A má se narodit na Mikulá-

šel“ pokračovala rozveseleně Marie. „Takže to bude vlastně takový malý, předčasný dárek pod stromeček! A co ty? Byla jsi na vyšetření?“ otázala se Veroniky, která si natáčela z kohoutku do sklenky studenou vodu. Veronika zakroutila hlavou. „Ne, já to nechci vědět dopředu. Jsem si ale jistá, že to bude kluk. Chtěla jsem, aby se jmenoval Martin, ale myslím, že mu dám jméno Pavel!“ V Marii se zastavil dech. „Pavel? Proč Pavel?“ Jméno jejího bývalého manžela jako by nabylo na významu. Uvědomovala si, že poslední dobou ho skoro vypustila ze svých myšlenek. Žila jen přípravami na příchod miminka... Veronika se napila vody a zakousla do suchého rohlíku. „Já nevím.“ „To přece musíš vědět. Tak se jmenoval Martinův táta!“ „Ano, já vím a myslím, že by to tak Martin chtěl,“ dodala zamyšleně a usrkla ze sklenice. Marie nebyla schopná odpovědi a posmutněla, aniž věděla proč. „To je přece fuk. Já bych jméno Pavel taky nedával, ale když Veronika chce... Stejně to bude legrace,“ dodal ještě. „Veroničin švagr bude o měsíc mladší než jeho synovec, to se povedlo. Kdy že to přesně čekáš, Veroniko?“ „Jedenáctého listopadu!“

Uteklo to jako voda. Byl svátek svatého Marina a ten přijel na bílém koni. Venku hustě chumelilo a počasí připomínalo spíš prosinec, než začátek listopadu. Veronika seděla u televize zachumlaná v dece a Marie vařila ovocný čaj. „Chceš do toho med?“ zeptala se Veroniky. „Ne, díky, nemám ho ráda a taky mi není dobře.“ „Dnes máš termín porod, myslíš, že se to malý narodí?“ Marie donesla na měděném táčku konvici, z které se kouřilo a dva šálky. Položila to opatrně na stůl a nalila čaj. Do svého si ze sklenice nabrala pořádnou lžici medu. „Bylo by hezké, kdyby se to malé narodilo na Martinův svátek, ale vím, že dnes to nebude, doktor mi včera při vyšetření řekl, že se miminku na svět nechce.“ „Tak to bude holka!“ Marie se prohnula v zádech. „V bříše se parádí a nemá čas!“ „Ne, bude to kluk!“ Přely se, povídaly si a bylo jim docela hezky. Karel seděl v křesle a klimbal, Marie se dala do háčkování miniaturní čepičky a při tom popíjela horký čaj a vyprávěla Veronice o tom, jaké byl Martin miminko. „Byl to takový malý blondatý chlapeček, když se narodil. Vlasy měl úplně bílé. Když mi ho sestra přinesla poprvé ukázat, byla jsem jak vytržení.“ „Máte blondáčka, maminko,“ řekla mi. „To se tak často nevidí, většinou se narodí dítě s vlásky tmavými.“ „Byla jsem v sedmém nebi. Martínek byl spíš jako holčička, od dětství nosil moji kuchyňskou zástěru a pořád se motal v kuchyni. Pomáhal mi vařit, i péct a tak se nakonec přihlásil na hotelovou školu. Tam ale zjistil, že vaření není jen vaření, že je to i příprava, mytí nádobí a prostírání a tak když odmaturoval,

řekl, že tuhle práci nikdy dělat nebude. A nedělal, nestihl to!“ Marie vzdychla a odložila pletenín. V bříše ji píchlo. „Bylo to tak hodný dítě! Kam jsem ho položila, tak jsem ho našla, celý po svém tátovi!“ a další píchnutí, silnější. Vykřikla a celá zbledla. „Co se děje?“ zhrzla se Veronika, vidouc Mariinu vyděšenou tvář. Marie se pokoušela vstát, ale kroutila se přitom bolesti. Ucítila prudké stahy. „Proboha,“ vyhrkla. „Já rodím!“

„Jsem připravený,“ řekl Pavel nahoře v nebi. „Přišel můj čas!“ Martin semknul rty, jen se nadechnul. „Odcházíš?“ „Karel a Veronika vezou mámu do porodnice. Musím spěchat, abych tam byl včas!“ „Na jednu stranu mě to mrzí, ale na druhou stranu jsem rád, že to budeš ty, táto!“ „Já taky. Možná proto, že jsem si to tak intenzivně přál. Zkrátka, když si něco fakt přeješ, vždycky toho dosáhneš. Babička vždy milovala kočky. Pamatuješ na Mourka? Sazičku? Mívala vždycky doma hromadu koček a já myslím, že se na svět jako kočka vrátit chtěla. Jsou duše, které se vrátit nechtějí, nikoho nemají, nic je tam netáhne. Já ale myslel na mámu a to malý v poslední době ustavičně a odměnou je mi to, že se dnes, v den tvého svátku znova narodím. Musím už jít! Možná se tam dole zase setkáme! Budu čekat.“ Svěho syna objal, pak se vznesl a odlétal. „Táto!“ Ještě v dáli se otočil a zamával. „Nezapomeň pořádně zlobit!“

„Takže tatínku, přejete si být u porodu?“ Karel zakroutil očima. „Já nevím, to musím? Víte, já se na to jaksi necítím, žádné dítě jsem doposud neměl. Marii se mělo to malý narodit až za měsíc a já na to tudíž nejsem ani trochu připravený!“ Karel se potil tak, že mu čurky potu stékaly z čela po skráních a krku až na záda. „Já bych to nedokázal, nedokázal bych se dívat na to, jak Marie trpí.“ Sestra si ho zamračeně změřila. Byla to žena těsně před důchodem, a pusku měla pěkně proříznutou, nebrala si servítky. Seřvala ho už při vstupu, že mamince nenese tašku, že se s ní ta ubohá rodící žena vláčí sama. „No, ale když se dítě dělalo, u toho jste byl, že? To vám nevadilo, to se vám nepříčilo. To jste vy chlapi, zábava jo, ale povinnost ne. Kdybychom vás naházely do pytle a zaklepaly s ním, pořád by byl na vrchu tentýž. Protože jsme všichni jedna sorta, srabi. Vy, kdybyste měli rodit, tak u toho umřete. Stačí, když dostanete rýmičku!“ „Tak už dost sestrol!“ Lékařka s koňským ohonem na hlavě, asi v Kristových letech sestru okřikla. „To stačí, Jaruško, on si to tatínek možná ještě rozmyslí. Ale času už moc nemá, maminka bude rodit každou chvíli, už jí máme na sálu!“ „Mohla bych já?“ ozval se tichý, melodický hlas a sestra i lékařka si překvapeně prohlédly prostovlasou Veroniku, která

stála v zachumlaná v králičím kožíšku za Karlem. Doktorka přejela pohledem její zakulacenou postavu. „Co byste chtěla?“ otázala se poněkud popleteně. „Jestli bych mohla být u toho porodu!“ „No mohla byste,“ zahulala sestra rozpačitě a tlustou rukou si promnula noc. „Ale já bych vám to nedoporučovala. V kolikátém jste měsíci?“ „V devátém. Měla jsem dnes termín porodu. Proč?“ „No jen tak. Až sama uvidíte, co váš čeká, mohlo by to mít na vás neblahý dopad!“ Veronika k sobě tiskla bezbarvé rty, až byly jako dvě úzké čárečky. „Já bych chtěla být u toho a držet Marii za ruku. Já se nebojím,“ dodala opovržlivě a pohledem sjela Karla, který se celý klepal. „Dobrá, tak pojďte!“

Martin se díval z nebe a bylo mu úzko. Viděl mámu, na porodním sále, jak pláče a sténá a jeho mysl malovala černé scénáře. Co když se mámě něco stane?

Marie ležela na porodním lehátku už několik hodin a dítě stále nepřicházelo. Veronika ji otírala pot z čela a trásla se strachy. Co by se asi stalo, kdyby Marie při porodu zemřela? Veronika nechtěla domyslet. „Miminko si to asi pomyslelo,“ podotkla doktorka. „Vypadalo to, že má na spěch a teď se loudá. Zkuste ještě zatlačit, maminko!“ Marie zatlačila ze všech si, zdálo se jí, že snad vytlačí z těla všechny vnitřnosti, ale dítě ven nešlo. Doktorka poslechla odezvy. „Trvá to moc dlouho,“ konstatovala. „Neslyším odezvy, přistoupíme k císařskému řezu. Prosím, počkejte na chodbě!“ obrátila se k vyděšené Veronice. „Císařský řez je operace a u té být nemůžete!“ „Ale já tady musím zůstat,“ plačky pronesla Veronika. „Ne, děvenko.“ Sestra Jaruška byla nekompromisní. „Počkejte na chodbě, nic se nestane. Bude to dobré, uvidíte!“

Karel seděl na chodbě v koženém kabátě a bylo mu horko. Neklidně podupával nohama a rozepínal knoflíky. To tady musí tolik topit? Veronika seděla proti němu, kožíšek na klíně a byla jí zima. Proč trochu nezatopí? Říkala si a lámala si prsty, které křupaly, jako když se lámou kosti. Klouby měla úplně bílé. „Nemůžeš toho nechat?“ obořil se na ni Karel, který konečně odložil kabát. „Kdo to má poslouchat!“ „Promiňte,“ pokorně se omluvila. „Jsem nervózní, mám strach, aby se něco nestalo.“ „To máme všichni,“ zvyšoval na ní hlas. „Já to ale nevydržím, musím si jít zakouřit!“ Narval se zpátky do kabátu, rukou vzal za bílou nemocniční kliku a zmáčkl ji. „Počkejte, neměl byste odcházet. Co když se to právě narodí!“ Verončin hlásek se roztřásl, ale Karel mávl ruku a dveře za ním cvakly. Marie pozorovala infuzi a počítala. Jedna, dva... Propadla se do říše snů, dříve než napočítala do tří. Ve snu stála doma, ve svojí kuchyni a na jejím kuchyňském stole leželo

nemluvně v povijanu. Neplakalo a mělo zavřená očka. Marie se chtěla pohnout a jít k němu blíž, ale nohy jí vázala ohromná tíže. Nohy měla jako z olova, že je sotva odlepila od země. Ovládl ji pocit, že proti ní fouká silný vítr, který ji brání v chůzi, přesto se snažila k dítěti dostat. Miminko nyní otevřelo očka, zatřepetalo ručkama a rozplakalo se. Marie se s nadlidským úsilím pohnula, jen o milimetr. Srdce ji bouchalo jako splašené a dítě plakalo a plakalo. Udělala další krok a země pod jejíma nohama začala měknout. Jako by šla bažinou, nohy se jí bořily hloub a hloub. Byla od už jen dítěte kousek, když země pod jejíma nohama povolila. Stůl byl nadosah a Marie se ho chtěla zachytit, přesto se propadala a dítě vzdalovalo... „Pavle,“ vykřikla. „Pavle!“

Pavel dorazil. Snesl se k zemi jako suchý list ze stromu a dotkl se nohama vykachlíkované podlahy porodního sálu v momentě, kdy doktorka vytáhla malé promodralé dítě na světlo. „Má omotanou šňůru dvakrát kolem krku,“ zašeptala k sestře. „Musíme ho resuscitovat!“ Marie nic neslyšela, protože byla v narkóze, přesto v tuto chvíli její rty zašeptaly. „Pavle,“ hlesla v okamžiku, kdy se chystal převtělit do promodralého tělíčka. „Pavle!“ Zaseknul se, nedokázal se pohnout. Nevěděl, jak dlouho se dívala na zmučenou Marii a srdce se mu svíralo bolestí. Dostal chuť ji pohladit, něžně a láskyplně, jako dřív... „Bohužel, dítě je mrtvé!“ Doktorka sundala ze rtů roušku a vypadala unaveně. Pavel se probral. Konečně pohnul, ale neviditelná síla ho táhla nahoru...

„Tak tě vítám zpátky,“ Martin si otce soustrastně prohlédl. „Nedopadlo to přesně podle našich představ. „Ano a je to moje vina, opozdil jsem se. Chtěl jsem Marii pohladit a opozdil jsem se. Zkrátka jsem to nestihl!“ „Myslím, že je to i moje vina,“ vzdychl Martin. „Měl jsem strach, že se něco stane, snažil jsem se myšlenky odvést, ale prostě mi to nešlo. Přivolal jsem to.“ Pavel vzdychnul a položil se na malý, měkký obláček. „Všechno je to v pytlí. Prál jsem Marii to dítě, i když nebylo moje, těšil jsem se, že zase budu s ní. Zlobením vystrnadím Karla a budu ji mít jen pro sebe! Co si počnu?“

Nemocniční pokoj nepůsobil nijak pasivně, stěny byly vymalované bleděmodře a visely na nich veselé obrázky. Na Marii ale působilo stiseně, že na pokoji byla úplně sama, tři postele proti ní zely prázdnotou. Marie ležela na zádech a tupě zírala do stropu. „Ahoj,“ můžu na chvíli?“ Veronika, která se zde objevila, působila v bílém huňatém svetru jako buclatý andělíček a Marie byla tak ráda, že ji vidí! „Pojď dál, jsem ráda, že jsi přišla, Veroniko. Je mi hrozně smutno.“ Marie popotáhla nosem a Veronika

nejistě přešlápla. Stoupla si vedle Mariiny postele, ale nedokázala nic říct. „Už nikdy nechci dítě. Už nikdy nechci rodit. Chudák miminko!“ zasténala Marie plativě. Veronika uchopila její studenou ruku, která ležela bezvládně na nebíle dece. „Asi to tak mělo být!“ „Mělo, nemělo, je mi na nic. Doma mám zařízená pokoj pro dítě, nakoupené věci, připravila jsem se na nové mateřství a mám vybavovat další funus!“ „Ne, to ne, miminku se pohřeb vypravovat nemusí a to Karel jistě zařídí.“ „Hm, tím si nejsem zdaleka jistá!“ „Jak to?“ „Nevím. Při porodu se mnou být nechtěl, a když se dozvěděl, že dítě nepřežilo, utekl taky jako malý kluk. Nechal mě v tom úplně samotnou, to by Pavel nikdy neudělal. Nechci ho ani vidět!“ „No, tak, už se utiš, Marie, všechno přebolí. Budeme mít moje miminko, Martinovo!“ špitla a Marie ji věnovala vděčný pohled. „Ještě, že tě mám, jsi jako moje dcera, tebe mi poslalo samo nebe!“

„Já ti nařizuji odpočinek! Nemůžeš v jednom kuse sedět v tom křoví a zírat z nebe! Nežli odejdeš, tak si to tu musíš užít!“ Pavel si Martin přísně změřil. „Kdybych, ti ho neukázal tohle nebeské okno, byl by klidu. Dokud jsi o něm nevěděl, tak si přál tričko, cigára a jiný blbosti. Teď chodíš jako tělo bez duše!“ „Snad jako duše bez těla ne?“ Martin se pokusil o žert, ale tvářil se kysele. „Kdybych netušil, co je s Veronikou, byl bych opravdu klidnější. Takhle mě to tady vážně netěší, čekám jen na noc, abych mohl být v noci s ní, ale pokaždé to nevyjde!“ „No, nemůže se jí zdát jen o tobě!“

Veronika se neklidně obrátila na posteli. Dnes se vrátila Marie ze špitálu a v domě vládlo nesnesitelné napětí. Marie chodila nepřítomně po domě a Karla ignorovala. Veronika se mu také vyhýbala a uvnitř těla cítila neklid. Něco se stane, říkala si. Něco...Od večere jí bylo špatně od žaludku. Po desáté hodině usnula, ale stále se probouzela. Zdál se jí zvláštní sen, který pokračoval pokaždé, když opět usnula. Zdálo se jí, že stojí v zahradě plné palem, kde hraje veselá hudba a palmy tančí, větvemi pohupují do taktu. A najednou se všechno zastavilo. Hudba ztichla, palmy se zachvěly a okolo ní vyrostla velká skleněná stěna, na kterou kdosi zaklepal. Klepání bylo tak živé, že ji ze snu vytrhlo.... Otevřela oči. „Klep, klep,“ ozvalo se a Veronika odhodila peřinu. Vstala, došla k oknu a otevřela ho. Vládla nevládná, temná noc a Veroniku okamžitě ovanul chlad. Vítr jí vhnal do rozespálé tváře vodové vločky sněhu a to ji probrazilo. Uvědomila si, že je to hloupost, okno je v prvním patře, není možné, aby na něj někdo klepal. Něco se jí zdálo. Okno přibouchla a rukávem teplého flanelového pyžama setřela krůpěje vody na rozpálených tvářích. Potom se vrá-

tila nazpátek do postele, ale usnout se jí nedařilo. Pobolívalo ji břicho a bylo jí na zvracení. Posouvala očima fosforeskující ručičky starodávného budíka a přála si, aby už byl den. Naposledy se podívala na hodiny ve dvě patnáct. Potom usnula. Sen se opakoval. Skleněná stěna zmizela a začala hrát hudba. Palmy se daly do tance a Veronika je pozorovala s údivem. Po chvilce se však opět objevila skleněná stěna, na kterou kdosi zaklepal. Otevřela oči okamžitě. Netušila, jak dlouho setrvala ve spánku, ale uvědomovala si, že klepání je naléhavější zaklepání. Už to nebylo nesmělé ťukání, ale silný klepot. Ručičky ukazovaly něco po třetí hodině. Veronika byla vzhůru, ale měla silný pocit, že klepání se jí nezdálo. Nějak to nechápala, nedokázala si to srovnat v hlavě. Proč se dvakrát za sebou zdálo, že někdo klepe? V břiše se jí něco pohnulo a pro tuto chvíli měla pocit, že to klepání vychází z jejího břicha. Srdce se jí rozbušilo, ale snažila se uklidnit. „Neboj, to bude v pořádku,“ šeptala miminku a pohládilo ho skrz kůži na břiše. „Ničeho se neboj, nic se ti nestane, já to nedovolím.“ Ihned si vzpomněla, na Mariino dítě a přejel ji mráz... Všechny útroby se jí sevřely a ten okamžik se ozvalo silné bouchnutí. Nežli se stihla posadit, otekla jí plodová voda.

„Tak ses dočkal, Martine, Veronika rodí a ty jsi na řadě.“ „Jak to že já? Myslel jsem, že ty!“ „Ne, já si přál byt dítětem Marie. Dítětem Veroniky chceš být ty! Pozoruji tě tady na té pláži celou věčnost. Ležíš a myšlenkami jsi u Veroniky, ťukáš nervózně prstem do písku a tím dáváš Veronice znamení, že má porodit. Přesně to, se v tomto okamžiku děje. Veronika zjistila, že rodí a právě volá Marii. Marie rychle připravuje tašku do porodnice a burcuje Karla, který nadává, že ho budí uprostřed noci. Dítě ale na svět spěchá a měl by sis pospíšit i ty. A žádný pitomosti, jako jsem dělal já. Soustřeď se jen na to dítě, ne na Veroniku, musíš se převtělit!“ „A co ty, táto?“ „Já si ještě nějaký čas počkám. Věřím, že až Marie poprvé sevře miminko v náručí, že se v ní probudí mateřské pudry a zapomene na to, že už žádné další nechce. Potom přijde i můj čas a tentokrát budu rychlejší! Tak pospěš!“ Martin se nadechl. „Mám strach!“ „Nemusíš se ničeho bát, stačí jen si přát a usilovně se soustředit. To zvládneš, ne?“ V téhle chvíli Martin odhodlaně přikývl. „Musím, pokud chci být s Veronikou. Jdu na to!“ zavřel oči a soustředil se. Představil si živě Verončinu tvář a svoji podobu z fotografií, když byl sám ještě dítětem ještě dítětem. Nějak se mu ty dvě podoby pořád míchaly dohromady. Nešly rozlišit a Martina přepadla panika. Proboha, proč mu to nejde! A najednou si uvědomil, že ho zachytila

zemská přitažlivost a táhne ho dolů. Do auta, v kterém právě vezou Veroniku do porodnice.

„Au, to bolí! To bolí!“ Veronika seděla na zadním sedadle zeleného fordu a snažila se odpoutat od těch příšerných bolestí, ale nešlo to. Nevnímala nic než nesnesitelné stahy břicha. Nemocnice byla daleko a Veroniku ovládl pocit hrůzy. „Vydrž, holčičko, už tam budeme!“ Marie ji přesto chlácholivě stiskla ruku, ale auto najednou zabrzdilo. „Ksakra, objížďka. K čertu! To nemůžou líp značit? Abych se vracel!“ Karel šlápl na brzdu tak prudce, že s sebou obě ženy vzadu trhly. Nemůžeme se vrátit,“ zakvílela Veronika. „Já rodím!“ „Před tebou už rodila hromada ženských a přežily to všechny,“ zavrčel vztekle Karel. Nějak ho ty dvě hysterický ženský začaly zmáhat. „Nepřežily ale všechny děti,“ připomněla smutně Marie a pohládila Veroniku po upocených vlasech. „Po kolika minutách máš kontrakce?“ „Nevím,“ Veronika sténala. „Ale mám hrozný tlak v břiše!“ „Tlak?“ Marie se vyděsila. „Proboha, ještě tak, aby se to narodilo v autě!“

Martin přistál u stojícího vozu. Karel přešlapoval v zmrzlé trávě, kouřil a Veronika na zadním sedadle rodila. „To bude v pořádku, miláčku, uvidíš, to zvládneme, porodila jsem už dvě děti.“ Slyšel překvapivě klidný hlas svoji mámy. „Zavři oči a pořádně zatlač, už vidím hlavičku.“ Martin se nadechl, prošel sklem a převtělil se do miminka během zlomku sekundy. Sanitka dorazila přibližně, kterou Karel přivolal, dorazila o pouhých pět minut později, to už měla Marie dítě zabalené ve vyžehlené osušce, které vyndala z tašky připravené do porodnice. „Je to holčička,“ oznámila šťastně lékařce, která vystoupila ze sanity. Sestra v oranžové kombiněze, která se vynořila za doktorem, jí dítě vzala z ruky. „Jak se bude jmenovat?“ zeptala se. Marie se zpytavě obrátila na Veroniku, ale ta byla duchem nepřítomná. „Sestro,“ zvolala bolestně. „Je mi hrozně zle!“ „Mělo by vám být líp,“ podotkla lékařka, která se k ní naklonila. „Dítě je venku, už byste měla porodit jen placentu!“ „Ale já mám příšerné bolesti!“

Pavel z nebe pečlivě sledoval celou příhodu a v mysli chválil Martina, že to dokázal. „No, je to sice holka,“ pochvaloval si, ale to není na škodu. To vůbec nevádí, i holka může pěkně zlobit. Martin to zvládne. „Ale kdybych byl na jeho místě já!“ A Pavel si živě představoval, sebe, jako malé miminko. Viděl se, jak celý rudne vzteky, jak má zaťaté pěstičky, jak kroutí hlavičkou a odmítá mlíčko. Jak mu slzy stříkají na všechny strany. Jak ho bolí bříško a jak blinká! Bylo mu při té představě nádherně a najednou uslyšel tiché, vzdálené volání. „Pavle, je čas,

honem, ať se zase neopozdíš!“ Cítil, že se malounko vznesl a pomalu slétal k zemi.

„Tak máme ještě jedno miminko. Vy jste nevěděla, maminko, že budete mít dvojčata?“ Veronika ležela v tomto okamžiku už na nemocniční posteli a vedle odpočívala dvě miminka. Jednu navlečené ve velkých modrých dupačkách a druhé v růžových.

Na sestru se jen usmála, ale neodpověděla. „No, dalo se to v podstatě předpokládat. Vaše tchýně říkala, že její manžel byl z dvojčat!“ sestra pokynula věštecky hlavou a urovnala Veronice polštář pod hlavou. Potom si ještě prohlédla miminka a odešla.

Děti ležely vedle sebe na Verončině posteli a řvaly jako na lesy. Marie se jim snažila vnutit dudlík, ale neúspěšně. Martinka ho vyplivovala a Pavlíček ho vystřeloval jako raketu. Přesto se nad vnoučaty rozplývala. „Ty jsou krásný, já bych je samou láskou nejraději snědla!“ Veronika se usmála a pohládila maličkou hlavičku. „Já taky. Všimla sis, jak je Martinka hrozně podobná Martinovi? Má skoro bílý vlasy, a ty oči!“

„Ano, ano!“ Marie přikývla. „Je to zvláštní, dvě děti, dvojčata a každé úplně jiné. Podívej Pavlíček, má oči jak čokoláda. A ty vlasy! Celý Pavell!“ „No, ale proč pořád tak hrozně pláčou? Nevyspala jsem se ani si nevzpomínám. Ptala jsem se při kontrole naší paní doktorky, ale říkala, že jsou v pořádku. A přesto pořád hrozně pláčou, i když jsou suché a nakrmené!“ „To víš, to některé děti dělají. Třeba je bolí po sunaru bříško anebo se jim něco ošklivého zdá,“ zažertovala Marie. „Takže ty myslíš, že je to běžné?“ „Úplně běžné ne, ale stává se to. Některý jsou děti prostě hodné a spokojené a jiné bulí, aniž by věděly proč.“ „No ale neutiší se, ani když je vezmu do náručí. A Pavlíček, ten si vůbec vede, v jednom kuse má zaťaté pěstičky a vzteká se.“ „To chce čas, Veroniko. Časem to určitě přejde!“ zarazila se. „A všimla sis, Veroniko, jedné věci? Že ty děti brečí, většinou když je doma Karel? A nedej bůh, když je chová, to řvou jako pomínutý. Jako by mu to snad dělaly naschvál...“

Karel seděl v obývacím pokoji a měl hlasu složenou v dlaních. „To je hrůza,“ mumlal si pod vousy polohlasně. „Mě asi přeskočí, ty děti v jednom kuse řvou.“ „Co tu sedíš?“ podivila se Marie, která vyšla z Verončina pokoje. A Karel si pomyslel, že od chvíle, co se Veronika vrátila z nemocnice, se zase všechno motá kolem ní. Marie si dokonce do Martinova bývalého pokoje přestěhovala svoji postel, aby tady mohla spát a v noci pomáhala Veronice děti přebalovat a krmít. Teď právě vyšla z místnosti a mířila

s prázdnou láhví na mléko do kuchyně. „Proč nespíš?“ obrátila se na Karla. „Copak tady se dá spát? Miminka v jednom kuse ječí a já ráno vstávám do práce. Jsem jako mátoha a spím za chůze. To se přece nedá vydržet! Nemůžete s nimi něco udělat?“ Marie se tiše usmála. „Ale to je přece normální, miminko vyžaduje pozornost vždycky. A tyhle jsou dvě a tak to máme všechno vlastně dvakrát. Když začne jednou plakat, logicky musí vzbudit i to druhé. To je vlastně dobře, že pláčou, že o sobě dávají vědět!“ Zastavila se u sporáku a začala připravovat do lahvičky sunar. Karel vstal a šel za ní. Zezadu ji objal, ale odstrčila ho. „Nech toho.“ Otráveně se opřel o kuchyňskou linku. „Takže teď se už všechno bude točit jen okolo té holky a jejich dětí?“ Otočila k němu tvář. „Nemluv o ní jako holce od zedníků. Je to maminka a má jméno. Co ti vlastně udělala? Proč na ni pořád nasazuješ?“ „Vážně to chceš vědět?“ Karel váhal, ale rozhodl se, že použije všechny prostředky, aby se život vrátil do starých kolejí. Co je mu po cizí holce? „Chtěla mě svést!“ vybaflnul na Marii a náležitě si vychutnával okamžik překvapení. Marie se pomalu obracela a protřepávala mléko ve sklenici. „Prosím?“ Zdálo se jí, že se přeslechla. „Slyšela jsi dobře. Zpočátku, když k nám přišla, tak mě chtěla svést. Když jsi byla v práci, v jednom kuse se tady proměňovala v krátké noční košilce a ty pohledy, co po mě házela! Ty bych ti nepřál vidět! Je to nestyda...“ Marie si ho upřeně prohlížela, v ten moment nevěděla, co si má myslet. Nějak ji tohle nešlo dohromady. Veronika taková tichá, plachá nesměla holka...Ale co když je to pravda a ona bude Karla svádět dál? Neřekla ani slovo, vypnula sporák a vrátila se do pokoje.

Prožila bezesnou noc, protože Karel jí do hlavy nasadil červa a ten tam vrtal a hlodal, i když se Marie bránila. Představovala si ostýchavou Verončinu tvář a snažila se jí představit, jak svádí Karla. Nutno říct, že se jí to ani za mák nedařilo. „Ne, Veronika taková není,“ říkalo její první já. „Ale co když ano?“ útočilo proti ní druhé já. „Co když si hřeješ na svých prsou hada?“ Ráda by se Veroniky zeptala, ale co když to popře? Co potom bude Marie dělat? Komu má věřit? Anebo to má nechat jen tak? A tvářit se, že se nic nestalo a ona nic neví? K ránu se konečně rozhodla.

„Veroniko, chtěla bych se tě na něco zeptat!“ Dlouho váhala, nežli z pusy tuhle větu vypustila, ale chtěla mít jasno. Karel byl ten den v práci a tak se mohly bavit zcela nerušeně. „Můžeš!“ Marie skousla horní ret. „Ale nic.“ Marie opět zaváhala, dostala strach, že se Veronika urazí a s dětmi odstěhuje. „Jen se zeptej, já před tebou nemám žádné tajnosti!“ „Tak dobře,

ale je to takové ošemetné!“ „Jak ošemetné?“ „No, neuraz se, prosím tě, ale... já nevím jak to říct.“ „Viš, Karel říkal, že jsi ho sváděla.“ Veronika právě přebalovala malého. V tomto momentě se zarazila a úkosem na Marii pohlédla. „Já jeho?“ Řekla pouze jedinou větu, ale bylo v ní obsaženo všechno. Marie ihned pochopila. „Zapomeň na to,“ řekla ihned. „Jako bych se na nic nezeptala!“ „A co kdybych o tom chtěla mluvit? Co kdybych to chtěla vysvětlit?“ Marie potřásla hlavou, tohle téma jí bylo nepříjemné a trapné. Nechtěla to dál rozvádět, ale přemohla se. „Jestli o tom chceš hovořit, tak povídej!“ „A budeš mi věřit?“ „Povídej!“ Neřekla ani ano, ani ne, přesto se dala Veronika do vyprávění a všechno do podrobností vypověděla.

„To je všechno,“ hlesla skličene po chvíli. „To je opravdu všechno. „Mám ráda Martina.“ Poslední věta zapůsobila snad nejvíc. Marie asi nehlesla, jen sklonila hlavu.

„Proč se ke mně chováš, jako bych něco provedl?“ Karel byl pěkně naštvaný, ale držel se. Tušil, že se něco stalo, Marie se k němu chovala víc nežli chladně. „Nechovám, jen mám hodně práce s dětmi. Musím pomáhat Veronice, nikdo jiný to neudělá. Viš, co je s dvojčaty práce? Jednou dokrmíš a to druhé se vzbudí a chce taky jíst. Obě najednou jdou kojit jen velice těžko. Pamatuji se, co mi vyprávěla tvoje máma. Co ta měla starostí, když jste se s Pavlem narodili, a to měla manžela, který ji pomáhal. Veronika to štěstí nemá,“ vysvětlovala. Karel se podrbal na krku. „Jo, to máš sice pravdu. Ale co já? Na mě ohledy nikdo nebere! Sám spím, sám si vařím, málem si i sám peru!“ Pokrčila rameny. „Ale ty jsi dospělý a dovedeš se o sebe postarat!“ proklepala lahvičku s mlékem. „Ale to tady nemusím být!“ Karel zvýšil hlas. „Já se můžu klidně odstěhovat!“ „A viš, že to není špatný nápad?“ Bude to tak lepší pro všechny,“ odpověděla ledabyle a odcházela. Do Karla vjel vztek, povolily mu nervy. Rozběhl se do ložnice a rozsvítil, uprostřed noci vytáhl ze skříně svůj lodní kufr a začala do něho házet svoje věci. „Já se balím! Protože jinak bych se tady pominul!“ zařval zběsile a miminka se rozeřvala. Karel beze slova dobalil kufr a bez pozdravu odešel. Marie se za ním dívala skrz záclonu a najednou pociťovala úlevu. Spatřila rozsvícení světla, slyšela nastartovat vůz a potom vůz zmizel.

„Karel odešel?“ Zeptala se opatrně Veronika, chovajíc v náruči miminka, která se obdivuhodně uklidnila. „Ano.“ „Kdy se vrátí?“ „Asi nikdy!“ „Mrzí tě to?“ „Aby řekla pravdu, vůbec ne! Podívej, jak se děti najednou utišily,“ dodala překvapeně a vzala Veronice z náruči malého Pavlíčka. „A zvlášť tenhle, ten plakal, co jsme

ho donesli z porodnice snad v jenom kuse!“ Veronika pohodila hlavou a pokrčila rameny. Marie políbila malého Pavlíčka na čeličko a láskyplně si ho prohlédla. Ten spokojeně zavrňel a Marii najednou přišlo, že na ni chlapeček mrk-

nul. A nebyl jen pocit, Pavlík mrknul doopravdy. „Konečně se to podařilo,“ říkal si v duchu. „Karel je konečně pryč a my jsme zase všichni pohromadě!“

Svoboda Pavel – Vzpoura v učitelském kabinetu

Jednoho mlhavého večera se v šumavském podhůří traktorista Antonín Zoul zeptal svého synka Mariána, cože to měli dnes ve škole? Mariánek zkoprněl. Tatík se totiž nikdy o školu nezajímal, jeho domovem byla spíše místní hospůdka, ale školní záležitosti? Od toho jsou přece učitelé, on voře, seče, vozí hnůj a páni učitelé učí, každý dělá to své.

Mariánkova odpověď byla nesmělá, tichá: „Měli jsme dějiny, tati.“ „Dějiny?“ protáhl tatík Zoul, „To bylo vždycky moje. Pane, takový Hus, Bílá Hora, Václav a jeho zlý bratr Boleslav, ten ho zapích, víš? No, já si tě teda vyzkouším.“ Světnice u Zoulů potemněla, fenka Alka vyběhla na dvůr udělat exkrement. Tatík Zoul položil první průzkumnou otázku.

„Tak co ti třeba říká Babička?“

Mariánek se ošil: „Babička mně hudruje, abych nechodil čůrat na zápraží, protože se pak v chalupě nedrží vlaštovky.“

Tatík Zoul natáhl k Mariánkovi svůj začouzený ukazovák. „Tak jinak, kde upálili Jana Husa?“

Mariánek si olízl rty. „Ale tati, dějiny jsou přece na nic, teda ty naše dějiny. Co se stalo a co se teď děje se nepočítá, důležitý je jak se v nich chováme - než nastane Armagedon.“ Táta Antonín se na židli zakymácel jako osamělý modřín ve vichřici, hrozivě povstal a zaburácel: „Jakepak armagedon? Armabeton, ty hlavo pitomá. Tam sem kdysi na vejtrásce rozvázal po stavbách cement.“

Mariánek mlčel. To Zoula napružilo, uchopil Mariánkovu školní tašku, dravě přímo jako žralokovy čelisti, obrátil ji a sešity a učebnice se na stůl sypaly jako uhlí z putny. Tatík přehraboval jednu podruhé až načapal tu pravou, učebnici Dějepisu. „Ukaž, ukaž mi, kde to tam stojí napsáno, ukaž mi kde jsou ty tvoje nanic dějiny?“

Mariánek stáhl ramínka a šeptl: „Tam ne, tati, pan učitel nám říká, že Dějiny jednou zaniknou, všechna sláva pomine, zůstanou jenom dobré skutky, jako že si dobře zoral horní pole u lesa, nebo že si pomoh mamce, když měla chřipajznu, a to se v armabet...Armagedonu bude počítat.“

Zoulovic světnice začpěla sirou pekelnou, podvrátáček Alka venku tiše zakňučela a zalezla do boudy. Zoul zaujal bojový postoj.

„Kdo že tě to učí? Dějiny že pomínou? A co Hus, Komenský, Napoleon, Němcová, to jsou nuly? Jak se jmenuje ten váš učitelskej pošuk?“

Pošuk se jmenoval Vendelín Pinta. Byl to albín, dlaně se mu mírně potily, hlas mu přeska-koval do fistule, pravidelně mu u kabátu chyběl nějaký ten knoflík. Ve vesnici se mu říkalo Nítěnka..

Na druhý den tatík Zoul vpadl do jeho kabinetu jako utržený valník, rozkročil se a zařval: „Co to učíte za blbosti? Jaképak Nanic? Co Hus, Němcová a co Římaní?“

Pinta kazatelsky pozvedl dlaně, modré beze-lstné oči se mu rozevřely jako rybník, když z něho sejde ranní mlha.

„Zamyslete se mnou, prosím, pane Zoulo,“ pronášel tichým hláskem, „dokud budou existovat Dějiny, tedy ty naše dějiny, bude s nimi existovat i Zlo, které je v nich už od zrození Adama. A proto, aby mohl nastat věčný Mír, který si všichni přejeme, musí ty naše Dějiny zaniknout, zmizet, úplně zmizet. Takže cokoliv činíme teď je jaksi na nic, ale když činíme jen dobré věci, pak nás čeká velká odměna - Věčný Ráj.“

Pan učitelíček nedokončil, jen stačil ještě žbleptnout, že to hlásá Kazatel a to bylo vše. Zoul stiskl pusku tak mocně, že se mu řezáky ztěžily udržely v dásních. Z jeho hrdla se ozvalo zlověstné zamručení. V japonském bojovém umění by to bylo něco jako: hu-jáhijó,jokajdóóó,huííí, a pak by následoval smrtící výpad palcem levé nohy. V jazyce pošumavských traktoristů to však věstilo daleko něco horšího a to: „Ty halamo nazrzlá, ty učitelskej zápotku, ty suchopáre brejlatej, co to učíš za voloviny? Já ti dám nějakýho kazatele! Já ti dám Armagedon a bůhví jaký blbosti!“

A tatík Zoul popadl nejbližší učebnici a mrštil s ní o školní podlahu. Byla to učebnice Dějepisu Středního věku. Druhá učebnice Pravěku přistartovala na Pintově klopenatém nose. Rozdivočelý Zoul nepostřehl, že vesnický pedagog Pinta, není zase takový pokakánek, že se mu na čeličku zakrabatily dvě hluboké rýhy, že lstivě sáhl po učebnici Novověku a že jí namířil přímo na Zoulovo žulové traktoristické čelo. Inu i v Kazateli je přece psáno: Je čas budovat a čas bořit. A nastala řezba. A velikáni Dějin zakletí

do učebnic byli vrháni na nepřátelské šiky, v našem případě na učenou pedagogii a na krotitele traktorů. Když došly Dějiny, přibrala se Fyzika, Zoologie, Geologie, zkrátka vše co se v regálech našlo. Kabinet dostal vzhled černé skládky. Učebnice fyziky zasáhla nejoblíbenějšího koně Alexandra Velikého, Bucefala. Ten si to ovšem líbit nenechal, bodejť, vždyť to byla nějaká slavná kobyla! Divoce zaržál, jakoby už nejmiň týden nedostal píci a shodil Alexandra na zem. A to byl signál k povstání zcela nezvyklého rázu. Veličiny, jejichž hrdinné i nehrdinné kousky jsou zakonzervovány v dějepisných učebnicích vzdělaného Světa, se postavili na odpor. Nikdo si přece nesmí dovolovat pohazovat je po výukovém kabinetu, ať je ten kabinet kdekoliv, třeba i v zapadlé šumavské obci. A tak se Caesar zlostně ohradil, že mu Pinta rozprášil galskou kohortu, Hanibal na něm energicky vyžadoval vrácení deseti slonů, které se u učebnice vysypaly a zalezly někam do rohu. Bez nich Alpy nepřejde. Na Zoulůvi chtěla Marie Terezie omluvu, že ji natrhl živůtek. K ní se přidala Madam Curie, protože se jí z nabourané olověné piksle kamsi zakutálely atomy. Beethoven se na Nobela rozčiloval, protože mu zaměnil partituru Eroiky s popisem dynamitu. Napoleon marně hledal na mapě Waterloo, v tom místě totiž pištěla Kateřina Medicejská nemohouce najít svoji flaštičku z benátského skla s hadím jedem. Kabinet učitele Pinty se v mžiku zaplnil dějinnými celebritami, které utvořily bojovný šik a připravovali se na zteč na ty dva neurvalce. Ani jeden jim nesahali po paty. O nich se učí generace, vlisují je do Cédéček, budou o nich psát scénáře a připustíme i skládat muzikály, ale kdo si vzpomene na hubeňoura Pintu a na Zoulův pivní pupek? Situace začala být pro vesnického učitelička a družstevního traktoristu velmi kritická. Podívali se vystrašeně kolem sebe. To nebyl školní kabinet, to byla uličnický vysypaná velkorozměrová popelnice.

Zoul hlesnul: „Kdyby to tak viděla babička. Myslel tím ovšem svoji přísnou a moudrou maminku. Pinta si čistil brýle a zmohl se jen na upoceně, no, no, my jsme tomu ale dali. A hle, z pohozené učebnice České literatury, z kapitolky našeho Obrození, se pomalu, tak nějak dýchavičně souká naše Paní Božena. Je chudinka celá pošramocená, taky bledá a taky má asi hlad. Obrátí se k rozezlenému šiku těch historických figurín, zamračí se a pohrozí jim.

„No, no, vy nafoukaní hrdinové Dějin, jakoby jste byli najednou bez viny. Což jste se nenapáchali dost ošklivého? Jakým právem teď brojíte proti těmhle dvou Viktorkám... ehm... promiňte, proti těmhle prostáčkům?“

Na to Paní Boženka dupla nožkou, málem při tom upadla a pokračovala: „Zpátky, vy namyšlenci, zpátky do učebnic, no tak, bude to?!“ A hle, slova naší paní Boženky zabrala. Veličiny se začaly beze slov rozcházet, upravovaly si rozevláté šaty, sbíraly s podlahy klobouky, helmy a paruky. Pravda, neobešlo se to bez rozmarných a půvabných zmatků. Tak například lstný Džinnngischán měl potíže se svým dvojítm mečíkem, zvaným šaršoun, který se mu zamotal do komplikované sukně Královny Antoinetty a on ne a ne jej vymotat. Ta šaramantní vládkyně se tomu spiklenecky chichotala.

Císař Bedřich Veliký si málem srazil z hlavy zlatou přílbici, když se včas nesehnul, vstupující do Dějin Pruska. Archimédes rozčileně hledal své Kruhy, které se posléze našly v neceséru Sarah Bernardové. Ale těch přehmatů bylo ještě víc. Samotní účastníci se jim žoviálně smáli. Dokonce i zamračený Pilát Pontský se ušklíbl, když galantně nabídl rámě Heleně Spartské a při tom si ten prostopášník nemohl utrhnout zrak od její natržené tuniky, která odhalovala její sličné stehýnko.

Konečně se ty dějinné Veličiny zařadily do odpovídajících učebnic, do správných odstavců a v kabinetě nastal klid. Zůstali jen tři - Černá tabule alias učitel Pinta, Vznětový motor Antonín Zoul a Bělídlo, totiž Naše Paní Božena. Ta skvělá Žena se k nim obrátila a vějířem jim káravě pokynula. „Koukejte to tady pořádně zamést, vy dva navztekánci!“

Složila gráciézním pohybem vějířek a lehounce vstoupila do skříňky s učebnicemi. V mžiku však z ní nasupeně vystoupila a zaklela: „Sakra, omylem jsme vlezla do dějin Francie a to přímo do ložnice Ludvíka šestnáctého, fuj!“

Otřela si bledé čelo, laškovně se jim omluvila a zmizela v kapitolce Národního obrození.

Uplynula doba, Mariánek chodí do gymnázia v Sušicích a už vyzkoušel jak chutná pervitin a hltá porno časopisy. Tatík Zoul jezdí s Fordem tranzitem pro penziony na okrese, rozváží Pilsen Urql. Učitel Pinta kandiduje s úspěchem v Sušicích v předvolebním klání za stranu s názvem 'S námi určitě přežijete'.

Doboš Václav – Marťan

Přehršel nesnesitelně protivného a neutichajícího pískání, škrábání, prskání a dalších a dalších neustále se opakujících atmosférických

poruch, které zčistajasna svým ustavičným rušením příjmu rádiového signálu úplně znemožnily Marťův až doposud úspěšně se rozvíjející

rozhovor, se ozvala jenom několik desetin sekundy předtím, než mohl přijmout odpověď na svou první a zároveň i nejdůležitější otázku.

Toto nečekané přerušení a jenom nepatrný okamžik nato následující násilné ukončení vedle důležitého rádiového rozhovoru, neprodleně přimělo impulzivního inženýra Marta Zteklého k opravdu vzteklému a tím i absolutně nepředloženému rozhodnutí. Okamžitě vyhledal v archivu počítače veškeré dostupné soubory kartografických map celého okolí a začal si je zamýšleně prohlížet. Chvilkou jejich studia si potvrdil, že vzdálenost od lidí, s nimiž se potřeboval dohovorit, není přece zase tak ohromná, aby ji, i bez osobní znalosti cesty, nedokázal absolvovat sám.

Navzdory své skutečně zbrklé povaze si ještě dříve, než se vydal na tuto unáhlenou cestu, po několik dlouhých minut opětovně a velice pozorně prohlížel skutečně veškeré dostupné mapy i se všemi jejich příslušnými dodatky.

Následně se rozhodl, že kvůli nepříznivé předpovědi počasí bude územím procházet a projíždět bez použití satelitní navigace. Zaměřovat se bude jenom podle zvláštních orientačních bodů, které byly na těchto nejstarších speciálních mapách dopodrobna a velmi detailně popsány, vyfotografované a autory map kresbou vypodobněné.

K použití těchto zrakem dobře pozorovatelných bodů ho přimělo zejména to, že již několik hodin předtím než se rozhodl vydat na tuto neznámou pouť, věděl z meteorologického hlášení, že nad územím, kterým bude muset projít, se začíná zvedat nepředstavitelně gigantická písečná a prachová bouře, již absolutně nepronikne rádiové, ale ani žádné jiné spojení.

Po několik následujících dlouhých desítek minut rychle projížděl neskutečně bizarní skalnatou a hornatou krajinou a přitom neustále pozorně sledoval celé své široké okolí, a speciálně zde v této jemu neznámé končině, ještě stále pozorně sledoval nyní již takřka nefungující satelitní navigaci. Pokud se na jejím displeji objevil nějaký, byť i sebenepatrnější ukazatel okamžitě ho používal k tomu, aby si hned v praxi ověřil platnost speciálních bodů vyznačených v mapách.

Právě před několika chvilkami takto zaznamenal dvojici prapodivně vypadajících skal, a poněvadž byly ve správném směru jeho cesty, ihned k nim velice uspokojeně namířil.

Posléze, po velice dlouhé době, projel hodně uzounkou, takřka neprůjezdnou, zato až nadměrně vysokou průrvou mezi touto dvojicí podivně, coby zdvojené X vypadajících skal.

Výstupem z průrvy ihned zpozoroval, že se okamžitě a to úplně stoprocentně změnil celkový ráz krajiny. Namísto dřívější, těžko průchodné skalnaté krajiny se hned za soutěskou obje-

vila několik set metrů široká, ale i bezmála stejně tak dlouhá písčitá planina. Ke svému nemalému upokojení si uvědomil, že planina leží ve správném směru jeho dalšího plánovaného pochodu, protože nedaleko za ní viděl další, následující orientační bod, k němuž musel dojít. Hned když si ho prohlédl, a současně očima letmo porovnal jeho tvar s kresbou v mapě, zjistil, že je to opět velmi bizarně vypadající štíhlá skála v podobě jakoby postavy člověka. Na její pojmenování v mapě se prozatím ani nepodíval.

Uštěpačně a povýšenecky se pousmál a velice sebejistě se na pitoreskní obrovskou skalní postavu člověka ušklíbl, přidal poněkud na rychlosti a svým speciálním pásovým vozítkem začal rychle tuto krásnou rovnou cestu projíždět.

V momentu když po planině ujel několik desítek metrů, s údivem registroval, že namísto doposud panujícího skutečně absolutního bezvětrí, pocítil bleskurychlé zadutí velice silné vichřice. Současně, přitom nad vrcholky okolních hor rozpoznal neskutečně obrovská bílá, žlutá a až skoro nahnědlá mračna buď vodní mlhy, nebo písečného prachu. V téže chvíli ještě navíc zpozoroval i ohromná oblaka velejemného snad prachu či písku a současně uviděl v nejvyšších výškách nad nimi i obláčky nejjemnějšího nažloutlého prachu. Všechna tato mračna se všude kolem něho objevila současně a úplně najednou. A to, jak zespoda z rovinaté planiny, tak i především seshora s vrcholků hor, které stále z dále obklopovaly celou planinu.

Ačkoli nezaznamenal vůbec žádný otřes, ačkoli nezaznamenal absolutně žádný zvuk, jenž by ho předem jakkoliv varoval, tak i přesto náhle a naprosto nenadále projela jeho myslí, ale i celým jeho tělem krutá a syrová, vskutku nečekaná předtucha vlastní smrti a současně jím projela i příšerná, prozatím nejasná předzvěst nesmírného údesu, zděšení a bezmezného ohromení.

Hned nato uslyšel svůj zoufalý a srdceryvný výkřik hrůzy a údesu, který skutečně nechtěně opustil jeho ústa, v momentu když pocítil a svými náhle hrůzou vytrěštěnými očima zpozoroval, jak se celé toto krásné rovinaté území naráz proměňuje v gigantickou, rychle se plnící trychtýřovitou, takřka kruhovou past, zdánlivě vypadající jako ohromný kruhový kaskádovitý vodopád tekoucích písků a zemin, v němž mu okamžitě zmizela pevná půda pod nohama, a současně s nesmírným úděsem pocítil, že se začíná propadat do této široké a připadalo mu, že až neskutečně hluboké propasti.

Pod a na jeho tělo se v tom samém momentu začala ze všech stran rychle sesunovat celá planina a její široké okolí. Rychlost propadává-

ní do bezedných hlubin se postupně zvolňovala, až po chvilce ustala úplně. V okamžiku ukončení propadávání, skutečně vyděšeně zpozoroval, ale zároveň i fyzicky pocítil, jak prašná těžká zemina, bez přestání na něho padající sešora, rychle začíná pohřbívat jeho tělo, které hned, sice pomalu, ale velice jistě začínalo mizet pod skoro nebetyčnými závějemi prachu, písku, kamenů a neznámých sypkých hornin.

Za kratičký okamžik už sypká zemina a žlutý i hnědý prach začínaly zasypávat jeho oči, ústa, a současně, přitom, opravdu nechtěně ochutnal neuvěřitelně odpornou pachutí prachu, který okamžitě začínal velmi rychle ucpávat jeho plíce. Nesmírným úděsem a již pouze pudem sebezáchovy, zbytkem posledních sil zoufale vykřikl. „Pomoc!!! ... Pomoc!!!“

„Márte! Márte!“ uslyšel z hlubin pod sebou, jako by povědomý hlas.

Zemina stále rychleji zasypávala jeho hlavu. Zděšeně se pokoušel vyhrabat z hrozného smrtícího sevření. Vyděšenýma očima pozoroval, jak se s povrchu planiny uvolňuje lavina kamenů o přibližně stejné velikosti tenisových míčků a postupně, po jednom, ale skutečně rychle, jeden za druhým dopadávají a hodně mocně buší do jeho pravého ramena. Zoufale se snažil uhnout před touto bolestivou kanonádou, ale nepohnul se na žádnou stranu ani o milimetr. Vyděšeně, ale i přesto odhodlaně se velice pevně až úplně křečovitě zachytil ohromného balvanu a začal se pomalu vytahovat z tohoto hororového sevření, jenže přesně v tom samém okamžiku, když už jeho tělo pomalu začínalo opouštět hrůzný hrob a začalo vystupovat nad jeho povrch, se ozvala ohlušující rána a celá obrovská hromada prachu, kamenů a zeminy, v níž byl uvězněn, začala znovu a ještě mnohem rychleji propadat do hlubin. Teď už skutečně jenom zoufale a velice zděšeně vykřikoval. „Pomoc!! ... Pomoc!!“

„Márte!!! Márte!!!“ znovu uslyšel z hlubin pod sebou další ohlušující výkřiky, přitom se pořád snažil ucuknout před onou snad opravdu nekonečně dlouhou řadou skoro stejně velikých kamenů, které neustále, ovšem teď už s ještě mnohem větší razancí a urputnější vervou bušily do jeho pravého ramena. Nepatrný kousínek nad touto lavinou padajících kamenů zpozoroval další padající ohromný balvan, který však k jeho úděsu mířil přímo na jeho, hromadou zeminy, prachu a kamenů znehybněnou hlavu, kterou se stále marně snažil uvolnit z úděsného smrtícího sevření hlíny a prachu.

„Pomoc!!!“ zděšeně vykřikl.

„Márte! ... Márte!“ opět se ozvalo z hlubin pod ním.

Balvan se posléze s hlasitě znějícím lupnutím oddělil od ostatních a začal se k němu velice rychle přibližovat, taktak se už začal dotýkat

jeho hlavy. Mart opět smrtelným úděsem vykřikl. „Pomoc!! ... Pomoc!!“ a už jenom bezmocně, pokorně a odevzdaně sledoval, jak se rychlost balvanu zvyšuje, ale i jak na něho za nepatrný okamžik padá. Nesmírnou hrůzou vytřeštil oči, ale v momentu když už balvan opravdu dopadával na jeho hlavu, oči hrůzou odvrátil a v očekávání kruté a bolestivé smrti je raději rychle a velice pevně zavřel.

Teprve po několika nekonečně dlouhých a úzkostných okamžicích očekávání dopadu balvanu, Mart otevřel svoje hrůzou zmučené, vytřeštěné oči a ještě stále vyděšeně, jakoby vyjeveně se rozhlížel kolem sebe. Kratounce, snad jenom několik desetin sekundy, si udiveně prohlížel jemu náhle dokonale známé prostředí kolem sebe.

V těžce chvíli velice rychle a současně i nadmíru uspokojeně pochopil, že je v naprostém bezpečí, a když si k tomu ještě navíc uvědomil, že se nachází na svém pracovišti uvnitř Měsíční solární stanice *‘Selené omega 3’*; okamžitě zmizel z jeho očí výraz hrůzy a zděšení. Zároveň s tím i neprodleně zmizel výraz zděšení z jeho obličeje.

Okamžitě se mu v očích a ve tváři objevil výraz smíchu a veselí. Hned nato se opravdu upřímně rozesmál a promluvil. „Už jsem si, Patriku, fakt myslel, že je to moje úplně poslední hodinka!!“

„No, tys mi teda dal,“ pousmál se na něho udivený solární inženýr Patrik, který ještě stále stál nad Martovým pracovním křeslem, v němž Mart napůl ležel, napůl seděl a ještě pořád a skutečně pravidelně mu, sice zlehka, ale tvrdě Źukal konečky svých pevně sevřených prstů na pravé rameno.

Usmál se na něho a pokračoval. „Fakt jsem si už myslel, že tě snad vůbec neprobudím,“ zachechtal se a dodal. „Marte, nezlob se, ale ty teď vopravdu čumíš jak čerstvě vyvoraná myš. A to jsi usnul jenom na necelejch pět minut!! Nechceš se něčeho napít? A Marte...,“ hrozil na něho prstem a se smíchem, ale i skutečně starostlivě dodal, „budeš mi muset vyprávět všechno, co se ti právě zdálo. Nebo to nebyl sen a řval jsi jenom tak ze srandy?“ stále se na něho uculoval.

„Tak a teď už vyprávěj, Marte,“ usmál se na něho Patrik, hned poté, co se oba usadili do svých křesel a Patrik jim oběma připravil láhve s pitím. „Alkohol to ale nebude,“ zasmál se a dodal. „Hlavně už konečně povídej. Ale předem tě varuju, nesnaž se mi, Marte, něco nalhávat! Ty, víš sám nejlíp, že už vod dětství jsi vopravdu můj nejlepší kamarád, tak prosím tě, aspoň pochop, že mám o tebe opravdu starost. Nevím, jak mi to všechno vysvětlíš, ale skutečně by mě moc mrzelo, kdybych to musel dát do hlášení,“

usmál se na něho a zakončil. „No, tak už radši vyprávěj.“

„Určitě mi to nebudeš chtít vůbec věřit,“ takřka zkroušeně, se sklopenýma očima, začal hovořit Mart, „ale Patriku, já vopравdu nevím nic z toho, co se mi zdálo. Já dovdopравdy nevím nic...“

„Marte, prosím tě, nekecej mi! Klidně si lži každému, kdy, jak a co chceš, ale aspoň u mne udělej výjimku..., mně nikdy nekecej a nelži!“ vztekle vykřikl Patrik a pokračoval, „není to přece tak dlouho, cos mi řekl, že sis myslel, že to byla tvoje smrt. Nenamlouvej mi, že si už ani tohle nepamatuješ! Aspoň se nesnaž ze mne dělat úplnýho blbce!“ opravdu vztekle skončil.

„Uklidni se, Patriku,“ posmutněle se usmál Mart a pokračoval. „Věř mi, že tě vůbec nechci obelhávat. Taky já říkám, že jsi můj nejlepší kamarád ... a kromě toho,“ usmál se na něho a dokončil, „nezapomínám, že se známe už dávno z dětství. Nezapomínám, že od mládí pracujeme pořád jediné spolu. Víš dobře, že jsem ti hlavně pomáhal při budování solárních stanic Selene-omega tři, ale i jinde, no, zkrátka, abych to nevokecával, děláme spolu furt a všude. A to už je vopравdu hodně dlouhá doba, a osobně si myslím, že ukázala sílu našeho kamarádství,“ usmál se na Patrika a opět se rozhovořil. „Můžu ti říct, že kdyby se jednalo o tebe, taky bych od tebe chtěl důkladný a pořádný vysvětlení. Věř mi ... Fakt se ti vůbec neřívím.“

„To jsem rád,“ konečně se taky uspokojeně usmál Patrik a dodal. „Tak mi k tomu aspoň něco málo řekni. Ale ne, aby ses to snažil zase jenom vokecávat!“ opět trochu zvýšil hlas.

„To by přece nemělo vůbec žádnou cenu,“ zasmál se Mart a dodal. „Protože..., asi jsi zapomněl, nebo nevím, co si o tom mám myslet, ale podívej se na můj zdravotní záznam v ISIS,“ usmál se, ale hned pokračoval, „poněvadž jediné tam by se mohlo cosi objevit. Vsadím se, že u mne tam nenajdeš absolutně vůbec nic. Pokud by tam něco bylo, víš sám, že by to šlo samo a automaticky do hlášení. Domnívám se, že určitě moc dobře víš, že v případě jakýkoli nejasnosti, by sakra rychle zapracovala samotná ISIS, která má v sobě i program Oneirologie a dala by mi nějaký pilulky nebo něco jiného a přitom by okamžitě na Zemi kontaktovala doktory, především psychologku Alžbětu Báthoryovou, a dovedeš si snad představit, co a jak rychle by následovalo. Tuhle nepřetržitou lékařskou kontrolu bych nemoh' nikterak ovlivnit! Vidiš, že fakt nemá cenu, abych se snažil něco zapírat. To vůbec nejde utajit! Opravdu nic nevokecávám, snad i ty víš, že to fakt nejde vůbec ovlivnit,“ rozesmál se.

„Vidiš,“ konečně uspokojeně se usmál Patrik, „je zajímavý, že takhle mě to vůbec nenapadlo.

Jinak máš pravdu, ale i přesto, Marte, pokus si vzpomenout. Prosím tě, aspoň pro můj klid.“

„Dobrá,“ rozesmál se Mart, „ale bude to na delší povídání. A hlavně to bude asi hodně na přeskáčku, ale doufám, že snad trochu srozumitelně. Nemůžu si pomoci, ale musím začít už dávno v mém..., no, našem mládí,“ odmlčel se, furiantsky se rozesmál a začal mluvit. „Napřed ti musím říct, že dneska to bylo už potřetí, co se mi zdál tenhle, pokaždý úplně stejnej sen. Ale ze všeho nejdřív ti, Patriku, musím říct, že tenhle, mně vopравdu neznámej sen se objeví vždycky jediné tehdy, když ty jsi někde poblíž.“

„Už zase kecáš, Marte!“ okamžitě vykřikl Patrik a díval se, jak se Mart popadá smíchy za břicho.

„Aspoň, žes tohle poznal,“ rozesmál se Mart. Chvilí se na Patrika vesele díval, usmál se a pokračoval. „To víš, že kecám, ale jenom trošičku. Totiž, Patriku, když se mi ten sen zdál poprvně, tak jsi u toho byl, stejně jako jsi u toho byl dneska, kdy se mi ten sen zdál už potřetí. Jenom když se mi zdál podruhé, tak jsi fyzicky nebyl nikde poblíž. Ale myslím si, že i v tomhle případě bych mohl započítat, že jsme byli aspoň částečně u sebe, protože jsme tenkrát oba pracovali, ostatně tak jako vždycky na stejném úkolu, i přestože jsme byli od sebe vzdálení několik set kilometrů.“

Chvilí si Patrika prohlížel a znovu začal mluvit. „Tak..., a konečně tě seznámím s tím málem, co o tom svým zvláštním snu-nesnu vopравdu vím.“

„No, to už bych byl rád,“ rozesmál se Patrik.

Mart se pohodlněji usadil a začal vyprávět. „Určitě si pamatuješ na naše první setkání, viď? To jsme byli voba ještě kluci. Mně bylo tehdy skoro patnáct, tobě třináct let a seznámili jsme se na letním táboře v Polsku, na celoevropský dětský, matematický a fyzikální olympiádě, na kterou jsme se dostali jako finalisti svých zemí.“

„Počkej,“ se smíchem ho přerušil Patrik, „to nebyl celoevropskej, ale celosvětovej tábor. Nesmíš zapomenout, že já sám jsem z Austrálie a ta snad do Evropy ještě pořád nepatří.“ a rozchechtal se.

„Ale to máš přece jedno,“ s hurónským smíchem promluvil Mart a pokračoval. „Ale abych pokračoval, bylo to už skoro na konci tábora. To si dodneška pamatuju naprosto přesně. Víš, že to byla poslední neděle našeho pobytu a tím to byl i náš poslední volný den. Tak jako dneska jsem se rozvalil do křesla a usnul jsem a ten blběj sen se mi hned zdál. Já jeho obsah ale fakticky vůbec neznám, Patriku, já si z něj vopравdu nic nepamatuju, ale vím, že když mě probudili, tak prej jsem čuměl, vopравdu jak čerstvě vyvoraná myš. Asi tak, jak jsi to před chvílí pojmenoval ty. Pochopitelně, že se náš

učitelskej doprovod začal starat vo to, co se mi stalo. Prý mě nemohli několik minut vůbec probudit. Kvůli tomu na mne svolali skoro celý lékařský koncilium, ale hlavně sehnali jedinou psycholožku, která tam náhodou přijela za někým na návštěvu. A tou psycholožkou, Patriku, byla doktorka psychiatrie Alžběta Báthoryová, o který všichni mluvili a mluví jako o 'Čachtický paní'. Ona sama je vynikající, snad skutečně největší odborník, a k tomu je to sakra přitažlivá kočka, která o tom svým přejmenování ví a má z toho děsnou srandu. Snad každěj chlap se do ní hned zamiluje. Mně bylo skoro patnáct a pochopitelně jsem nebyl žádná výjimka, taky jsem se do ní zamiloval. Nečekej ale žádněj románek, tenkrát tam totiž ještě nebylo vůbec nic. Pořádnej jsem se s ní seznámil až po druhým snu..."

"Promiň, že tě přerušuju," přerušil ho Patrik a pokračoval. "Proč má tu přezdívku? To někoho perverzně umučila?"

Mart smíchem vyprskl, zasmál se a vysvětloval. "Ale kdeže!! ... Pokud jsem to všechno dobře pochopil, tak jí tak říkají jenom kvůli tomu jejímu jménu a příjmení, nic jinýho v tom prej fakt není. Nevím, jestli ty ji znáš, ale předpokládám, že ano. Takže jenom pro připomenutí ti řeknu, že už tenkrát měla hlavní slovo při povolání cest a práce na kosmických stanicích, kosmických lodích a všeho co se týkalo pobytu, cestování a práce v kosmu."

"Znám ji," zasmál se Patrik a pokračoval, "Máš pravdu. Je to vopravdu fantasticky nádherná kočka! A fakt úplně krásná!" rozřehtal se. "Ne, neboj se, ani já nejsem žádná výjimka a taky jsem se do ní hned zamiloval. A to, i přestože jsem se s ní potkal v ústředí jenom jednou a fakt úplnou náhodou. Ale o tom se snad nebudeme bavit. Teď mi řekni, jestli ona něco z toho tvýho snu zjistila. Nebo ani tohleto nevíš?"

"To je právě vono," zasmál se Mart a pokračoval. "Teď když vím, že ji znáš a tak víš, že je jenom o pár let starší než já, ti můžu klidně říct, že od okamžiku kdy jsem ji uviděl, jsem se do ní zamiloval až úplně po uši a byl jsem přeshťastnej, když se mnou strávila, pochopitelně že jenom v ordinaci, celej zbytek dne až do večera. To víš, že jsem byl v sedmým nebi a velice rád jsem jí odpovídal na její zvědavý otázky. Ona pořád něco měřila, měřila aktivitu mýho mozku, měřila všelijaký mozkový impulzy, vždyť to sám znáš! Zkrátka asi zjišťovala, jestli náhodou nejsem úplněj cvok..." zasmál se a dodal. "Byl jsem úplněj cvok, ale do ní! Pro ni bych vydržel všechno, ani mi nevadilo, že vy jste byli všichni venku, koupali jste se, zkrátka, že venku bylo překrásně ... Ale abych to zkrátil. Pořád se na něco vyptávala, dala mi nějakou sítku na hlavu a pořád měřila, měřila snad úplně všechny im-

pulzy, dělala si poznámky a až teprve úplně navečer, když mě odvedla do našeho oddělení a předala mě našim vedoucím, mi řekla, že samotnej ten sen, nebýt těch pěti minut, po který mě nemohli absolutně vůbec probudit, s největší pravděpodobností byl jenom obyčejnej sen a nic neznamenal, ale i přesto si prý ještě jednou projde svým vlastním počítačovým programem všechny ty výsledky skenování a měření a hlavně taky ty moje odpovědi. V případě kdyby něco objevila, se mi ozve ... Patriku, až do doby kdy se mi sen zdál podruhý, se neozvala. A to, podle mne, mělo znamenat jenom tolik, že tenkrát bylo všechno v naprostým pořádku."

"A co ten druhej sen," okamžitě promluvil Patrik, "k tomu ti snad už něco konkrétnějšího řekla?"

"Nepospíchej tolik," zachechtal se Mart a pokračoval. "Ten se mi zdál až za dvanáct let. To už jsme voba pracovali pro OSN, tenkrát to bylo na programu 'Poušť'. Já sám jsem byl na Sahaře, ty někde jinde, to nebudeme rozvádět. Jenom ti řeknu, že jsme tam poprvně v praxi vyzkoušeli tvůj patent bezchybného teleportování elektrické energie ze solárních elektráren *Omega tři*. S její pomocí jsme pak stavěli umělý pískový tarasy z toho pouštního písku, podrobnosti tobě snad nemusím říkat..." rozesmál se.

"To fakt nemusíš," taky se rozesmál Patrik, "to snad už dneska ví každý malý dítě."

"Ale popojedem... Teďka ten druhej sen," ihned začal znovu mluvit Mart, "tenkrát jsem měl hned druhej den ráno odletět vojenským speciálem k lékařům na ústředí, abych tam od nich dostal povolení práce v kosmu." Mart se rozesmál a pokračoval, "představ si to ... a zase to bylo v neděli. Ležel jsem a odpočíval, a když se ozvalo zaklepání na dveře, vztekle jsem zarřval. 'Dál!!' ... Patriku, když se otevřely a dovnitř vstoupila Alžběta Báthoryová, myslel jsem si, že se mi zase jenom něco neuvěřitelnýho zdá," usmál se a pokračoval. "Já tomu nemoh' dlouho vůbec uvěřit... Patriku, ona přijela fakt jenom za mnou a dokonce jsme se hned celej ten den milovali. Zůstala u mne až do rána ... a zůstala u mne jako vášnivá milenka..., vůbec ne jako doktorka!!" šťastně se opět usmál a až po chvílce začal vyprávět dál.

"Fakt, ten den a tu první noc jsme se jenom milovali. Nic jinýho nás nezajímalo. Ráno se mi se smíchem přiznala, že za mnou přiletěla tím vojenským speciálem, kterej tam letěl pro mne, právě už s tím úmyslem, že mě svede, což popravdě řečeno vůbec nemusela... já bych pro ni i bez říkání udělal všechno možný, ale klidně i nemožný. Práce nám začala až druhý den ráno, když mi konečně prozradila, že hlavní důvod jejího příjezdu je její odsouhlasení nebo neod-

souhlasení mého povolení cest a práce v kosmu. Totiž, já jsem tehdy povolení ještě neměl. Zatím jsem ho nepotřeboval, ale ústředí rozhodlo, že s tebou pojedu na Měsíc a spolu zakončíme celou sérii 'Omega' těmi posledními třemi solárními elektrárnami 'Selené omega 3.' odmlčel se, podíval se na Patrika a se smíchem promluvil. „Sice jsem to tak ještě nechtěl, ale omluv mě, že zase přesně nedodržím časovej průběh následujících událostí... Nechci to fakt vůbec prodlužovat a vokecávat, a proto jen na malou chvilku trošku odbočím..., vydrž,“ usmál se na něho, podrbal se ve vlasech a pokračoval. „Vlastně ne, jenom ti řeknu, že nám to tady dost rychle uteklo, takže, Patriku. Připomínám ti, že už ode dneška za týden odlétám na Mars a začnu na tomto svém dlouholetým, prozatím snu, kterej se snad konečně změní v pravdu, usilovně pracovat,“ rozřehtal se.

„To jo,“ zasmál se Patrik, „fakt to utíká, přímo to letí. Mysli si co chceš, ale stejně mi, Marte, nikam neutečeš, protože já jsem taky dostal stejnej rozkaz, abych s tebou letěl na Mars a zatím ti tam pomáhal vyjednávat podmínky s osadníky. Tak a už to dál nevokecávej a řekni mi konečně vo tom tvým druhým snu, ale hlavně, co k němu zjistila tvoje milovaná Čachtická paní.“

„To víš,“ rozesmál se Mart, „já jsem byl na Sahaře v tý době dlouho sám. Tys mi odjel a já, abych se nějak zabavil a nenudil se, jsem pracoval jak vzteklej...“

„Tedy tak jako vždycky!“ rozesmál se Patrik a dodal. „Ostatně, možná i ty víš, že ti všichni, nejen tví podřízení, dali přezdívkou 'Vzteklej marťan', nikdy, kamaráde, o tobě neříkají Zteklej Mart! ... Nebo mi snad chceš naznačit,“ udiveně se na Marta podíval a téměř potichu, s údivem vykulenýma očima, promluvil. „To snad není pravda, ty sis, Marte, vopravdu udělal u Alžběty takovou ostudu?“

„Mart se rozřehtal. „Proboha, jak jsi na takovou volovinu přišel? Patriku, to víš, že jsem vydržel až do rána. Ale právě potom..., až druhý den ráno ... pak, pak to bylo horší,“ zasmál se a pokračoval. „Ráno jsme se nasnídali, Alžběta mi říkala o tom povolení a pořádala mě, abych chvilinku počkal, že si dojde do auta pro nějaký její speciální skenovací program ... No... a to už je bohužel z mé strany úplně celý,“ rozpačitě se rozesmál, pokrčil rameny, ale přesto hned pokračoval. „Než se s tím programem vrátila... a nebylo to ani za pět minut, ale já jsem za tu kratinkou dobu dokázal perfektně a tvrdě usnout, ale i přesto velice dobře vím, že se mi zase zdál ten samej, úplně navlas stejnej sen.“

„No ... Tak to sis vybral fakt výbornej čas,“ ironicky a hodně uštěpačně se rozesmál Patrik a dokončil. „ta asi koukala, co?“

„Tak mi řekni, co jsem mohl proti tomu udělat já. Co mohla udělat ona,“ trochu navztekane hned odpovídal Mart, „jinýho než se pokusit ještě dodatečně něco zjistit. Zapomněl jsem ti říct, že naštěstí bylo aspoň zapnutý to obyčejný skenování mé mozkový aktivity a ani nevím, čeho všeho dalšího,“ spokojeně se pousmál a pokračoval. Takže mimo toho jejího speciálního Oneirologického programu, jak se mi pak přiznala sama, ode mne získala poměrně dost.“

„Jo,“ nevěřicně se ušklíbl Patrik, „to řekla tobě, jako svému milenci. Každýho jinýho by určitě neuklidňovala, ale naopak ho poslala kamsi,“ rozesmál se a dokončil větu. „Tak už konečně povídej, co a jestli vůbec něco zjistila?“

„To je vidět, že ji ani po týhle stránce neznáš,“ rozesmál se Mart a pokračoval, „Patriku, nevěř tomu, že by Alžběta udělala nějaký ústupěk. To je u ní nemožný. Ona má všechno dokonale promyšlený a nikdy neudělá jedinou chybičku. Představ si, že i tohle mi řekla, poslechni si to, říkala to asi takhle... 'Marte, miláčku, nečekej ode mne, jako od svého lékaře, nějaké ústupky. Naopak pochop, můj milý, že tě miluju a bojím se o tebe, a zejména proto si nedovolím, abych ti v mém oboru jakkoliv nadržovala. Vesmír není žádná krásná pohádka, tam všude číhá jenom krutá smrt! Všechna vyšetření budeš muset prodělat úplně stejně jako každý jiný kosmonaut. Neomlouvám se ti, ale pokud nebudeš chtít při testech a prohlídkách spolupracovat, bude mi to sice miláčku líto, ale zakážu ti vycestovat na jakýkoliv pobyt a práci v kosmu.“

„Tak to bych od ní fakt nečekal, osobně jsem měl opačnej názor,“ zasmál se Patrik. Chvilíčku se zamyslel a pokračoval. „Ale vlastně ... ani se jí nedivím. Já taky mám na tebe větší nároky, než na ostatní kosmonauty. A to jsme jenom kamarádi. Asi to v lásce bude skoro stejný jako v kamarádství.“

„To jo,“ odsouhlasil Mart a pokračoval „Tak a teď by to chtělo fanfáry,“ rozřehtal se a zakončil. „Teď ti už konečně řeknu, k čemu dospěla Alžběta a hlavně já.“

„Sláva, tak povídej,“ s troubením na ústa, vykřikl Patrik.

„Tak jak jsem předpokládal,“ začal mluvit Mart, „byly výsledky jejího výzkumu hodně ubohý. Podle mne byly úplně nulový. Patriku, Alžběta mi hlavně řekla, že i tentokrát se jí v tom snu obzvláště nelíbila ta podivná a až neúměrně dlouhá doba mého probuzení. Další podivností bylo, že prý jsem měl i tentokrát hodně vyděšený výraz, ale výsledky měření aktivity mého mozku byly v tý chvíli jeho spánku v úplným normálu. Další, co se jí nelíbilo, bylo to, že si skutečně z toho snu vůbec nic nepamatuju. Což by prý bylo naprosto normální..., ovšem nebýt toho, že já jsem jí hned po

probuzení tvrdil, že se mi zdál úplně nachlup stejnej sen. Takže právě největším paradoxem je, jak jsem mohl vědět, že byl stejnej, když včetně dneška, kdy se mi zdál už potřetí a byl podle mne zase naprosto stejnej, skutečně z jeho obsahu zase neznám vůbec nic. To byl celý její výsledek i s tou mojí malou úvahou ... Potom mi, ale už opravdu jenom z legrace řekla, co všechno by teoreticky mohlo takovej sen vyvolat. Za prvé, a tomu jsme se hodně zasmáli, by sen mohl znamenat vzpomínku na můj předešlej život. Tuto možnost jsme okamžitě vypustili. Za druhý, říkala, ten sen nebyl můj, promiň, špatně jsem se vyjádřil, byl můj, a v něm se mi zdálo sice o mně, ale jinak, asi tak jako kdybych byl svědkem něčeho hrozného, je prý dokonce možné, že jsem coby nechtěně zúčastněná bezbranná oběť, ale přitom i nezávislý pozorovatel prožil i svou vlastní krutou smrt. To se nám taky zdálo hodně moc divoký, a tak zůstala poslední možnost, a sice že ten sen byl stejnej jako každěj jinej, čímsi neznámým vyvolanej obyčejnej sen, kterej samozřejmě vůbec nic neznamená a nedá se ničím a nijak ovlivnit.“

„A nezapomněli jste náhodou, Marte,“ ihned promluvil Patrik, „že mohl mít ještě nějaký další skrytý významy, třeba ve všech třech případech jsi byl pořád v písčitých krajinách, které se v tvém rodišti nevyskytují..., nebo, další příklad: Po prvním snu jsi začal studovat a rozhodl ses pro svůj obor, především obnovu vodstva a ovzduší Marsu. Po druhým snu jsi dostal povolení tento tvůj sen uskutečnit. A protože i třetí sen byl stejný, a ty už za pár dní letíš na Mars, mohl by znamenat naplnění dalšího zlo- mu, a sice že své poslání konečně vyplníš.“

Mart se rozchechtal. „Kdybych Alžbětu ne- znal, neměl ji rád a nežil s ní, asi bych taky na podobnou alternativu přišel,“ výsměšně se ušklíbl a dodal. „Teď to už opravdu motáš, Patriku. Alžběta je přece psycholog, psychiatr, není nějaká kartářka či věštkyně nebo vyklá- dačka snů ... A jinak, nezapomeň, že i ty snáře ti nabídnou, samozřejmě že pro tebe nejlepší možnost vyložení významu tohokterého kon- krétního snů. Ale hlavně nezapomeň, že to se snáři je absolutní hloupost. Sny nic nezname- nají a tak se nemůžou logicky vykládat. A kromě toho, Patriku, i u toho jakoby vyložení snu, potřebuješ pro jeho 'výklad' znát v prvé řadě jeho obsah. Jakej měl ten sen obsah? ... Já ho fakt neznám! To je zpátečnictví.“

„Hmm,“ ozval se Patrik, „tak to jste toho moc nezjistili. Ale stejně ti řeknu, ty sny, to je věc. Většinou člověk z jejich obsahu nic neví. Snad už budeš mít klid. Hlavně, aby se ti nic nezdálo na Marsu, ale Marte,“ zasmál se na něho a pokračoval. „Teď protože nebudeš mít

poblíž Alžbětu, slibuju, že si tě pohlídám sám,“ se smíchem ho objal kolem ramenou.

Mart se hodně dlouhou chvíli zamyšleně rozhlížel po své nové, poměrně pohodlné a veli- ké pracovně, vybudované uvnitř jedné ze sta- rých kosmických lodí, už vyráběných coby obytné domy pro 'Jednosměrné marsovské mi- se'; v současnosti předělaném na marsovskou základnu MZ 112, která se na neurčitě dlouhou dobu stala jeho novým pracovištěm, ale zároveň i dalším přechodným domovem. Posadil se ke svému pracovnímu stolu, vesele se podíval na Patrika, který se s ním přišel na několik dnů rozloučit a promluvil. „Patriku, přeju ti příjem- ný let. Hlavně všechno dobře vyříď a co možná nejdřív se mi ozvi. Budu tady jako na trní..., ale vždyť je to jenom kousek vodsad, víd?“

Patrik se sice bujaře rozchechtal, vesele ho objal kolem ramen, ale kupodivu starostlivě promluvil. „Marte, za to tvoje přání, ti moc dě- kuju, já ti zase chci říct tohle, nevím, jestli jsi zaregistroval nejnovější předpověď počasí...,“ odmlčel se, ale hned vesele dodal. „nevím, jestli o tom vůbec něco víš, ale nad skoro celým Mar- sem se pravděpodobně začíná zvedat nepřed- stavitelně ohromná prachová bouře. Marte, kdyby skutečně nastala, tak by podle původ- ních marťanů z 'Jednosměrných misí', okamžitě přerušila úplně všechno spojení. Marte, chci ti říct hlavně tohle: Dávej na sebe vopravdu po- zor! Pokud nebudeš muset, radši nechoď ven ze základny. Marte, nebude fungovat vůbec nic a bude platit jenom to, co vopravdu uvidíš na svý vlastní voči, a vidět toho prý moc nebude,“ do- mluvil a ještě dodal. „Prosím tě, Marte, hlavně mysli! Konec tohodle varování poznáš úplně snadno. Všechno bude zase normálně fungovat. Hlavně vopravdu nikam nechoď! Potom se ti ozvu sám. O mne se neboj. Mne převážejí vojáci kosmickou lodí a tak v nejhorším případě ute- čeme nad Mars. To ty bys přece nemoh'. Prosím tě, čekej na mne v základně.“

Mart se hurónsky rozchechtal a opravdu ironicky promluvil. „To bych teda do vás dvou nikdy neřek'. Mám Alžbětu skutečně rád, ale tohle už jí asi neodpustím. Patriku, ty si myslíš, že jsem nepochopil, že tě požádala, abys na mne dával pozor? Patriku, to mi nedělejte, já přece nejsem malý dítě,“ znovu se zasmál a po- kračoval. „Jak dlouho může taková bouře trvat? Ale ne, radši nemluv!“ mávl rukou a dodal. „Sám vidíš, kolik tu mám neodkladný práce. Pustím se do toho a uvidíš, že mi ještě až se vrátíš, budeš nadávat, abych už končil. Zatím se měj,“ opět se zasmál a dodal, „ještě jednou ti přeju klidný a příjemný let... a Patriku, pokus se zavolat hned až přistaneš. Třeba to ještě pů- jde. Zlom vaz,“ potřásl mu rukou.

Mart ještě krátký okamžik pozoroval odcházejícího Patrika, ale v momentu když kosmická loď, do které Patrik nastoupil, zmizela z monitoru, obrátil svou pozornost na pracovní stůl. Zapnul počítač a usilovně se pustil do práce. Absolutní ticho, které se rozhostilo po celé základně, znenadání ukončila docela příjemná melodie, která oznamovala příjem hovoru.

Hodně mile ho překvapilo, když se na monitoru, namísto očekávaného obličeje Patrika, objevila překrásná tvář Alžběty, která se na něho velice šťastně usmívala a okamžitě promluvila.

„Marte, omlouvám se ti, ale napřed musím poněkud pozměnit představu, kterou sis o mně určitě udělal. Hned ti to vysvětlím asi takto. Promiň..., nevím, jak mám začít..., Marte, odpusť mi to..., já to moc dobře vím..., vím, že coby psycholog jsem totálně selhala ... měla jsem všechno už dávno a do sebemenšího detailu tušit a předpokládat...,“ smutně se pousmála, „ale právě to, moje lásco..., právě to už dávno není žádná pravda. Promiň, že ti to říkám, ale hlavně v tom mi brání má láska k tobě... Marte, odpusť mi mou zbabělost a pochop, že všechno to co ti chci nyní oznámit, bych nikdy nenašla odvahu říct ti přímo z očí do očí. A právě proto, má lásco, velice vděčně využívám tuto jedinečnou příležitost, o které vím, že se všechny moje otázky a návrhy dozvíš skutečně daleko ode mne a navíc, nejdříve po pětadvaceti minutách od doby, kdy je vyslovím. Nezlob se, ale já se tímto, možná podlým způsobem cítím být trochu uvolněná. Tobě také tento způsob dává mnoho uvolnění a zejména ti dává čas na důkladně promyšlenou odpověď.“

Usmála se, zamávala mu a pokračovala. „Nyní jsi, můj milý, poznal, jaký jsem špatný psycholog a k tomu až neskutečný zbabělec. Marte, miláčku, poslouvej mě dobře. Nejdříve bych ti chtěla říct, že jsem se dozvěděla o tvém dalším snu, pravděpodobně bys mě opět uklidňoval, že byl, sice obsahově naprosto stejný, ale ty tak jako vždycky neznáš vůbec nic z jeho obsahu. Nemohu tě podezírat ze lži, a proto ti stále budu věřit. Marte, prosím, zamysli se nad tím, že ti skutečně může hrozit veliké nebezpečí... Jaké? ... Miláčku, to já opravdu nevím, ale začínám mít jakési nejasné, neblahé tušení, že ti ten sen musel někdo záměrně vložit do paměti. Ano, Marte, vložit..., ano, slyšel jsi mě dobře..., vložit a to nikoli jenom jedenkrát, nýbrž hned třikrát. Marte, lásco, bylo to přece přesně na den dvacet let, co se ti ten sen zdál poprvé a přesně před osmi roky se ti zdál i podruhé..., já nevím ... Ale opravdu mi to připadá jako opakování po delší době, tak jako by ti ten sen chtěl kdosi čas od času připomenout. Určitě se mě ptáš, jak by ho mohl vložit,“ ...

Chvilí se odmlčela, nešťastně se pousmála, pokrčila rameny a pokračovala. „Marte ... Tak to je zase právě to co opravdu neznám,“ nevesele se na něho pousmála a pokračovala. „Lásco, chtěla bych s tebou žít až do konce našeho života. Marte, prosím, vrať se ke mně na Zemi, měj se mnou dítě a žij stále se mnou,“ usmála a dodala. „Marte, já ti dám skutečně všechno, ale pochop, jak se o tebe bojím, prosím tě, vrať se na Zemi. Poprvé v životě věřím, že ti tam hrozí nějaké hrozné nebezpečí..., možná smrt... prosím, Marte, skonči s Marsem a vrať se,“ skončila se slzami v očích, ale i přesto se opět posmutněle usmála a tiše pokračovala. „Vím, že tě asi nepřesvědčím a vrátíš se na Zemi teprve až potom co si splníš své sny z mládí, Marte, lásco, miluju tě. Vrať se mi alespoň brzy.“

Vesele se na ni pousmál a promluvil. „Milovaná Alžběto, to co mi nabízíš, tedy rodinný život, dítě a společné soužití, po tom také toužím a byl bych šťastný, kdybych to měl. Věř mi, že k tomu opravdu nepotřebuju vůbec žádný čas na rozmyšlení,“ poslal ji rukou polibek a pokračoval. „Miláčku, ale teď nejdříve k těm tvým obavám..., když říkáš, že mi z toho mého neznámého snu skutečně hrozí jakési reálné nebezpečí, dej mi k tomu aspoň jeden konkrétní důkaz a okamžitě se budu snažit být ještě mnohem opatrnější, než jsem nyní. Zjistila jsi, že třikrát to bylo ve stejný datum? ... To je skutečně pouhá náhoda, nevěř ani tomu, že sny se dají vložit do spánku. Bety, jsi přece psycholog, prosím tě, jednej podle toho. Vždyť ani ty sama, a to jsi skutečně vynikající psycholog, zatím neumíš vyřešit nic z toho, co mi tady říkáš a nabízíš. Alžběto, miluju tě a přísahám ti, že splním naprosto všechno, tak jak to budeš požadovat v našem společném životě a vždy se budu snažit postupovat podle tvého rozhodnutí! Ale jenom dobrovolně, lásco, takhle mě nesmíš vydírat! Tak ne, miláčku, to není správná cesta. Miluji tě a věřím, že se spolu vždycky domluvíme, ale lásco..., nejlepší rozhovor je vždycky ten přímo z očí do očí,“ ústy naznačil polibek a rukou ho poslal Alžbětě.

Mart počkal, až mu telekomunikační družice potvrdí příjem, ale i odeslání jeho zprávy. Pousmál se nad krásnou vzpomínkou na svou milovanou Alžbětu a opět se s vervou pustil do třídění a studia materiálů, které byly k tomuto účelu již dávno připravené v archivu počítače. Nejméně hodinu zamyšleně studoval výsledky měření, které povětšinou uskutečnili právě původní marťané z Jednosměrných misí. Pokud čas od času našel kontrolní údaj provedený vojskem, vždy oba údaje dlouho pečlivě porovnával.

V části archivu určené pro měření kyslíčnicku uhličitého, nečekaně otevřel i zřejmě omylem vloženou složku s velmi mnoha druhy map po-

vrchu Marsu. Byl velmi překvapený, když zjistil, kolik obsahuje druhů map. Byly zde mapy zhotovené vojsky, byly zde mapy zhotovené podle údajů meteorologických, ale i telekomunikačních družic a kosmických lodí. Nejvíce se mu ale zalíbily mapy zhotovené samotnými marťany. Tyto speciální mapy byly povětšinou pouze od jedné základny k další základně a na některých z nich byly zakreslené i mapky se speciálními body, které osadníci používali při velice špatném příjmu satelitní navigace, kdy museli spoléhat jenom na svůj zrak. Tyto mapky se mu okamžitě a nesmírně zalíbily a již nyní se rozhodl, že pokud bude muset někdy cestovat po Marsu, bude používat jediné tento druh zrakové navigace.

Ačkoli již před hodně dlouhou dobou očekával tuto další příjemnou melodii, oznamující další spojení, tak v okamžiku když se konečně ozvala, takřka úlekem a překvapeně nadskočil na křesle. Bleskurychle, se skutečně starostlivým pomyšlením, „Patrik,“ přijímač zapnul a pozoroval, jak se neprodleně na jeho monitoru objevil znak marsovské základny MZ 99 a jen za malý okamžik poté se namísto tohoto znaku objevila postava velice letitého šlachovitého muže, pravděpodobně marťana z Jednosměrné mise. O kousek dál za ním, ještě Mart nejasně rozeznal něčí postavu.

„Asi Patrik,“ uspokojeně si pomyslel a hned promluvil. „Zdravím vás...,“ nedopověděl a svýma náhle vyděšenýma očima sledoval, jak obě postavy na monitoru, jako by kdosi neviditelný současně zmuchlal, roztrhal a zahodil. V tomtéž okamžiku zmizelo z monitoru úplně všechno a z ampliónu přijímače se pojednou nadmíru hlasitě rozezvučel nekonečný, gigantický a neutichající gejzír atmosférických poruch, které svým pískáním, hučením, škrábáním a dalšími pazvuky ukončilo ticho v základně a donutilo ho, aby hlasitost přijímače hodně ztlumil.

Mart vzhledem ke své zbrklé povaze ihned totálně zpanikařil, vůbec ho nenapadlo, že to můžou být jenom atmosférické poruchy, obzvlášť když věděl, že současně s obrazem zmizel i zvuk. Ani na sebemenší okamžik nezaváhal a neprodleně se rozhodl, že musí jít Patrikovi na pomoc. „Třeba je zraněný,“ zděšeně si pomyslel a ihned začal vyhledávat soubory map, které si před chvilkou prohlížel. Po otevření všech dokumentů, s velkým údivem zjistil, že mapy, které si před momentem prohlížel, zde vůbec nejsou. Nakonec je, ale až po opravdu dlouhé chvílce hledání našel, byly sice jinak seřazené a také byly zařazené v úplně jiné složce, ale správně nadepsané – kartografické mapy povrchu-. Urychleně vytáhl pouze mapku znázorňující úsek mezi základnami MZ112 a MZ99, vytiskl si její reálnou kopii a vložil ji do umělohmotných desek. Stáhl si ještě jednu kopii do

dokumentů počítače, přidal si tam i tuto část cesty pro satelitní navigaci a začal se připravovat na cestu.

Ze všeho nejdříve zašel do technické místnosti základny, vlastně jakési garáže pro speciální marsovské obytné pásové vozítko, již dávno a nejenom marťany pojmenované 'Drakoř', podle jejich znaku, (zlatý drak s koňskou hlavou z nozder dštící zelený oheň). Traktůrek, který od té doby, co dokázal přijímat teleportovanou energii Měsíčních elektráren Omega 3, byl nedostižný, silný a pracovitý pomocník marťanů. Dalo se v něm jezdit, přespat, najíst se, ale i vykonat veškerou hygienu. Vedle Drakoře se mohlo i chodit, protože měl své vlastní dálkové, ale i kabelové ovládání, které se na kratší, několikametrovou vzdálenost nedalo nijak oklamat. V současnosti byl již rozšiřován všude po celém dostupném vesmíru. Přesně podle návodu si Mart naložil jídlo a všechno potřebné na předepsanou dobu dvaceti jeden den. Následně překontroloval, rovněž podle instrukcí, veškerý Drakořův náklad. A rozhodl se, že ještě než odejde, se znovu pokusí o spojení s Patrikem a ještě jednou si podrobně prostuduje speciální mapu.

Ještě dlouho studoval mapku, u které teprve nyní našel i velké množství poznámek k jednotlivým úsekům. Většinou u každého speciálního bodu bylo mnoho poznámek, které upozorňovaly třeba na počet různě barevných balvanů, na hluboké trhliny či naopak vyvýšeniny.

Cesta mu začala velice rychle ubíhat a všude kolem něho se začínaly objevovat další a další jednotlivé skály, ale i neuvěřitelně vysoká skalnatá pohoří. Před jeho udivenýma očima se neustále střídaly, takřka nemožně štíhlé, nebytyčně vysoké a současně až nepředstavitelně viklavé a vratké skalnaté štíty. Tyto skály, které se už po několik desítek minut objevovaly po obou stranách jeho cesty, znenadání skončily a před jeho očima se objevila, zpočátku vlasová, později velice uzounká, nakonec nesmírně široká a snad skutečně bezedná rokle či kaňon. Mart se na malý moment zastavil a jen letmo se podíval na skály nad sebou.

Znepokojeně zpozoroval, že obloha nad ním začíná pojednou ve vysokých výškách šedivět a při bližším pohledu uviděl, že ještě o něco výše nad tímto šedavým oparem se začínají objevovat bílé, spíše až skoro žluté mraky a mráčky, které skutečně šílenou rychlostí přelétávaly nad nejvyššími vrcholky skal.

Nikdy a nikde ho nezajímalo počasí, nebyl zvyklý se zamýšlet nad takovými změnami, a proto absolutně nemohl pochopit proč zrovna teď a právě tady ho počasí udivilo natolik, že se na okamžik udiveně zastavil. Velice podrobně si znovu začal prohlížet speciální mapku. Naštěstí

z poznámky na jejím okraji zjistil, že musí jet jediné po pravé straně rokle. Z následující poznámky zjistil, že tato rokle je další pomocný speciální bod, tentokrát na povrchu planety, ale především zjistil, že dalším nadzemním speciálním bodem je skála v podobě zdvojeného X.

Hned v momentu když na mapce uviděl obrázek bizarního, několik kilometrů vysokého, ale velice povědomého dvojitého X, okamžitě a nečekaně na něho zapůsobil až natolik mocně, že mu ihned takřka chápavě a skoro zděšeně prolétlo myslí. „Proboha! Vždyť se mi už zase zdá ten můj neznámý sen!“ a skutečně vyděšeně zastavil Drakoře a skoro malátně, náhle lhostejně a apaticky se o něho opřel.

Jenom několik velice kratinkých okamžiků potřeboval k tomu, aby se takřka bleskově probíral ze své netečnosti. Skoro okamžitě si již sám sobě chápavě odpovídal na všechny možnosti, které mu neprodleně proběhly myslí. Nejpodstatnější z nich byla odpověď na otázku, zda spí a všechno se mu zdá, nebo zda je vzhůru a nespí a jakýmsi zázrakem zná náhle obsah svých dřívějších snů. Další kardinální otázkou bylo, jak se to dá bezpečně zjistit, když stoprocentně věřil, že je na Marsu a že při sundání oděvu, ale především kyslíkové masky, okamžitě zemře. Obě tyto hlavní otázky byly pro něho prozatím nezodpověditelné, a proto se rozhodl, že vlastně z obsahu snu prozatím jenom docílil, že došel k místu, z něhož bylo v dále vidět skálu se zdvojeným X. Náhle, a naprosto nenadále věděl, že ve snu, byl pokaždé mnohem dál, až na jakési písčité planině.

„Musím jít dál!“ pomyslel si.

Okamžitě se rozhodl a hned se vydal na cestu k bizarnímu dvojitému iks. Další pochopení pravdivosti snů přišlo, když skutečně jen tak tak projel Drakořem uzoulinkou, ale až nadměrně vysokou soutěsku a svýma náhle chápavýma, vytřeštěnýma očima uviděl několik set metrů širokou a stejně tak i dlouhou písčitou planinu.

„Tady, tady byl už třikrát můj hrob!“ hned chápavým úděsem vykřikl a okamžitě se začal rozhlížet, kudy by mohl bezpečně celou planinu obejít. Přesně od tohoto okamžiku začal vnímat současnost a zároveň s ní se mu stoprocentně a detailně objevovaly i naprosto celé a bezchybné vzpomínky na svůj třikrát opakovaný sen. Teprve nyní stoprocentně pochopil, že tentokrát to není pouhý sen, nýbrž je to nemilosrdná pravda.

Okamžik si prohlížel klidnou, krásně rovnou cestu přes písčitou planinu, které se chtěl vyhnout. V myslí se mu nečekaně objevil hrůzný obraz jeho snové smrti, ve chvíli když už ho zemina vtahovala do svých hlubin a seshora ho zaživa zasypávaly písky se zeminou. Pozvedl oči nad planinu a zadíval se na jakoby sochu

v nadživotní velikosti, která mu v dále ukazovala další směr cesty k základně MZ99.

„Sice nevím, jak jsi pojmenovaná,“ vesele vykřikl na pitoreskní postavu a pokračoval, „ale hned to zjistím,“ zasmál se a dodal. „Já osobně, bych tě pojmenoval Marťan,“ skončil a začal si prohlížet mapku. Opravdu vesele se rozesmál, když zjistil, že i autor mapky skalní postavu pojmenoval 'Marťan'. Chvilinku si bizarního Marťana prohlížel a posléze ho prosebně, leč i jemně ironicky požádal. „Pomož mi, prosím, Marťane.“

Přesně v tom okamžiku, jako by pocítil jakési naprosto neznámé tušení. Přesně v tom samém okamžiku se mu z neznámých důvodů takřka zastavilo srdce. Přesně v tom samém okamžiku utichl veškerý vítr a mračna poletujícího prachu začala rychle padat dolů. Přesně v tom samém okamžiku jako by uviděl, i když věděl, že je to absolutně nemožné, tak i přesto jako by uviděl jakýsi mlhavý, nejasný, nezřetelný náznak stínu, bezmála vypadajícího jako obrovitý netopýr, který pojednou prolétl směrem od sochy Marťana ke skalní věži vypadající jako zdvojené iks. Přesně v tom samém okamžiku zazněla nesmírná rána a Mart měl náhle jako by neurčitý dojem, že cosi nezřetelného, nejspíše meteorit, urazilo v několikasetmetrové výšce nad středem planiny jedno z těch kolosálních X, tedy skoro polovinu dvojitého X. Urvané kamenné X hned svou vahou prorazilo pravděpodobně strop gigantické jeskyně pod planinou, a celé široké okolí planiny začalo urychleně sjíždět do bezedných hlubin. Vytřeštěnýma očima sledoval, jak se nově vzniklá, takřka kruhová díra několikrát za sebou kaskádovitě zaplnila a znovu vyprázdnila, než opět do sebe vtáhla další zdánlivě tekoucí zeminy a písky.

„Děkuju ti, Marťane,“ velice šťastně vykřikl Mart a ještě dodal, „cestu k další základně mi už určitě neukážeš,“ usmál se a dokončil. „Ale tu už snad najdu sám. Děkuju ti!“

Raději se ještě dříve, než se rozhodl vydat na další cestu, trochu posilnil z Drakořových zásob. Seděl v traktůrku a stále velice udivenýma očima pozoroval bývalou planinu, která ještě i po mnoha minutách občas propadávala do hlubin. Věděl, že tam nemůže absolutně vkročit. Nasvačil se a začal si prohlížet, kudy by asi tak měl jít. Zvedl oči nahoru na sochu Marťana a skutečně zděšením vyjekl, když zpozoroval, že kamenná postava zmizela. Postavil se vedle Drakoře a dlouhou dobu sochu marně hledal. „Dáváš mi najevo,“ vesele vykřikoval směrem na sochu, „abych nikam nejezdil, víd? Tentokrát tě poslechnu a počkám,“ dohodovořil a rozhodl se, že raději přečká několik hodin v Drakořově přívěsu, kde si zatím aspoň pořádně prostuduje všechny mapy. „Je to určitě lepší než cestovat úplně naslepo po Marsu. Věřím, že zanedlouho

už bude fungovat i radiové spojení,“ brumlal si uklidněně pro sebe, ale i přesto hned vztekle nadával, když z přijímače uslyšel jenom nepřetržité rušení atmosférickými poruchami.

V přívěsu bylo krásně a teplounko, Mart se i opláchl, převlékl si prádlo a dal se do studia map. Ještě několikrát zkusil zapnout vysílačku, ale kromě neustálého rušení příjmu, nedocílil vůbec ničeho. Skoro ve stejném okamžiku, kdy se rozhodl, že vyrazí na další cestu, ale ještě předtím zkusí radiové spojení, takřka úlekem nadskočil, když se ozvala melodie příjmu a na monitoru se objevila Patrikova tvář a vedle něho stál onen šlachovitý marťan, kterého již Mart viděl při předchozím vysílání.

„Marte!“ okamžitě vykřikl Patrik, „rychle mi řekni, kde jsi. Doufám, že jsi v základně, nebo kde tě máme hledat? Dělej, spojení za chvíli vypadne a musím vědět, kde jsi. Jenom hodně stručně mi řekni, kde jsi!“

„Patriku, myslel jsem si, že se ti něco stalo, tak jsem jel k tobě na základnu.“ okamžitě odpovídal Mart, „zůstal jsem stát kousek před tím zdvojeným iks, ze kterýho je teď jenom jednoduchý X. Patriku, opravdu nevím, kam mám teď jít. Spadl sem asi meteorit a všechno se to tady propadá.“

„Nikam nechoď! Marte, zůstaň na místě, jedu k tobě a jede se mnou i Salamonn, to je jeden z původních marťanů, ten tu, Marte, žije už přes třicet let. Žil tady už když my dva jsme ještě byli děti. Hlavně zná všechny cesty okolo.

Stůj na místě a čekej na nás, Marte, prosím. Zatím mi můžeš aspoň říct, jak ses zachránil. Víš to vůbec?“

Mart se spokojeně rozesmál a odpověděl. „Patriku, jak jsem se zachránil, to vím až moc dobře. Dokonce i vím, přesně kdo mě zachránil. Možná tomu nebudeš chtít vůbec věřit, ale zachránil mě ten můj dávnej, třikrát opakovanéj neznámej a kupodivu najednou do sebemenšího detailu známej sen. Potom ještě Marťan, protože úplně zmizel a tak mi nemohl ukazovat cestu,“ usmál se a pokračoval. „Ale jestli měl větší zásluhu ten sen nebo Marťan, tak to už vopravdu, Patriku, nevím,“ a s úsměvem, snad poprvé v životě vztekle nenadával a dokonce se i usměvavě zaposlouchal do přehřšle atmosférických poruch, která momentálně znemožňovala pokračování radiových hovorů. Když se po chvíli spojení obnovilo, hned si vesele prohlížel udiveného Patrika, přitom pozoroval i marťana Salamonna a šťastně se pousmál, když se v okénku Drakoře objevil odraz obrazu vzdáleného kamenného Marťana. A jenom pro sebe si pomyslel, že se pravděpodobně už nikdy a nijak nedozví, který z těchto dvou marťanů ho zachránil, ale především to, jak ten z nich, který mu sen třikrát vložil do spánku, mohl již před více než dvaceti roky vědět co všechno se tady dneska stane a jak to udělat, aby to několikaletým opakováním snu pochopil, zastavil se a nepokračoval v další cestě.

Sedmík Emil – Bitva u Domažlic 14. srpna 1431 - Vojská mise v pozdním středověku

Povídka využívá jisté mezery v historických dokumentech, týkající se střetnutí husitů s křižáky 14. srpna roku 1431. Tehdy se žoldnéřské vojsko dalo na bezhlavý útěk, když údajně uslyšelo rachocení jejich vozů a chorál "Ktož sú boží bojovníci", takže kališníci měli usnadněnou práci při pronásledování křižáků. K fantazijnímu vysvětlení, proč tak zděšeně prchali, jako by měli v patách ďábla, jsem napsal níže uvedenou povídku.

Historický kontext k ní tvoří vynikající dílo autora webu www.bellum.cz RNDr. et PhDr. Aleše Nováčka, Ph.D., který si čtenáři, zájemci o husitskou historii mohou vyhledat na internetu.

Všechny postavy, jména a situace pokud jde o 142. prapor oprav techniky v Klatovech a další děje jsou samozřejmě vymyšlené, jedná se o čistou fikci. Autor

* * * * *

Je příjemně teplý a slunečný den, pondělí 13. srpna léta páně 2012. Po víkendu opět první pracovní den v Dragounských kasárnách

Klatovy za Drnovým potokem, kde je dislokován 142. prapor oprav vojenské techniky (ve zkratce 142. propr.), tvořící součást 14. brigády logistické podpory s velitelstvím v Pardubicích. „Klatovští dragouni“ začínají nový týden jako vždy výrobně opravárenskou činností bojových kolových a pásových vozidel, zbraňových systémů a ručních zbraní, které jsou ve výzbroji Armády ČR. Pracovní nasazení je vidět jak v rotě všeobecných oprav, tak i v rotě oprav speciální techniky. Pozadu nezůstávají ani další specializované rotty. Předmětem úsilí je nejen nejmodernější vojenská technika, ale i starší bojové prostředky, jakým jsou například obrněný transportér OT-64 SKOT, kterážto zkratka znamená Střední Kolový Obrněný Transportér. V současné době jsou nahrazeny rakouskými pandury. „Otěčka“, jak se jim říkalo, jsou vyřazeny z výzbroje Armády ČR a v posledních asi čtyřech letech prodávány do zemí Asie a Afriky hlavně pro potřeby zdravotníků. Část oprav před exportem do uvedených zemí realizuje kla-

tovský útvar, další opravy včetně moderních obrněných transportérů zajišťuje VOP CZ, s.p. Šternberk a Nový Jičín. Řeč je o jednom z posledních vozidel typu OT-64 SKOT. Do jeho primární výzbroje patřil velkorážný kulomet KPVT 14,5 mm a sekundární kulomet PKT o ráži 7,62 mm, umístěné ve střelecké věžičce střední části korby. Do tehdejší čsl. lidové armády byl zařazen jako výrobek československo-polské spolupráce s motorem Tatra a převodovkou Praga. Vyráběn byl v Polsku. Tolik stručné technické údaje.

V jedné z dílen opravárenské haly pokračují dokončovací práce na „veteránu“ obrněného transportéru OT-64 SKOT, který předminulý týden dopravili od jednoho vojenského útvaru. Mechanici se zaměřili na menší opravy pohonné jednotky, pětistupňové převodovky pro jízdu vpřed a jedním zpětným stupněm, spojky, renovaci některých dílů podvozku a pancéřové korby. Specialisté jej vybavili novou multifunkční radiostanicí, zařízením pro identifikaci, navigačním a informačním systémem včetně periskopického pozorovacího přístroje. Poté bude rozhodnuto, kdy stroj poputuje do jedné ze zemí Afriky jako zdravotní verze, s uvedenou výzbrojí na svou obranu. Po skončení oprav jej ještě vyzkouší určení vojáci na silnicích a v kopcovitém terénu. Certifikaci o plavební schopnosti a funkčnosti čerpadla včetně obou lodních šroubů získal transportér již předtím od zkušebních komisařů ve vojenském výcvikovém prostoru Březina u Vyškova. Vyjet z kasáren má příští den, v úterý. Kdo zkoušku uskuteční a na jaké trase, rozhodne velitel roty kapitán inženýr Jan Svoboda.

* * * * *

Den předtím – neděle 12. srpna 2012 odpoledne

Vedoucí praporčík jedné z rot oprav techniky jednotřicetiletý nadrotmistr Jiří Pánek a o rok mladší nadrotmistr Pavel Žák, oba absolventi bývalé Střední technické školy Ministerstva obrany v Moravské Třebové, se specializací od třetího ročníku na vojensko-technický blok – strojírenská technologie, konstrukce, provoz a opravy vojenské techniky, trávili odpoledne u počítače v Pánkově klatovské bytovce. Oba přátelé spojovaly kromě zaměstnání u praporu zájmy o husitskou historii, teoretickou fyziku, vědecko-fantastický žánr, hraniční jevy a s tím spojené záhady.

V této chvíli si oba lámali hlavu nad dosud nevyřešenou otázkou překotného a panického úprku křížáckých vojsk 14. srpna roku 1431 v bitvě u Domažlic. Snažili se najít vysvětlení na internetových stránkách.

„Pavle, zabývám se touto mezerou v historii, jak víš, už nějakou dobu, zvláště poté, co jsem našel na webu www.bellum.cz, který nyní sle-

dujeme, zajímavé údaje. Podíváme se na něj společně a řekneš mi svůj názor,“ komentoval článek Pánek. Poukázal na konkrétní stať Bitva u Domažlic 14. srpna 1431.

„Všimni si tady toho,“ hovořil dál Jirka a položil prst na odstavec uprostřed stránky: „Další průběh bitvy je poněkud zahalen tajemstvím. Hovoří se o ideálním příkladu „psychologického efektu“ v dějinách válek. Předsunuté oddíly křížáků, které v den bitvy 14. srpna ráno údajně zaslechly rachot nečekaně brzy se blížících husitských vozů doprovázený zpěvem chorálu „Ktož jsů boží bojovníci“, se začaly kvapem stahovat.“

Tento manévr pak nadobro podlomil bojovou morálku zmatených a vystrašených vojáků hlavního sledu křížácké armády, začali masově opouštět svá postavení a v panice prchat k bavorským hranicím. Velitelům se jejich útěk nepodařilo zastavit a nakonec ani jim nezbylo, než se k němu přidat. Takto se údajně v přestrojení za prostého vojáka zachránil i sám Cesarini.

„Nezdá se ti, že se tady skrývá nějaké tajemství? Ovšem, je pochopitelné, že v důsledku zmatených rozkazů nastal posléze chaos v řadách křížáckých vojsk, takže husitské voje měly usnadněnou pozici ve svém heroickém tažení.“

Ale známe též Píseň o vítězství u Domažlic z pera tehdejšího účastníka bojů, historika a českého spisovatele doby husitské Vavřince z Březové, který se ve svém díle mimo jiné zmiňuje o této záhadě takto,“ pokračoval Pánek:

‘Když nám se totiž přiblížil
a na tři míle vzdálen byl
ten zhoubný národ pověstný,
tak nepřátelský, ničemný,
takovou hrůzou sevření
jsme všichni v náhlém zděšení;
tu naše síly mizejí
a prchá rada s nadějí,
země se třese v nás je třas
jen útěk hledal každý z nás
a ďábel sám je v patách všem
– jest ještě v Čechách vladařem.
My nemohli jsme bít se tam,
a tak jen útěk zbýval nám...’

„Je zvláštní, že Vavřinec hovoří kromě o zeměměřasu též o jakémsi imaginárním ďáblu, který je křížákům v patách. Samozřejmě účastníci této čtvrté křížácké výpravy považovali Čechy a jejich vojska po předchozích prohraných válkách za satanský národ, kterému je nakloněno samotné peklo. Ale přesto mě zarazí fakt, že většina křížáckých oddílů se dala na nezvladatelný útěk ještě dříve, než předvoj husitského vojska dorazil k předním řadám nepřátel. Víme, že tehdejší míle měřila v přepočtu dnešních zhruba jedenáct kilometrů a spisovatelem uváděné tři míle by obsáhly distanc kolem třiatřiceti kilometrů. Jiný historický zdroj uvádí vzdále-

nost mezi husity a křižáky pouze jednu míli, což by bylo jen asi těch jedenáct kilometrů. Je to opravdu podivné a nikdo z historiků neměl, dosud nemá, a jak to vypadá, ani v budoucnu nebude mít postačující podklady pro řádné objasnění celé situace.“

Jirka nad problémem pokyvoval hlavou. „Mimochodem, dnes je 12. srpna a pozítří máme pětisté osmdesáté první výročí této bitvy. Takže je docela aktuální, že se tím nyní zabýváme.“

Pánek zmlkl a zadumaně si třel bradu.

„Jirko,“ prohodil Žák též v zamyšlení, „my dva, bohužel, nemáme žádnou možnost rozsek-nout tento gordický uzel. Proto raději obraťme své myšlenky jiným směrem a nechme celou věc,“ dodal již s úsměvem, „koňovi – ten má větší hlavu.“

Jirka se rovněž usmál a souhlasil s Pavlovým názorem. „Viš co? Dáme si teď turka a věnujme se veselejším záležitostem, jo?“

* * * * *

Pondělí 13.srpna odpoledne

Na nádvoří útvaru probíhalo u jednotlivých rot vyhlášení rozkazu velitele a bojové rozdělení na úterý. U naší roty oprav techniky to byl kapitán Svoboda. V rozkazu upřesnil také zkušební jízdu opraveného OT-64 SKOT a jeho výjezd z kasáren stanovil na 14. hodinu příštího dne, dopoledne na přípravu. Zkoušku provedou velitel vozidla vedoucí praporčík - zbrojní specialista nadrotmistr Jiří Pánek a nadrotmistr Pavel Žák, zkušený řidič OT-64, oba s výstrojí - maskovací oděv, kovová přilba, neprůstřelná vesta, výzbrojí - samopal s ostrými náboji, pro kulometry vozidla byla stanovena rovněž ostrá munice. Spojení se základnou zajistí radiostanice a speciální informační systém. V cestovním rozkaze určena přesná trasa pohybu vozidla: po silnici 22 přes Kdyni až do Koutu na Šumavě – celková vzdálenost 24,4 km, průměrná doba jízdy půl hodiny. V Koutu odbočí vozidlo na silnici 0222a, kdy po několika stech metrech vyjede na místní vozovku, dílem asfaltovanou, dílem šterkovanou, přičemž se vyhne cestám s dopravní značkou, zakazující vjezd motorových vozidel. Při jízdě v tamější lokalitě dát pozor na cyklisty a pěší, neboť se jedná o oblast hojně navštěvovanou turisty. Návrat uskutečnit po stejné trase.

Velitel roty po skončení bojového rozdělení a před povellem k rozchodu vyzval Pánka a Žáka, aby přišli k upřesnění úkolu do jeho pracovny. Když se posadili, položil jim otázku:

„Páni nadrotmistři, tušíte, proč jsem nařídil trasu zkoušky do prostoru Koutu na Šumavě?“

„To opravdu nevíme,“ odpověděli oba vojáci jednohlasně.

Svoboda je nechal chvíli v nevědomosti a poté prohlásil slavnostně:

„Jako zájemci o historii musíte vědět, že zítra je 581. výročí vítězné bitvy husitů nad křižáky u Domažlic. A právě někde za dnešní obcí Kout se tento boj odehrál. Pokud tam najdete nějakého zapomenutého křižáka, dopravte ho do kasáren,“ již s úsměvem podotkl velitel roty.

Vedoucí praporčík Pánek se ťukl do čela: „Pane kapitáne, zrovna včera jsme s kolegou Žákem vzpomněli výročí slavné bitvy. Nena-padlo nás, že spojíme naši zkušební jízdu s touto událostí českých dějin.“

„Nejen vy oba, ale i já rád sleduji historické děje, navíc, jež se týkají našeho kraje. Máte k úkolu nějaké dotazy?“

„Ano,“ ozval se Pánek, „proč jste nařídil neprůstřelné vesty a ostré náboje do samopalů a kulometů? Vždyť nejsme na žádné zahraniční misi, jako například na Balkáně. Tam to bylo zcela na místě.“

Kapitán Svoboda se zatvářil poněkud tajemně a odvětil: „Pane nadrotmistře, nikdy nevíte, do čeho jdete. I u nás v klidných, bezpečných a ničím nezčeřených vodách se můžete nadít nečekaných překvapení. Například novodobých ozbrojených loupežníků, kteří s oblibou kradou obrněné transportéry i s posádkou,“ projevil smysl pro vtip.

Vojáci se velitelově odpovědi zasmáli, a když jim pokynul, že mohou odejít, zasalutovali a vyšli z pracovny.

„Náš velitel má vyhraněný smysl pro legraci, že?“ podotkl Pavel.

„Jo, to má,“ řekl zamyšleně Jirka, „ale stejně mi nejde do hlavy, proč budeme jako ozbrojenci s ostrými náboji do samopalů a obou kulometů obrněného transportéru. Vypadá to, jako kdybychom jeli do boje někde v Afghánistánu.“

* * * * *

Úterý 14. srpna ráno

Ráno hned po rozvodu do zaměstnání Pánek a Žák přišli do dílen připravit transportér, načerpat pohonné hmoty, prověřit funkci jeho zařízení včetně radiostanice, nafasovali ostrou municí do kulometů a samopalů a neprůstřelné vesty.

Velitel roty zastihl dvojici v plné práci. Osobně zkontroloval balistické vesty, přičemž s uspokojením konstatoval, že obsahují též pláty z keramiky a navíc sítky z titanových drátů.

„Jak víte,“ podotkl, „ochranné vesty bez tohoto přídavného vybavení stačí na většinu ručních palných zbraní, ale nejsou účinné proti bodným a sečným zbraním.“

„To jako, kdyby nás lupiči přepadli noži, mačetami nebo sekýrami?“ ironicky poznamenal nadrotmistr Pánek.

Kapitán Svoboda s vážnou tváří jen utrousil: „Čeká vás ještě dnes podrobná instruktáž, takže vyčkejte času.“ Poté mávl rukou a odešel do své pracovny.

Oba přátelé pokračovali v přípravě na odpovědnou cestu. Počasí bylo oproti minulým dnům chladnější, teploty se pohybovaly v rozmezí 16 až 18 stupňů, nebe částečně zatažené.

„Viš, že k oblasti, do níž máme vyrazit, se váží četné pověsti o tajemné postavě, která se některým lidem náhle zjevila a vzápětí beze stopy rozplynula?“ prohodil k Pavlovi Jiří.

„Máš pravdu, už jsem také o tom slyšel. Kromě toho bude v pohraniční oblasti mezi námi a Německem těchto míst více. Někde jsem četl, že na jaře roku 1997 žena středního věku a její přítelkyně z menšího městečka u Českých Budějovic odjely na výlet do lesa v blízkosti hranic. Nedaleko potůčku si odskočila. Následně se jí zatočila hlava a okolo sebe užířela prudké zelené světlo. Ocitla se v jiném světě, na louce s krásně zelenou trávou a v dáli spatřila zlatě zářící město. Než stačila zjistit více podrobností, objevil se vedle ní muž v šedé uniformě s vyrytým dvojitým písmenem L na měděné desítce vedle kapsy. Tento člověk neváhal ani vteřinu, položil jí ruku na hlavu a jakoby „zatlačil“ zpět do našeho světa. U potůčku ji po jedné hodině a dvaceti minutách přítelkyně objevila, přičemž tento prostor předtím několikrát bezvýsledně prohledala. Této paní však čas plynul jinak, zdálo se jí, že v jiné realitě pobyla sotva několik minut. Později přivolaný psychotronik potvrdil, že v onom místě se nachází tektonický zlom, jenž zřejmě umožnil uvedenou událost. Takže pokud je tento příběh pravdivý, došlo u této ženy k přesunu do jiné dimenze a zpět,“ citoval text článku Pavel.

„Není to vyloučeno,“ připojil poznámku Jirka, „vzpomínáš si, jak jsme na internetu letos v červnu objevili stať Unikají neutrony do paralelního vesmíru? Bylo uváděno, že při experimentech narazili italští vědci na podivné chování neutronů, které si současnými fyzikálními zákony nedokáží vysvětlit. Toto chování se nyní skupina těchto vědců z University of Aquila pokouší popsat ve své studii publikované v magazínu European Physical Journal C. Podle nich by mohlo docházet k tomu, že by se neutrony transportovaly do zdvojených částic v paralelním světě a zpátky. Tato oscilace neutronů probíhá v řádu sekund, během kterých na chvíli zmizí a po chvíli se objevují znovu.“

Popisované chování je ale podle výsledků experimentů podmíněno existencí indukovaného magnetického pole, jehož směr a síla mají na míru mizení neutronů vliv.

Na základě těchto výzkumů se rýsuje pravděpodobnost, že jsme obklopeni částicemi z paralelního vesmíru a podle Zuraba Berzhianiho a Fabrizia Nesti, kteří jsou autory studie, by tento fenomén mohl stát za existencí temné hmoty, ukončil svou přednášku Pánek.

„Takže troufáš si tvrdit, že je to možné nejen v mikrosvětě, ale i v našem viditelném a hmatatelném světě?“ opáčil Žák.

„Nic netvrdím, pouze spekujuji. Jak víš, v kvantové fyzice se dějí pro nás neuvěřitelné věci, které mohou mít dopad i pro makrosvět.“

„No nevím, nevím...“ zahučel Pavel. „Že odbočuji od tématu. Jakou to pozdější podrobnou instruktaž k naší cestě měl velitel na mysli?“

„To bych taky rád věděl. Neřekl nám ani, kdo ji provede a z jakého důvodu, když jsme přece dostačující pokyny dostali od něj včera večer v rozkaze,“ zamyslel se Jirka.

„Však uvidíme,“ dodal Pavel. „Asi to bude po obědě před odjezdem.“

Oba přátelé se odmlčeli a věnovali zbývající čas přípravě na zkušební jízdu.

* * * * *

Po obědě přesně ve 14 hodin Pánek s Žákem nastoupili do transportéru. Velitel rotý kapitán Svoboda se zjevil jako duch u obrněnce a překvapil je osobním přáním šťastné cesty a plánovaného návratu do večerního rozkazu. Vedoucí praporčík si neodpustil všetečnou otázku, jak to dopoledne minil s dodatečnou podrobnou instruktaží k cestě, když k něčemu takovému nedošlo. Svoboda se poškrabal na hlavě a odpověděl, že v kasárnách vlastně už další instruktaž nepotřebovali a ostatní se dozví po dosažení stanoveného cíle.

Aby se už na nic neptali a neprodleně vyrazili. Poté rázným krokem odešel. Oběma nadrotmistrům nezbylo nic jiného, než nastartovat vozidlo a vyjet z prostoru útvaru.

Vzali to po Dragounské směrem Na Chmelnici, poté V Řekách, Domažlické a pokračovali po silnici 22. Vyzkoušeli některé systémy vozidla – planetovou převodovku Praga Wilson a uzávěrku diferenciálu přední a zadní nápravy. Spojení se základnou zajišťovala multifunkční radiová stanice s dobrým dosahem na místo dojezdu. Cestou předjížděli skupinky cyklistů a míjeli opěšalé turisty.

Po necelé půlhodině jízdy odbočili vlevo na silnici 0222a, projeli Koutem na Šumavě a značně pomaleji projížděli mezi kukuřičnými poli a travnatými plochami po úzké šterkované a asfaltové cestě.

Pojednou se přímo před transportérem jako by mávnutím kouzelného proutku objevila postava zahalená v tmavém plášti, na hlavě kápí. Velitelsky pozvedla paži. Motor tatrovky škytl a utichl. Transportér nuceně zastavil uprostřed cesty.

„Krucinál,“ procedil mezi zuby řidič Žák, „co je to za strašidlo a odkud se vzalo?“

Než se oba vojáci vzpamatovali, postava mávla rukou směrem k nim a oblohou prolétl oslepující zelený blesk. Na chvíli krajinu pohltila černočerná tma, a když se rozjasnilo, nacházeli

se někde jinde, na udusané hliněné planině, v dáli husté lesy. I počasí se změnilo, slunce pražilo z bezoblačné oblohy a vítr zdvíhal mračna prachu. Vysílací stanice pouze šuměla, modulance zmizela.

Oba se postavili, rozhlédli po okolí a užasli. Namísto zříceniny Rýzemberku nedaleko Kdyně spatřili zubem času nedotčený hrad v plné kráse, ozářený sálajícím sluncem. Žádné ruiny, na které byli oba přátelé zvyklí.

„To není možné!“ vykřikl užaslý Pánek a Žák mu svorně přizvukoval.

„Ale pánové, je to nejen možné, ale nadmíru reálné,“ ozval se jakýsi hlas od zadní části obrněného transportéru. Když se otočili, uźřeli k svému úžasu onu postavu v plášti s kápí.

Sundala pokrývku hlavy a vojáci spatřili mužský obličej s knírem, bradkou a uhlazenými tmavými vlasy, rozdělené uprostřed téměř neznatelnou pěšinkou, odhadovaný věk asi čtyřicet let.

„Kdo jste? A kde jsme se to ocitli?“ hlesl Jirka.

„Chcete toho najednou po mně moc,“ usmál se záhadný muž. „Je to na delší vysvětlování, což nevádí, času máme dost. Jsem někdo, kdo cestuje alternativními realitami vesmíru a má tu moc přemísťovat různé objekty včetně lidí v čase i prostoru. Ve vaší minulosti jsem si zahrál některé dějinné osobnosti. Jako zájemci o historii si snad pamatujete na řeckého divotvorce Apollonia z Tyany z doby před dvěma tisíci léty, nebo hraběte Saint Germaina z 18. století – chráněnce francouzského krále Ludvíka XV. Tyto postavy a ještě další jsem si s chutí zahrál v tomto materializovaném světě. Pocházím z vyšších sfér Všemíra, řečeno současným jazykem – z duchovních dimenzí a bdím nad dodržováním záměrů tvůrce světů, dnes byste řekli vašim počítačovým jazykem, že jsem správcem stanoveného programu historického vývoje na planetě Zemi a dějinných událostí. Takže když v tomto „soukoli“ dojde k odchylkám v prostoročasu, je mou povinností provést patřičné korekce. Na práci v dané oblasti nejsem pochopitelně sám, je nás povícero.“

Vojáci seskočili z transportéru na udusanou zem a s úžasem naslouchali ohromujícím argumentům neznámého.

Když umlkl, odvážil se Pavel zeptat: „To znamená, že fungujete něco jako strážci času, jak jsem se dočetl v knize amerického spisovatele sci-fi Poula Andersona Strážci času, potažmo Stráž času, kde hlavním hrdinou časové patroly je Donald Emmert Everard, jenž s kolegy odstraňuje časové paradoxy, aby byla zachována správná dějinná kontinuita?“

„Mladíku, uhodil jste hřebíček na hlavičku, jak s oblibou, vy lidé, říkáte,“ spokojeně konstatoval muž. „Jen s tím rozdílem, že váš hrdina

byl obyčejný člověk, který byl nucen k přemísťování v časoprostoru používat přístroje – stroje času, kdežto já a další strážci času používáme k tomuto účelu z lidského hlediska magické a mystické síly. Buďte ujištěni, že pro vás jsou to zázraky, ale v budoucnosti se k nim sami dopracujete. Ale předtím se musíte vyvinout v mnohem dokonalejší bytosti na vyšší vibrační úrovni, kdy zvládnete nejen své emoce, ale dokážete měnit materiální schránky, tedy vlastní těla, teleportovat sebe i věci podle vašeho přání a budete schopni dalších netušených věcí. Nevyprávím zde nic neskutečného, ale pouze reálné děje, jež jsou naprogramovány v dalším pokračování existence lidstva. Jedním z těch dějů je bitva husitů s křižáky zde u Domažlic. Jirka si při studiu materiálů z tohoto střetnutí všiml nesrovnalostí, kdy křižáci začali prchat před českými bojovníky ještě dříve, než se objevili na dohled. Báseň Vavřince z Březové vkládá údaj o ďáblovi v patách a jakémisi zemětřasu.“

„Když jste takový vesmírný expert na zázraky, můžete nám toto tajemství objasnit?“ opáčil Jirka, když se vzpomatoval z překvapení.

„Právě proto tady jsem a nejen to,“ klidně pokračoval muž, „vy dva zde také nefigurujete náhodou. Byli jste na toto místo přivedeni, abyste splnili historické poslání.“

„A v čem má náš dějinný úkol spočívat?“ nedůvěřivě pronesl Pavel.

„Hned se k tomu dostanu. Nejdříve vězte, že jsem vás přemístil z jednadvacátého století do pozdního středověku první poloviny věku patnáctého, srpna léta páně 1431, těsně před bitvou u Domažlic.“

Ještě než vás obdařím dalšími informacemi, musím předeslat fakta o předchozí bitvě u Tachova počátkem srpna 1427. Páni letopisci správně uvádějí, že velitelé husitských vojsk v čele s Prokopem Holým měli spoustu informací o přípravách a postupu žoldnéřské armády, dirigované trevírským arcibiskupem Otou ze Ziegenheimu a kardinálem Jindřichem Beaufort. Cenné zprávy získali prostřednictvím svých špiónů mezi nepřátelskými vojenskými veliteli. Proto se rychle přesunuli k Tachovu, kde první panika začala mezi křižáckými bojovníky a vozataji propukat již z rána 2. srpna, kdy byly zapáleny zbytky tábora a vojáci se měli přesunout proti nepříteli. Husité byli v tu dobu od Stříbra vzdáleni tři až pět mil. Ke stupňování zmatku přispěly i špatně organizované a chaotické přesuny, které vyvrcholily ústupem značné části prostých vojáků k bavorským hranicím. Jejich příkladu začaly brzy následovat i další jednotky, jež sebou postupně strhly zbytky armády. Dříve než mohlo dojít k bitvě, vykonal všudypřítomný strach a demoralizace uvnitř křižáckého vojska své. Postupně opouš-

tělo stanovené pozice stále více jejich oddílů, prchajících přitom k hranicím.

Když 4. srpna konečně husitské vojsko přitáhlo k Tachovu, nalezlo již víceméně opuštěný tábor a se zbytky zadního voje si lehce poradilo. Tužší odpor kladly jen jednotky plzeňského landfrýdu, které se stáhly za městské hradby, a i ty nakonec po týdnu obléhání (11. srpna) kapitulovaly.“

Cizinec na chvíli umlkl a pak pokračoval: „To je jen stručný popis události u Tachova a vystižení dvou hlavních příčin porážky – výborné informace o nepříteli, kterými husité disponovali, a špatná organizace, chaos, zmatky a strach v řadách křížáckého vojska.

Historici konstatují, že uvedené příčiny se zopakovaly v bitvě u Domažlic a křížáci uprchli dříve, než se dostali do kontaktu s českými heretiky. Tady bych však nasadil velké ALE! Ptáte se proč? Proto, že husitští zvědové již neměli snadnou úlohu vetřít se do velení křížácké výpravy, tentokrát jejich velitelé nemilosrdně nechali popraviti každého podezřelého ze špionáže. Tedy zpráv o postupu a manévrech 4. křížové výpravy bylo poskrovnu. Dále braniborský markrabě Fridrich, neúspěšný velitel předchozí křížové výpravy a kardinál Julián Cesarini však tentokrát, poučení z předchozích nezdarů, zamýšleli husity porazit jejich vlastní taktikou za pomoci devíti tisíců bojových vozů. Takto vyzbrojená armáda čítala, jak jste se dozvěděli z internetu, kolem sta tisíců mužů. Navíc se postarali o eliminaci chaosu a zmatků při přesunu jednotlivých částí, takže ve vyrovnaných řadách čekali poblíž Rýzmburka na příchod kacířských vojevůdčů, posílení vozovou hradbou, kde vynikali žoldnéři z italské gardy kardinála Cesariniho.

A nyní pohleďte, jak by dopadli husité, nebýt zásahu vás obou do bitvy,“ končil vyprávění tajemný muž.

Máchl obloukovitě paží k lesu. Před žasnoucími nadrotníky se objevila holografická scéna, znázorňující útočící vojsko husitů – vozů, pěchoty a jízdy – proti sešikovaným vojevůdčům křížáků. Kališníci narazili na přední řady nepřátel a rozpoutal se nelítostný boj. Vzduchem létaly střely z kuší a šípy lučištníků obou stran, husitská pěchota se snažila rozrazit sevřenou vozovou hradbu žoldnéřů halapartnami a sudlícími, jízdní bojovníci se střetli meči, řemdihi, válečnými sekerami, šidly, kopími s háky ke stahování jezdců, palcáty a okovanými cepy. Němečtí rytíři se oháněli dlouhými meči, které snadno prorážely brnění protivníka a jedním máchnutím srazily hlavu i s přílbicí. Bitva byla stále nerozhodná, na udusané hlíně se množila mrtvá těla bojovníků obou stran. Vtom z levoboku a pravoboku za zátočinou lesa se vyřítily šiky tisíců vojáků křížáků pěších i jízdních a

sevrhly husitské voje ze tří stran. Pod tíhou přesily byli kališníci nuceni se obrátit a houfně ustupovat směrem k Rýzmburku. Desetitisíce žoldnéřů je nemilosrdně pobíjely a asi po hodině bojů dočista rozprášily poslední bojovníky kladoucí odpor. V žáru odpoledního slunce křížáci dobývali na zemi ležící zraněné husity a brali si kořist z jejich vozů.

Poté Správce Všemíra opět mávl rukou a scéna zmizela. Otřesení vojáci Jirka a Pavel chvíli se nemohli vzpamatovat z toho, co právě viděli. Zažívali pocit účastníků kruté bitvy, tak to bylo živé a skutečné.

„Ukázal jsem vám záběry z toho, co se nikdy nestalo, abyste pochopili záměr nás vyšších bytostí nepřipustit realizaci tohoto článku historie, měnicího chod dějin lidstva. Čili, husité by byli poraženi dříve, a to tři roky před bitvou u Lipan mnohem horším nepřítelem, který v takovém případě Čechům nadiktoval kruté podmínky a v pokračujícím vývoji české země porobil mnohem spíš, než se stalo až v době pobělohorské sedmnáctého století.

Z těchto důvodů jsem vás povolal zasáhnout v prospěch naprogramované historie tak, jak si ji dobře pamatujete. Vy dva jste byli předurčeni, abyste bojovým vozidlem a zbraněmi přispěli husitům na pomoc ještě dříve, než se dostali na dohled křížáků. Proto jsem předevčírem – v noci z neděle 12. na pondělí 13. srpna – navštívil v jeho bytě velitele vaší rotu kapitána Svobodu, abych jej seznámil s tímto úkolem. Po počátečním úleku, kdy měl dojem, že se mu to jen zdá, se uklidnil, takže jsem vše vypověděl. Jako materialisticky založený člověk mi samozřejmě zpočátku nechtěl věřit, takže jsem ukázal scénu, kterou jste před chvílí sami viděli, a doplnil ji příslušným komentářem.

Musel jsem mu jako nevěřícímu Tomáši ukázat mé náhlé zmizení a objevení, aby nakonec ke mně nabyl důvěru. Sdělil jsem vše podstatné k vaší výstroji ochrannými vestami a výzbrojí včetně ostré munice do samopalů a kulometů obrněného transportéru.“

„To znamená, že tou dodatečnou instruktáží po dojezdu na místo určení myslel velitel právě vás?“ začalo Pánkovi svítat.

„Ano,“ odtušil neznámý, „proto takto s vámi oběma hovořil, neboť nebylo vhodné, abyste se podrobnosti dozvěděli od něj samotného. Dozajista byste si mysleli, že mu přeskočilo v hlavě, což by zcela odpovídalo vašemu přesvědčení. Takže to docela rád nechal na mně.

Aby má informace byla kompletní, dodávám, že poté, co se dostanete do střetu s křížáky, použijte kulometů vozidla s ostrými náboji pouze k zastrašovací střelbě nad jejich hlavami do vrcholku stromů. Bude stačit efekt sestřelených a padajících větví a dále hluk vašeho stroje, který tehdejší svědkové včetně Vavřince z Bře-

zové nazvou ďáblem v patách prchajících křižáckých uskupení. Rovněž použijte blikajících varovných světel na transportéru a nebude na škodu několikrát pustit jeho sirénu. Tyto prostředky ve středověku navodí atmosféru sirného pachu samotného pekla, na což přežijí a na smrt vyděšení nepřátelé do konce života nezapomenou. Ještě zdůrazňuji, že žoldnéře z italské gardy kardinála Cesariniho musíte nechat husitům, aby nebyla narušena tato část historie.“

„A co samopaly s ostrými náboji?“ neodpustil si poznámku Žák.

„Ty máte k obraně, pokud byste byli napadeni zblízka,“ poznamenal již stručně tajemný muž.

Jirku ještě něco napadlo, vytáhl z kapsy mobil, vytukal nějaké číslo a přiložil k uchu. Chvilí poslouchal a pak z něj vypadlo: „No samozřejmě, signál žádný, pouze praskání ve sluchátku. Holt je vidět, že jsme skutečně ve středověku!“

Muž se usmál: „Tak teď víte, co potřebujete. Za chvíli vás přenesu přímo na místo boje do odpoledních hodin. Vyplníte svou činností časovou mezeru mezi tím, než husitské vojsko dorazí k žoldnéřům, způsobíte mezi křižáky děs a hrůzu, tito se dají na bezhlavý útek. Buďte však ve střehu, neboť ani vaše mohutné extempore se neobejde bez určitého nebezpečí. Můžete improvizovat bez přesného scénáře, ale zachovejte nutnou opatrnost. Teď už vše bude záležet jen na vás. Takže máte na mne nějaké dotazy?“ ukončil instruktáž Správce Všemohíra.

„Dotazy žádné, jen nám držte palce, abychom se historicky neznemožnili,“ vzpomněl si Jirka na slova Jana Wericha ve filmu Císařův pekař a Pekařův císař.

„Žádné obavy, máte na to, abyste své poslání beze zbytku splnili. Nezapomeňte, že my z vyšších sfér nad vámi budeme bdít!“

„A uvidíme vás ještě někdy?“ neodpustil si otázku Pavel.

„Když to bude zapotřebí, tak ano,“ odpověděl muž a dodal: „Nyní se připravte, nasedněte do transportéru a uskutečnime teleportaci. Husitské vojsko v té chvíli přikvácí do prostoru střetnutí. Zachovejte klid. Po skončení akce vás přenesu do vaší doby, takže v kasárnách stihnete čtení rozkazu velitele.“

Oba poslechli a zaujali místa ve vozidle.

Oblohou opět prošlehl zelený záblesk, rozhostila se temnota, a když se rozjasnilo, ocitli se v krajině osvětlené zářícím sluncem, v prostoru mezi lesy, schovaní za nějakými keři.

Sklouzli z transportéru, opatrně vyhlédli z porostu na otevřenou pláň a užasli. Před nimi v dálce asi tak tři sta metrů spatřili vozovou hradbu a jízdní oddíly křižácké armády.

„Ty brďo,“ pronesl Jirka, „tady přestávají všechny žerty. No nic, jdeme do toho, ať tu

žoldnéřskou chášku vyženeme z českého prostoru. Startujeme....“ Nadrotmistr Žák se usadil za volantem, vedoucí praporčík Pánek ve věžičce kulometů.

Motor tatrovky bez problému naskočil. Žák zařadil rychlost, Pánek zapnul výstražná světla a sirénu a plnou rychlostí vyrazili z křoví na volnou pláň. Vozidlo hučelo jako blížící se bouře, siréna ječela plnou silou. Pavel řídil 'otěčko' přímo proti nepřátelskému předvoji, zařadil postupně vyšší rychlostní stupně, Jirka připravil kulometry a svůj samopal k použití.

Křížáci ustrnuli hrůzou, když spatřili vyřítit se proti nim pekelnou řvoucí obludu, která vychrílila z jakýchsi rour nahoře rachotící střely, lámající nad hlavami vrcholky stromů. Snad nějaký ďábel ochraňující heretiky jim přišel na pomoc. Na nic již nečekali, odhazovali zbraně a prchali do lesa.

Obrněný transportér zavyl, když narazil na jejich hradbu a ocelovým štítem vpředu rozlomil ji na několik částí. Vozidlo manévrovalo sem a tam, přejíždělo loukotě kol a korby. Žák použil uzávěrku diferenciálu zadní i přední nápravy při zdolávání vyvýšenin. Přední a zadní oranžová výstražná světla působily na křižáky jako pekelné ohně, metající do všech stran oslnivé blesky.

Pavel otočil vozidlo proti zbylé vozové hradbě žoldnéřů, určené podle plánu k dobytí blížícím se kališníkům. Zastavili před ní a Jirka si ve věžičce pro jistotu připravil samopal ke střelbě.

Byl nejvyšší čas, neboť jeden ze žoldáků vystřelil z luku a šíp se mu zabodl na hrudi do ochranné vesty. Naštěstí nepronikl hlouběji a uchránil jej před zraněním.

Žoldnéř však sáhl po kopí a napřáhl je v úmyslu znovu Jirku zasáhnout. Ten však nelenil a hbitě vystřelil po něm jednou ranou ze samopalu. Zásah byl úspěšný a nepřátelský voják se v důsledku této razantní odpovědi skácel mrtev k zemi.

Z dálky se ozval jakýsi rachot a bylo slyšet chorál 'Ktož sú boží bojovníci'.

Pánek zavelel směrem k Žákovi: „Naše mise právě skončila, jedeme domů“.

Sotva dopověděl, oblohou zasvítíl zelený blesk a znovu se zatmělo. Poté již v denním světle uzřeli, že stojí s transportérem na šterkované a asfaltované silnici poblíž Koutu na Šumavě, kde je předtím zastavil tajemný muž. V dále spatřili trosky hradu Rýzmburka. Vysílače znovu naskočila modulace, neprodleně se spojili se základnou a ohlásili návrat k útvaru po zkoušce vozidla.

* * * * *

Nazpátek ujížděli po stejné trase a do kasáren přibyli právě včas, ještě než velitel rotý dal povel k nástupu čtení denního rozkazu na středu 15. srpna. Jirka si přivezl do 21. století

upomínku na bitvu u Domažlic v podobě šípů žoldáka, uvízlého v ochranné vestě.

„Aspoň budu mít památku na středověk,“ pravil zvesela Pavlovi, „teď musíme oprášit maskáče, boty a přilby a vzhůru na rozkaz. Dnes budu rád naslouchat kapitánu Svobodovi, co nám tajemného prozradí. Ještěže po nás nebude chtít vysvětlení k vystřílené munici z obou kulometů.“

Rota nastoupila k obvyklému vyhlášení rozkazu na příští den. Velitel mimo jiné spokojeně konstatoval, že nadrotmistři Pánek a Žák splnili beze zbytku rozkaz zkoušky obrněného transportéru OT-64 SKOT. Po ukončení čtení povolal oba vojáky do pracovny k podrobnějšímu hlášení. Pokynul, aby se posadili.

„Tak jak jste si počínali při zachraňování dějinné linie naší státotvornosti?“ zeptal se se šibalským úsměvem.

„Pane kapitáne, jak jsme se od tajemného cizince dozvěděli, to podstatné již víte,“ odpověděl Pánek. „Udělalí jsme všechno, co bylo v našich silách, a křížáky pořádně prohnali. Na důkaz naší mise vám předávám šíp, který po mně vystřelil žoldněř italské gardy kardinála Cesariniho.“

Po těchto slovech přistoupil k velitelovu stolu a podal mu doličný předmět. Následovalo vyprávění celého průběhu mise, přičemž oba aktéři se ochotně střídali.

Když skončili, kapitán Svoboda, otáčeje v rukou šíp, zamyšleně pronesl:

„Škoda, že kromě nás tři se nikdo jiný nesmí o této události dozvědět. V opačném případě bychom skončili na psychiatrickém oddělení místní nemocnice.“

„Naskýtá se možnost,“ vznesl dotaz Pánek, „že bychom si náš památný transportér ponechali v kasárnách a neposílali jej někam do Afriky?“

Velitel roty se zamyslel: „Bohužel, nemám žádný reálný důvod k tomuto kroku. Teď mi napadá jediné řešení. A to, že byste si 'otěčko' koupili, ovšem upravené bez schopnosti střelby. Avšak cena by zřejmě přesáhla vaše finanční možnosti, není-liž pravda?“

„Je to smutné, ale máte pravdu. Takový transportér by určitě stál nějakou tu stovku tisíc korun a na to nemáme,“ shodli se oba nadrotmistři.

„Aspoň vám zůstane dobrý pocit, že jste se stali nástrojem vyšších sil Všemohíra, jak nám třem sdělil jeden z jejích správců,“ pokračoval kapitán. „Co bych za to dal, kdybych se mohl vaší mise také zúčastnit. Bylo to rozhodně ničím nezaplatitelné dobrodružství, které současně vyjasnilo záhadu v písni Vavřince z Březové a objevující se v dalších historických materiálech. Nemůžeme však toto rozuzlení nikde prezentovat, neboť spadá do oblasti sci-fi nebo fantasy,“ dokončil úvahu velitel roty.

„Takže vám oběma mohu jenom poděkovat za heroický čin a vyslovit upřímný obdiv za odvahu, rovnající se statečnosti našich vojáků v minulých i současných misích v zahraničí.“ Poté oba přátele propustil.

Když opouštěli kapitánovu pracovnu, Jirka prohodil: „Pavle, do hospody sice pravidelně nechodíme, ale po dnešku si zcela určitě zasloužíme nějaké to pivo a frňana. Půjdeme?“

Žák neměl námitky, a tak večer vyrazili do nedaleké restaurace.

Sedmík Emil – Bitva u Domažlic 14. srpna 1431 - Prokop Veliký

Úterý 14. srpna večer

Vstoupili do místního hostince unavení, ale spokojení, že splnili zároveň dva úkoly: vyzkoušeli transportér nejen v klidných podmínkách současnosti, ale též v bojové situaci pozdního středověku. Protože často hospody nenavštěvovali, trochu déle se rozhlíželi po místnosti a hledali vhodný stůl, kde by si nerušeně popovídali o událostech právě uplynulého dne.

Lokál byl poloprázdný, posedávali zde stáli štamgasti, popíjeli pivo a prokládali je tvrdým alkoholem.

U stolu v koutě trávil siestu muž s kapucí na hlavě a tmavým pláštěm. Zamával na oba přátele a gestem je pobídl, aby k němu přišli. Zvědavost jim nedala, a tak přistoupili k neznámému. Pokynul, aby se posadili, což učinili bez váhání. Muž sundal kapuci a Jirka i Pavel ůza-

sem zírali, neboť v něm poznali tajemného cizince, jehož přičiněním zasáhli do průběhu středověké války.

„Co si dáte? Já mám objednané pivo,“ promluvil k vojákům.

„My si dáme po dnešku taky pivo a nějakého frňana. Myslím, že si to zasloužíme...“

„Zcela určitě, víc než kdo jiný,“ prohodil Správce Všemohíra. V tu chvíli mu číšník přinesl pivo, oba přátelé si je též poručili a každý ještě k tomu velký fernet. Než se nadáli, měli objednané na stole a přitukli si na opětovné setkání.

„V jaké úloze vystupujete v současné době?“ osmělil se Pavel.

„Žádnou konkrétní postavu neztělesňuji, pouze jsem splnil vám známý úkol a teď si uží-

vám aspoň trochu pozemských požitků," odvětil muž.

„Á propós, musím vám říci," pokračoval Správce, „že jsem si též zahrál francouzského lékaře, astronoma a astrologa u dvora francouzského krále Karla IX. v šestnáctém století, Michela Nostradama. Nikdo z historiků netušil, že toto jméno je vlastně kryptogramem, do něhož jsem zakódoval tajemství existence materiálního světa. Až váš současník, brněnský filozof a spisovatel doktor Emanuel Sedlák je dešifroval ve své populárně naučné publikaci Odhalená tajemství vesmíru, kde píše, cituji:

„...pokud jsme u jasnovidcova jména, podle mého názoru dal si je sám jako přezdívku, která má být určitou šifrou, donedávna ještě nevyluštěnou. Troufám si tvrdit, že se mi podařilo objevit její smysl. Při kombinaci písmen čtených normálně zleva doprava nám vychází "nostra damus", tj. "naš chrám". Slovo jsem obrátil tak, aby se dalo přečíst pozpátku, tedy "SUMADARTSON". Rozdělením na tři slova vznikne "suma d'art son", přičemž "suma" znamená "souhrn", výraz "d'art" "z umění" a "son" označuje pravou polovinu mozku člověka, která je odpovědná za fantazii, intuici, umělecké vlohy a také paranormální schopnosti lidí. Postavíme-li nyní vedle výrazu Nostradamus jeho inverzní podobu, dostáváme větu "Nostra damus suma d'art son", což ve volném překladu znamená: "Naš chrám (nebo dům) je souhrnem umění(nebo znalostí) pravé poloviny mozku." Pokud je to pravda, chtěl nám tím Nostradamus říci, že náš chrám, tedy vnímatelný svět, je dílem či výtvozem naší pravé hemisféry, která v sobě obsahuje všechnen vesmír, veškeré stvoření? Vzpomeňme nyní v této souvislosti na hypotézy některých vědců - neortodoxních fyziků a filozofů, že všechno to, co vnímáme svými smysly, tedy hmota, energie, čas a prostor, je pouhá iluze, která je trojrozměrně promítána naším mozkem vně nás. Tedy se vlastně jedná o holografickou projekci mikrosvěta zevnitř našeho "já" do makro a megasvěta. Z čehož by vyplývalo, že neiluzorní je pouze duch, jenž si vytváří subjektivní svět. Nárůst vibrací je zřejmě vázán na rozšiřování lidského vědomí, kdy tímto zřetřováním hmoty myšlenky člověka nabudou větší energie konstruktivní a bohužel i destruktivní. Je to možné vysvětlit mocnějším působením elektromagnetické energie na hmotu, prostor a snad i čas. Tato síla se umocní právě zvyšováním svého kmítočtu, frekvence," ukončil Správce citací z publikace svou informací.

„Tedy filozof má pravdu, když tyto věci prezentuje ve svém díle?" zeptal se Jirka.

„Přesně tak. Nemohl to napsat výstižněji, odpovídá přesně mému tehdejšímu záměru."

„Mám připomínku," ozval se Pavel, „jak se trochu vyznám v latině a francouzštině, použité výrazy v šifře neodpovídají autorovu překladu."

„Zcela správně, pokud jde o současnou verzi obou jazyků. Ale nezapomeňte, že ve středověku a počátkem novověku latina pronikala do franštiny, ovlivnila ji, takže byly vzájemně provázané vlivem katolické církve. Dnes vidíte, jak například anglické výrazy pronikají nejen do němčiny, ale také do vaší češtiny. Ale k věci: zajímá vás, co vlastně tyto kryptogramy znamenají z pohledu lidské existence?"

„Ovšem. Jsme jedno velké ucho," prohlásil Jirka, „můžete se vyjádřit jasněji?"

„Je to poněkud složitější, než byste si představovali. Musíte si odmyslet čas, prostor, hmotu a známé formy energie, což lidem pochopitelně dělá potíže. Není vůbec snadné přemýšlet o vám nepředstavitelných a z pozemského hlediska neskutečných věcech a jevech. Spacemaker, tedy Tvůrce vesmíru včetně Země, tak zvané živé a neživé přírody, je pro lidský rozum neuchopitelným pojmem. Nelze si ho nijak představit. Počítačovým jazykem řečeno, 'naprogramoval' evoluci v materiálním světě včetně člověka. Jak víme, lidský mozek má dvě hemisféry – levou a pravou. Levá slouží jako centrum racionálního myšlení, řeči, logiky, pravá jako oblast kreativity, emocí, fantazie, intuice a představ. Obě polokoule jsou propojeny a vytvářejí rovnováhu.

Pravá hemisféra má kromě uvedeného zásadní úlohu, kterou dosud vědci neobjevili. Spočívá v udržování reality materiálního světa – tak ji vnímáte svými smysly. Je to vlastně zhmotnělá holografická projekce veškerenstva, přičemž k jejímu udržení slouží 'bezdrátové' propojení všech mozků lidstva. Něco podobného znáte v podobě celosvětové internetové sítě. Proto jsem v úloze Nostradama tuto schopnost zašifroval uvedeným způsobem."

Správce umkl, aby nechal prostor pro oba mladé muže. Ti pozorně vyslechli předestřené argumenty, aniž by jej přerušovali.

Poté Pavel komentoval:

„Zní to neuvěřitelně, ale protože jste nám dosud předvedl hotové zázraky, nemám důvod pochybovat. Vy tam nahoře zřejmě víte všechno, a jak vidět, my lidé nejsme schopni se vám vyrovnat."

„To také není účelem úlohy, kterou v nynější inkarnaci hrajete," pokračoval tajemný společník. „Mimochodem, v lidském těle je zakotvena duchovní entita, jež po ukončení materiálního života odchází z tohoto světa do nehmotných sfér existence. My vyšší duchovní bytosti nepotřebujeme prodělat vývojový proces, počínaje narozením a konče smrtí. Naše určení spočívá v pomoci udržovat dějinnou linii daného progra-

mu a korigovat odchylky, jak jste poznali ve vašem případě.“

„Takže vy jste si na nás tady počkal, abyste vše vysvětlil?“ vznesl dotaz Pánek.

„Ano. Kromě toho nabízím jako odměnu za splnění úkolu ještě jednu exkurzi do minulosti po bitvě u Domažlic. Bude to návštěva obce Koněprusy na Berounsku, kde v dalších srpnových dnech po přesunu správce husitských vojsk Prokop Holý-Veliký s knězem Prokopem Malým-Prokúpkem a dalšími veliteli oslavoval vítězné střetnutí. Pozvali je vojáci, pocházející z této vesnice. Představím se jako posel nebes a vás jako hosty z budoucnosti. Středověká čeština nebude dělat potíže, neboť zařídím, abyste ji vnímali jako současný jazyk. Po ukončení naší návštěvy přenesu kališníky v čase do okamžiku těsně před naším příchodem, čímž si nás nebudou pamatovat. Pochopitelně nesmíme narušit známou historii. A my se vrátíme přesně v okamžiku, kdy jsme zmizeli, takže naše nepřítomnost nebude štamgasty a personálem restaurace nijak zpozorována.“

Oba přátelé si vše slyšené těžko srovnávali v hlavě.

„Svou nabídku myslíte docela vážně?“ nedůvěřivě pronesl Jirka.

„Samozřejmě, v těchto věcech nikdy nežertuji. Záleží jen na vás, jak se rozhodnete.“

Jirka se obrátil na Pavla: „Co ty na to?“

„No co, jsem pro každou legraci.“

„Viš,“ pokračoval Jirka, „jako sranda se mi návštěva v husitském táboře zrovna nejeví. Ačkoliv s naším ochráncem se nám vlastně nemůž nic stát, že?“ obrátil pohled ke Správci.

„Nemusíte se ničeho obávat, vše bez problémů zvládneme. Tak připraveni?“

Oba přikývli.

* * * * *

V Koněprusích bylo koncem srpna veselo. Prokop Holý s Prokúpkem a dalšími hejtmany oslavovali vítězství nad křižáky. Víno a pivo teklo proudem, pijáci je míchali i s vinnou pálenkou – zvanou žžené víno. Pivo nejlepší kvality – bílé, vyráběné z pšeničného sladu, si vojevůdci přivezli až z Domažlic. Již tehdy mělo skvělý zvuk mezi dalšími – staropražským, rakovnickým, jihlavským, turnovským, žitavským a olomouckým. Jídla také hojnost, na rožních vojáci opékali kromě drůbeže selata, ovce a rozporcovaná telata, pro gurmány sloužili k ochutnávce pstruzi a úhoři z jihočeských rybníků.

Oslava se konala mimo vesnické usedlosti, neboť nebezpečí požárů bylo v tehdejších dobách mimořádně vysoké, zvláště v létě.

Bujaré veselí zdárně pokračovalo, když ztemnělou oblohu náhle ozářil zelený záblesk. Než se zkoprněli vojáci a jejich velitelé stačili vzpamatovat, stály mezi nimi tři postavy – jedna

s kapucí a tmavým pláštěm a další dvě v jakýchsi podivných volnějším kalhotách a košilích nevidaného střihu a látky. Oslavující vyskočili z klád na nichž spočívali a sahalí po zbraních.

Vtom muž v plášti pozvedl ruku, takže husité nedokončili pohyb a jen ztrnule zírali. Správce – neboť byl to on – promluvil klidným, ale pevným hlasem:

„Slyšte, slyšte! Ego sum via veritas et vita (Já jsem cesta pravdy a života). Jsem nebeský posel a zde moji přátelé z budoucnosti. Ničeho se neobávejte, neboť jsme vás přišli pozdravit a pogratulovat k vítězství nad křižáckými vojsky. Nenechte se naší přítomností rušit a pokračujte v zábavě.“

Husité se vlivem jeho působení uklidnili a zaujali svá místa u ohňů. Zůstal stát jen vysoký muž ve fialovém plášti, s hlavou lemovanou tmavými, nepříliš dlouhými vlasy, kde v obličeji dominoval orlí nos, knír a hladká brada. Měl rozvázný pohled, a jak se zdálo, i kultivované chování.

„Buďte vítáni, kdož s dobrými úmysly přicházíte. Usuzuji dle okamžitého zjevení mezi námi, že nejste obyčejní lidé, ale zřejmě přinášíte poselství od našeho Všemohoucího Pána z nebes. Zaujměte místo a zúčastněte se hodokvasu. Jsme poctěni návštěvou a jistě přinášíte pouze dobré zprávy. Jen nerozumím rčení, že Vaši společníci pocházejí z naší budoucnosti. Vždyť budoucí děje teprve nastanou, není možné, aby z příštích časů přišli nějakí lidé,“ ukončil uvítací proslov Prokop Holý – jak čtenáři poznali, byl to vskutku on.

Přichozí zaujali místo mezi veliteli kališníků a Správce Všemíra se opět chopil slova:

„Vážený správce českých vojsk a univerzitní mistře Prokope, táborští a sirotčí hejtmané! Svět mých dvou přátel je jiný než ten váš, pocházejí z doby téměř o 600 let pozdější, přesně z roku 2012 po narození Krista. Učení mužové v příštích stoletích přijdou na to, že Země není plochá jako placka, ale kulatá jako železné dělové koule, které nabíjíte do tarasnic či houfnic a obíhá kolem Slunce stejně jako další planety. Toto seskupení se nazývá sluneční soustava. Ta obíhá kolem středu Galaxie, což je systém dalších sluncí – hvězd se svými souputníky. Znázorním vše na mnou vytvořeném modelu,“ přerušil Správce řeč a napřímil ruku k ztemnělé obloze. Ve výšinách se objevily holografické geometrické dynamické obrazce, znázorňující pohyb hvězd s planetami kolem středu Mléčné dráhy. Prokop a další oněměle pozorovali nádherné divadlo. Nakonec Posel nebes opět máchnul paží a scénérie zmizela.

Husité se dlouho nemohli vzpamatovat, dokonce přestali jist a pít.

Zato Jirka a Pavel neodolali a postupně ochutnali nabízených masových pochoutek a nápojů. Žák se napil piva ze džbánu a prohodil k Pánkovi:

„Chutná docela dobře, přirovnal bych je k výčepnímu desetistupňovému Prazdroji, ale k pravému plzeňskému ležáku má ještě daleko.“

Jirka přisvědčil: „Rovněž se nevyrovná ani Gambrinusu, ale pít se dá. Je to tím, že ještě neznají spodní kvašení...“

„Zato víno je vynikající. Nevíš, odkud je dovezli?“ zeptal se Pavel.

„Zaslechl jsem - prý z Moravského markrabství. Z internetu vím, že Hustopeče byly tehdy po dlouhou dobu hlavním centrem jihomoravského vinařství,“ projevila znalost Jirka.

Mezitím Správce pokračoval:

„Vysvětlím hlavní účel naší přítomnosti. Tito přátelé, také vojáci, s mou pomocí zajistili vašemu vojsku hladké vítězství nad křížáky před několika dny u Rýzmburku. Těsně předtím, než jste dorazili a zastihli katolická vojska již na útěku, přítomní dva pánové se svým samohybným vozem, jež se zove obrněný transportér, způsobili mezi jejich šiky paniku. Pouze žoldnéři z italské gardy kardinála Cesariniho se postavili na odpor, což poněkud zbrzdilo pronásledování prchajících křížáků. Nyní ukáží pohyblivé obrazy zásahu mých společníků do bitvy.“

Správce nastolil nad husity scénu vpádu Pánka a Žáka na transportér před německé voje s celou zvukovou a světelnou maškarádou včetně doprovodné střelby obou kulometů do vrcholku stromů nad žoldnéři, což dohromady způsobilo strach, hrůzu, zmatek a následný bezhlavý útek. Podotkl, že díky této intervenci táborité se svými spojenci mohli dokonat dílo zkázy a morálního rozkladu křížáckých vojsk.

Panoráma bylo přerušováno udivenými výkřiky prostých vojáků, kteří správci vojska a velitelům poskytovali nutné služby, zatímco oba Prokopové i hejtmani zaraženě mlčeli.

„A teď pohleďte, jak by dopadlo střetnutí s katolickými vojsky nebýt útoku mých přátel.“

Opět mávl rukou a husitům se naskytla nám již známá holografická podívaná, kterou Správce před bitvou předvedl Jirkovi a Pavlovi a ještě předtím v noci veliteli rotý kapitánu Svobodovi, znázorňující drtivou porážku kališnických vojsk křížáckou armádou.

U ohňů se rozhostilo ponuré ticho, přihlížející byli otřeseni hrůznými záběry řadicích žoldáků a německých rytířů, stínajících dlouhými meči hlavy ustupujících husitských bojovníků. Nikomu nebylo z kruté podívané do řeči, a to ani nejotřeljším kališnickým hejtmanům.

Mlčení konečně prolomil sám Prokop Holý:

„Pokud je to tak, nevím, jakým způsobem projevít vděčnost za rozhodující pomoc proti nelítostnému nepříteli. Můžete něco povědět o tom vskutku ďábelském hrmotícím, střílejícím a metajícím blesky samohybném voze, které způsobilo zvrát nadcházejícího střetnutí?“

„Nejen povědět, ale v mé moci je ukázat vůz zblízka,“ odvětil Správce Všehomíra.

Povstal a natáhl paži, tentokrát přímo před sebe. Zelený záblesk a zčistajasna před užaslymi husity se objevil Pánkův a Žákův obrněný transportér. I když oba mladíci byli již zvyklí na zázraky tajemného muže, tento počín je znovu překvapil.

„Pánové,“ promluvil Správce, „předvedte našim hostitelům, co všechno vaše vozidlo dokáže.“

Jirka a Pavel se vzpomatovali, vstali, popošli k transportéru a nastoupili do něj, Pavel k volant, Jirka do věžičky ke kulometům. Žák nastartoval motor, načež přihlížející vojáci zděšeně ustupovali od 'Satanova vozu'. Obrněnec se rozjel po travnatém povrchu, řidič zapnul výstražná světla a sirénu. Překotnému útěku husitů zabránil Správce pokynem ruky, tito znehyněli jako ochrnutí a jen bázlivě patřili na nevidané divadlo. Jirka zvedl hlavně kulometů do bezpečné výše a spustil sérii dávek. Nutno podotknout, že pro zvýšení efektu 'Posel nebes' zařídil mezi náboje svítící střely, takže předváděná šou neměla chybu. Po chvíli Pavel přijel blíže, zastavil a vypnul motor. Oba seskočili a přistoupili ke Správci Všehomíra a Prokopu Holému.

Správce husitských vojsk chvíli nebyl schopen slova. Poté se dotázal, jestli si může ten 'čertovský vůz' prohlédnout a hosté mu vyhověli. Dozvěděl se přitom, že to je pouze jedna z technických vymožeností dvacátého století.

Další mu předvedl Jirka, když díky tajemnému muži našel v transportéru přenosný videoprohlížeč s nainstalovanými dokumentárními filmy, představujícími moderní svět počátku 21. věku po Kristu, jak sdělili kališnickým velitelům.

Ti s úžasem hleděli na proudová a vrtulová letadla, helikoptéry, elegantní automobily, svištící po dálnicích, mobilní telefony a v neposlední řadě i kosmické stanice a raketoplány. Nemohly pochopitelně chybět snímky a videa z dobývání Měsíce, realizované programem Apollo. Otřesně na táboreské 'bratříky' zapůsobily filmové dokumenty z druhé světové války a zničení japonských měst Hirošimy a Nagasaki atomovými bombami.

Správce potom nechal obrněný transportér zmizet.

„Ve vašem světě bych nechtěl žít,“ prohlásil po delší odmlce Prokop Veliký k oběma mladíkům, „když jsem viděl vyhlazení těch cizích

měst a jeho obyvatel během pár chvil, tak krutost křížáků v boji vůči nám se s tím nedá vůbec srovnat. Ještě, že v naší době neexistují takové ničivé zbraně, jako jsou ty vaše bomby, bojové rakety, tanky, dokonce ničivé ohnivé záblesky (mínil tím laserové zbraně) a další, které jste mi předvedli v kouzelné skřínce. Když už jsme u těchto hrozných událostí v časech příštích,“ pokračoval Prokop, „můžete mi ukázat, co nás – kališníky – čeká v dalších letech?“

Slova se ujal Posel nebes:

„Chcete opravdu vědět, kam směřuje husitské hnutí v nedaleké budoucnosti? Nejsou to vůbec příjemné záležitosti,“ varoval.

Když ho však Prokop Veliký, Prokop Malý a další hejtmani ujistili, že snesou i špatné zprávy, pokynul Pánkovi, aby promluvil.

Jirka nejprve poznamenal, že uplynulá bitva byla poslední z křížáckých výprav do Čech, neboť papež a evropská katolická šlechta poznají, že vojenskou silou heretiky neporazí. Proto nuceně zvolí diplomatickou cestu. Jejich zástupce pozvou na koncil do Basileje, přičemž poselstvo v čele s Prokopem Holým a Vilémem Kostkou z Postupic vyrazí na cestu ještě v prosinci 1431 a do Basileje dorazí v lednu roku následujícího. Ve veřejném slyšení se ve vzájemné rozpravě utkají čtyři bohoslovci z každé strany, jejichž úkolem bude vyvrátit či obhájit platnost čtyřech artikulů pražských. Česká kališnická šlechta půjde cestou kompromisů s katolickou církví, což se nebude zamlouvat husitským polním vojskům. Dojde k velké roztržce mezi radikálními kacíři a umírněnými heretiky, která vyvrcholí bojovým střetnutím u Lipan 30. května 1434, v níž padnou oba duchovní táborsko-sirotčí armády Prokop Holý a Prokop Malý, zvaný Prokůpek a zvítězí představitelé katolicko-kališnického pojetí. Později dojde k uznání císaře Zikmunda Lucemburského českým králem.“

Pánek zmlkl, neboť nepovažoval za nutné více zpodrobnit hořký úděl radikálního heretického hnutí. Oba Prokopové i hejtmani chvíli seděli jako zařezaní, když slyšeli Jobovy zvěsti, týkající se nejen jich samotných, ale též porážky husitské revoluce. Záhy se však vzchopili a Prokop Holý promluvil:

„I když by se tyto chmurné vize měly naplnit, jsme především vojáci a jako takoví v minulých bitvách stanuli tváří tvář možnosti, že si nás Pán povolá k sobě. Dosud se tak nestalo, za což jemu vzdáváme díky. Je-li to však náš společný osud, postavíme se smrti čelem, abychom na poli válečném padli se ctí, bez bázně a hany, jak zdůrazňoval náš bratr Jan Žižka.“

Sotva správce vojska domluvil, ozvalo se mezi podřízenými hejtmany souhlasné mručení a přikyvování.

Prokop se obrátil k mladým mužům:

„O tom, že pocházíte z jiných časů svědčí i divná slova, jež zní z vašich úst. Hovoříte jazykem sice českým, mnoho výrazů je pro nás však nepochopitelných. K tomu navíc plno vynálezů, dštících oheň a pekelnou síru nebo mluvících z čarovné krabičky s pohyblivými se obrazy.“

„Takový je, bohužel, náš svět, mistře Prokope,“ odpověděl Žák, „za ta staletí se moc toho k lepšímu neobrátilo, i když o dobro většina lidstva usiluje. Ale vždy se najdou takoví, kteří jsou schopni udělat druhým peklo na zemi. A to se od vašich časů nezměnilo.“

Prokop Holý mlčky přikývl, aniž by k tomu cokoliv dodal.

Správce Všehomíra vstal:

„Slyšeli jste, co jste chtěli, aby vám bylo vyjeveno z budoucnosti nedaleké i nynějším časům vzdálené. Nastala chvíle, kdy se vrátíme do končin pro vás nedostupných.“

Sotva domluvil, přistoupili k Správci a oběma mladíkům Prokop Veliký i Malý a další hejtmani. Vzájemným objetím se rozloučili.

Opětovně se zablesklo a než se Jirka a Pavel nadáli, seděli všichni tři zase v klatovské hospodě. Přítomní hosté a personál pochopitelně, jak tajemný muž slíbil, nezpozorovali jejich zmišení a objevení, neboť proběhlo v nezměřitelném časovém momentu.

„Jak se vám výlet líbil?“ obrátil se na vojáky Správce Všehomíra.

„Bylo to perfektní, jako v sci-filmu,“ odvětil Pavel.

„Bude na co vzpomínat,“ připojil se Jirka.

„To jsem rád,“ spokojeně děl jejich společník, „avšak je na čase, abych již odešel.“

„Znovu se ptám, uvidíme vás ještě někdy?“ nemeškal Pavel se stejnou otázkou jako před zásahem do bitvy u Domažlic.

„Už ne, splnili jste své poslání, navštívili husitskou oslavu vítězství, tedy vše, co mělo být řečeno a vykonáno, bylo uskutečněno. Mějte se dobře a nenechte se odradit pomíjivými problémy a starostmi. U nás nahoře se totiž vše srovná,“ dodal již s humorem. Pak se s oběma mladíky rozloučil stiskem ruky, zaplatil číšníkovi útratu a odešel.

Pánek s Žákem rovněž uhradili nápoje a rozešli se do svých domovů.

A tak definitivně skončilo velké dobrodružství, o němž se jim předtím ani nesnilo....

Doboš Václav – Kasandřina mýlka

8. 8. 2311

Naléhavá, takřka životně důležitá nutnost urychleně se obléknout a ihned vyjít ven na příjemně chladný noční vzduch, donutila Dalibora Škaredého, aby ji bez přemýšlení uposlechl a okamžitě ji se začal naplňovat.

O něco déle, než jednu hodinu se potuloval vylištěnými, pustými a tmavými ulicemi a aniž by si to jakkoliv uvědomil, podvědomě zamířil tam, kam chodil téměř denně celý svůj život, tedy ke svému dlouholetému pracovišti. Nenačala sprška velice prudké a husté letní přehánky, která ho zčistajasna celého promočila, jej přinutila poněkud přidat do kroku a urychleně přeběhnout o několik metrů dál k budově, ale především se schovat pod přístřešek kryjící umělecky ztvárněný emblém ústavu, stojícího několik metrů za ním. Přístřešek zároveň kryl před deštěm i bílou mramorovou desku se zlatými písmeny psaným názvem celého ústavu, jenž byl totožný s tímto symbolem a současně byl i názvem nejmodernějšího uměleckého díla, které stálo též pod touto stříškou.

Dalibor se nikdy v životě nezajímal o vůbec žádný druh umění, neznal žádné styly, neznal malíře, neznal sochaře ani filmaře, neznal umělecké slohy ani styly, neznal zkrátka vůbec nic a tuto část rodinného života ponechával celý život na své manželce Kateřině a po její tragické a předčasné smrti na své jediné dceři. Právě proto bylo i jemu nadmíru podivné, že zrovna toto, podle něho prapodivně ošklivé, ale svým způsobem i podivuhodně krásné dílo jej neustále provokuje, přitahuje, ale především ho znervovňuje, zneklidňuje, ba přímo až chvílemi odpuzuje.

Pousmál se, protože si podvědomě ze zvyku i v tomto hustém deštiku, ostatně tak jako každý den, pečlivě pročítal dlouhý a pro většinu lidí neobvyklý název ústavu, jehož byl již dvacet let prezidentem a přitom měl i nejvyšší titul ústavu - Strážce.

-KERBEROS -

Centrální bezpečnostně prognostický ústav planety pro zjišťování smrtelně nebezpečných situací v budoucnosti planety, s následnou zpětnou kontrolou vzniku těchto nebezpečí, jejich korekce a jejich včasné a trvalé odstranění.

NEMESIS - Sekce dopravy časem a podsekce všech druhů korekcí

SYBILA - Sekce prognózy přirozených katastrof

KASANDRA - Sekce prognózy nepřirozených katastrof

Strážce - Dalibor Škaredý

prezident - Dalibor Škaredý

Teprve teď, i když se snažil sám sobě dokázat, že skutečně jenom 'letným' pohledem, sklouzl očima na sousoší stojící před budovou. Tedy na dílo, u něhož po celou dlouhou dobu deseti roků, po níž tady stálo, nikdy nepochopil, jak a z čeho je vytvořené. Nikdy nepochopil, jestli je to trojrozměrný obraz či sousoší. Kdysi mu někdo řekl, že je v něm skloubeno snad úplně všechno, co v současném umění existuje, ale poněvadž prý jakýsi nejmodernější druh virtuální reality, vlastně úplně nejnovější a naprosto dokonalé virtuální reality, protože všechny čtyři postavy tohoto znaku jsou vytvořeny tak absolutně realisticky, že občas, a to opět nepochopil jak a kdy, se postavám změnil výraz tváře či se přeměnila barva jejich oblečení a čas od času se dokonce změnil i jeho typ. Někdy dívkám poletovaly vlasy, jindy ne. Ale následně, tak jako vždycky, to stejně všechno hodil za hlavu a vzpomněl si na to pokaždé, až když dílo uviděl příště.

Nedávno, když poblíž nebyl nikdo z lidí, nesměle sáhl na sošku a tak se konečně dovtípil, proč ho dílo ustavičně provokovalo. Tehdy, když jeho ruka lehce pronikla dílem, pochopil, že je to skutečně jenom naprosto dokonalá virtuální realita. Kupodivu přitom i nečekaně porozuměl, že dílo znázorňuje umělcův náhled, kterým sobě i všem ostatním představuje své vypodobnění názvu ústavu Kerberos a všech jeho tří sekcí - Nemesis, Sybila a Kasandra.

Reflektory vznášedla městského taxíku, které prolétlo opodál, jen na malý moment ozářily celé sousoší. Dalibor se na něj ze zvyku podíval, ale vozidlo prolétlo tak rychle, že celá soška okamžitě zmizela nanovo ve tmě. Pousmál se, protože za ty roky znal sousoší tak dokonale, že by ho mohl popsat i se zavřenýma očima. Opět, což bylo pokaždé, když sošku uviděl, mu hlavou prolétl údiv, ale i naprosto úplné neporozumění jednoho doopravdy nepochopitelného záměru umělce. Stále totiž, ještě i po tolika letech, absolutně vůbec nepochopil, proč umělec dal všem třem dívkám, které sousoší znázorňovalo, takřka neskutečné barvy jejich vlasů.

Jinak to, že Kerberos byl vypodobněný, jako skutečně odpudivý a nemilosrdný tříhlavý vlkodlak, který však v žádném případě nevypadal jako pes či vlk, tomu trochu porozuměl. Toto umělec dobře zvýraznil huňatým hnědočerným kožichem, ostrými a dlouhými drápy, a navíc 'skutečně až neskutečně' překvapivým použitím brčálově zelených šupinatých dračích křídel.

To, že Nemesis, umělcem vypodobněná, jako bohyně pomsty, která tvrdě trestala zlo, ale naopak dobro hojně odměňovala a která byla někdy považována i za bohyni štěstí a neštěstí,

měla v tomto uměleckém díle zelené vlasy propletené dlouhými pestrobarevnými hady, tomu také s několika výhradami porozuměl.

To, že Sybila, vypodobněná coby mytologická věštkyně, měla červené, vlastně oranžové vlasy, ho sice poměrně udivovalo, ale také to uznal za jakžtakž možné.

Takže zbylo doopravdy to nejdůležitější, co ho rozčilovalo, co nikdy nepochopil, ale nikdy tomu ani neporozuměl, neustále ho to odpuzovalo, ale i přitahovalo. A to skutečně jedině s čím se nikdy nedokázal smířit, byl absolutně nepochopitelný důvod, proč postava Kasandry, umělcem vypodobněná, jako bájná a neomylná věštkyně, jejímž proroctvím, i přestože se vždy naplnila, nikdo nikdy nevěřil, dostala obličej, leč i celou postavu Daliborovy dcery Kateřiny. Dokonce dostala i její dlouhé, opravdu překrásné zlaté vlasy; navzdory tomu, že podle místa svého působiště, ale i podle všech mýtů, pověstí a bájí by je přece měla mít tmavohnědé, ale s největší pravděpodobností černé. Autora skulptury, se už nestačil, ba ani nemohl zeptat, protože rok po zhotovení tohoto díla odcestoval neznámo kam.

Letos, za dva měsíce, až bude ústav Kerberos slavit dvěstěpadesáté výročí svého vzniku, se Dalibor rozhodl, že doporučí Akademické Radě planety, aby se už konečně rozhodla a přijala doporučení jeho předchůdce, který již před čtyřiceti lety podal návrh na zrušení, podle něho a nyní už i podle Dalibora, nadbytečné sekce Kasandra, „neboť za tuto dlouhou dobu, dva a půl století od otevření ústavu, nebyl ještě ani jednou tento její program v činnosti. Určitě je naprosto nadbytečná a pro bezpečí planety bude stačit zesílená kontrola samotnou Sybilou,“ pomyslel si.

Několik monumentálních, oslepujících, gigantických a mnohonásobně zalomených a rozvětvených blesků, vzápětí, takřka současně následovaných několikerym ohlušujícím zaburácením hromů nesmírné bouřky, okamžitě přerušilo nit jeho vzpomínek. Dalibor se poušmál a rozeběhl se ke vchodu do ústavu. I když musel přeběhnout vzdálenost pouze několika metrů, doběhl ke dveřím do ústavu úplně promoklý. Ještě dříve než vložil kartu do zámku dveří, se naposled otočil a opět se podíval na skulpturu. Skutečně, ale skutečně s nesmírným překvapením zpozoroval, že se všem třem dívkám v emblému, najednou, současně a naprosto úplně proměnily barvy jejich letních šateček.

Nemesis měla náhle kanárkově žluté, Sybila sytě oranžové a s opravdu nemalým údivem uviděl, že Kasandra má pojednou své nádherné kraťounké šatečky barvy hodně, ale opravdu hodně krvavě rudých červánků.

Urychleně vběhl dovnitř, zašel do koupelí a otřel se. Převlékl se do pracovního oblečení a vydal se do své pracovny, kde ani nerozsvěcoval světla, poněvadž se domníval, že zanedlouho odejde domů dospat probdělou noc. V pracovně bylo teplo s nádherně deštěm vonícím vzduchem. Dalibor došel ke svému křeslu a ještě dříve než se do něho usadil, se rozhlédl příšeřím v místnosti, ale přitom se i letmo podíval na monotónně blikající signalizaci Kerbera.

Díval se na signalizaci a zčistajasna s nečekaným údivem zpozoroval, že všechny čtyři, každý z nich zcela nezávislý a naprosto samostatně pracující, ohromné monitory bezpečnostního zařízení systému Kerberos, které až do tohoto okamžiku zdánlivě nevyvíjely žádnou viditelnou činnost a jejich existence se projevovala pouze monotónním zeleným probleskáváním jejich kontrol, skoro současně změnily svoji barvu na žlutou a hned nato se hlavní monitor centrálního panelu Kerbera rozsvítil sytě oranžově, monitor panelu sekce Nemesis se proměnil na kanárkově žlutou barvu, monitor Sybily se rozsvítil sytě oranžově a monitor panelu sekce Kasandra se postupně a velice rychle proměňoval v červenorudou barvu, stále víc a víc připomínající zabarvení hodně krvavě rudých červánků. Na monitoru centrálního panelu Kerbera se přitom, vzápětí, objevil tučný nápis se třemi údaji:

8. 8. 2311

ČERVENÝ POPLACH SEKCE KASANDRA

Současně s tím se z tohoto monitoru rozezvučel protivný, velice nesympatický jekot varovné poplašné sirény.

Siréna stále pronikavě houkala, teprve teď se Dalibor vzpamatoval a toto akustické varování rychle přerušil. Ještě chvilku si znepokojeně prohlížel nyní náhle barevné monitory.

Hlavou mu neprodleně prolétla vzpomínka na jediný Kerberův oranžový poplach, který osobně zažil. Poplach byl před padesáti lety a tenkrát jej vyhlásila sekce Sybila. Teoreticky věděl, že by se vždy měl objevit obraz sekce, která poplach vyhlásila, ale hned si vzpomněl, jak se tehdy podíval, když se na monitoru hlavního panelu objevil obraz velice letitého muže, který se představil jako Kerberos a okamžitě se ujal vedení celé akce. Tehdy si, mimo občasných jím daných příkazů Strážci, všechno ostatní řídil Kerberos sám až skutečně do zdárného konce.

„Asi se zase objeví,“ poušmál se nad vzpomínkou i nad uklidňujícím zjištěním. A už se uspokojeně usadil do svého křesla, aby v něm čekal na obraz a pokyny Kerbera.

Nevšiml si, kdy a kudy přišla, ale protože už bylo po třetí hodině ranní, tedy doba, kdy by ji vůbec, natož pak tady nikdy nečekal, se na

ni úsměvem podíval, otevřel ústa a promluvil. „Nevím, Kátě, kde ses tady vza...“, nedomluvil a skutečně s bezmezným udivením si prohlížel její letní šatičky, ale především jejich barvu, a sice barvu hodně, ale opravdu hodně krvavě rudých červánků. Okamžik si ji prohlížel, ale téměř neprodleně mu hlavou prolétlo ukrutné uvědomění, že se asi v nejbližší době musí stát s planetou něco nepředstavitelně smrtícího, když se úřadu Kerbera, poprvé v jeho historii, osobně ujmá nejmocnější část celoplanetárního bezpečnostního systému Kerberos, sekce Kasandra.

Zároveň s tím si uvědomil, že Akademická Rada planety dovolila, aby také monitory uvnitř budovy ústavu měly postavy z nového znaku Kerbera a při vyhlášeném nebezpečí musely vystupovat jediné coby virtuální reality. Ovšem jak postavy vypadaly doposud, kromě umělce, nikdo jiný neznal.

Dalibor se usmál na naprosto dokonale vytvořenou a až neskutečně realisticky vytvořenou virtuální postavu své dcery a ještě dříve než promluvil, si jenom pro sebe pomyslel, „*to jsem přece mohl přepokládat, postavy jsou stejné, jako ty ve skulptuře, ale teď konečně uslyším i její hlas, bude ho mít stejný jako moje Kátě?*“ a nahlas postavu oslovil. „Bud' vítána, Kasandro. Mohla bys mě, prosím, seznámit s tím, co tě přimělo k tomu, abys vyhlásila tento červený, skutečně nejvyšší poplach smrti?“

A díval se, jak se okamžitě na monitoru centrálního panelu objevily další tři černé, tučné nápisy:

**EXITUS PLANETY ZEMĚ
ZBÝVAJÍCÍ ČAS 731 DNŮ**

KONEC ŽIVOTA NA ZEMI 9. 8. 2313

Současně s tím se na krvavě rudém monitoru Kasandry objevila dlouhá, ale svým časovým významem i velice krátká číselná informace. A sice dny, hodiny, minuty a sekundy, které zbývaly do stanoveného data konce života planety a počet zde udaných sekund se začal okamžitě a velice rychle odečítat. Dalibor se malý okamžik jako fascinovaný strnule díval na tento překotně odečítaný čas.

„Strážce, Dalibore Škaredý,“ promluvila Kasandra Kátěným hlasem a otočila se k němu, připadalo mu jako by se na něho i pousmála a pokračovala. „Můj první dotaz na tebe zní, jak si přeješ, abych tě oslovovala?“ jako by se na něho opět pousmála, ale přitom hned odpovídala na jeho předešlý dotaz. „Ty nejdůležitější údaje vidíš sám na monitoru. Za okamžik se ti ozve i Kerberos, se kterým budeš muset ty, coby Strážce zařizovat věci, které on sám nemůže zařadit. Všechny úkoly mu už předávám. Čas je tentokrát velice krátký a nesmíme se zdržovat. Přesné rozdělení našich úloh se dozvíš, až přijde člověk, kterého jsem už vybrala

z dobrovolníků, těch sice máme mnoho, ale já k záchraně planety potřebuju jenom jednoho určitého člověka, jenom jednu konkrétní dívku. Ty, jako Strážce, musíš znát její jméno, leč vyčkej, prosím okamžik, bude zde přítomná během několika minut.“

„Říkej mi, Dalibore,“ usmál se a dodal. „Jak už dlouho, Kasandro, víš o tom nebezpečí?“ usmál se na postavu.

„Od sekundy, v níž jsem vyhlásila červený poplach,“ odpověděla.

Obrátil se na monitor s odečítaným časem a s úžasem si uvědomil, že se odečetla pouze o něco více než jedna minuta.

Trochu zaraženě se na ni podíval a položil ještě další nesmělý dotaz. „Kasandro, ale přece já jsem Strážce! Proč sháníš ještě někoho jiného? Máš na to vůbec právo?“

Opravdu se mu zdálo, že se dívka na něho pousmála, když neprodleně odpověděla. „Ne, neobávej se, Dalibore. Ty jsi vskutku jediný pověřený Strážce a nikdo tě nemůže nahradit. Člověk, který přijde, dostane naprosto jinou roli. S vedením Kerbera to nemá nic společného.“

Usmál se na ni, otevřel ústa, aby se jí zeptal, ale ustrnul, neboť opravdu s velikým úžasem uviděl do místnosti vcházet druhou Kasandru, ale při bližším pohledu si uvědomil, že má na sobě světle modré šatičky a když ještě navíc uslyšel její pozdrav. „Ahoj, táto,“ rychle pochopil svou mylku.

Kateřina se usmála na otce a s úsměvem oslovila postavu dívky. „Tak už tě konečně vidím na vlastní oči, Kasandro. Jestli si přeješ, můžeme okamžitě začít pracovat. Čekám na tvé příkazy,“

„Pracovat s Kasandrou? A ty? To nedovolím! Jsi lékařka a navíc jsi moje jediná dcera!“ údivem vykřikoval Dalibor.

„Otče!“ Kateřina zvýšila hlas a pokračovala, „nezdá se ti, že ve svých pětadvaceti letech jsem už na takové tvoje výhrady, možná příkázání, už dostatečně dospělá a že si svůj život rozhoduju sama? Ne otče, takhle mě pokořovat nebudeš, to ti nedovolím, to nesmíš!“ téměř se rozčílila.

„Kasandro!“ vykřikl vztekale Dalibor, „vysvětli mi, proč chceš zrovna mojí jedinou dceru!? Proč si nevybereš nějakou jinou dívku?“

„Dalibore!“ zvýšila hlas Kasandra a tišeji pokračovala. „Jedině z toho důvodu, že jsi Kateřin otec, ti na tuto tvoji vskutku sobeckou a až neskutečně nehoráznou otázku, i když opravdu nerada, pravdivě odpovím. Vybrala jsem si ji proto, že jsem podle ní vytvořená. Jsem vzhledově stejná jako Kateřina a právě to je jeden z mých hlavních důvodů, proč ji potřebuji k úspěchu mise! Jsi spokojen s mojí odpovědí?“ jako by se na něho opět pousmála a klidnějším

hlasem pokračovala. „Ještě dřív, než vás oba poprosím o pozornost, si ty, Dalibore, laskavě uvědom svoji funkci, ale i obyčejnou občanskou povinnost uposlechnout v případě, když vyhlásí červený poplach, veškeré příkazy a nařízení Kerbera a jeho sekce Kasandra! Nyní si, prosím, oba sedněte a vyslechněte si moje dosavadní zjištění, jejich odůvodnění a též má rozhodnutí. Dozvíte se, co se stane, proč se tak stane, kdo to pravděpodobně způsobil a také zda a jak se tomu případně ještě může zabránit. Pokud budete potřebovat odpočinek, stačí, když mě na to jakkoli upozorníte. Neznám vaše lidské potřeby, znám teoreticky pouze vaše lidské možnosti. Proto je Strážce vždy jedině živý člověk, ovšem který nikdy nemůže zařídit to, co zase můžu zařídit já jako nejmocnější součást Kerbera.“

Jen necelých deset minut scházelo do osmé hodiny ranní, když se Kasandra obrátila na Kateřinu, která nesměle zvedala ruku. „Nevím, Kateřino, jestli je to tolik nutné a co přesně požaduješ, ale pokud můžeš ještě chvíli vydržet, končím přesně v osm hodin.“

„Vydržím, Kasandro,“ rozesmála se Kateřina a dodala, „ale zato, tě žádám, abys mi řikala Kátě.“

„Ráda, Kátě,“ odpověděla Kasandra a pokračovala ve svém vysvětlování až přesně do osmé hodiny ranní. Podívala se na Dalibora a Kátě, opět jako by se na oba poušmála a zakončila. „Teď už utíkej, Kátě, dávám ti třicet minut volna, usmála se, přestala hovořit a dívala se, jak dívka odchází, ale po několika minutách mlčení oslovila Dalibora.

„Dalibore, tvoje úkoly již ode mne převzal Kerberos.“

A téměř bez přestávky usměvavě pokračovala v hovoru s Káťou, která mezitím rychle přiběhla. „Kátě, ty máš dva roky na to, aby ses dokonale a perfektně všechno naučila a byla připravena na absolutně všechny eventuality. Tady jedině v této části mého plánu ti já opravdu nemůžu nijak pomoci. V tomto bodu totiž záleží úspěch celé naší mise jenom na tobě. Jedině ty, živá dívka, to můžeš dokázat, protože pouze ty se dokážeš dokonale vcítit do pocitů, jednání a zejména do mluvy a jazyka lidí tehdejší doby. Jenom ty je dokážeš svojí čestností, dívčím půvabem, šarmem, laskavým jednáním a především svou upřímností nenásilně přesvědčit,“ a ihned promlouvala k oběma.

„To co je pro úspěch naší mise zapotřebí udělat předem, se již začíná na moje příkazy vyrábět a připravovat po celé planetě. Z toho nejdůležitějšího, co jsem již zadala vyrobit je zhotovení a upozorňuji vás, že již v minulosti, počínaje rokem dva tisíce deset, i zprovoznění dvou solárních elektráren na Měsíci. Bez této energie by byla naše mise zbytečná! Bohužel právě tyto elektrárny nedokážou roboti lidstva

zhotovit dříve, než přesně za dva roky! Ty, Dalibore, musíš všechny tyto moje příkazy dodatečně oznámit Radě planety a následně je i parafovat. Kdybyste něčemu náhodou neporozuměli, nic se neděje, ještě máme čas. Nyní než půjdete spát, vám ještě jednou zopakuju nejdůležitější zjištění a provedu prozatímní rekapitulaci:

1.) - to co víme stoprocentně je, že 9. 8. 2313 bude život na planetě spálen ohnivým deštěm, který nemůže nikdo živý přežít... Za ty dva roky, které ještě životu na planetě zbývají, se může zachránit pouze několik tisíc lidí, kteří na moje doporučení již od dnešního dne začnou veškerými kosmickými loďmi opouštět planetu a započnou osidlovat již dříve osidlované planety. To je sice kapka v moři, ale možná to bude základ budoucího života lidstva.

2.) - další, co víme stoprocentně je, že tento dešť bude vytvořen zmutovanými bakteriemi s uměle vytvořenou Dé eN Á. Poslední fázi mutace těchto bakterií se již nedá zabránit, protože podle všech modelů, které jsem si ihned vytvořila je toto zmutování samovolně rozšířeno již všude po celé planetě a není v lidských možnostech ho dokonale odstranit... Ale i přesto jsem zadala všem laboratorům planety, aby se pokusily nalézt způsob dodatečného odstranění nebo anulování této mutace, ale předpokládám, že takové řešení neexistuje a proto pracuji se svým prapůvodním plánem.

3.) - na devadesát devět celých, devět desetin procenta víme, že tyto bakterie byly vytvořené v laboratorích Phénix, které se v minulosti zabývaly výrobou takovýchto typů bakterií s uměle vytvořenou Dé eN Á.

4.) - k tomuto zjištění mě nejvíce přivedlo to, že se dva takovéto kontejnery ztratily z laboratoří Phénix při loupeži ze dne 8. 8. 2011 a nikdy se už nenašly. Podle zápisů z vyšetřování této loupeže, to byly kontejnery s laboratorním číslem eR iks čtyřicet pět Á nula a s laboratorním číslem eR iks čtyřicet pět Cé jedna. Podle mnohem později zveřejněných informací o jejich, tehdy přísně tajném obsahu, byl jeden z nich s číslem eR iks čtyřicet pět Á nula k takovému zmutování naprosto nevhodný a nemohl mít na tuto mutaci žádný vliv. Tady v tomto bodě musíme zjistit, zda byly ukradeny opravdu tyto dva kontejnery, neboť majitel laboratoří pan Ross se z přepadení nervově zhroutil a byl dlouho hospitalizován a jeho jediný zástupce pan Kárl Jungman měl v záznamech nepředstavitelný nepořádek a nebyl si ničím stoprocentně jistý. Toto však bylo moje jedině vodítko k tomu, abych vydedukovala, z čeho by tento oheň mohl vzniknout... Je docela možné, že obsah samotného kontejneru s číslem eR iks čtyřicet pět Cé jedna stačil k takovému zmutování, ale je i možné, že se ob-

sah tohoto kontejneru spojil s něčím, co bylo v místě jeho pozdějšího, trvalého úložiště. Toto už nemůžeme nikterak ověřit.

5.) - v den přepadení laboratoře byli v laboratoři přítomní tito lidé: inženýr Jakub Švarný, laborant Oskar Moers, předák bezpečnostní ostrahy Enriko Esposito a podle otisků prstů z vyšetřování loupeže i zde nepracující Sandra Nollová. Tento údaj musíme prověřit, možná se nám tam ukáže, co a jak se tam tehdy stalo. Nebyly mrtvoly pana Moerse, a pana Esposita byly nalezené v laboratoři.

6.) - pouze jeden z náhodných návštěvníků pláže potvrdil, že malý okamžik předtím, než pan Švarný odešel z pláže na noční směnu, hovořil snad necelou minutu se Sandrou Nollovou.

7.) - Podle tehdejší vyšetřovací verze se setkáním těchto dvou potvrdilo, že se mafiánka Sandra Nollová spojila s inženýrem Jakubem Švarným a tuto loupež provedli spolu.

8.) - proto byl z tohoto důvodu z této loupeže v první řadě podezřelý triadvacetiletý inženýr, jménem Jakub Švarný, který tam pracoval na své první směně a ihned tam odtud zmizel a je od toho dne stále nezvěstný. V laboratoři, podle tehdejšího vyšetřování, nebyl zavražděn, ale již nikdy nebyl spatřen ani nalezen. Podle těchto výsledků vyšetřování a podle tehdejších novinových článků jsem však vydedukovala, že tento člověk by nebyl v žádném případě schopen někomu ublížit. Zůstal sice stále v podezření, ale já tomu nevěřím. Podle mne s tím neměl nic společného. Dokonce i věřím, že on s jeho povahou byl jenom něčí další obětí. Právě jeho musíme nejdříve zkontaktovat a věřím tomu, že to bude právě on, kdo nám pomůže. Nejhorší je, že po třech stoletích již téměř neexistují žádné záznamy. Vím pouze, že do města přijel ten samý den ráno v sedm hodin třicet dva minut, dále vím, že si hned našel trvalé ubytování u prodáváčky kiosku s nápoji a suvenýry. Dále vím, že ještě totéž ráno hovořil s majitelem laboratoře a ještě,“ pousmála se, „jsem zjistila, že se mu líbily blondýny. U tohoto muže věřím, že veškeré poznámky o něm existují pouze proto, že se nešťastnou náhodou přimotal ke zločinu, jinak by o něm určitě nezbyla nikde ani zmínka.

9.) - dalším a podle mne hlavním podezřelým byla jedenapadesátiletá brutální sadistická narcistka, jménem Sandra Nollová, která podle otisků prstů, z vyšetřování loupeže, byla v laboratořích ten večer přítomná. Navzdory tomu, že to byla usilovně policií hledaná žena, známá jako bezohledná, krutá hlava jedné mafiánské větve, která si vydělávala tím, že prodávala zbraně teroristům.

10.) - trosky jejího vrtulníku i s pozůstatky pilota, s jejími pozůstatky a s pozůstatky

jednoho cizího muže byly kolem půlnoci téhož dne spatřeny a druhý den ráno nalezeny na svahu sopky Stromboli. Nenašel se tam však ten zmizelý Jakub Švarný, ale ani ty dva kontejnery.

11.) - hypoteticky jsem odvodila, že doba tří set let, po kterou by byl obsah těchto kontejnerů uzavřený v nějaké teplé, a dokonale izolované podzemní skrýši by mohla stačit k jejich zmutování. Tato doba odpovídá. Podmínky vytvořené sopkou Stromboli by pravděpodobně také odpovídaly k vytváření tohoto způsobu rozmnožování bakterií s umělou DNA, ale i k jejich samovolnému rozšiřování po planetě. Proto věřím, že je uzmula ta Sandra Nollová a kontejnery byly v tom vrtulníku a zapadly kamsi do hluboké štěrbině či jeskyně ve svahu sopky.

12.) Závěr - moje rozhodnutí je vrátit se do roku 2011 a všechno osobně ověřit, překontrolovat, zasahovat a korigovat tak, aby nemohla nastat tato smrtelná konstelace. A to, i přestože vím, že všechny naše schopnosti, ale především naše praktické možnosti k dosažení úspěchu této mise, jsou jenom hypotetické, patřící spíše do oblasti zbožných přání. Pakliže nám skutečně nezištně nepomůže sám pan Švarný, tak my dvě opravdu nemůžeme nic jiného ovlivnit ani pozměnit a planeta opravdu zemře.

13.) - to znamená, že 8. 8. 2011 provedeme korekční 'misi Kasandra'. Mise se zúčastníš jenom ty, Kátě. Pro cestu tam a pro potřebu mise, s sebou vezmeš jednu moji kopii, která tam po skončení mise zůstane.

14 a.) Ty sice pociťuješ jako spící dívka, ale především jako aktivní avatar.

14 b.) Ty se musíš vrátit v obou podobách. Se mnou tam bude částečně přítomná i Nemezis, ale ta jenom svým necelým korekčním programem.

Tady nastane tvůj největší úkol, a sice přesvědčit někoho z účastníků loupeže, aby nám fyzicky pomáhal, předpokládám, že nejlépe právě pana Švarného.

15.) - my dvě tam musíme prověřovat a neprodleně i pozměňovat tyto dávné události. Ty zkrátka musíš osobně, jenom s jednou moji kopií odcestovat proti proudu času a pokusit se zachránit planetu.

16.) - upozorňuji tě, že všechny tehdejší události musí proběhnout naprosto celé, nemůžeme je nikterak obejít ani je nedokážeme a nemůžeme úplně pozměnit, ale můžeme je jakkoliv různými druhy korekcí ovlivňovat a časovými korekcemi o několik minut uspíšit či oddálit. Dále nesmíme zapomenout na fakt, že nikdo z dalších lidí té doby nesmí naší vinou zemřít a my nesmíme žádného ze všech těch lidí, kteří tehdy v laboratořích zemřeli zachránit před touto jejich smrtí.

17.) - pakliže jsem se však zmýlila a ty bakterie pocházely z jiné laboratoře a bylo to někde jinde, i když poblíž, tak planeta zemře. Není čas, časově máme totiž jenom jednu jedinou možnost na všechny potřebné korekce. Dříve, než za ty dva roky totiž nebudeme v žádném případě připraveny. V tomto bodu se hlavně jedná o ty dvě solární elektrárny, z nichž si budeme teleportovat dostatečné množství energie. Nezůstane nám tedy již absolutně žádný čas na sebemenší následnou korekci! Sice ještě stále pátrám, ale žádnou jinou alternativu stále nenacházím. Jiná pravděpodobnost asi skutečně neexistuje! Ale ještě na to všechno máme, Kátě, přesně sedm set třicet jedna dní a ty čtyři lidi, kteří tenkrát byli přítomni té loupeži, ale především máme k dispozici těch několik zbývajících hodin jejich životů.

Já teď začínám pracovat. Vy dva teď jděte spát!“ skončila a vypadalo to jako by se na ně opět pousmála.

8. 8. 2011

Dálkový autobus se rychle přibližoval k přímořskému letovisku. Jakub Švarný, který seděl za řidičem, po celou dlouhou cestu posmutněle rekapituloval svůj dosavadní život. Smutně vzpomínal na úmrtí svých rodičů a sestry, kteří zahynuli při autonehodě také v tento den, ale přesně před dvěma roky. Posléze se posmutněle pousmál, potřásl hlavou a s novou, velikou nadějí si pomyslně, že snad už dneska konečně prolomí svou věčnou smůlu, protože do tohoto městečka přijíždí nastoupit do svého prvního a především už i dobře placeného zaměstnání.

Pozvedl oči a rozhlížel se po překrásné přímořské krajině, pozoroval lidi, kteří již takto brzy po ránu kráčeli cestičkami podél silnice, pozoroval křičící mořské ptáky, díval se po rybářích a prohlížel si celé široké okolí pobřeží s krásně čistým blankytným mořem. Autobus posléze odbočil k městečku, v tomtéž momentu si Jakub povšiml, jak se v dálce objevil utíkající překrásný, čokoládově hnědý, dlouhosrstý labradorský retrívr a jako zběsilý běží rovnou proti autobusu. Jakub se ulekl, ale téměř okamžitě se hlasitě rozesmál, když uviděl, jak tento přenádherný pes najednou zůstal viset, jako by přilepený, jen několik metrů od černé asfaltové silnice.

„Skoro jako kdyby ho tam někdo přilepil,“ zasmál se řidič a rukou ukazoval Jakubovi na psa, který skutečně zdánlivě visel několik centimetrů nad zemí a zdánlivě byl přilepený k něčemu neviditelnému. A se smíchem dodal, „ale že je ten pes krásnej, vidíte?“

„Je nádherný,“ zasmál se Jakub, otočil se dozadu k bočním okénkům a pokračoval, „myslel jsem si také, že se tam k něčemu přilepil, ale

on je asi opravdu dobře vychovaný. Hned když jsme přešli o kousek dál, už přebíhal na druhou stranu silnice.“

„Možná je to pes nějakého rekreanta,“ pokračoval řidič, „neznám ho, ještě jsem ho tady nikdy neviděl,“ podíval se na Jakuba a pokračoval. „Vy sem taky jedete na dovolenou?“

„Ne, pane,“ rozhovořil se Jakub, „sehnal jsem si tady ode dneška zaměstnání. Neznáte to tady trochu? Potřeboval bych poradit cestu, jak bych se nejlépe dostal k laboratořím Phénix, neznáte je?“

„Ale znám a dobře,“ opět se zasmál řidič a chvíli Jakubovi vysvětloval nejkratší cestu, „hlavně nezapomeňte v lesíku u tý skalky, odbočit doleva. Tu nepřehlídnete ... Jó a ještě vám poradím. V tom kiosku s nápoji a suvenýry na náměstí pracuje Marlena, moje známá, ta zrovna teď pronajímá byt. Možná ho pronajme i vám. Má hezký byt. No, přeju vám hodně úspěchů v novém zaměstnání,“ zasmál se. „Konečná stanice, pane, vystupovat.“

Když autobus zastavil na konečné stanici, ukazovaly velké hodiny na bílé kostelní věži čas 7 hodin 29 minut.

Jakub se rozloučil s řidičem, vystoupil a zvědavě se rozhlížel po náměstí. U kiosku s nápoji a suvenýry stálo překrásné, luxusní sportovní červené autíčko a jeho mladý řidič se s bujarým, hlasitým řehotem bavil s mladou poměrně hezkou prodavačkou tohoto krámků, která ho skoro zamilovaně hltala očima. Jakub se jí chtěl zeptat na byt, jak mu poradil řidič, ale nechtěl je vyrušovat a raději se vydal na cestu k laboratořím Phénix, s pomyšlením, že se jí zeptá, až se později bude vracet. Na náměstí ještě zahlédl několik psů, ale úplně normální vesnickou podvráťáčkou směr neurčitě rasy a snad tři, už takhle brzy po ránu, pořádně ušmudlané děti.

Cesta mu rychle ubíhala a až se podívil, když pojednou uviděl skalku, málem schovanou v nevysokém lesíku. U skalky odbočil a po několika stech metrech již uviděl své nové pracoviště. Muži z ostrahy podniku, ho po kontrole jeho dokladů, doprovodili dovnitř, kde se seznámil s majitelem laboratoří, inženýrem Fernandem Rossem.

„Jsem rád,“ usmál se na něho inženýr a pokračoval, „že jste přijal, Jakube, mou nabídku. Opravdu mi schází jeden spolehlivý člověk. Já vím, že vás budu hned vydírat, ale potřeboval bych vypomocť už na dnešní noční směně. Můj zástupce Kárl Jungman je poslední dobou stále doma. To víte, onemocněla mu manželka. Možná bych mohl časem, po vašem zaškolení a hlavně podle vašich pracovních výsledků..., vás později jmenovat svým zástupcem. To víte, Kárl je už starý a dělá hrozné chyby, hlavně s počítačem..., ale na to je ještě čas, to se do-

hodneme až někdy později. Jakube, pomůžete mi už dneska? Já vám zato dám až do neděle volno, abyste si všechno zařídil dodatečně.“

„Pane Rossi,“ usmál se Jakub, „prosím vás, tykejte mi a říkejte mi Jakube. To víte, že vám rád vypomůžu. Teď se ještě musím vrátit do vesnice a sehnat si tam ubytování, ale na to mám skoro celý den čas.“

„Já tam zrovna teď jedu autem,“ hned odpovídal inženýr, „takže tě tam odvezu. Pojď, ať si aspoň trochu odpočineš, přece se nebudeš kvůli mně zbytečně honit. Pojď, rovnou pojedem.“

Jakub nastoupil a skutečně se podívil, že celá cesta trvala jenom několik minut. „To víš,“ smál se mu inženýr, „tys to musel obcházet a autem jedem o hodně rychlejš a skoro rovně. Tak, inženýre,“ podával mu ruku na pokračí náměstí, „nezapomeň na tu noční směnu a jsem ti fakt vděčným dlužníkem. Zatím se měj,“ počkal, až Jakub vystoupí a okamžitě odjížděl.

Hned na začátku tohoto venkovského náměstí, spíše vesnického rynku, si Jakub povšíml vývěsného panelu s programy místních kin a divadel. Zastavil se u něho a dost dlouho si pročítal bohatý seznam kulturních akcí v městečku. Posléze se očima zastavil na programech kin. Zjistil, že zde již také otevřeli multikino, v němž se promítají i 3D filmy. Ale především ho zaujalo, že zítra promítají jeho nejoblíbenější sci-fi film Avatar. „Mám zítra volno,“ v duchu se spokojeně zasmál a rozhodl se, že se na něj půjde zítra znovu podívat.

U krámků s nápoji a suvenýry stála jenom prodavačka tohoto kiosku, Marlena, která se smíchem omývala jedno z těch ušmudlaných dětí a přitom ho hodně hlasitě a vesele peskovala. Usmála se na Jakuba a hned si mu postěžovala. „Ten můj kluk nemá rozum, podívejte se, pane, jak je už ušpiněnej.“

„To už byl, mladá paní, hned ráno když jsem přijel autobusem,“ zasmál se Jakub a rovnou ji požádal, zda by pro něho neměla ubytování. „Řidič autobusu mi poradil, abych se vás zeptal,“ omluvně zakončil svou žádost.

„To víte, že pro vás mám,“ pousmála se na něho a dlouze, málem zamilovaně si ho prohlížela. Hned ho odvedla vedle do jednoho z domků a ukázala mu skutečně hezký byteček, který se Jakubovi nesmírně zalíbil. Okamžitě se dohodli na výši nájmu. Na jeho žádost mu vysvětlila, do kterých restaurací by asi tak měl chodit na obědy a večere, a protože bylo již po jedenácté hodině, okamžitě se do jedné z nich odebral, naobědval se a rozhodl se, že už od této chvíle a po celé odpoledne až do pozdního večera bude relaxovat na pláži a čekat tam na nástup na svou první noční směnu.

Po několika minutách už docházel k pláži a velice udiveně si prohlížel opravdu ohromné množství rekreantů polehávajících po celém

velikém prostoru písečné pláže. Směrem od městečka, kterým sem přišel, bylo až neskutečně plno odpočívajících, ležících a opalujících se lidí. Rozhlížel se, zda někde nenajde volné místo, na němž by odpočíval až do pozdního večera, ale s údivem uviděl, že nikam nemůže ani umístit složenou deku, natožpak, aby si zde pohodlně lehl.

Posléze se ještě jednou porozhlédl a uviděl, že opodál u lesíka, ale až u cestičky se skalkou, je ještě poměrně dost volného místa na to, aby si tam mohl lehnout a odpočívat. Usmál se a vydal se zpátky k vesnici, ale především k cestičce, po které již jednou šel do laboratoře. Netrvalo dlouho a již se rychle přibližoval ke skalce. Po několika desítkách minut chůze celou cestičku opětovně prošel a dostal se až ke skalce.

Vůbec nepochopil z jakých důvodů a proč a dokonce i opravdu proti své vůli neodbočil u skalky ani doleva k laboratořím, ani doprava k pláži, i když už i tady odsud uviděl velké množství volných míst po rekreantech, kteří začínali houfně odcházet na oběd, ale téměř nuceně a jako by byl někým postrkován pokračoval ještě snad deset metrů rovně mezi stromky.

Jakýsi přelud, přízrak, halucinace, vidina..., cosi, co zpočátku vypadalo, jako tetelení horkého vzduchu nad v nejparnější létě rozpálenou asfaltovou silnicí se poznenáhla proměňovalo v nejasný, mlhavý tvar kosmické lodě či létajícího talíře, jehož spodní část byla skryta mezi stromky a vršek lodi se ztrácel, chvilkami i mizel a měnil se v jakoby z duhových, průhledných mýdlových bublin vytvořený přelud vrcholu této kosmické lodi.

„Mimozemšťané,“ v duchu šťastně vykřikl a nadšeně si loď prohlížel.

Zcela znenadání se ve stěně lodi objevil pravidelný otvor, který vypadal jako širší dvířka či dveře a v nich se neprodleně objevila skutečně ta nejkrásnější dívka s dlouhými zlatými vlasy, jakou kdy ve svém životě viděl. Dívka se na něho pousmála a okamžitě a velice milým, laskavým hlasem promluvila. „Vítám tě, Jakube Švarný. Čekám zde na tebe, abych si s tebou mohla popovídat, ale především zde na tebe, Jakoubku, čekám proto, abych tě osobně mohla poprosit a požádat tě, abys svou nezištnou a laskavou pomocí zachránil život mně, ale i celému lidstvu... Nezlob se, prosím, že znám tvé jméno, ano znám i tvoje příjmení a proto mi dovol, abych se ti též i já urychleně představila. Jmenuji se Kateřina Škaredá a byla bych vskutku ráda, kdybychom si spolu tykali. A ještě tě poprosím, Jakoubku, říkej mi jenom Kátě. Pojď, prosím, sem ke mně dovnitř. Děkuji ti,“ nádherným, laskavým hlasem ho požádala a promluvila.

Jako fascinován a přitahován jejím přenáděrným zjevem, ale i jejím laskavým a skutečně milým hlasem, rychle vystoupil po několika schůdcích do vchodu lodi. Když se dostal až k ní, přešťastně ji chtěl uchopit za ruku, ale údivem zkoprněl, když jeho ruka lehce pronikla její krásnou rukou.

Takřka posmutněle se na něho pousmála. „Omlouvám se ti, ale nejdříve si budeš muset vyposlechnout několik mých slov vysvětlení. Mohu začít?“ a když uviděla, jak se na ni přešťastně usmívá a přikyvuje, rychle pokračovala. „Přicestovala jsem k tobě totiž z daleké budoucnosti, až z roku dva tisíce tři sta třináct. Z tohoto důvodu jsem nemohla přicestovat ve své normální lidské podobě, ale naši vědci dokázali, že jsem mohla použít alespoň tuto formu. Ty ji pravděpodobně budeš znát pod ve tvé době velmi známým filmem Avatar, pojmenovaným podle hinduistického pojmu avatár. V mé současné době, tedy pro tebe, Jakoubku, za tři sta dva roků, již dokážeme v této nehmotné, maličko pozměněné formě avatara, i když s omezením počtu pouhých šestnácti hodin, v těch skutečně nejnужněších případech i cestovat časem...“, přestala posmutněle mluvit.

Okouzleně si ji prohlížel a okamžitě promluvil. „Ale když musíš rychle odcestovat..., řekni mi, Kátě, prosím tě, co ode mne požaduješ. V čem ti mohu pomoci. Věř mi, že pro tak překrásnou a laskavou dívku udělám všechno, co bude v mých silách. Prosím tě, řekni mi to.“

„Jsi opravdu bystrý a chápavý,“ usmála se, ukázala mu na pohodlnou sedačku, usadila se, požádala ho, aby se též usadil, a když tak učinil, začala vyprávět. „Proto i dobře vím, že mému vyprávění velice rychle porozumíš. I v tomto se totiž jedná pouze o dobu pouhých šestnácti hodin událostí dnešního odpoledne. Jako prvou, leč velmi důležitou informaci ti však musím sdělit, že sice dokážeme události toho, co se tady tehdy odehrálo, poněkud pozměňovat neparnými korekcemi děje, nepatrnými časovými posuny či dalšími menšími korekcemi..., ale především tě musím upozornit na fakt, že nesmíme a nedokážeme pozměnit smrt žádného z těch lidí, kteří tady tehdy zemřeli. Začnu tím, co neznáš a ani nemůžeš znát, i když se to odehrálo, pro tebe zrovna dnes, a něco z toho se již stalo a také ostatní se stane do dnešního večera ... Jakoubku, nejsou známy žádné podrobnosti, dokonce ani není známo, zda jsi to všechno nezavinil ty. Ale protože jsem tě za těch několik okamžiků, co tě osobně znám, poznala snad dokonale, nevěřím, že bys mohl tu loupež provést ty. Já vím, mluvím sice záhadně, ale poslouvej mě dobře..., během dnešní noci bude z laboratoří Phénix, do nichž nastupuješ do zaměstnání, uloupeno několik tlakových láhví s bakteriemi s uměle vytvořenou Dé eN Á, které

se následně a dodneška přesně neznámo jak ztratí, ale z jejich obsahu se během těchto tří set dvou let jejich samovolnou mutací vytvoří ohnivý déšť, který zítra v mé době, tedy v roce dva tisíce tři sta třináct spálí a zničí, Jakoubku, i se mnou veškerý život na planetě Země.“

Své vyprávění dotvrzovala jmény laboranta, partáka bezpečnostní ochranky Fénix, ale i jménem inženýra Fernanda Rosse a zejména Sandry Nollové. Skončila a posmutněle se na něho podívala.

Po celou dobu jejího vyprávění ji napjatě a pozorně naslouchal, nechápavě kroutil hlavou při jménech, která mu absolutně nic neříkala. Pozvedl na ni oči, když mu zdůrazňovala, že Sandra Nollová byla podle výsledků vyšetřování krásná blondýna. „Blondýny mám sice velice rád, miluju je, blondýnky jsou moje jediná slabá stránka,“ usmál se a pokračoval, „ale tuto blondýnu opravdu neznám, tu jsem v životě neviděl,“ s údivem promluvil a opět se zaposlouchal do jejího přenáděrně laskavého hlasu, v němž rozpoznával i jakoby prosebný a velice posmutnělý podtón.

„Jediné jméno,“ pousmál se na ni, „které z těch všech jmen znám, je pan Ross, s tím jsem před chvilkou hovořil. Nevím, jak tomu všemu mám rozumět. Prosím tě, Kátě, vysvětli mi to.“

„Dobře, Jakoubku,“ opět promluvila, „zopakuj ti to, co vím já ... Při přepadení bude kýmsi zavražděn laborant Oskar Moers a předák ostrahy Enriko Esposito. Ti zůstanou ležet mrtví v laboratoři. Sandra Nollová, která se podle otisků prstů přepadení zúčastnila, zemře také během této noci, když vrtulník s ní a dvěma, nám neznámými muži ztroskotá na svahu sopky Stromboli. Jedině o tobě není známo, jak a kde zahyneš. Také ty jediný jsi zůstal jako podezřelý z této loupeže a podezřelý ze všech těch vražd a pro nás, pro budoucí generace, se těmi smrticími kontejnery stáváš i podezřelým ze záhuby celého lidstva a stáváš se tak možným vrahem celé planety.“

Opravdu udiveně a překvapeně se na ni podíval a nesměle se zeptal. „Kátě, a kdybych dneska na tu noční směnu vůbec nešel, změnilo by se něco? Zmizely by ty tlakové láhve?“

Posmutněle se na něho podívala a hned odpověděla. „Jakoubku i na tuto alternativu vytvořila Kasandra model... Možná by ses zachránil ty, i když bys byl neustále podezřelý z těch vražd. Tam by záleželo na tvých soudcích, ale nezměnilo by se nic z toho, co by následovalo, a planeta by v udané době zemřela. Nevím, miláčku, ale pakliže to chceš zkusit, nemohu ti v tom nijak zabránit, ale poradím ti, potom raději nikomu neříkej, co jsi zde viděl. Uškodilo by ti to.“

„Tak to ne!“ vykřikl. „Takto bych to nechtěl. Kátě, řekni mi tedy, co a jak mám udělat, abych pomohl především tobě, protože tebe chci zachránit, ne sebe! Já jsem tam tehdy asi někde zemřel! Na mně už nezáleží, říkáš, že jsem tam nějak zmizel a stejně po takové dlouhé době bych byl už dávno mrtvý, i kdybych se schoval kamkoli a utekl třeba až na kraj světa.“

Usmála se na něho. „V tom případě tě, Jakoubku, musím seznámit s Kasandrou, která už bude až do konce tvého života žít neustále s tebou,“ a takřka vesele se rozesmála.

„Kasandra?“ údivem vykřikl a pokračoval, „kdo to je a jak víš, že bude žít se mnou?“

Jako by ho pohladila po tváři, vesele se na něho pousmála a začala vysvětlovat. „Čekala jsem na tvůj souhlas, protože jinak bys ji nikdy nepoznal,“ opět se šťastně rozesmála a dodala. „Kasandra je moje naprosto dokonalá dvojnice, sestřička, ale není živá, Jakoubku. Je to vzhledově moje jako by dvojče, sestra-virtuální realita, moje virtuální sestřička. Sestra, která je sice vzhledově vytvořená podle mne, ale jinak, můj milý, je Kasandra nejmocnější součást počítačového programu celoplanetárního bezpečnostního zařízení Kerberos a právě ona zjistila to, co se zde odehraje a zejména zjistila ten ukrutný smrtící závěr. Kopii této moje sestřičky dostaneš, ale jediné s tvým dobrovolným souhlasem, již doživotně do své mysli a ona tě bude svými radami navádět a pomáhat ti napravit tento pro nás nemilosrdný úděl. Zkrátka tě bude vést a také bude s tvou pomocí provádět veškeré potřebné korekce. Ona, ale jediné tvýma rukama a s tvou laskavou a dobrovolnou pomocí zachrání planetu. Ona ti bude dávat rady pouze duševně, ty budeš její napovídání provádět fyzicky,“ podívala se na něho, pousmála se a zeptala se ho. „Budeš s tím, Jakoubku, souhlasit? Přijmeš už navždy do své mysli moji sestřičku?“

Posmutněle se pousmál. „Když nemohu mít nikdy v životě tebe, Kátě..., přece potom bude mým největším potěšením mít u sebe, vlastně ve své mysli pořád tvoji podobu, tvoji postavu a věřím, že i tvůj rozkošný hlas.“

„Abys mi potom nehuboval, že nemáš vůbec žádné soukromí,“ zasmála se a vysvětlila mu, co a jak má udělat.

Podle jejího návodu vyndal z jedné zásuvky ve stěně lodi cosi, co vzdáleně připomínalo stetoskop, ale bez jakýchkoliv vývodů nebo hadiček a na její pokyn si ho pomalu a ještě poměrně dost váhavě přikládal k čelu. Tázavě se na ni podíval, a když se na něho se souhlasným příkyvováním pousmála, rychle si jej přiložil doprostřed čela a stiskl na něm malý výstupěk. Vůbec nic se nestalo a tak se na ni znovu podíval.

„To je v pořádku, Jakoubku,“ promluvila a dodala. „Můžeš přístroj uložit nazpět. A vydrž, prosím, malý okamžiček, Kasandra se ti hned objeví.“

Připadalo mu, že se mu to všechno jenom zdá, připadalo mu to jako horečnatý, přenáděrný sen a jenom s napětím očekával, kdy se konečně probudí, ale namísto probuzení, uviděl pojednou naproti sobě stát druhou Kátě. Vytréštil oči, ale ihned si upamatoval na její slova a přešťastně, se štěstím rozšířenými očima pozoroval druhou dívku, ale především její letní šatičky, barvy hodně, ale opravdu hodně krvavě rudých červánků a hned, vzápětí, udiveně promluvil, „nevím, Kátě, jestli se mi to nezdá, nebo se ti něco nepovedlo, ale já tě vidím dvakrát a v každé této své krásné podobě máš jiné šatičky. Je to sen či pravda?“

„Ano, Jakoubku,“ zasmála se, „je to pravda, vidíš to naprosto správně. Jsme zde skutečně dvě. Jedna, kterou již znáš, tedy mne v podobě avatara a ta druhá, kterou vidíš vedle mne, je virtuální realita podoby mé sestřičky..., to je, Jakoubku, Kasandra.“

„Jakube,“ promluvila, Katěným hlasem, dívka s rudými šaty, „dovol, abych se ti představila sama. Já jsem Kasandra a současně jsem i velká část své další sestřičky, Nemesis. Tu však nikdy neuvidíš, ale brzy poznáš některé její schopnosti. Jakube, prosím, pokud chceš skutečně dobrovolně pomoci Kátě, je nejvyšší čas, aby ses s ní rozloučil a vydal ses se mnou na cestu. Je již opravdu nejvyšší čas začít pracovat na záchraně lidstva. Ale ještě dříve než odejdeme, si vezmi z přihrádky to, co tato zásuvka obsahuje,“ ukázala mu na přihrádku, ze které hned vyndal dva miniaturní skoro průhledné přívěsky na slaboulinkých řetízcích. Řetízky si podle její rady volně nasadil na krk tak, že přívěsky, visící na nich, vložil do kapsičky svého letního trička. „Prosím, Jakoubku,“ promluvila Kasandra a dodala, „to je naše jediná zbraň, ty přívěsky později přiložíš tam, kam ti řeknu a ony samy zmizí v kovu těch láhví a dokonale zneškodní jejich obsah. Neztrať je.“

Ještě jednou se smutně podíval na Kátě, která se ihned zvedla ze sedačky, přistoupila k němu, jako by se něžně pokusila pohladit jeho tvář a velice posmutněle promluvila. „Můj, milý Kubičku, ráda bych ti osobně poděkovala, tím především myslím dotyky našich rukou a hlavně něžným polibkem na tvá ústa. V této podobě však nemohu, prosím tě, odpusť mi to... Kubičku, nejvíce mě mrzí, že já, Škaredé strašidlo, ti můžu za záchranu planety jenom poděkovat svými slovy, ale odměnit tě mohu zase, opět, znovu a pouze jediné tvoji smrtí...,“ s pláčem přestala mluvit a dlouze se na něho velice smutně dívala.

„Kátě, ty jsi přece přenádherná dívka,“ udiveně odpověděl, „neříkej o sobě, že jsi škaredá a proč bys byla strašidlo?“

„Ne, Kubičku,“ posmutněle se pousmála, „nemyslela jsem ošklivá, myslela jsem Škaredá svým příjmením a strašidlo bez fyzického těla jsem přece v této podobě.“

„To ano, ale to všechno opravdu snadno změníš,“ pousmál se, „buď se provdáš, nebo jenom změníš jméno. Loučím se s tebou, moje Kátě. A neděkuj mi, prosím, pochop, že tato moje pomoc není laskavost, ale opravdu je to jenom moje lidská povinnost. A prosím tě, nevzpomínej na mne. Nás přece od sebe dělí tři staletí a nikdy nemůžeme žít spolu. Zapomeň na mne, prosím, já hlavně chci, abys ty byla v životě šťastná. Sbohem, moje Kátě... Pojď, jdem, Kasandro,“ se slzami v očích oslovil virtuální realitu a už bez jakéhokoliv ohlížení vyběhl ven mezi stromky.

Po několika metrech rychlé chůze zaslechl Kasandřin příkaz. „Zastav se, Jakube!“

Zastavil se a svýma plačícíma očima se na krásnou postavu podíval. „Proč, Kasandro?“

„Jakube, prosím,“ promluvila a rychle pokračovala, „především proto, že mě s tebou v žádném případě nesmí nikdo uvidět! To je za prvé..., za další ti musím říct, co nyní od tebe potřebuju ... a ještě jednou se tě chci zeptat. Jakube, opravdu chceš planetu, ale především Kátě dobrovolně zachránit?“

„Omlouvám se ti, Kasandro,“ smutně promluvil a dodal, „samozřejmě že chci Kátě zachránit, ale teď mi ještě, prosím tě, vysvětlí všechny podrobnosti tvého plánu.“

Jako by se na něho uspokojeně pousmála a začala mu vysvětlovat. „Jakoubku, podle těch výsledků z vyšetřování loupeže, ses někde tady na pláži setkal se Sandrou Nollovou. To by měla být krásná blondýna. Nejen proto, ale i z mnoha dalších důvodů musíš být stále, obzvláště na pláži, naprosto sám. Já zmizím a domnívám se, že mě dlouho neuvidíš, ale neobávej se. Od okamžiku, když jsi mě přijal do své mysli, jsme již navždy spojeni duševně a tak ti bude stačit, abys mě v duchu oslovil, a já ti na každou otázku hned odpovím. Nikdo jiný ovšem o tom nebude vědět a především nebude nic vidět a slyšet. Teď si vezmi tu příkrývku a jdi si lehnout na pláž, na které zůstaneš až do nástupu na noční směnu. Myslím si, že se tam Sandra brzy objeví. Protože se domnívám, že tě již tenkrát nechala někým sledovat a někdo z přítomných rekreantů ji informoval a opět bude informovat, že jsi už přišel.“

Jakub se chápavě pousmál, zvedl deku a vydal se na krátkou cestu mezi stromky k volným místům na písčité pláži. Uložil se na deku a zaposlouchal se do krásného hlasu Kátě, i když věděl, že to mluví Kasandra. Rozhlížel se po

rekreantech, hledal mezi nimi krásné dívky, které však tady snad vůbec nebyly. Poohlížel se, zda neuvidí někoho, kdo by ho mohl špehovat, ale ani toto nezjistil. Kasandra ho nepřetržitě seznamovala s tím, co se pravděpodobně zde odehrálo a připravovala ho tak na některé nečekané zvraty. „*Pamatuj si,*“ mu velmi důrazně a několikrát opakovala. „*že když tě v duchu oslovím spojením, Kubo, korekce! Musíš neprodleně uposlechnout všechny moje další příkazy, ale absolutně se nemusíš ničeho obávat. V tomto okamžiku jsi pro každého člověka naprosto nepostžitelný, protože budeš v úplně jiném času.*“

„*Ta Sandra Nollová se vůbec neobjevila,*“ v duchu promluvil na Kasandru v okamžiku, když se zvedal k odchodu na noční směnu a balil deku.

Zvedl oči a podivením uviděl, že k němu zrovna přichází skutečně velice hezká blondýna, „*To je ona?*“ položil v duchu dotaz.

„*Ano, Kubičku,*“ uslyšel odpověď.

„*Co mám dělat?*“ takřka zděšeně v duchu vykřikl.

„*Bav se s ní jako s každou jinou krásnou dívkou. Třeba ji pozvi na nějakou schůzku či do divadla. To já neznám, to záleží na tobě,*“ ihned napovídala.

Jakub, který za celý svůj dosavadní život poznal jenom několik chvilkových vysokoškolských lásek. A poslední dobou, pro neustálou snahu zachránit byt, neměl ani jedinou dívku a tak skutečně jenom platonicky miloval všechny blondýnky, okamžitě a jako vždy šťastně si prohlížel tuto překrásnou dívku, která k němu s úsměvem mířila. Po vzájemném představení. „Jmenuju se Sandra Nollová,“ rychle zašpítila, hned potom, co se jí představil, „Jakub Švarný.“ Po chvilce hovoru mu vesele navrhla, aby s ní zítra zašel buď do restaurace, „nebo kam ty budeš, Jakoubku chtít,“ zakončila hovor a rychle ho požádala o číslo jeho mobilu, aby mu mohla ještě dnes v noci nebo zítra zavolat. Nadičkoval ji své číslo mobilu, ona ho zpětně prozvonila, usmála se na něho a jakoby něžně a lehounce přejela hřbetem svých vonících prstů po jeho obličeji a ještě vesele dodala. „Ulož si to číslo do paměti, Jakoubku.“

Po informacích, které mu o ní oznámila Kasandra, se mu už vůbec nelíbila, její jednání mu připadalo hrané a nepřírozené, dotyk jejích studených prstů mu byl neskonale nesympatický, nejraději by s ní ani vůbec nemluvil, ale musel hrát svou roli a tak ji pozval na zítřek do kina. „Dávají můj nejoblíbenější sci-fi film Avatar,“ vysvětlil ji již v okamžiku, když od ní urychleně odcházel na nástup noční směny.

Rychle se od ní odpoutal a vydal se na cestu k laboratořím. Po kratinké chvilce zamyšleně pomyslel. „*Nevím, Kasandro, ale tak nějak se mi*

zdálo, že ta Sandra musí být mnohem starší než Kátě. Co si myslíš ty?“

Jako by uslyšel její smích a Kasandra ihned odpovídala. „To je dobře, že jsi to poznal sám. K tomu ti nejvíc pomohlo poznání, a skutečně jenom očima, mladounké pokožky Kátě. Jakoubku, Sandra je dvakrát tak stará jako Kátě nebo ty. Kdybys byl ženou, poznal bys to mnohem rychleji. Sandra má totiž tu svou krásu vytvořenou uměle, říkalo se tomu ve tvé době plastické operace. Ale už i tak to na ní začíná být hodně vidět, ale kdybys jí to řekl, snad by tě vzteky zabila.“

„To máš pravdu, Kasandro,“ zasmál se a dodal, „a nejhorší na tom je, že jsem se do ní asi tehdy zamiloval. Teď už to nehrozí. Nevíš, co bude dál?“ zeptal se nakonec.

„Ne,“ ozval se mu hlavě její hlas, přesně v okamžiku, když mačkal tlačítko zvonku na laboratoři Phénix, ke které mezitím došel. Chvilku pozoroval zavřená vrata, ale téměř okamžitě zamáčkl nanovo tlačítko zvonku.

„No jó, už jdu, aby ses taky neposral!“ vykřikl muž v uniformě bezpečnostní agentury, který ještě s dalším mužem otevíral vrata a vystoupil z nich.

„Ty jsi určitě Jakub Švarný,“ okamžitě promluvil druhý muž a pokračoval. „Já se jmenuju Oskar Moers a tenhle hulvát,“ ukazoval na muže v uniformě, „je Enriko Esposito. Nevšímej si jeho keců, je to sprosták, ale má fakt zlatý srdce. Pojď dál, Jakube. Už tě očekáváme.“

„Neměli byste hned otevírat, co kdyby vás někdo přepadl,“ vyhrkl udivený Jakub.

„Tak jdi taky do prdele!“ vztekle vykřikl Enriko, „nech si ty své kecy na koledu. Kterej blbec by tady co hledal. Tady se dá ukradnout akorát tak hovno.“

„Promiň, Enriko,“ omlouval se Jakub, „já nevím, ale je tady toho dost. Co kdyby vás někdo zabil?“

„Toho nepřesvědčíš, Jakube,“ zasmál se Oskar, „pojď, dám ti tu práci, kterou ti připravil inženýr Ross. Odváděl ho dovnitř a předával mu písemné pokyny, které pro něho připravil majitel laboratoře. U těchto pokynů s úsměvem říkal. „Hlavně si dávej bacha, inženýr Jungman neumí na počítači a tak nechápe, že počítač má nulu jinak psanou než velké počítačové písmeno O. To si pokaždý radši ověř v papírech. Fakt v tom Kárl blbne.“

Jakub se usadil ke svému pracovnímu stolu a pustil se, s častými dotazy na Oskara, s velkou chutí do práce. Směna začala rychle ubíhat a jen si spokojeně pomyslně, že takovouto klidnou a spokojenou práci by vykonával rád. Téměř pozapomněl na Kasandru a škulbl s sebou, když se ozvala. „Jakoubku, je pět minut po triadvacáté hodině, domnívám se, že by se

mělo již něco přihodit. Bud', prosím tě, připravený.“

Bylo přesně dvanáct minut po triadvacáté hodině, když se rozezvučel Jakubův mobil a současně s tím se ozval i velice rozložený Enrikův hlas, „Do prdele! Kterej blbec zase špatně utáh' ty kontramatky na kamerách. Ta zkurvená mrcha u vchodu se mi votočila. Vidím úplný hovno! Hergot, musím jít ven! Poď se mnou, mladej!“ nečekaně oslovil Jakuba, který mezitím zjistil, že mu volá Sandra.

„Kdo ti to volal?“ zeptal se ho Oskar.

„Nevím, Oskare, neznám ji, seznámil jsem se s ní dneska na pláži. Teď mi volá, že ji někdo přepadl tady u laboratoři. Myslíš, že bych se mohl jít podívat ven?“ nesměle se zeptal.

„To vemem při cestě,“ zachechtal se Enriko a s hurónským řevem pokračoval, „tak už poď. Je ta tvoje kočka aspoň trochu pěkná? Stála by za hřích? ... Vážně? ... Jó? Tak to si na mne dej bacha, abych ti ji rovnou nepřefík.“

Jakub nikdy v životě neuznával násilí, vždycky se domníval, že všechny rozpory se dají vyřešit dohodou. Doposud nikdy v životě, mimo filmů, neviděl někoho, kdo by násilím a obzvlášť s použitím zbraní ohrožoval druhého člověka a tak si něco vynucoval. Z těchto důvodů skutečně vyděšeně pozoroval dva cizí muže, kteří společně se Sandrou vnikli do laboratoře, hned v okamžiku když spolu s Enrikem otevřeli dveře a chtěli se jít podívat jednak na špatně natočenou kameru, ale taky na Sandru.

„Kurva, co tady vy tři vožralové votravujete,“ vztekle vykřikl Enriko a pokračoval, „Děte do prdele! Tady není hospoda, ale laboratoř. Kurva..., vypadni, ty stará vodbarvená štětka!“ zařval na Sandru a namířil na ni kasr s pepřovým sprejem.

„Ty svině,“ rozeřvala se Sandra, namířila na něho svůj malinký samopal a okamžitě do něho, jako šílená, začala střílet a při tom zuřivě vykřikovala. „Ty debile, nenechám si vod tebe zkurvit voči! Chcípní, křiple, chcípní, chcípní!“

„Proboha, Sandro,“ vykřikl vyděšený Jakub, „co to děláš? Proč vraždíš lidi?“

„Nevotravuj, tebe voddělám za chvíli taky, blbe!“ okamžitě odpověděla, otočila se ke svým společníkům a vykřikovala. „Fofrem naložte ty tlakový flašky! A jestli se spletete, kretění, stáhnou z vás zaživa kůži!“

„Sandro,“ okamžitě vykřikl jeden z nich, „radši mi ty blbý čísla nadiktuj! Fakt nerad bych to zkurvil!“

Vytáhla mobil a diktovala jim z jeho displeje. „ER iks čtyřicet pět Á Ó a ten druhý je eR iks čtyřicet pět Cé jedna!“

Obrátila se na Oskara a vykřikla na něho. „Ukaž jim ty flašky, hňupe!“

„Neznám je! Ukaž jim je sama, ty bestiální vrahu!“ vztekle vykřikl Oskar, do kterého po

jeho odpovědi začala okamžitě střílet a nepřestávala ani, když již dávno ležel mrtvý na zemi.

„*Kubo, korekce!*“ ozvalo se v tomto okamžiku Jakubovi v mysli, spolu s dalšími pokyny, které ještě značně vyděšeně začal ihned vyplňovat. „*Rychle přejdi k těm dvěma kontejnerům, na každý z nich přilož jeden z těch přívěsků a pevně je k těm láhvím přitiskni jejich černou stranou. Ty řetízky na ně jenom volně přehoď, to je vše, můj milý, tím jsi zachránil planetu i Kátě. Děkuji ti.*“

I když byl na smrt Oskara a Enrika upozorněn již od Kátě a věděl od ní, že jemu se zde nemůže nic stát a nemělo by ho tady snad už nic překvapit, i přesto začal horečně přemýšlet, jak by mohl alespoň urychlit ten děsivý, neznámý okamžik své neznámé smrti. Malý okamžik přemýšlel, jak by ho mohl popohnat, aby tady nemusel jako bezbranný obětní beránek jenom nečinně, zbaběle a pokorně čekat, ale posmutněle udělal, co po něm žádala Kasandra, přitom uspokojeně pozoroval jak přívěsky, ale i řetízky okamžitě mizí v kovu láhvi. A pomalounku, takřka nuceně se vracel zpět k Sandře. Teprve v tomto okamžiku vytušil, že asi zanedlouho zemře její rukou. Jeho mírumilovná povaha se nečekaně naprosto vzbouřila a navztekaně na Sandru vykřikl. „Jsi krutá a bezcitná! Proč jsi je zavraždila?“

„Už jsem ti říkala,“ rozesmála se, „že tebe zabiju taky. Chceš vědět proč? Proto, aby tahle loupež padla jenom na tebe. Nikdo tě tu nezná a já se postarám i vo to, abys odtud beze stop zmizel a už tě nikdy nenašli. To pak vo tobě řeknou, že sis to tu dobře připravil a mne do toho nebudou tahat. Vidiš sám, že teď už musíš jedinečně chcipnout. Chceš vědět, jak to s tebou udělám?“ podívala se na něho a zamyšleně pokračovala.

„Měla bych tě sice hned cestou odtud zabít, ale napřed ti dám ještě jednu šanci, aby sis aspoň zachránil svou fakt hezkou tvářičku... Jakube, budeš můj otrok, líbíš se mi, a proto ti nabízím voboustranně výhodnou a pro nás voba hodně lákavou smlouvu, která tobě zaručí až do tvého stáří překrásnej život v blahobytu a mně zaručí nádherný a už napořád orálně dělaný očistování a ošetřování všech potřeb mýho krásnýho tělíčka. Poslouchej mě vopravdu dobře, tobě ta smlouva zaručuje, že budeš bezstarostně a už doživotně žít u mne v mým domě. Mně smlouva zaručuje, že zato vod tebe dostanu úplně dobrovolně všechno to, po čem už hodně let toužím...“

Z její nabídky se mu udělalo až nevolno. Ani ji nenechal domluvit a navztekaně na ni začal vykřikovat. „Ty jsi, Sandro, šíleně perverzní, nelidská a neskutečně obludná sadistická zrudá! Kdo si vůbec myslíš, že jsi? Nevíš? Tak mě poslouchej..., jsi stará a odporná narcistka,

která si o sobě myslí, že je nejmladší a nejkrásnější. Podívej se do zrcadla, sama už to taky musíš vidět. Ten svůj věk nikdy nezapřeš. A to tvoje hnusné, sprosté a opravdu odporné perverzní vyžadování? Ty hnusný netvoro! Fuj!! Jsi duševně nemocná a měla by ses léčit..., ale teď když vím, že do rána zahyneš..., je už skutečně pozdě!“ ... zarazil se, mávl rukou a ještě vykřikl. „Takovou radost bych ti stejně nikdy neudělal! To už i smrt je příjemnější než ty a takovéhle tebou nabízené otrocké živoření! ... Tak dělej, netvoro, zab mě!! Na co ještě čekáš? Dělej!! Střílejl!“ A už se spokojeným úsměvem pozoroval, jak začíná brunátnět, sahá po samopalu a pomalu ho zvedá na jeho hlavu.

Uspokojeně se usmál a očekával smrt, ale namísto výstřelů, uslyšel. „*Kubo, korekce,*“ a další Kasandřiny pokyny, „*zvedni Enrikův kasr a celý jeho obsah nastříkej Sandře do obličej! Dávej pozor, aby ses přitom nenadechl plynu. Výborně! Zahod ho a jdeme rovnou ven před laboratoř!*“

Nebyl na tento další Kasandřin příkaz absolutně připravený, domníval se, že již po prvé korekci mu oznámila, že je vše hotovo. Po jejím vykřiku strnul a téměř udiveně vytřeštil oči, ale neprodleně se vzpamatoval a začal vykonávat její příkazy. Věděl již z prvé korekce, co bude následovat a proto byl dobře připravený a s jemu dosud neznámým, zlomyslným, ale kupodivu i hodně uspokojivým pocitem vítězné, leč pro ni bolestivé odplaty, rychle namířil rozprašovač plynu na její oči, které stejně tak jako všechno ostatní v místnosti byly pojednou od něho jakoby odděleny tlustým takřka neprůhledným sklem a uspokojeně jí začal stříkat slzný plyn přímo do očí.

Prázdnou nádobku hodil na zem a utíkal ven před laboratoř. Teprve teď uslyšel ječivé a plačtivé nařikání a sprosté nadávky Sandry, současně přitom i uslyšel rychle se přibližující sirény aut bezpečnostní agentury a zároveň s tím se ozvalo i nastartování motorů vrtulníku. Plačtivý křik s výhružkami Sandry se rychle přibližoval k vrtulníku, ke kterému se od silnice rychle přibližovala světla aut. Jakub se skryl za kmen stromu, a když se konečně odvážil vystrčit hlavu, uviděl odlétávající vrtulník, a několik uniformovaných mužů agentury Fénix, kteří po vrtulníku stříleli a rychle vbíhali do otevřených vrat laboratoře.

V hlavě se mu okamžitě ozvala Kasandra a svými radami směřovala jeho útěk směrem k pláži. Hned po několika desítkách metrů se ozvala, „*Chtěla tě, Jakube, zabít a tys to chtěl! Proč?*“

Teprve teď se vzpamatoval a takřka zděšeně pomyslel. „*Proč, Kasandro, proč jsi mě tam nenechala umřít? Měl už bych teď alespoň navždy klid,*“ nešťastně pomyslel.

Okamžitě odpověděla, „*Jakube, zjistila jsem, že tvoje smrt s tou vlastní loupeží vůbec nesouvisela. Tvoje smrt byla jenom krutá náhoda. Nic by se nezměnilo, i kdyby tě dneska zavraždila. A to by právě vůbec nemohla! To je absolutně nemožné! V žádném případě nelze dodatečně usmrtit žádného z hlavních účastníků dávné události na jiném, než na původním místě jeho skonu! Nevím, jak kdy a kde jsi zemřel, ale to nás nemusí zajímat. Ty můžeš žít! Nemusíš zemřít! Odměním tvou nezištnou pomoc a záchranu lidstva..., dám ti nový život!. Postarám se o tebe, abys někde v klidu žil. Utečeš někam do světa a tam někde dožiješ až do spokojeného stáří. Budu ti celý tvůj život pomáhat.*“

Šťastně se rozesmál a hned jí odpověděl. „*Děkuji ti, Kasandro, ale ještě dřív než někam odejdeme, bych se chtěl podívat na Kátě, hlavně ji chci informovat. Myslíš, že ještě neodcestovala?*“

„*Nevím, ale má už jenom několik minut, protože musí odletět dnes do půlnoci,*“ ozvalo se mu v hlavě, hned v okamžiku když spatřil skalku. A skoro okamžitě se spokojeně rozesmál, když opodál spatřil její kosmickou loď, ke které se rozutíkal. Kasandra mu napovídala, jak má loď otevřít, ale velice udiveně se znovu ozvala. „*Jakube, to je nějaké divné. Proč nám Kátě neotevřela sama?*“

Téměř zděšením vykřikla, když uviděla její tělo, které bezvládně leželo na pohovce. Na jeho dotazy odpovídala většinou záporně a vysvětlovala mu, že tuto oblast nemůže znát, „*protože neznám lidské nemoci a problémy. Jediné, co vím, je, že Kátě zemře, protože neexistuje možnost, aby odcestovala do své doby,*“ a vysvětlila mu, že ona nemůže loď nastartovat a odletět. Teprve, když mu řekla, že loď může odstartovat jediné buď Nemesis nebo živý člověk či avatar, ihned bez jakéhokoliv zaváhání vykřikl, že s lodí odleti on, aby mu jenom dávala rady.

„*Kubo,*“ ihned odpovídala, „*když poletíš, na sto procent zemřeš! Tady budeš žít! Rozmysli si to!*“

„*Ne!*“ vykřikl, „*to bych zemřel stejně! Nemohl bych žít bez toho, abych se nepokusil zachránit Kátě! Říkej mi, co mám dělat!*“ vykřikl a usedal k počítači, na který mu už mlčky a velice rychle ukazovala.

**TŘI STA DVA ROKŮ A JEDEN DEN POTÉ
9. 8. 2313**

Černá noční obloha se čas od času proměňovala v obrovskou hořící výheň, která postupně pohasínala, aby se o něco později nanovo a ještě mnohem více a mohutněji rozhořela. Nepředstavitelně rychle se začaly objevovat několik kilometrů dlouhé, zalomené a klikaté, mnohokrát rozvětvené světelné záblesky gigantické bouřky, neprodleně doprovázené neuvěřitelně

silnou, ohlušující zvukovou kulisou hromů. Ani na okamžik neutíchal mohutný třeskot hromů této kolosální bouřky, která již téměř hodinu svými monumentálními blesky osvětlovala široké okolí ústavu Kerberos.

Rachot dunících hromů pomalu postupně utíchal, blesky se objevovaly v čím dál, tím větších časových rozestupech a naprosto nečekaně a přesně v okamžiku, když hodiny v pracovně Dalibora Škaredého přeskočily čas 24 hodin 00 minut 00 sekund, dne 9. 8. 2313, a objevil se nový údaj 00 hodin, 00 minut, 01 sekund, dne 10. 8. 2313, se obloha vyjasnila a gigantická bouřka, stejně tak nečekaně rychle jako přišla, tak i stejně tak nečekaně rychle odezněla.

Dalibor Škaredý se rozhlédl po pracovně, především se soustředil na všechny v ní stojící přítomné virtuální reality a ještě poněkud nakvašeně oslovil Kasandru. „*Do včerejšího dne jsem ti plně důvěřoval. Jak sis mohla dovolit vystavit člověka a navíc moje Kátě takovému nebezpečí? Vždyť tam mohla zemřít! Proč jsi s sebou nevzala i Nemesis?! Vysvětli mi to!*“

Kasandra pouze malý okamžik mlčela, ale téměř okamžitě zvýšeným hlasem odpovídala. „*Dalibore, nezdá se ti náhodou, že nyní až neuvěřitelně chybuješ ty? Uvažuj, prosím..., i kdybych s sebou vzala Nemesis a i kdyby Jakub přijal dobrovolně do své mysli, nikoli jednu, nýbrž dvě virtuální reality, ale i celé jejich programy, přece by se ani tak vůbec nic nezměnilo! ... Dalibore, ty zapomínáš, že jsme cestovaly o tři století nazpět a tehdy ještě nebyl zprovozněn systém Kerberos. Virtuální reality tudíž nemohly vystupovat samostatně! Musely se v té době vložit do mysli živého člověka! Dále zapomínáš, že každá žádost virtuální reality, je pro člověka, jenž ji má ve své mysli, opravdu jenom prosbou, kterou však může provést jediné a dobrovolně pouze on! Ani Nemesis, ani já bychom ho k tomu nemohly nikterak donutit. V každém případě by zase rozhodoval jediné samotný Jakub! Jenom na jeho dobrovolném rozhodnutí záleželo, zda Kátě zachráni! ... Že přitom nezemřel, ale přeskočil tři století a žije v naší době je opravdu moje jediná, našťastí neškodná mýlka. Omlouvám se, ale byla jsem z nemoci Kátě vyděšena natolik, až jsem opomněla, že jediné Jakub s námi necestuje po celou dobu trvání mise, tedy z budoucnosti do minulosti a nevrací se s námi do budoucnosti. Vůbec mi nedošlo, že jediné on úplně normálně cestuje ze své současnosti do své budoucnosti! A v tomto případě se mu přece nemohlo vůbec nic stát! To je totiž jediná možnost jak může člověk cestovat časem!*“ jako by se na Dalibora pouštěla a skutečně usměvavě dodala. „*Věř mi, já se opravdu nikdy nepletu... Jako třeba teď se, Dalibore, nepletu ani v tom, že zanedlouho už nebude Kátě Škaredá..., ale právě naopak bude*

Kátě Švarná,“ a vypadala, jako by se mu směla do očí.

Svoboda Pavel – Guláš od blbce

Pichlavé nazelenalé oči, pihovaté tváře, na hlavě přizrzlý ježek. Ano, to je on, pracovník Výzkumného ústavu slaboproudé techniky. Říkají mu 'Zrzek Štětinač'. Pracuje na vládním úkole jak na dálku programovat varné hrnce pro armádní kuchyně v čase manévrů. Ten úkol má již v šuplíku vyřešený, ale tají to. Obdržel od vedení ústavu značnou kvótu přesčasových hodin, a tak zbytek těch hodin se věnuje svému výzkumáckému snu. Totiž až budeme létat do vesmíru jako na chalupové víkendy, bude nutné se řídit jinými časovými údaji, než těmi když je na ospalém nádražíčku v Olbramovicích poledne a na druhém nádražíčku, kdesi v dešt-ném pralese, je šestá hodina večerní. Zkrátka jde o jednotný universální Čas, který bude platit v dalekém Vesmíru a nebude závislý na tom co bylo, co je teď a co bude příště. To jsou takové prkotiny, kterými se trápíme my, tady na naši zeměkouličce. Štětinač si je vědom, že to je Úkol epochální, ale nevzdával to, ani génius Einštajn to nevzdával, i když ho velká část fyziků za jeho relativitu považovala ze začátku za blázna a kam to dotáhl. A náš Štětinač se snažil. Časů měl v poznámkách habaděj, v počítači se mu časy hemžili jako mravenci, ale na ten jediný Velký Všudeplatný Čas, na ten ne a ne přijít. Mozek mu pracoval na plné obrátky, a to, jak známo, přináší občas legrační situace. Třeba když si zapomínal zapínat poklopec při odcházení z VěCé. Jeho zlomyslní kolegové mu začali přezdívat 'Blbec Štětinač'. Ale Ejnštajn si prý zapomínal česat svou neposlušnou hřívu, tak co? Jednou, když náš Štětinač kráčel v pozdní odpoledne městským parkem domů, se chtěl podívat kolikpak je asi hodin? A sakra, zapomněl si je na desce pracovního stolku. Nevadí, na konci parku je vysoká gotická věž a na ní trůní velké kruhové hodiny. Jejich rafie by byly schopné useknout hlavy šesti pirátům v jednom šmiku Podívejme, je už čtvrt na sedm, nejvyšší čas na večerní zprávy, no, musím přidat do kroku. Ale co to? Rafie hodin poposkočily o plných pět minut? Tolik totiž náš Štětinač učinil kroků. Tak tedy pět kroků nazpátky. A hele, ručičky se také vrací zpět? No ne, vždyť jsem měl v závodce k obědu sekanou s bramborem a zapíjel to jen vlažným čajem? Štětinač ustoupil pět kroků napravo, kruh věžních hodin se posunul také napravo, jen taktak, že nevylétl z nároží kvádříkového pískovcového zdíva. Totéž se opakovalo, když Štětinač ustoupil na levou stranu. Zkoušel to několikrát, a

vždy se ten velký bílý ciferník pohyboval tak, jak se Štětinač posouval z leva doprava a opačně, a ty věžní hodiny to po něm opakovaly. Kolem jedoucí maminka s kočárkem chvilku Štětinače nechápavě pozorovala a pak hbitě přecupitala na druhou stranu parku. Ono se dnes po parcích toulá kdejaký pošuk.

Výzkumáci jsou lidé hoši ve svém pracovní vytrvalí a jen tak to nevzdávají a to je jejich známá přednost. Štětinač si stoupl na parkovou lavičku a dal si výbojně ruce v bok. Velitel k pohledání, jenom vojště mu jaksi schází. Ciferník věžních hodin, ten drzý provokatér, povystoupil rovněž o dobré tři metry, málem naboural věžní římsu. Štětinač zlostně zadupal, lavička se stařecky otrásla. Starší pensista sedící opodál se zchromle zvedl a přesedl si o tři lavičky dál. Štětinač seskočil s lavičky a šel do vzorného kliku. Ciferník sjel bleskem do prvního patra věže a zastavil se těsně nad bohatě štukami pojednaným vstupním portálem. A to vše lehce jakoby lakýrník mávl štětkou. Teď toho měl už ale Štětinač opravdu dost. Z výzkumu byl sice zvyklý na jisté momenty překvapení, ty drobné vzteklé potvůrky, které štípaly jako komáři, ale tenhle opičák ciferník? Co si vůbec o sobě myslí?

Vedle lavičky rostl ztepilý platan. Jeho kůra se loupala jako zvadlé zeli, jedna větev visela nad Štětinačem, ne nepodobná gymnastické hrazdě. Stačil mrštný švih a už visel Štětinač hlavou dolů, jsa na větvi zavěšen v podkolení. Pro něho to byl cvik snadný, vždyť chodil v dětství do cvičebního, kroužku kde vynikal více silou než ladností. V této nezvyklé poloze zíral na ciferník a vyzýval ho: „Tak se ukaž, ty cirkušácký Časoukazateli, co mi teď předvedeš?“

Postarší ženština úlekem zavřeštěla a zavolala na svého pinčlatého chlupáčka, aby k ní okamžitě přijuchal. Vzala ho do náruče a zarejovala na postranní cestu. Visícího chlapa na větvi hlavou dolů tady ještě neviděla, to jsou dneska manýry!!!

Mezitím se ta gotická věž obrátila vzhůru nohama a špička báně se zaryla do rozkvetlých mečíků jako hladový racek do pohozeného rohliku. Ciferník měl teď šestku nahoře a dvanáctku asi tak v úrovni pouliční lampy. Náš Štětinač na to zíral pátravým pohledem výzkumníka. Jak známo při visu hlavou dolů dochází k postupnému překrvení mozkových pletenců a to se nedá dlouho vydržet. Blbec Štětinač spadl na parkovou cestu jako naklovnutá hruška

máslovka. Kdyby se tvrdost jeho lebeční kosti nerovněla téměř pevnosti železobetonu, tak by už ležel v chladicím boxu na patologii. Takhle ležel na chirurgii, pokoj číslo osm, neustále cosi žvatlal, usilovně při tom zvracel a divoce koulel očima. Kdejaký klaun by mu záviděl - tedy ty koulející oči. Ošetřující lékař to před pošťuchujícími mediky hodnotil jako vzorový třes mozku. Podívejte se, vy medicínský doroste, jaká to nádherná komoce!

Vizita skončila a Štětínáč byl ponechán péči sestřiček. Postupně se z jeho zmateného mumlání profilovala jasně rozpoznatelná slova. Stále opakoval, že Čas je nedisciplinovaný fraček, kterému by se mělo rádně a razantně domluvit. Ošetřující lékař mu předepsal silná sedativa. Na tři dny se ten Štětínáčův neposlušný Čas umoudřil. Když mu konečně z hlavy sňali fáčový krunýř, a když mu místo něj ponechali jen takovou rozvernou bělounkou placičku přelepenou růžovoučkou náplastičkou, a když se konečně sám dobelhal na onu nevábnou místnost a sám se trefil zpět na svou postýlku, byl najednou zvědav kolik, že je hodin? Vedle ležící břicháč, který měl nohu zasádrovanou jako by v ní málem ukrýval radioaktivní odpad, mu odpověděl, že bude hodina šestá a co nevidět se bude roznášet večere. Dnes bude guláš, konečně něco pořádného na naše stažené žaludky, ohlašoval přítomným hekálkům.

Štětínáč se zlehýnka dotkl svého bolavého temene, pohládl si obvázek a pak spolu ležící polo mrtvolky poučil: „Hodiny a vůbec celé to měření času, pánové, je na nic. Čas, to je takový skotačivý koník a jeho louka je Všeprstor-no. Pro něj není žádná Minulost ani Budoucnost, ani Přítomnost. Je jen přemísťování, hoření, tečení, zahrňování...a pozor pánové, gotické věže se zapichují do trávníků jako špejličky do pečicích vánoček, a hlavně si rádně připevněte ciferníky, pánové, ciferníky!“

Spolu pacienti si ohleduplně klepali na čelíčka - on pád na hlavu nezůstává bez následků, víme. Hlavní ale je, že už si ten blbeček dojde na záchod sám a včas, a jinak ať si plácá co chce.

Konečně zarámusily přepravní vozíky a uondané jídlonošky rozvázely poněkud posmutnělý, tmavý guláš. Štětínáč do něj pátravě šťouchl a zafuněl: „Brrr, samá klížka, tohle nepozřu.“

Osádrovaný kotník se pohotově nabídl, že mu guláš vymění za pobledlé piškotky s marmeládou, které mu donesla jeho paní na přilepšenou. Stalo se. Oba dva si výměnu stravy slastně pochvalovali. Kotník si hladil spokojeně břicho a potichu si broukal, že "takový guláš od blbce " není zrovna k zahození. Štětínáč po piškotkách spokojeně usnul a s ním i ten jeho skotačivý Koník- Čas. V noci se náhle Štětínáč probudil, posadil se na lůžku a začal vykřikovat: „Zahodte učebnice fyziky, roztrhejte je, žádný čas není, je jen zahodit!“ „Privolání“ sestřička se ho ohleduplně ptala, zda nechce na mísu? Štětínáč nechtěl. Privolaný lékař mu nabízel uspávací prášek, Štětínáč nechtěl.

„Tak co vlastně chcete, chlape?!“ křikl na něj nevyspalý bílý plášť konající noční dozor. Štětínáč začal na něj křičet: „Všechny učebnice fyziky roztrhat, zničit ihned!“ Doktor vyplašeně couvl. Sádrový kotník ho, zatáhl opatrně za cíp pláště a zašeptal mu: „Je to blbec, ale guláš od něj bodl, mňam.“

Doktor naordinoval Štětínáči silnější sedativum, na to Štětínáč tvrdě usnul. Doktor si v ordinaci tiše mumlal: „Zajímavé, jak se může u někoho komoce tak destruktivně projevit, chmm, žádná minulost, žádná budoucnost, jen zahrňování? A k tomu, že čas vůbec neekzistuje? Uf, je třetí hodina ranní, služba mi končí až v osm ráno, jak se ten čas líně vleče.“

Obsah

Štros Jakub – Kdyby ukřižovali Praotce Čecha.....	2
Doležal Karel – Nashle včera.....	17
Heveroch Tomáš – Relikvie.....	32
Němec Vladimír – Pak nastoupí opravdový svět	34
Klepal Petr – Trauma.....	37
Červenka Pavel – Dovolená, na kterou se nezapomíná	52
Charvát Jiří – Časová propulze.....	54
Vinický Pavel – Spláchnutá historie.....	56
Štěcha Petr – Odpadky na cestě časem	64
Fecskeová Zdenka – Melánia chcela zmeniť svoj osud	65
Hofmanová Jaroslava – Dárek z nebe.....	68
Svoboda Pavel – Vzpoua v učitelském kabinetu	81
Doboš Václav – Martan.....	82
Sedmík Emil – Bitva u Domažlic 14. srpna 1431.....	92
- Vojenská mise v pozdním středověku	
Sedmík Emil – Bitva u Domažlic 14. srpna 1431.....	99
- Prokop Veliký	
Doboš Václav – Kasandřina mýlka	104
Svoboda Pavel – Guláš od blbce	117

Přehled dosavadních vítězů soutěže:

1.ročník	1984	Hlavička Jan	Tohle zas potomečkové ne!
2.ročník	1985	Kosatík Pavel	Pětkrát profesor Pronson
3.ročník	1986	Hlavička Jan	Rozkošná paralelka
4.ročník	1987	Kadlečková Vilma	Rosa Mathiela
5.ročník	1988	Kadlečková Vilma	Svět je zlatý důl pro toho, kdo z něj umí brát
6.ročník	1990	Vyhlička Petr	Průsvih
8.ročník	1996	Mostecký Jaroslav	Ten první..
9.ročník	1997	Bitzan Petr	Hvězdy nás přijmou
10.ročník	1998	Kostelecká Jana	Lovec
11.ročník	1999	Kříž Patrik & Geiger Jiří	Cíl: Návrat
12.ročník	2000	Marek Petr	Darebáka tam nahoře
13.ročník	2001	Vavříčka Jan Jr.	Skokan
14.ročník	2002	Vavříčka Jan Jr.	Tradice
7.ročník	2003	Pohl Milan	Hotel vašich snů
15.ročník	2004	Houdek Jaroslav	Jak se donutit vstát
16.ročník	2005	Mařík Jakub	Noshiro
17.ročník	2006	Darth Zira (Scarlet Rauschgoldová)	Pavilon šelem
18.ročník	2007	Darth Zira (Scarlet Rauschgoldová)	Ztracený ráj
19.ročník	2008	Mařík Jakub	Dítě v hoře
20.ročník	2009	Kovanic Jan	Jak zabít bratra
21.ročník	2010	Seiner Hanuš	Centrální kód
22.ročník	2011	Zelníček Richard	Nejvýznamnější zubař v dějinách sci-fi
23.ročník	2012	Klepal Petr	Adéla
24.ročník	2013	Štros Jakub	Kdyby ukřižovali Praotce Čecha aneb 48 hodin na Urquellu

**VYDAL SFK ANDROMEDA PLZEŇ
V ROCE 2013 NÁKLADEM 16 VÝTISKŮ
VE VYDÁNÍ PRVNÍM A JEDINÉM
REDAKCE: PETR KAUFNER
OBÁLKA: NEZNÁMÝ & DÁREČEK**